

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

UNUTULMUŞ *Kuşlar* GÖĞÜ

“ ONUN GÖKYÜZÜYDÜM. ONUN SONSUZUYDUM.”

Evera Alfen soğuk zindanda gözlerini açtığı anda içkence dolu günler onu bekliyordu. Düşman topraklarına sığınmakla suçlanırken en sevdiği tarafından ihanete uğradığını anlamakta geç kalmıştı. Yuva'nın kanlı tarihindeki yalanlarla yeniden yüzleşirken kırk yıldır süregelen düzene isyan etmenin cezasını biliyordu: İdam edilecekti.

Kardeşinin intikamını almak ve ölümündeki sır perdesini aydınlatmak için ona yardım eden adam, bir Vahşi olan Rans Kalt çok uzaklarda kalmıştı. Mavi gözlerindeki özgürlük umudunu, aşkını ve savaşçı ruhunu götürmüştü. Evera Alfен artık yapayalnızdı. Ya da öyle sanıyordu. Zincirini kıranların, kılıcını bir gangına çevirenlerin, İsyancılar'ın hikâyesi.

BU YAŞAMIN TA KENDİSİYDİ, ÖZGÜRLÜĞÜN NEFESİYDİ.”

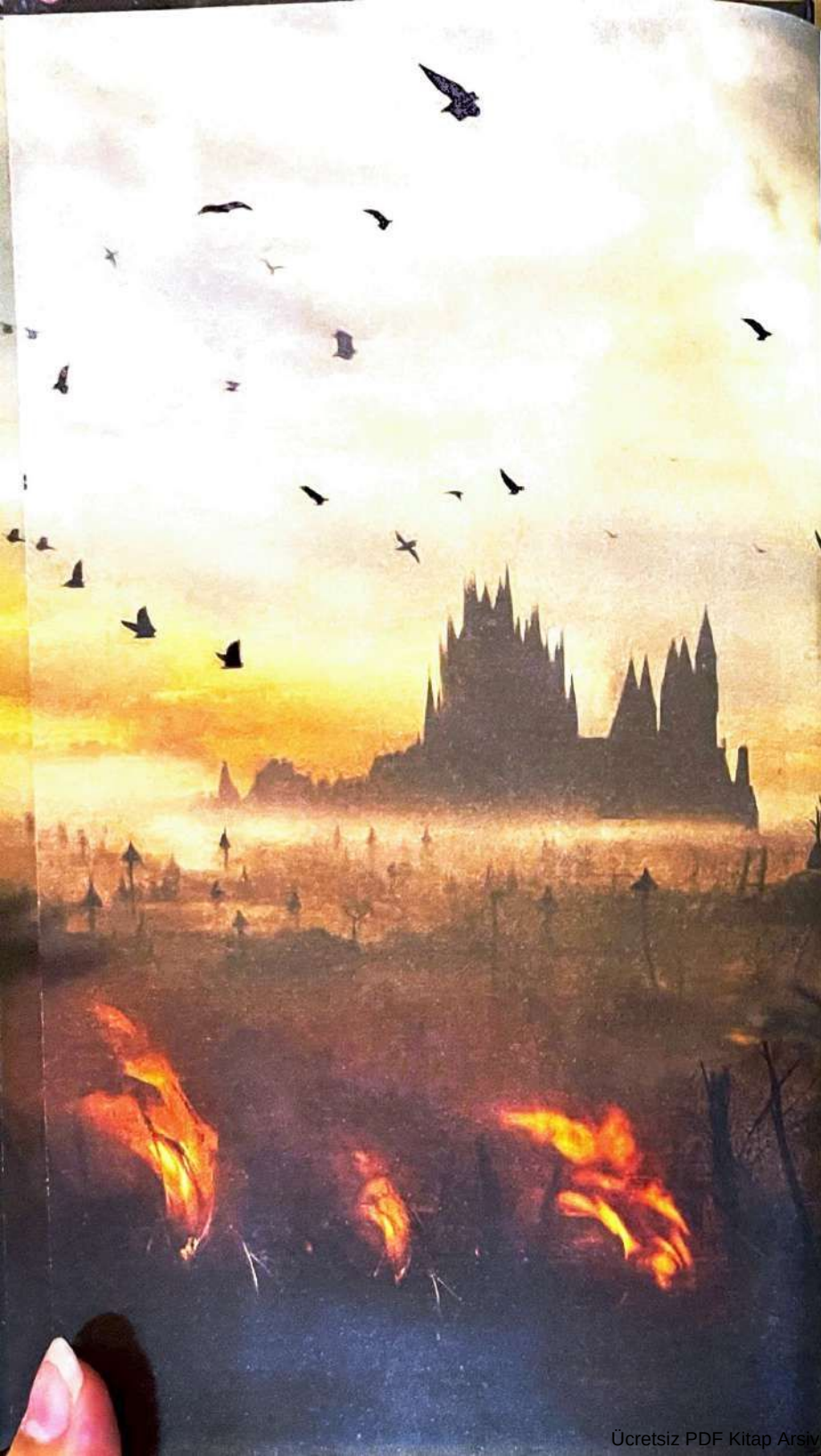
f /ephesusyyinlari
@ephesusyyinlari
/ephesusyyinevi
/ephesus yyinleri
/ephesus yyinleri

EPHESUS
www.ephesusyyinlari.com
444 0 454

9 786256 476554

K. KÜBRA BERK

UNUTULMUŞ *Kuşlar* GÖĞÜ

II

UNUTULMUŞ KUŞLAR GÖĞÜ - II

Yazar: K. Kübra Berk
Genel Yayın Yönetmeni: Mustafa Güneş
Yayına Hazırlayan: Emre Özcan
Editör: Bilge Nas Arıcan
Düzeltili: Zeynep Karadeniz
Kapak İllüstrasyonu: Ahmet Uzun
Kapak Tasarım: Beyzanur Şen
Sayfa Tasarım: Beyzanur Şen

1. Baskı Ocak, 2024

ISBN: 978-625-6476-55-4

Yayın Evi Sertifika No: 40169
©2022, K. Kübra Berk
Türkçe Yayın Hakkı
©Ephesus Bas. Yay. Tic. Ltd. Şti.

Ephesus Yayınları, Ephesus Yayın Grubunun tescilli markasıdır.

"Bu kitap ve kitabın kapak tasarımına ilişkin tüm mali hakları kullanma yetkisi 5846 sayılı Fikir ve Sanat Eserleri Kanunu gereğince Ephesus Bas. Yay. Tic. Ltd. Şti.'ne aittir. Bir başkası tarafından izinsiz kullanılamaz."

BASKI

Gülmat Matbaacılık Yayıncılık San. Tic. Ltd. Şti.
Maltepe Mah. Fazılpaşa Cd. No. 8/4
Topkapı/İstanbul
Tel: 0 (212) 577 79 77
Sertifika No: 34712

YAYIMLAYAN

Ephesus Bas. Yay. Tic. Ltd. Şti.
Gültepe Mahallesi Şahinler Sokak No:2 Ephesus Plaza
Küçükçekmece / İstanbul Tel: 444 0 454

www.ephesusyayinlari.com
iletisim@ephesusyayinlari.com

K. KÜBRA BERK

UNUTULMUŞ
Kuşlar
GÖĞÜ

II

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

*Doğruları için savaşırken
yara alan herkese...*

https://rante

Bölüm 1: İHANETE İTAAT ET

“Başaramadın.”

Kaçışlar. Direnişler. Yaşamak uğruna verilen savaşlar. *İntikam*, dilimde acı bir tat... *İhanetler*, göğsümdeki sızı... Acıyan saç diplerim, ezilen elmacık kemiğim... *Yoksa ezilen kalbim mi?*

Uğultular zihnimi esir ediyordu. Göz kapaklarımı aralamaya çalıştım ancak fayda etmedi. Korkunç bir uğultu kulaklarımı sağır ediyordu. Parmaklarım şakaklarıma uzandı, dişlerimi sıkarken acıyla dudaklarımı araladım. Bir inilti, bir feryat dudaklarımdan kaçmak ister gibiydi. Ses çıkarıp çıkarmadığımı duyamadım.

“Ablacığım, kocaman bir adam olduğumda ben de senin gibi korkusuz olabilecek miyim?”

“Benim korkusuz olduğumu da nereden çıkardın, Zey?”

Gözlerini kocaman açıp gülümsedi. “Çünkü ben sana sarılinca masallardaki o devasa canavarlardan korkmuyorum! Eğer cesur ve korkusuz olmasaydın nasıl bu kadar güvende hissedebirdim ki?”

Canavarların boyunu göstermek için koltuğa zıpladı, ellerini havaya kaldırdı ve kendisinin iki katı büyüklüğündeki bir canlıyı anlatmaya çalıştı.

“Bu kadarlar!” diye haykırdığında sırıtıyordum.

“Sen sadece beş yaşındasın,” diye homurdandım yerimden kalkarken. “Şu bilmiş cümlelerin beni öldürüyor. Canavarları nereden uydurdun?”

"Olven!" diyerek kaşlarını çatı. "Dün akşam arka bahçede sizi yalnız bırakmadığım için kızarak, 'Canavarlar söz dinlemeyen küçük çocukları geceleri kaşırlar,' dedi."

Olven'in sersemliğine iş çekerken Zey'in tepesine çıktığı koltuğa yaklaşıyordum. Bir adım, sonra bir adım daha... Küçük çocuk uzaklara dalmış, Olven'in kim bilir nasıl korkutucu bir ifadeyle anlattığı canavarları hayal ediyordu! Hiç beklemediği bir anda Zey'in bacaklarına doğru atıldım.

"Böh!"

"İmdat!" diye çığlık atarak kaçmaya çalıştı. Bacaklarına sıkıca yapışıp onu koltuğa devirdim, annem bu manzarayı görse kalp krizi geçirirdi çünkü koltuk çok eski olduğu için bizi defalarca üzerinde zıplamamamız konusunda uyarmıştı.

Kimin umurundaydı?

Çığlıklarıyla dikkatleri üzerimize çeken Zey'in ağzını parmaklarımla örttüm, sonra üzerine kapanıp onu gıdıklamaya başladım. Önce korkuyla beni itti, sonra gıdıklandığı için dayanamayıp kahrkaha atmaya başladı. Biraz daha devam etseydim zavallı çocuk neredeyse çatlayacaktı!

"Era, Era, Era!" diye ellerimi itekledi. "Ne olursun, dur artık!"

"Isırmadan olmaz!"

"Abla, ben patates değilim!"

Cümlesiyle duraksadım, patates de nereden çıkmıştı? Zey'e baktım; gülmekten kıpkırmızı olmuş yanakları, iri gözleri, hızlıca kırıştırtıp durduğu upuzun kirpikleri, nefes almak için araladığı dudakları... Dünyanın en güzel erkek çocuğuydu.

"Haklısın," diye fısıldadım gözlerimi kısıp. "Bir patates bu kadar şekerli olmaz. Yani seni daha çok yemeliyim."

Dudaklarımı boynuna yapıştırınca yeniden kahrkahalarla gülmeye başladı. Yanaklarını ısıyor, boynunu öpüyor, karnısını gıdıklıyordum. Nihayet geri çekildiğimde çok lezzetli bir yemek yemişim gibi dudaklarımı yaladım.

"Mmm, bayıldım. Birazını da geceye saklayayım."

"Senden kaçacağım," dedi hâlâ kısırdarken. Uzanıp küçük bedenini koltuktan kaldırdım, kucığıma oturttum ve o bana bakarken tatlı yüzünü avuçlarımin içine aldım.

"Demek benden kaçacaksın," dedim tek kaşımı sehdiskâr bir ifadeyle kaldırarak.

Bana sataşmaya bayılıyordu. Gözleri yaramazca parladı. "Evet!"

"O zaman, seni canavarlarla korkutan Olven'den intikam almıyoruz demektir. Sen bilirsin, küçük adam..."

Hızla atıldı. "Alalım! Alalım!"

Savaşçı bir ifadeye bürünüp gözlerimi kısıtım. "Şu yalancı insanlara bizi korkutmanın bedelini ödetelim."

"Ya Olven canavarları çağırıp bizi öldürürse?"

Sesi titrer gibi oldu, daha sıkı sarılıp başını boynuma gömdüm. Saçlarına yumuşacık bir öpücük kondurdum, mis gibi kokusunu içime çektim. Ve eğilip kulağına fısıldadım.

"Dünyanın en güçlü canavarları bile gelse karşılarında beni bulurlar. Seni hepsinden koruyacağım. Kimse benim kardeşime dokunamaz!"

Kalbim küt küt atıyordu. Göz kapaklarımı hareket ettirmeye çalıştım. Acı şakaklarımdan başlayıp elmacık kemiklerime iniyor, çeneme doğru yol alıyor ve tüm kemiklerimi sızlatarak beni âdeta kilitliyordu.

Acı bir inilti dudaklarımdan kopuverdi. "Ah..."

Kimse yoktu. Sesim yankılandı ve bana döndü. Kirpiklerimden içeri sızan titrek ışık dünyamı aydınlatmaya yetmiyordu ancak bilincimin yerine geldiğini anlamaya başlıyordum. Kalbim kulaklarımı sağır eden gürültüsüyle göğsümde çırpınmaya devam etti.

Küt... Küt...

Göz kapaklarımin ardındaki Zey kayboldu.

Küt küt...

Karanlık bir orman bütün hayallerimi öldürdü.

Küt küt...

Yuvam bana sırtını döndü.

Küt küt...

Birimizin hayalleri gerçekleşti. Olven artık aç uyumayacak. O bir Gözcü.

Kalp atışlarım hızlandı. Ellerimi yumruk yaptım; tırnaklarım yığılıp kaldığım beton zemine sertçe sürtündü, canımı acıtana kadar orayı tırmalamaya devam ettim.

Küt! Küt! Küt!

Zey haklıydı. *Olven canavarları çağırmıştı.*

“Hayır!”

Çığlıklarla uyandığımda ışık artık titrek değil, netti. Her şeyi görüyordum, öyle iyi görüyordum ki dünyaya anlam verdiğim ilk an, şahit olduğum büyük yıkım beni şoka uğrattı. Yakalanmışım. Olmaması gereken en korkunç şey olmuştu: *Tuzağa düşmüştüm.*

Uyandığım yerde çaresizce etrafa bakarken sesim duvarlara çarparak yankı yapıyordu.

“Yapamaz!” dedim dudaklarım tir tir titrerken. “Yapamaz! Bunu bana yapamaz!”

Başımı iki yana sallıyordum. Dağılmış saçlarım, tutamlar hâlinde önüme düşerek yüzümü kapatıyordu. Sarı perçemlerimi geriye atıp çabucak doğruldum, kanım çekilmiş gibiydi. Dehşet kazanları benim için kaynıyordu, biri beni çırılçıplak soyup o kazanlara atmıştı. Ürküyordum; betonlar üzerime üzerime geliyor, hapsedildiğim bu mahzende beni boğmak istiyordu. Son yaşananları hayal meyal hatırlıyordum. Kollarımdan tutulup sürüklendiğim, bir çöpmüşüm gibi buraya fırlatıldığım o anları... Dudağım sızladı, parmaklarım istemsizce oraya dokununca yarımı fark ettim. Öyle büyük bir kaostu ki suratıma ne zaman saldırıldığını hatırlamıyordum.

Bir aynam yoktu ancak yüzümün ne kadar şiştiğini tamamını açamadığım gözlerimden anlayabiliyordum.

Sonra acıyan yer dudaklarım olmaktan çıktı. Bir anda kalbim sıkıştırdı.

“Rans,” dedim ağlarcasına.

Kaçmış mıydı? Parmaklarım ağzımı kapatırken hıçkırıklarla sarsılarak ağlamamak için kendimi tutuyordum. Düşünceler zihnimi işgal ediyor, kötüyü fısıldıyordu.

Rat yaralıyken ve bedeni öylesine ağırken nasıl kaçabilirlerdi ki? Yakalanmışlarsa ne yapacaktım? Üstelik bunu öğrenmemin bile bir yolu yoktu. Artık ben de hapistim.

“Çıkarın beni buradan!” diye haykırdım boğazım yırtılırcasına. Bir anda ayağa fırladım ve üzerime kapattıkları demir kapıyı tekmeledim. Her yerim acıyordu ancak içinde bulunduğum durum kalbimin açısından vahim değildi.

“Çıkarın beni dedim! Açın şunu!” diye haykırdım.

Yumrukladım, tekme attım, küfürler savurdum. Bağırma-ya devam ettim. Ancak sesim benden başkasına duyulmuyordu. Bana sağır olmuşlardı.

“Çıkarın,” dedim dakikalar sonra, sesim güçsüz bir fısıltı hâlini alırken. “Çıkarın beni.”

Ellerimle yüzümü kapattım; sırtımı uzun, demir parmaklıklara dayayıp yavaşça yere çöktüm. Büyük bir karmaşanın içinde yapayalnızdım. Sonunu göremediğim o denize, yüzmeye bilmediğim hâlde çok yüksekte atılmıştım. Kendi ellerimle bir uçurum yaratmış, sonra onun ucunda asılı kalmıştım.

İnandıkları her şeyi öldürmüştüm. Bu bir yıkım değildi, idamımın kendisiydi. Bunu nasıl yapmıştım?

Ben Öncü İles'i öldürmüştüm.

“Alın şunu oradan!”

Duyduğum gaddar sesle yerimden sıçradım. Biraz ileride gölgeler görüyordum. Nereye kapatıldığımı bilmiyordum.

bu ilk kez 1940'ların devanında sadece korkutucu bir
sesle...

Başkalarının birbirine çarpma sesini işitiyordum, giderek
... Miki de sesini duymuşlardı.

"Miki er" diye arını otoriter ses yeniden.

"Beyim, emilimi."

Bu sesle girdim. Çöktüğüm yerden yavaşça kalktım,
... demir parmaklıklara sıkıca tutundum.
... ilk an dudaklarım aralandı.

Bir an o vardı. Dostum, arkadaşım, hayatım boyunca
... göğsüne yaslamaktan bir an şüphe duy-
... can yoldaşım: Olven.

Sıra bembeyaz olmuştu, orada hiçbir ifade barınmıyor-
... Biri ondan duygularını çekip almıştı. Ben yokken ona ne
...?

Kalbim acıyla çarptı; yapabilseydi bambaşka bir şekil alır,
... bürünürdü. Ritmi, onun her adımıyla yavaşladı. Acıdan
... hiçbir duyguya yer kalmadı. Bu adamın ihanetine bu
... kadar yakından tanık olmanın ruhumda yarattığı infial, bana
... her adımda beni yeniden öldürdü.

Sonra minik Zey yeniden kulağıma fısıldar gibi oldu: *Ol-
ven canavarları çağırı, abla.*

"Açın zindanı."

Konuşan Celesa'ydı. Bu kadın, Seçkinlerin önde gelen
isimlerinden biriydi. Onu en son gördüğüm zamanı anımsa-
maya çalıştım. Sanki yıllar önce yaşanmış gibi hissettiren bir
anıydı. Taşlık Meydan'daydık. İles konuşma yapmadan önce
hemen ön tarafında bekliyorlardı, bize Hürmet Töreni'nin
öneminden söz edeceklerdi. Hayır, bu zaman dilimi yıllar
gibi geçen bir aydan ibaretti.

Kadın, tok sesiyle emrettikten sonra dolgun dudaklarını
bir çizgi hâline getirip susmuştu. Koyu kahverengi saçlarını
her zamanki gibi tepesinde toplayarak sımsıkı bir atkuyruğu

yapmıştı. Kalın ve biçimli kaşları, sivri yüz hatlarına uygun olarak çatıktı. Kalkık burnunun kanatları öfkeli nefesleriyle büyüüp küçülüyordu. Aynı anda hem çok güzel hem de çok acımasız görünüyordu. Bakışları yavaşça gözlerime değdiğinde kahverengi hiç bu kadar gaddar görünmemişti.

Olven elindeki anahtarlardan en büyüğünü deliğe soktu. Hemen yanındaki iki Gözcü, emirleri yerine getirmek için hazırda bekliyordu. Zindanın kapısını açtılar. Parmaklıklı kapıları dışarı doğru açtıkları an, kaçma ihtimalimi düşünen diğerleri içeri koştu.

Ben daha ne olduğunu anlayamadan üzerime çullandılar. İki kişi beni kollarımdan sıkıca tutup dizlerimin üzerine çökmemi sağladı. Olven kapının ağzında ruhsuz bakışlarıyla öylece dikilmeye devam ediyordu. Zaten yaralı olan bedenim daha çok acırken onun bana bakmasını ve çektiğim acıya ne tepki vereceğini görmek istedim. Koşulsuzca sığındığım o sıcak gözlerde arta kalan tanıdık bir hisse rastlamak istedim. Bulamadım.

Olven bana bakmadı. Yeni bir emir için öylece beklemeye devam etti.

“Onu kaçırsanız sizi gebertirim.”

Celesa dışlerinin arasından tısladıktan sonra içeri bir adım attı. Uzun bacaklarını sımsıkı saran dar bir pantolon giymişti, kumaş o yürüdükçe parlıyordu. Tamamen içeri girdi, daracık alanda dört kişiydik. Ben, beni kollarımdan sertçe tutup canımı yakmaktan çekinmeyen iki Gözcü ve tepemde bekleyerek gözlerini bana diken kadın.

“Yuvana hoş geldin,” dedi dolgun dudakları usulca kıvrılırken.

Başımı kaldırıp sadece ona baktım, yüzündeki kindar ifade bugünü çok hayal ettiğini haykırır gibiydi. Dudaklarının alaycı kıvrımı, hafifçe havaya kaldırdığı kaşları, yapabilseydi beni defalarca bıçaklamak isteyen gözleri... Aç bir yırtıcının,

savunmasız bir hayvana iştahı kabarmış bir şekilde bakışını anımsatıyordu bana.

Bir şey söylemediğimi görünce hafifçe diz çöküp bana doğru eğildi.

“Konuşmayacak mısın, aptal kız?” diye sordu.

Yine cevap vermedim. Gülüşü yavaşça soldu, dilini dudaklarında gezdirdikten sonra dişlerini sıkı, yeniden öfkeyle bana yöneldi.

“Nasıl hayatta kaldın?” diye sordu. “Bize ihanet edip düşmanlarımıza sığınarak mı?”

Gözlerim alev alevdi. Yalnızca yutkundum. Rans ya da ailesiyle ilgili bir şey söyleyecek diye ödüm kopuyordu. Onca darbeden sonra abisi Rat’ın hayatta olup olmadığını bile bilmiyordum, belki de yolda kan kaybından ölmüştü. Bu düşünce kalbimi sızlattı. Göğsüm sıkışır gibi oldu ancak karşımdaki kadının bunu anlayabileceği bir ipucu vermedim.

Yeminliymiş gibi konuşmamaya devam ettim.

“Sana söylüyorum!” diye haykırdı, dayanamayıp patlamış gibiydi. Ayağa kalktı, saçlarını sıkıca tuttu, başını geriye doğru eğdi ve yüzünü yüzüme yaklaştırdı. Nefesi suratıma çarpıyordu.

“Vahşilerle birlik olduğunu itiraf edeceksin!”

Öyle bağıırıyordu ki sanki boğazı yırtılacaktı. Öfkelen-dikçe saçlarını daha sıkı kavradı, canım o kadar acıyordu ki gözlerim yaşardı. Yine de ona istediğini vermedim. Çenemi kapalı tutup dudaklarımı sıkıca birbirine bastırdım, saç dip-lerim acıdan uyuşmaya başlasa da çıtımı çıkarmadım.

“Demek öyle!” dedi beklediğimden daha erken pes ederek.

Saçlarını bir anda bıraktığında başım öne düştü. Uyuşma hızla geçmeye başlarken gözlerimi sıkıca kapattım, aç olduk-ları manzaranın bir parçası olmamak için direniyordum. Ha-yır, kaybettiğimi düşünmemeliydiler.

Geriye doğru iki adım attı. Geldiği andan beri zindanın girişinde öylece duvara bakan Olven'e seslendi.

"Buraya gel, Gözcü."

Olven bir an bile beklemedi, sadece emirlere odaklanmıştı. İçeri hızlı adımlarla girdi ve itaat ettiği Seçkin'in karşısında başını öne eğip bekledi. Celesa denilen kadın bu tutumdan memnundu, dudakları kıvrılırken göz ucuyla bana baktı. Bu manzara bana binlerce tokat yemişim gibi hissettirdi. Yuvadaki gençler... Evet, hepimiz Gözcü olmak istemiştik ancak şimdi görüyordum ki benim hayalim bu değildi.

Benim hayalim hiçbir zaman bu olmamıştı. Bu, kölelikten başka bir şey değildi.

"Sen onun arkadaşıydın, değil mi?"

Kadın bu soruyu sorarken bilmediğim bir sebepten gülümsüyordu.

"Ben bir hainin hiçbir şeyi olamam, efendim."

Kelimeler kalbime saplanırken Celesa, "Haklısın," diye tok sesiyle onayladı. "Kimse olmamalı."

Sonra dönüp bana baktı. Beni kışkırtmaya çalışıyor, konuşmama konusunda hâlâ ısrarcı mıyım diye kontrol ediyordu. Benim yüzümde ise hiçbir değişiklik yoktu. Yıllarımı verdiğim dostumun beni nasıl terk ettiğini boş gözlerle izliyordum. Karşılarında ağlayacak değildim.

"Yani artık ona herhangi bir bağ hissetmiyorsun, doğru mu anlıyorum?"

Olven bir an bile duraksamadan bağırdı. "Asla, efendim!" Sonra iğrenir gibi bir ifade takındı, adımı anmaktan nefret ettiğini gördüm. "Onu dün gece kısıkvrak yakaladığımda başka bir ispata gerek kalmadığını görmüş olmalısınız."

Kadın onu onaylarken sesinde takdir vardı. "Bizi gururlandırdın."

Sonra bana bakmadan Olven'e başıyla işaret etti. "Geç hadi. Bakalım sana ne kadar dayanabilecek."

Sonra birer gelirdi. Yarımlaktı Cüce'ler omuzlarıma öyle vakti hastanılı ki enineğim sarmıttım. İki yandan da kuvvetli omuzlarında kollarımı germe doğru kıvrılıyorlardı. Etimle, kemikimle her hareketle müthiş bir acı duyuyordum.

Olven tam katımda durdu. Buradan kaçtığım günden beri hatıralarımda bir sır gibi sakladığım, unutmamak için çok direndiğim o güzel bir gözleyle gözlerimin içine baktı. Kıvrık saçları altına ve kulaklarının üstüne doğru dağılmıştı, vücudumu okuduğundan daha iri gösteren kalın bir yelek ve siyah, bel bir pantolon giymişti. Bu hâliyle tam bir Cüce'ydi. Benim her neyse Olven'im değildi.

Artık ondan iz yoktu.

"Bana hak," dedi. Konuştuğunda sesinde en ufak bir titreme yoktu. Ben ise onun aksine hemen şuracıkta yere kapanıp ağlamak üzereydim. Benimle konuşuyordu, bu ses onundu ancak ruhu artık onun değildi. Bu bir başkasıydı.

"Onlarla iş birliği yaptın mı?" diye tükürürcesine sordu.

Az evvel Celesa'dan gördüğü gibi üzerime eğilmiş, bekliyordu. Gözlerinde hiçbir duygu yoktu. Değil sevgi, herhangi birine en ufak merhamet kırıntısı duymuyor gibiydi. Cevap vermediğimi görünce beklemediğim bir şey yaptı.

Çekip gitmedi. Bana sert bir yumruk attı.

"Ah!"

Dudaklarımdan acı dolu bir yakarış koparken başım sağa doğru düştü, dün patlamış olan dudağım yeniden kanamaya başladı. Hızlı hızlı soluklanmaya çalıştım, beynim yaşadığımız anı idrak etmekte zorlanıyordu.

Olven bana vurmuştu.

"Sen..." dedim hayal kırıklığıyla.

Beklemedi, uzanıp çenemi sertçe tuttu. Canımın acısı arttı ama bunu biraz bile umursamadı. İyice üzerime eğildi, yüzü yüzüme çok yakındı. Hızlı nefeslerimi, kapıldığım dehşeti yakından görüyor, hayal kırıklığıma anbean şahit oluyordu.

Ama sanki kalbini sökmüşler ve oraya sert bir taş koymuşlar gibi hissizce suratıma bakmaya devam ediyordu.

Çenemdeki parmaklarını dişlerime doğru bastırdı, istesem de konuşamazdım.

“Sana sordum,” dedi korkunç bir fısıltıyla. Öfkeyle yanan gözlerini kısıp yanıtımı bekledi. “Onlarla iş birliği yaptın mı?”

İçerideki herkes nefesini tutmuştu. Celesa aç bir köpek gibi salyalarını akıtarak bekliyordu. Olven’in bana vurmasından müthiş bir haz almıştı, suratından anlaşıyordu. Yanımızdaki Gözcüler de onunla aynı durumdaydı. Hepsi intikam istiyordu. İtaat ettikleri insanı öldürdüğüm gibi ben de öleyim istiyorlardı.

Konuşmadan önce onun gözlerine bakıyordum. Arkamda bir dağ gibi durduğunu zannettiğim, geride bıraktığım gün karanlık bir kuyuya dönüşmüş Olven’in gözlerine... Eski dostuma bakıyordum. Kaybettiklerime bakıyordum.

Korkunç sessizliği böldüm. Bakışlarım birkin, bedenim dermansızdı ancak sesim bir an bile titremedi.

“Zey’i öldürdüklerinde yalnız senin kollarında ağlamıştım.”

Donakaldı. Nefesleri yavaşladı, çenemi sıkıca tutan parmakları gevşedi. Aralık dudakları bir nefes ötemdeydi, öylece kalakaldığını görüyordum. Ağzımdan çıkan cümleler önce benim dilimi yaktı, sonra bir zehir olup onun kalbine aktı. Bana nasıl bir *adilik* yaptığını kulaklarıyla duysun istemiştim.

“Keşke bu şerefsizliği bana bir başkası yapsaydı,” diye fısıldadım. “Göğsüne sığındığım sen değil.”

Soğuk mahzenin duvarları yalnızca bana değil, onlara da dar oldu. Benden her şeyimi alabilirlerdi ancak düşüncelerimi değil... Beni istedikleri kadar bağlayabilirlerdi ama sözcüklerimi hapsedemiyorlardı.

Olven'im anlık bir şok yaşadığını gören Celesa öfkeyle yanımıza geldi.

"Çekilin!" diye bağırırken suratı kıpkırmızı olmuş, şah damanı belirginleşmişti. Kardeşimin adını anmam, hiçbirinin hoşuna gitmiyordu.

Çünkü suçlulardır. Hissediyordum. Sadece hissetmiyordum. Artık biliyordum.

"Ne dikiliyorsun öyle karşısında? Çekil dedim, aptal!"

Olven'i ittiği an çocuk kendine geldi, sanki zihnindeki büyük bir savaşın fırladığını ateşlemişti. Geriye doğru sarsak adımlar attı, Seçkin Celesa etrafa hiddetli emirler yağdırırken mahcubiyetle başını eğdi.

"Çok özür dilerim, efendim."

"Çıkın dedim! Bu hainin yanına kimse yaklaşmayacak!"

Herkes telaşla zindandan çıkarken Celesa korkusuzca yanımda dikilmeye devam etti. Diz çökmüş hâlde beklemeye devam ediyordum. Başımı kaldırmıştım, gözlerimi gözlerinden çekmiyordum.

Kolumdan tutup beni sertçe kaldırdı, ona saldıracak gücümün kalmadığının farkındaydı. Oysa benim aksime kusursuz görünüyordu. Dinçti, sadece gözleri bile milyonlarca tehdit vadediyordu. Sımsıkı topladığı saçının tek bir teli bile isteği dışında havalanmamıştı, tüm hareketleri olağanüstü derecede kontrollüydü. Kolumu sıkıca kavradığında gücünü yeniden hissettim.

Benim yorgun bedenimin ise hiçbir şeye mecali kalmamıştı.

"Daha erken ölmek istemiyorsan o çeneni kapalı tutacaksın," dedi dişlerinin arasından.

Uzun kirpiklerinin gölgelediği gözleri alev alevdi, beni duvara itip vücudumu yapıştırdı. Hareket etmedim, benden böyle ürktüklerini görmek hoşuma gidiyordu.

“Ya tutmazsam?” diye sorarken meydan okuyordum, tek kaşımı kaldırdım ve sinir bozucu bir şekilde gülümsedim.

“Sonuçlarına katlanırsın.”

Beni duvara sertçe itip kolumu bıraktı. Baştan aşağı süzdü, mahvolmuş hâlime baktı. Kurumuş kanın yapışıp kaldığı yırtık kıyafetlerim, dağılmış saçlarım, bitkinliğimin belli olduğu yüzüm... Ne gördüğünü hayal edebiliyordum.

Başını iki yana sallarken bana acıyor gibiydi. “Kendi ellerinle hayatını bitirdin. Yolun sonundasın, burası son durak. Hâlâ cesur taklidi yapman beni güldürüyor.”

Gülümsemem büyüdü. Ona doğru bir adım attım, dip dibeydik.

Fısıldadım. “Gerçekten cesur olma ihtimalim hepimizi titretiyor, değil mi?”

Duyduklarından hoşlanmadı ancak bunu belli edecek bir şey yapmadı. Yalnızca aşağılayıcı ifadesiyle bana bakmaya devam etti.

“Kimsin ki?” Başını hareket ettirmeden beni şöyle bir süzdü. “Artık hiç kimsesin. Bu hayatta kaybetmeye mahkûm edilmiş bir hiç kimse.”

Tek kaşımı kaldırdım. “İnsanlar bana inanmaya başladıklarında kimin esas kaybeden olduğunu seyredeceğiz.” Cümlelerim onu korkutmaya devam ediyordu, bu defa duygularını iyi maskeleyemedi. Öfkeyle bir nefes verdi, kulağıma doğru eğildi. Konuşurken sesi çok acımasız çıkıyordu.

“Ama hiçbir şey kaybettiklerini yerine getirmeyecek. Tıpkı kardeşin gibi.”

Sanki biri dünyamı durdurdu ve tüm ışıklarımı söndürdü. O an sadece karanlık bir gecede, karanlık bir odada, kan kokusuyla kalakaldım. Bu korkunç ızdırap üç saniye sürdü. Her saniyesi yaşadığım yılları çürüttü, mutlu anlarımı yok etmeye yetti.

Dişlerimi sıkıldığında geri dönüşü olmayan bir kıyametin eşiğindeydim, o pis ağzı hiç anmaması gereken bir şeyi telaffuz etmişti. Bu beni çıldırtmaya yetti.

Beklemediği bir anda parmaklarım boğazına sarıldığında Celesa şaşkınlığa uğradı ve tepki veremedi. Onu zindanın parmaklıklarına sürükleyip kafasını demirlere çarpmam bir dakikamı bile almadı, parmaklarım nefesini kesmek için tüm kuvvetimle derisine geçerken boynunu parçalayacağımı zannettim.

Gırtlığından yardım istercesine çıkardığı seslerin hiçbirisi çığlığa dönüşmedi. Tüm gücümü kaybettiğim bir anda böyle ani bir saldırı beklemiyordu. Fakat ben, onun tahmin edemeyeceği kadar hararetli bir ateşten arta kalan küldüm. Yeniden alevlenmem için şöyle bir üfürmeleri yeterdi.

Zey'in anısından uzak durmayı öğreneceklerdi.

“Ya-yardım!”

Kısa bir an parmaklarım gevşeyince boğazındaki kırmızı izleri gördüm. Eliyle zindanın kapısına yumruklar atarken parmağındaki metal yüzüğün aniden çıkardığı tiz ses yankılandı. Bu ses onun kurtuluşu oldu. Ben nefesini kesmiş, onu öldürmeye bir adım uzakken koşan adımların sesini işittim.

Gözcüler üzerime çullanmadan bir saniye önce Celesa'ya fıııldadım. “İkincisi olursa bu kadar merhametli olmam.”

Kaç kişi olduğunu saymadığım bir grup beni yere yığarken Celesa deli gibi öksürüyor, öksürdükçe suratı mosmor kesiliyordu. Hâlâ nefes alamadığını görmek çektiğim acılara rağmen bana iyi geldi, üzerimde yüz kiloluk bedenler olmasaydı gülümserdim.

Biri kadının ağzına su şişesini dayarken diğeri koluna girmişti. O ise kendine gelebildiği ilk an çevresindekilere haykırdı.

“Aptallar! Beni öldürecek!”

“Efendim, siz çıkın dediğiniz için...”

“Kes sesini!”

Tökezleyerek ayağa kalkıp yanıma geldi. Kollarım, başım ve bacaklarım sıkı eller tarafından tutulmuştu. Öfkeli kadın karnıma sağlam bir tekme atınca iki büklüm olup acıyla kıvrandım ancak bu bile beni bayıltmaya yetmedi.

Son kalan umudumla ayaktaydım, bunu biliyordum.

“Bu burada bitmedi. Seni mahvedeceğim.”

Sesi hâlâ pürüzlüydü, arkasını dönüp giderken peşinden bir sürü insan koştu. Başımda kalanlar ise onların çıkmasını bekledi. Benden iyice ürkmeye başladıklarını çaresiz bakışlarından anlıyordum.

“Ne yapacağız?”

“Aç ve susuz bırakmamızı istediler.”

“Hain sürtük.”

Diğeri suratıma gaddarca baktı. “Daha fazlasını hak ediyor.”

Beni sertçe bırakıp zindanın demir kapısını üzerime kilitlerlerken küfretmeye devam ediyorlardı. Sıcak yuvama dair zihnimde kalan son anılar da bununla beraber silinip gitti. Gerçekler, onları ayırt edebileyim diye öylece ortada duruyordu. Soluk soluğa yerde yatıyordum, beton zemine yapışan yanağım üşüyor ve acıyordu. Sanırım oraya da bir darbe almıştım ancak hangi ara olduğunu hatırlamıyordum.

Kalkacak dermanım bile yoktu, soğuk bir yorganın altına girmişim gibi üşürken öylece uyuyakaldım.

Bölüm 2: ACIYA ESARET

Kâbusun kaçınıcı gününe uyandığımı bilmiyordum. Zindanda pencere ya da dışarıyı görmemi sağlayacak en ufak bir delik yoktu. Gözcülerin nöbet değişimi yaklaştığında çok uzakta olduğunu sesinden anladığım bir kapı açılıyordu. Bulunduğum koridora ufacık bir ışık huzmesi yansırsa gündüz olduğunu ancak o sırada anlıyordum. Nöbet değişimi günde bir kez gerçekleşiyordu, tahminimce buraya hapsedilişimin üçüncü akşamındaydık.

Bunu bilerek yapmış olmalıydılar. Bu hücreleri daha önce hiç görmemiştim ancak biliyordum ki beni en kötüsüne hapsedmek isterlerdi. Bir insanı ölüme mahkûm etmek için buraya kapattıktan sonra defolup gitmeniz yeterliydi. Zihnim beni düzeltmek için dudaklarıma tek bir cümle yolladı:

“İnsanları değil, vahşileri öldürmek için...”

Telaffuz canımı yakmadı. Belki de esas vahşinin kim olduğunu anlamaya başladığım içindi.

Olven ve Celesa'nın o korkunç ziyaretinin üzerinden sonu gelmez saatler, belki günler geçmişti ve kimse bana su vermemişti. Açlık katlanılabilirdi, kardeşimle sarılarak uyuduğum gecelerden biliyordum ki buna dayanıklıydım. Fakat bu durum susuzluk için geçerli değildi. Çatlayan dudaklarım dilimden medet umuyor, bir nebze ıslaklık hissetmek için canımı yakıyordu. Kokan nefesimi duymamak için çenemi sıkıca kilitlemiş, kurumuş boğazımla betonda uzanıyordum. Hareketsizdim.

Dakikalar sonra bir ses kulağıma çalındı. Şüpheli bir tonla konuşuyordu. “Uyudu mu?”

“Sanmıyorum.”

“Göğsü kıınıldamıyor.”

Nöbet değışim saatinin geldiğini anladım fakat başımı kaldırmadım.

“Öldüğünü düşündüğünü söyleme, aptal.”

“Bir damla bile su içmedi. Annem küçükken ancak iki gün susuz dayanabileceğini söylerdi.”

“Beş yaşındaki çocuklar içinse belki evet... Fakat bu canavar için geçerli değil.”

Canavar.

Yüzüm betona dönük hâlde dümdüz yatarken görmediklerini bildiğim için gülümsedim. Zihnimden geçen düşünceleri bilmeyen insanlar bu hâlimi görseydi korkardı, ürkütücü bir sakinliğe sahiptim.

“Gerçekten hareket etmiyor. Bir baksak iyi olur.”

“Olmaz. İçeri girmiyoruz, kesin emir var.”

İçeri girmek isteyen ses ısrarcıydı. “Erele ölmemesi gerektiğini söylemedi mi? Böyle büyük bir belanın başımıza kalmasını istemiyorum!”

Daha gaddar olan nöbetçi cevapladı. “Yaşamalarını istediklerini de söyleyemeyiz. Bizim sorumlu olduğumuz falan yok, bırak şu telaşı.”

“Ona haber vereceğim.”

Adım sesleri duydum. Uzaklaştı, uzaklaştı, uzaklaştı ve gitti. Sonra işittiğim tek şey keskin bir sessizlik oldu, çıt çıkmıyordu. Sadece diğer Gözcü'nün nefes seslerini duyuyordum. Kime haber verdiklerini bilmiyordum ancak dakikalar sonra daha sert adımların sesleri gelmeye başladı. Gözlerimi kapatmış, başıma gelecekleri beklemeye devam ediyordum.

Adım sesleri yaklaştıkça kalp atışlarım da hızlandı. Kuvvetli bir şey hissediyordum; tam göğsümün ortasında müthiş

bir ağırlık, can alıcı bir yoğunluk... Adını bilmiyordum fakat bu hisle yeni tanışmıyorduk.

"Rans kaçabildi mi?" diye sordu kafamdaki susmayan seslerden biri. Hareketsizce yatmaya devam ettim. "Rat öldü mü?" dedi bir diğeri. Yanıtım yoktu. "Feyn'e sözler vermiştin, artık tutamayacağını biliyorsun, değil mi?" Bu ses diğerlerinden daha ağırdı, tıpkı kurduğu cümle kadar... "Kaçamayacağını görüyor musun? Bu intikam hikâyesi burada son buldu mu? Bu akşam, çaresizce yattığın bu betonda, sefalet içinde, ölüm ve kaybetmişlik kokarken... Yolun sonunda mısın, Era? Bir cevabın var mı?"

Göğsümdeki his büyüdü, büyüdü, büyüdü. Birkaç dakika önce, yeşermemiş bir tohumdu. Oysa şimdi göğüs kafesimdeki tüm kemikleri bir sarmaşık gibi kaplıyordu. Tüm korkunç sesler sustuğunda bu his bir adım öne çıktı ve zihnimde muazzam bir aydınlanma yaşandı. Buz gibi zeminde yarı baygın yatarken, adım sesleri artık tam dibimdeyken o da tamamen ortaya çıktı.

Ve bana sordu: *"Olven'in geldiğini hissediyorsun, değil mi? Bu adım seslerini arka bahçenin akşamlarından tanırırsın, gelişindeki bu tereddütü kimsesiz kaldığı geceler kapınızda bismesinden bilirsin. Hissediyorsun küçük kızım, değil mi?"*

Gözlerimi aniden açtığımda boğulacakmışım gibi hissettim. Daha korkunç olan, bu sesin, bu yoğun hissin haklı çıkması oldu.

Konuşan Olven'di. "Ölmüş mü?"

"Ha-hayır, efendim. Açıkçası bilmiyoruz."

"Ölmek üzere olmadığı müddetçe bizi çağırmamanız söylenmedi mi?"

Kalbimde açtığı yarayı canice deşmeye devam etti. Ben adım seslerinden, göğsümdeki şu berbat histen onun gelişini anlarken, yıllarımı verdiğim dostumun bu cümleleri ağır dahi gelmiyor, sanki binlerce kez öleyim diye beni diriltip duruyordu. Sadece acıyordu.

“Ben ölmemiş olabileceğini söyledim ancak o beni dinlemedi.”

Gaddar nöbetçi, arkadaşını hemen sattı. Olven'den çekindiklerini tedirgin hâllerinden anlıyordum. Belli ki o artık sıradan bir Gözcü değil; onların arasında kıdem sahibi, sözü geçen biriydi.

Küçük Olven hayallerine ulaşıyor, bunu yaparken cesedi mi çiğneyecek olsa bile durmuyordu. Onun adına mutluydum. Hayatının hiçbir döneminde bu kadar hırslı olduğuna tanık olmamıştım.

Ve sonra anladım...

Bazen birileri bıraktığınız yerde kalmaz, yola sızsız devam ederdi. Fakat acı olan, yalnızca bıraktığınız yerde olmaması değil, bıraktığınız kişi olmamasıydı.

“Çekilin, bir bakayım.”

Zindanın kapısının açıldığını işittim. Demirler gıcırdadı, anahtarlar birbirine çarptı. Kapı usulca açıldı ve sert adım sesleri yakınımaya ulaştı. Nefesim hızlanmasın diye çabaladım, yaşadığımı görmeleri bile ölümümü bekleyenleri sabırsızlandırmaya yetiyordu. Zihnimde her şey birbirine girmişti.

Kurtuluşa dair umutlarım yavaşça soluyordu.

“Çok yaklaşmayın. Dikkat edin, iyi bir numaracıdır.”

Olven yanıt vermedi. Sessizliği diğerlerine cevap oldu, seslerini kestiler. Kulağıma fısıldamasını istediğim tek bir cümle vardı. “Era bana bir şey yapmaz.”

Oysa çıt çıkmadı.

Güçlü parmaklar omuzlarımdan kavradı, yüzüstü yattığım yerden beni ters çevirdi ve sırtım betona değince bıraktı. Parmakları uzaklaşmadı; kuruyup çatlayan dudaklarıma, yara içindeki yüzüme dokundu. Oradan elmacık kemiklerime kaydı, gözüme doğru ilerledi. Sonra göz kapağımı kaldırıp göz bebeklerime baktı. İncelemeyi bitirdiğinde öylece yatmaya devam ediyordum.

“Su getirin,” dedi. Yarı aralık gözlerimle sağa döndüğünü, emir verirken yüzünün büründüğü sert ifadeyi görüyordum. Geride bıraktığım zavallı çocuk, bu sert ve kalın kumaşların içinde, baş ucumdaki kaba, siyah botlarıyla, geriye doğru sıkıca toplayıp kıvrıcıklığını sakladığı saçlarıyla sahiden bambaşka biriydi. Büyümüştü.

Bana yaklaştığında elim titrer gibi oldu, onu dizime yatırıp yumuşak saçlarını okşadığım günlerin özlemi parmaklarıma söz geçirebilmek istedi ama olmadı.

Birileri telaşla su getirirken bardağa saldırmak istiyordum ancak kendime hâkim oldum ve hareketsizce beklemeye devam ettim. İyi olduğuma karar verip beni birkaç damladan mahrum ederler diye aklım çıkıyordu, susuzluktan neredeyse ağlayacaktım.

Olven parmaklarıyla ağzımı açtı, yarı baygın hâlim onu ürkütmüş olmalıydı. Ağzımı açmasına izin vererek yaralı dudaklarımı araladım. Birkaç damla su, dilimin üzerinden genzime doğru kaydı.

Kalbim hızla çarptı, bilincimin yerinde olduğunu anlamasın diye bedenimi kastım. İçine düştüğüm durum canımı çok yakıyordu. En yakın dostum, belki de içebileceğim son bir bardak suyu benden kaçırarak diye endişeliydim.

“Su verdiğimizizi bildirmemiz gerekir mi, efendim?”

Olven tüm suyu içirip bardağı dudaklarımdan ayırdıktan sonra beni yattığım yere bıraktı.

“Gerek yok. Ben söylerim.”

“Yapmamız gereken bir şey var mı?”

Kendi aralarında konuşurken günlerdir kurumuş olan boğazımdan hırıltılı bir ses çıktı, omuzlarım sarsılarak öksürmek zorunda kaldım. Canım yanıyordu, gözlerim istemsizce açıldı.

“Durun! Hareket ediyor.”

Gözcülerden biri panikle öne atılarak diğerlerini benden korumak ister gibi dikildi. Benimse hiçbir şeye mecalim yoktu.

Olven'le göz göze geldiğimizde dudaklarımı ağlarcasına gösterdim. "S-su."

"Aşağılık kadın!" diye atıldı diğer Gözcü. "Kimsin ki talep bildiriyorsun?"

Gözlerimi kapatıp derin derin soluklandım. Onlara istedikleri şeyi verdim. "Ö-öleceğim."

Olven'in kafasının karıştığını, tepemde dikildiği yerden beni incelediğini biliyordum. Biraz daha şiddetli öksürüp iki büklüm oldum, öğürür gibi yaptığımda önde bekleyen Gözcü daha da telaşlandı.

"İyi değil!"

"Numara yapıyor olmalı sürtük!"

Olven ikisinin de sözünü kesip araya girdi. "Bir bardak su daha verin, Seçkin Celesa'ya durumu bildireceğim."

"Emredersiniz."

Son sözü o söylediği için kimse itiraz edemedi. Bir bardak su getirip baş ucumda dikildiler, boynumdan tutup kaldırıarak birkaç yudum daha verdiler. Su boğazımdan aşağı kaydıkça yaşadığımı hissettirdi, günlerin eziyeti bir nebze olsun son bulmuştu.

Beni bıraktıklarında konuşabilecek duruma gelmiştim. Gücümü hemen toplamam zaman alacaktı ancak bu hücrede her şeyimi çaresizce yitirmeden önce yapmak istediğim son bir şey vardı. Anlatmak, anlaşılmak istiyordum.

"Onların dışarı çıktıklarını biliyor muydunuz?"

Nöbetini devredip gitmek üzere olan Gözcü hızla bana döndü. Olven ve diğeri kendi aralarında konuşuyorlardı, sözlerim konuşmalarını keskin bir şekilde bölmüştü. Hepsini başını kaldırdı ve bana yöneldi. Sadece birkaç dakikam kalmıştı.

"Dışarı çıkıyorlar," dedim gözlerimi Olven'den bir an bile ayırmayarak. "Yemin ederim, dışarı çıkıyorlar. Yalan söylemiyorum. Sizi, beni, ailemi... Hepinizi kandırıyorlar."

Bakışlarından ölmemi istediğini gördüğüm Gözcü bağırdı. "İşte! Zehirli bir dile su verilirse olacağı buydu!"

Olven öfkeyle ona döndü. "Kes sesini!"

Susturulacağımı anladım. "Ne olursun, beni sadece birkaç dakika dinle, Olven. Seni nasıl kandırdılar, bilmiyorum."

Nefes nefeseydim, hâlsizliğim ağır bastı, konuşmakta zorlandım ancak durmadım. "Bize söyledikleri her şey yalanmış. Dışarıda sonsuzluk var. Kuşlar var, Olven. Yemin ederim ki ölmüyorlar; uçmaya, yaşamaya devam ediyorlar. Sınırlar ölümcül değil."

Başımı iki yana sallarken tüm bedenim titriyordu. Kalan son gücümle elimi kaldırıp kapıyı göstererek Gözcüleri işaret ettim. "Dışarı çıktılar, beni aradılar. Eğer ölümcülse onlar nasıl hayatta kalabildiler?"

Olven'in gri gözleri gözlerimden bir an bile ayrılmıyordu, put kesilmişti. Diğerleri de hareketsizdi, en çok da Gözcüler dehşete düşmüştü. O tehlikeli soruyu sordum.

"Ben nasıl hayatta kaldım?"

Hiç beklemediğim bir anda, diğerlerinden daha masum olduğunu düşündüğüm ve su içmem için Olven'i çağıran genç çocuk kendini yere doğru attı. Elleriyle kulaklarını sım-sıkı kapattı. Delirmiş gibiydi.

"Sus!" diye haykırdı. "Sus! Sus! Sus!"

Ortalığın karışması bir dakika bile sürmedi, zindanın dışından çığlıkları duyup gelenler olduğunu fark ettim. Hepsi bu konuda sıkıca tembihlenmiş olmalıydı. Ben onlar için felaketten ibarettim.

"Al şu aptalı oradan, hemen yerden kaldır!"

Olven daha gaddar olan Gözcü'ye diğerini göstererek haykırdıktan sonra zindana girip üzerime yürüdü.

"Ne olur, dinle!" dedim son umudumda.

"Çeneni kapat!" diye üzerime yürümeye devam etti.

"Beni susturman gerçekleri değiştirmeyecek!" dedim panikle. "Gözlerini aç. Sana bunu yapmalarına izin verme. Sor-gula, Olven..."

Çenemi sıkıca tuttuğunda sesim kesildi. Dudaklarım Olven'in avuç içinde büzüştü, konuşamadım.

"Neler oluyor burada?"

Yeni gelen Gözcüler, Olven'i ve beni izliyordu. Diğer Gözcü ise kendini yere atıp susmamı haykıran arkadaşını sürük-lercesine dışarı çıkarıyordu. Büyük bir telaş içeriye hâkim oldu.

"Apralca konuşuyor. Başka bir şey yok."

Yeni gelenlerden biri, Olven'in bu cümlesiyle tatmin ol-madı. "Diğeri neden yere kapandı? Çığlıklar duyduk."

Olven çenemi sertçe bırakıp onlara döndü. "Yeni Gözcü-leri gönderin. Durum raporunu Seçkinlere ileteceğim."

"Yapma," diye fısıldadım son defa. Gözlerim dolu doluy-du, bana böyle kolay sırtını dönmesi gücüme gidiyordu.

"Zey bizi izliyor, Olven," dedim acıyla. "Ona ihanet etme. Ona ihanet edenlerden olma. Arka bahçedeki, benimle gel-mek istediğin geceyi hatırla. Hiçbir şey bilmediğim hâlde beni ortadan kaldırmak istediklerini hatırla."

İçlerinden biri şaşkınca, "N-ne diyor bu?" diye sordu. Korkularını biraz bile gizleyemiyorlardı.

Olven kumıldamadan beklerken, bana inanması uğruna gururumu ayaklar altına alıp ağlamak istiyordum. Yapamı-yordum. Acı sonu görüyordum.

"Saçmalıyor," dedi Olven buz gibi bir sesle. "Herkes dışarı çıksın. Yeni nöbetçileri yollayın."

Bana son bir kez bile bakmadan zindandan çıkıp parmaklıklı kapıyı üzerime kilitledi. Benimle muhatap olmadığını bilsem de sözcükleri suratıma çarptı.

“Daha fazla konuşursa ağzını bağlayın. Aç ve susuz bırakmaya devam edin.”

Herkes komutu anlamışçasına başını salladığında Olven borlarının kalın topuklarının çıkardığı tok sesle koridorda uzaklaştı. Büyük kapının tanıtık gıcırtyla açıldığını, onun hücrelerin olduğu alandan çıktığını duydum. Onu göremesem de tavrını artık kabullenmem gerektiğini anlatırcasına kapıyı yüksek sesle çarptığında kalbim gibi demirler de sarsıldı.

Dünyam yeniden başıma yıkıldı.

Oturduğum yerde dizlerimi omuzlarıma çekerek kendimi kapattım. Küçüldüm, küçüldüm, küçüldüm... Başımı diz kapaklarıma dayayıp sessizce yok oluşumu bekledim.

“Uyuyor musun, abla?”

“Git başımdan, Zey.”

“Nereye gideyim? Dışarıda çok fena kar yağıyor.”

Sıcak yatağında kıpırdanırken gözlerini açmadan mırıldandım. “Uyuyorum. Sus, küçük.”

“Bu gece beni öldüreceklermiş.”

Kalp atışım durdu. Göğsüme korkunç bir ağırlı saplanırken dehşetle gözlerimi açtım. Her yer karanlıktı.

“Ne dedin sen?”

Yatakta hızla arkama dönerken Zey’i tutmak için uzandım fakat acı bir gerçek suratıma çarptı. Ne ben sıcak yatağımdaydım ne de Zey karşımdaydı. Beton zemin tüm kemiklerimi ağrıtmaya devam ediyordu. Bedenim buz tutmuştu.

“Zey?” dedim korkuyla. Onu duyduğuma emindim, az evvel kokusunu aldığımı yemin edebilirdim.

"Buradayım." dedi. Bu gerçekten de bir çocuk sesiydi, irkilerek başımı kaldırdığımda hapsedildiğim zindanın dışında küçücük, karanlık bir silüet gördüm.

"Zey?" dedim dizlerimin üzerinde oraya emeklerken.

Kaçacağından mı korkuyordum? Beni ürküten; ayağa kalkmamı, sesimi yükseltmemi engelleyen neydi? Bir kâbusa uyanacağımı bilmem mi?

"Beni öldürecekler, Era. Beni bu gece öldürecekler."

"Hayır, ablacığım," dedim titreyen parmaklarımla zindanın demir sütunlarına yapışırken. "Dur. Gitme, Zey. Bekle."

"Korkuyorum ben. Gideceğim, Era."

"Gitme, bebeğim," dedim ürkmemesi için yumuşakça fısıldarken. "Ben seni koruyacağım, bu kez söz veriyorum."

Buna kendim inanmış mıydım? O hâlde neden bedenim gibi sesim de titremeye başlamıştı?

"Seni çok sevdiğimi unutma."

Son sözünü söylemişti. Evdeyken de yaptığı gibi ayaklarını sesli bir şekilde sürükleyerek, terk edildiğim bu ücra köşeden uzaklaştı. Koridorda kaybolmadan önce minik parmaklarını kaldırıp bana el salladı.

"Orada düşmanlar var," dedim ağlamamak için dudaklarını birbirine bastırırken. "Oraya gitme, meleşim."

Yüzü yoktu ancak sesi kalbimi durdurmaya yetecek kadar onundu. "Bazen düşman içeridedir, Era."

Sonra çekip gitti.

"Hayır!" diye bağırdım boğazım yırtılırcasına. Parmaklıklara yapıştım, diz çöktüğüm yerden kalkacak gücüm yoktu ancak tüm gücümle demirlere saldırdım. Defalarca sarstım.

"Hayır! Hayır, Zey! Oraya gitme!"

Ses yoktu, uzaklaştığını anladım. Bana bir şey söylemek istemiş, bir kez daha beni ziyaret etmişti ancak yemin ederim

ki bu hayal değildi. Bana hatıra bıraktığı kokusu burnumun direğini sızlatacak kadar gerçekti.

“Yapma!”

Haykırıyor, zindanın parmaklıklarını delirmiş gibi sarstıyordum. “Yalvarırım oraya gitme, küçüğüm. Yemin ederim, seni öldürecekler. Yanımda kal, Zey!”

Beni uyandırmadan önce fısıldadığı o cümle zihnimde yankılandı, kulağım çınlamaya başladı. *Beni bu gece öldürecekler, abla.*

“Dokunmayın ona!” diye haykırdım adım seslerini duymaya başlarken.

Az evvel Zey’in kaybolduğu köşede birçok insan belirdi, hepsinin silüeti kardeşimden çok daha netti. Bana yaklaştı, yaklaştı, yaklaştılar... Gözlerini kocaman açmış, yerde tepinen bu kıza bakıyorlardı.

“Sizi gebertirim!” dedim boğazım acırken. “Ona dokunmayacaksınız! Ona kimse elini sürmeyecek!”

Ağızlarını oynatıyorlardı fakat sesleri yoktu. Konuşmalarını anlayamıyor, yalnızca kulağımdaki çınlama arada bir azaldığı esnada onları duyabiliyordum.

“Ne diyordu?”

“Boşlukla konuşuyordu. Bilmiyorum.”

“Neden daha erken çağırmadın?”

“Uykusunda sayıklıyor zannetmiştim, sonra anlayınca...”

Sesler yeniden kesildi, birkaç kişinin bir yerlere koşup durduğunu görür gibi oldum. Kapıyı açmaya çalışanlar oldu ancak başaramadılar, parmaklıklara sınıksız yapıştığım için beni kapıdan uzaklaştıramıyorlardı.

“Çekil! Çekil dedim, çekilsene!”

Uzattıkları çeşitli sopalarla beni geriye itmeye çalışsalar da ben Zey’in hayalinden kopup gerçeğe dönemiyordum.

Belki de tek gerçek; Zey'imın, yavrucuğumun beni terk ettiğı her sefer aklımı yitirmiş olmamdı.

"Elimi tut," dedim başımı parmaklıklara çaresizce yaslar-ken. Elimi aralıktan dışarı uzatıp koridordaki boşluğu okşa-
dım. "Keşke elimi tutsaydın, ablacığım."

"Seçkinlere bildirdiniz mi? Bu böyle olmayacak!"

"Ge-gelmek üzereler," dedi biri endişeyle. "Bize kızacaklar mı?"

"Şu kızı parmaklıklardan uzaklaştırsak sorun çözülecek. Sopalarla ittirin!"

Çınlama kesildi, etrafımda olup biteni artık duyuyordum.

"Ben ona dokunamam," dedi biri. "Onda bir lanet var, bulaşıcı."

"Ne saçmalıyorsunuz?" diye bağırdı öfkeyle suratı kızaran bir Gözcü. "Aptal olmayın, çekin dedim şu kadını!"

"Dün burada birini delirttiğini duymadın mı?"

Koridora korkunç bir sessizlik çöktü. Uğursuz bir sessiz-
likti. Birçok kötü şeyin habercisi olduğunu belli ediyordu.

"Ben duydum," dedi daha arkalarda bekleyen bir Gözcü.

Bana bakmaktan özellikle kaçınıyorlar, gözlerini yalnızca birbirlerine dikiyorlardı.

"Dün Balley'i etkilemiş, ne olduğunu söylemediler ama adam sağlam kafayı yemişti." Bir nefes verdi. "Onu sürükle-
yerek çıkardıklarını gördüm."

Her şey, tüm hikâye bitmişti ve şimdi deli olan bendim, öyle mi? Lanetliydim, dokunulmayacak olandım, dışlanandım, ek-siktim, hatalıydım, suçluydum, öyle mi?

Kardeşimi bir kez daha kaybedişimin ve tüm bu insanların körlüğünün öfkesi içimde bir volkan gibi patladıktan sonra lavları ağızımdan taşı.

"Hepinizi geberteceğim, katiller!"

Beni ayırmaya çalıştıkları parmaklıkları daha sıkı tutup yerinden sökecekmişçesine sarstım, dayanıksız olanlar değişik tıkırtılar çıkarırken daha sağlam olanlar canımı acıtıp avuç içlerimi kızartmaktan başka bir şey yapmıyordu. Yine de durmadım.

“Ona dokunamayacaksınız! Kardeşimi size vermeyeceğim, umutlarımı size vermeyeceğim!”

Çıglıklarım içeride yükselerek duvarlara çarpıp yankılanıyor, bu insanların yüzüne dehşet perdesi olarak iniyordu. Bir kadının koşar adım yaklaştığını görür gibi oldum, Celesa olmalıydı. Yalnız değildi, çevresinde birçok insan vardı. Kıyafetlerinin diğerlerinden farklı renkte olmasından çevresindekilerin Seçkinler olduğunu anladım.

Bu bile beni durdurmaya yetmedi, son feryatlarım dudaklarımdan alev püskürür gibi yükseldi.

“Hepinizin onun katilisiniz, hem de hepiniz!”

Celesa telaşla kilidi açmalarını söyleyip yanındakilerle içeri girmeye teşebbüs etse de ben karşılarında kocaman bir engeldim. Parmaklarımı demirden ayıramıyorlardı, sımsıkı tutmuştum. Kendimi ne kadar kaybedebileceğimi artık ben de bilmiyordum.

“Yüklenin şuna, hepiniz itin! Bu kapı açılacak!”

Kadın öfkeyle etrafa emir yağdırırken, ölüme bu denli yakın olmak beni ürkütmüyordu. Beni ürküten tek bir şey vardı: *Hava soğuktu ve Zey bu gece öleceğini söylemişti. Üstünü kim örtecekti?*

“Gitme, Zey! Gitme, yavrum!”

Başımı parmaklıklara sertçe çarptığımda şakaklarım zonkladı ancak acı beni durdurmaya yetmedi. Bir kez daha ileri atılıp başımı parmaklıklara çarptım, bir kez daha, sonra bir kez daha... Gözümün önü kararmaya başladı ancak boğazım yırtılsa da durmadım.

“Gitme, yalvarırım! Burada herkes katil!”

İçeri giremeyen insanlardan biri bağırdı. "Kendini parçalıyor!"

"Dur! Dur, yapma!"

Onları dinlemek yerine başımı defalarca aynı yere vurmaya devam ettim. Acı artıyor, başım ağrıyor, şakaklarım zonkluyordu ancak aldığım her darbe beni gerçeklerden uzak, hayali bir dünyaya yaklaştırıyordu. O dünyada Zey kâbuslarıma girip ölüme yol almıyordu, bu yüzden duramadım. Durmak istemedim, bilincimi kaybedeceğimi bilerek kendime zarar verdim. Korkutucu bir farkındalık yaşıyordum. Acı hiç bu kadar güzel gelmemiştii.

"Ölecek... Ölmek üzere!"

Adamların çığlıkları bir kadının ince sesine karışıyordu. Emirler fayda etmiyordu. Lanetli bir hain olduğuma inanan bu topluluk bana yaklaşmaya korkuyor ve kapıyı açmak için yaklaşamıyordu. Birinin öne atıldığını gördüm.

"Dur!" diye bağırdı. "Dur, Era!"

Olven'in sesiydi, iyice eğilmişti. Bir eliyle anahtarları kilitte takmaya çalışırken diğer elini parmaklıkların arasından başıma doğru uzatmış, darbelerimi durdurmaya çalışıyordu. Başımı birkaç kere eline çarptığımı hissettim.

Nefes nefese kalıp hareketsizleştiğimde alnımdan burnuma doğru muazzam sıcak bir şeyin yayıldığını hissettim. Bu kokuyu hemen tanımıştım. Bir damla kan, gözyaşının itaatle izlediği bir yol gibi yanağımdan burnuma doğru usulca akarken Olven'e baktım.

Çok uzak olmayan bir zamanda, arka bahçemizdeyken kollarında gözyaşı dökrüğüm çocuğun karşısında bu kez gözlerimden kan akıyordu.

"Dur," diye fısıldadı eline kan bulaşırken. Çaresizce başımı tutuyordu.

“Sen de onlardansın,” dedim göğsüm hızlı nefeslerle inip kalkarken. Gözlerimi kısıtım, başımı iki yana sallarken herkes kadar ona da düşmandım.

“Sen de katilsin, Olven.”

Bakıştığımız o kısa anda nefes almayı bıraktığını fark ettim. Ne alnımdaki elini çekebildi ne bir adım ileri gelebildi. O soluk gri gözleri bana cansızca bakmaya devam etti. Ruhu yok edilmiş gibi...

“Açın zindanı.”

Celesa'nın sesi buz gibiydi, duraksadığım bu anı fırsat bildi ve itaatkâr kölelerini üzerime saldı. İri bedenler kapıya aynı anda çullanınca parmaklıklarla beraber içeri sürüklendim. Sanki sönüvermişim.

“Efendim, bu kız iyi değil. Bu gidişle kendini de bizi de öldürecek...”

Son derece uyanık olan Gözcülerden biri, Celesa'nın dibinden ayrılmıyordu. Ellerini önünde birleştirmiş, başını eğmişti.

“Sanki dışarıdayken lanetlenmiş,” diye telaşla devam etti. “Dün burada bir nöbetçinin kafayı yemesine sebep oldu. Dışarıdan söz edip durmuş, orada hayat olduğundan...”

Celesa tok sesiyle gürledi. “Kes şu saçmalıkları!”

Botuyla demir kapıya bir tekme atıp içeri girdi, bu sırada Olven çöktüğü yerden kalkıyordu. Kadından ne kadar çekindiğini görebiliyordum. Celesa ise tüm soğukkanlılığıyla yanıma kadar geldi, tek dizinin üzerine çöktü ve çenemden sertçe tutup başımı kaldırdı.

Parçalamak üzere olduğum alnıma keskin gözleriyle baktı, iyice inceledi. Eline birkaç damla kan bulaşınca tiksindir gibi geri çekildi ve yanında ayakta bekleyen Gözcü'nün pantolonuna elini sildi.

“Ölüsü şimdilik işimize yaramaz. Hayatta kalacak.”

Sesi umursamazdı. Adamların gözlerindeki korku umurunda değildi, bunun rahatlığıyla devam etti: "Saçma hikâyeler duymak istemiyorum. Bu görevi yapamayan varsa kendi kuyusunu kazmış demektir."

Bakışları hepsinin üzerinde gezindi. "Tıpkı dün delirdiğini söylediğiniz aptal arkadaşınız gibi. Sizce ona ne oldu? Dünden sonra onu bir Gözcü olarak sayacağımızı düşünmemiştiniz, değil mi?"

Söylediği her kelime sanki içeriye ölüm sessizliği yaydı. Çıtını çıkarabilen kimse olmadı, hiçbirisi onun hâkimiyetinin üzerine söz söyleyemedi.

"Sen." Sesi aynı toklukta çıkıyordu, düşünceliydi. "Bana planından bahset. Umarım söylediğin kadar iyidir."

Az evvel yaralanmamam için elini uzatan kendisi değilmiş gibi Olven yeniden sert Gözcü kimliğine büründü ve başını itaatle öne eğdi.

"Bahsetmek yerine göstermek istiyorum, efendim. Bekliyorlar."

Kadın çenesini havaya dikip göz ucuyla arka tarafa baktı. "Kimler?"

Olven olduğum tarafa hiç bakmadı. Bunu bilerek yapıyordu. "İşimize yarayacağını bildiğim en önemli kişiler. Bu haini durduracak tek şey budur."

Celesa şüpheyle gözlerini kısma da işaret parmağını kaldırıp komut verdi. "Çağırın."

Kalbim korkuyla göğsümde çırpındı. O an, Olven'in gaddar bakışlarından tek bir şeyi anladım. Az evvel beni durdurmasının tek nedeni, cesedimin işlerine yaramayacak olmasıydı. Arkasına döndü ve tıpkı hepimiz gibi gözlerini adım seslerinin sahiplerine çevirdi.

Güm, güm, güm... Buzdan duvara dayanmış, öylece beklediğim o korkunç saniyelerde, uzun boylu adamlar ortalarına

aldıkları, zayıf bedenleri yüzünden aralarında kaybolan ik
zavallı insanı önümüze doğru ittiler. Yüzlerini o an gördüm.

Kalbimi canlı canlı söküyorlarmış gibi bağırdım. "Hayır!

Annem ve babam, onlarca mızrağın hedefinde, bana ba
kıyordu.

Bölüm 3: KANLI SUSKUNLUK

Anne.

Gözlerine bakmayalı kaç sabah, kaç gün, kaç ay olmuştu? Saçlarımı okşamayalı, beni tüm şefkatiyle sarmalamayalı ne kadar olmuştu? Feda ettiklerime döktüğüm kaçınıcı gözyaşımın yasını tutuyordum? Kaçınıcı kalp kırıklığımdı yüzündeki, beni kaçınıcı kez terk ediydi? Bilmiyordum. İçimizde ölenleri sessizce gömdüğümüz kaçınıcı akşamıdı?

Sahi, annem ellerimi ne zaman bırakmıştı?

“Baba.”

Kalbimde dağları deviren annem olsa da dudaklarımdan dökülen yine oydu, yaslanmak istediğim tek omuzdu. Babamdı.

“Hainin ailesini getirdik, efendim.”

Hain. İhanet eden. Arkadan vuran, bıçaklayan, yüzüstü bırakan.

Bunları yapan ben miydim? Yoksa yuvamın ta kendisi mi?

“Öne çıkın.”

Celesa'nın sesi her zamanki gibi korkutucu bir tona ev sahipliği yapıyordu. Onun acımasızlığının bir sınırı yoktu, kararlı gözlerinde salt nefret okunuyordu. Bugüne dek Seçkin adını verip sahiden de seçilmiş insanlar olduğuna inandığım bu insanların kirli suratını nasıl fark edememiştim? Ben nasıl bir büyüye hapsedilmiştim, gözlerimi nasıl böylesine kör edebilmiştim?

Annem ve babam birer adım öne çıktıklarında zindan ilk kez bu kadar dar geldi. Koşsam bile onlara varamadan yaka-

lanırdım, biliyordum. Bu yüzden cesaret edemedim. Üstelik yakalanan ben olsam da canı yanacak tek kişi ben değildim, bunu öğrenmiştim.

Tetikte bekledim.

Öylece. Nefes nefes. alımdan kanlar akarken, babamın yanağına son bir öpücük bırakmadan, yarım kalmış vedalarım ve hayal kırıklıklarımı. Odanın arka penceresinden kaçtığım ve geri dönmediğim son akşamda...

"Hainin ailesi sizsiniz."

Bu kelime artık eskisi kadar yabancı gelmiyordu, ismim yerine kullanılan bu hitaba alışmaya başlamıştım.

Ta ki annemin çılgınlığını iştene dek. "Bu yaratık benim hiçbir şeyim olamaz!"

Sanki boğazı yırtılacaktı. Sonra hiç beklemediğim bir şey yaptı. Kendisine yöneltilen onlarca mızrağı, sivri bıçakları umursamadı ve önündeki kalabalığı yardı. Benim kan ter içinde yığıldığım zindana koştu ve parmaklıklara yapıştı, tüm kuvvetiyle sarstı.

Eğer insanlar onu tutmasaydı üzerime çullanacaktı.

"Onu ben doğurmadım!" dedi konuşmakta zorlanıp dudakları titrerken. "Benim kanımdan, canımdan değil. Gözlerine bir bakın, bu benim kızım olamaz!"

Kanım donmuştu. Yarı baygın hissediyordum, bu gördüğüm kadın kimdi? Annem mi? Giderken geride bıraktığım, solmak üzere bir çiçekti. Şimdi seyrettiğim şey ise toprağa karışmak üzere olan son bir yaprak. Bir kalıntı. Bu ardımda bıraktığım kadın değildi, olamazdı. Kahvaltı sofrası için beni uyandıran, eğer keyifliyse yanağıma bir de öpücük bırakmadan duramayan annem değildi. Belki bana öfkeliydi. Beni suçlar, bana bağtırdı. Ama gözleri bu nefrete gebe değildi, olamazdı.

"Bana verin onu!" diye haykırdı ağlayarak. Kendini öyle sıkırıyordu ki zayıf kalmış bedeni çaresizce çırpınıyor, yüzü kıp-

kırmızı kesiliyordu. Bir an göz göze gelir gibi olduk. "Bana verin de cezasını ellerimle vereyim!"

Yara olmuş dudaklarımı araladım. "A-anne."

Sesim duyulmadı bile, onun çığlıkları benim fısıltımı bastırdı. Celesa bu manzaranın tadını çıkarır gibi dilini dişlerinin üzerinde gezdirdikten sonra şaklattı. Avını seyreden bir avcının tuzağının ne kadar işe yaradığını anlaması gibiydi, büyük bir tatmin duygusu hissediyordu.

Annem beni parçalamak için üzerime koşmasın diye kollarından sertçe tutulurken bu iğrenç kadın gördüğü en ilgi çekici şey benmişim, beni öldürmek isteyen ailemiş gibi gülüyordu. Bu gülüş o ana dek bu insanlara nasıl güvendiğimi, onlara nasıl olup da *yuva* dediğimi sorgulattı. Bu sorgu kalbimde büyüdü, büyüdüğü bir hançer yarasına döndü. Kendimden iğrenmeme, tiksinneme sebep olacak kadar kuvvetli bir nefrete beni sürükleyip attı. Çenem titredi, gördükleriyle kahrolan zavallı gözlerim annemden uzaklaşıp babamda takılı kaldı.

"Baba," dedim kalan son umuduma tutunurken.

Annem en azından yüzüme nefretle de olsa bakmaya tenezzül etmişti. Babam ona seslendiğimi duyduğu an başını diğer yana sertçe çevirdi.

Babam bana bakmaktansa ölmeyi yeğler gibiydi.

Zaten bir daha da bakmadı. Beni duymadı, görmedi, orada yokmuşum gibi, sanki bir duvarla yüz yüze gelmiş gibi hissizce bekledi, varlığımı reddetti.

Gerçekleri bilsin ve hayatını kurtarsın, onu kurtarabileyim diye kendimi feda ettiğim adam beni yok saydı.

Yok saydı. Yoksun, Evera. Ailen seni bıraktı.

"Sen yapma!" dedim çaresizce. Sesim bir fısıltıdan daha güçlü çıkmamıştı. Omuzlarım yenilgiyle çöktü. Parçalanmış parmak uçlarımı ağlamamak için avucuma bastırdım. Hayal kırıklığıyla kalakalmıştım. "Sen yapma, baba."

Benim yerime annemle konuştu. "Sakin ol artık," dedi esas acıyı çeken ben değil de onlarmış gibi. "Onun yüzüne bakıp durma." Annemin omzunu okşadı ve bir nebze de olsa sakinleştirmeye çalıştı, annem delirmiş gibi davranmaya devam ediyordu. Biraz bile sakinleştirilemiyor, beni parçalamak için can atıyordu. *Verin, diyordu sadece. Bu katili ellerime verin, her şeyin suçlusu o...*

"Dur artık!" dedi babam, anneme. "Görmüyor musun? O artık senin kızın değil! Değil! Anla!"

"Buradayım!" diye haykırdım bütün öfkemle. "Baba, ben buradayım! Bak, bana bak! Ben Evera'yım!"

Bana bakmadılar. Yattığım yerde çırpınmaya başladım, son nefesimi şu an vereceksem buna değsin diye debelenerek boğazım acıyınca dek çığlık attım.

"Söylesene, ben nasıl hayatta kaldım? Sınırların dışında ölmem gerekiyorsa nasıl hayatta kaldım? Suratıma bakın! Ben ölmedim!"

Çileden çıkmış gibi parmaklıklara atıldım ancak gücüm kalmamıştı. Ve bu yenilgi, içimde bir isyanı daha körükledi. Dudaklarım titredi, her zerrem bunu hak etmediğimi bile bile kabullendi.

"Siz benden daha ölünüz."

Sözlerim herkes tarafından duyulmuştu. Soluk soluğaydım, titreyen bedenimi durduramıyordum. "Ben gerçek hayatı tattım. Ölmedim. İles'in bağı falan yoktu. Nefes aldım! Hâlâ alıyorum!"

İnsanlar panikle birbirlerine bakarken kendi kendime mırıldandım.

"Ben yaşadım. Sizse hep ölüydünüz. Düşünceleriniz ölü."

"Susturun şunu!" Celesa bağırınca Gözcüler ağzımı kapatmak için üzerime koştu. Biri ellerimden yakaladı, diğeri diziyle sırtıma bastırarak canımı acıta acıta üzerime çıktı. Yanağım yere yapışsa da susmadım, bağırımaya devam ettim.

Ağzımı kapatmalarından hemen önce ağlayarak haykırdım. "Ben gökyüzünü gördüm, kardeşimin kuşlarını gördüm! Asıl ölü sizmişsiniz!"

Babamın buz gibi sesi duyuldu.

"Böyle bekleyecek misiniz? Ne zaman cezalandırılacak?"

Celesa burnundan soluyordu. Canımı acıttıklarını gördüğü, bana günümü gösterdiğine emin olduğu her seferinde daha çok haykıran bir kadın buluyordu bu zindanda. Gerçekleri sindiremiyorlardı. Onlara yalvarmayışım, deli olmalarına sebep oluyordu.

"Kararı Erele verecek!"

Ağzımı kapatan adamın elini ısırduğımda bunu beklemediği için geriye kaçtı. Kahkahalarla gülmeye başladım, hissettiğim tüm yorgunluğa ve ezilmişliğe rağmen sesim göğsümden taşıyor, betonlara çarpıp yankılanıyordu.

"Kendinizi kandıracak yeni bir yüce bulmuşsunuz!" dedim öksürüklerle gülmeye devam ederken. Yeniden ağzımı kapatsalar, parmaklarıyla dişlerime sıkı sıkı bastırsalar da gülüşümü durduramıyorlardı. Göğsüm sarsılıyor, gülmeye devam ediyordum. Üzerime oturan iri adamın dizi canımı daha da yakıyordu.

Zihnimden yüzlerce düşünce geçirdim. İçimden onlarca aşağılayıcı kelime taşıdı, dudaklarıma ulaşmadı, heceler duyulmadı ancak onlarla alay ettim. Kendilerini bir sınırın içine kapatıp özgürlüklerini, fikirlerini hapseden, başlarında bir beyin olmaksızın yaşayamayan bu insanlara sadece acıdım. Anne ve babam tepemde öylece dikilirken, bir sürü yabancı el bedenimin her yerini zemine sertçe bastırırken gözlerimi kaldırıp yattığım yerden onlara baktım.

Babam ilk kez o an benimle göz göze geldi. Yapabildiğim tek şeyi yapıp başımı iki yana salladıktan sonra gözlerimi yumdum. *Onlara da acıdım.* Bu artık hüznü değil, aşağılık bir acımaydı.

“Seçkin Erele’ye iletin, efendim. Bu hainle ilgili bir daha rahatsız edilmek istemiyoruz.”

Babam hiç ummadığım bir şey yaptı ve kalbimi söken o cümleyi kurdu.

“Cesedini de istemiyoruz. Hiçbir şeyini...”

Yaşamaya değer tüm sabahlarımın güneşi, doğmamak üzere battı. Babam üzerime bir daha toprak attı.

“Yeterince açık olabilmişimdir umarım. İzninizle.”

Celesa çatık kaşlarıyla bir zamanlar ailem olan insanların yüzüne baktı. Düşünceliydi, zihninden birçok şey aynı anda geçiyor olmalıydı.

“Tamam.”

Uzun bir bekleyişin ardından ağzından çıkan tek şey bu oldu.

Sonra babam bana sırtını döndü. Bu, benim bu sınırlardan içeri girip onları kurtarmak istemekte ne kadar haksız olduğumun manzarasıydı, boğazıma koca bir yumru oturdu. Hayatım boyunca gördüğüm hiçbir muamele, babamın cesedimi istemediğini söylediği bu anki kadar gururumu kırmamış, gücüme gitmemişti.

Onlar benden vazgeçmişti. İkisi de sırtını dönüp ilerlerken geride hayal kırıklıklarıyla kaldım. Sanki mümkünmüş gibi daha büyük acılarla sınandım.

Celesa denen kadın bir baş işaretiyle emredince ailemi getiren Gözcüler hızlı adımlarla onları koridora doğru götürerek dışarı çıkardı. Acım onları tatmin etmiş olacaktı ki beni tutanlar da geri çekildi, parmaklıkları kapıyı üzerime kapatmadan önce yeni bir emir beklediler. O emir hiç gelmedi.

Celesa sadece beni izliyordu.

“Boş verin,” dedi nihayetinde, pürüzlü bir sesle. “Başka bir cezaya şimdilik gerek yok. Bununkine yaşamak bile denmez. Babasını duymadınız mı?” Geriye dönmeden önce dudağını büküp bana baktı. “Zavallı.”

Kelime bu kez öyle çok da yabancı hissettirmedi. Belki de ona ilk kez hak verişimdendi.

Babasının bir an önce öldürmek istediği, cesedi dahi sahihsiz kalacak kız.

Herkes gitti, ben karanlıkta kaldım.

Zaman algımı yitirdiğim bir süre sonra günleri saymayı bıraktım. Bazen geliyor, ölmemem için yeterli olacak miktarda su veriyor ve gidiyorlardı. En son ne zaman yemek yediğimi hatırlamıyordum. Karanlık koridorun sonundaki kapının gıcirtısını işittiğimde kalan son dermanımla başımı oraya çeviriyordum. Eğer az da olsa ışık görebilirim sabah ya da öğleden sonra olduğunu anlayabiliyordum. Çoğu zaman hiç ışık olmuyordu. Gözcülerin genellikle akşam nöbet değiştir-diklerini anlıyor ve kendimce bazı tahminler yürütüyordum.

İlk günler belki kaçabileceğimi düşünmüştüm. Fakat eli bıçaklı, sırtı mızraklı bu adamların sayısı arttıkça gerekirse Yuva'daki tüm muhafızları tepeme dikebileceklerini, kaçmamın imkânsız olduğunu anlıyordum. Üstelik onları etkilemem için artık ağızımdaki bağı da pek çözmüyorlardı. Benden kelimelerimi de almışlardı.

Burada sadece ölümü beklediğimi anlamıştım. Acaba babam gerçekten cesedimi bile görmek istemeyecek miydi? Beni hayvanların önüne mi atacaklardı?

Kafamda onca soruyla duvarın dibinde yarı baygın bir hâlde yatıyorken parmaklıkların hareket ettiğini görür gibi oldum. Gözlerimi tam olarak açamıyor, bu kadar büyük bir açlık ve susuzluğun getirdiği insafsız noktaya artık katlanamıyordum. Bazen dişlerimi sıkıyor, sabretmem gerektiğini kendime hatırlatıyor, onlara yalvarmaktansa ölümün daha şerefli olacağını fısıldıyordum zihnime. Kardeşimin katledilmesine sebep olanlar onlardı. Bunca yalanın ardında çok daha fazlası vardı, bu merhametsizlik bana bunu öğretmişti.

Parmaklıklar hareket etmeye devam etti, anahtarların birbirine çarpma sesini işittim. Kırpiklerimi kaldırıp gelenin kim olduğuna bakmak isterken sıradan bir nöbet değişimi olduğunu düşünmüştüm. Fakat gözlerim karşımdaki bir çift bottan başlayarak yukarı doğru tırmandığında daha önce burada görmediğim birinin geldiğini anladım. Gözcülerin omzundaki armaya sahipti ancak rütbesi onlara göre daha yüksek olmalıydı. Formasının rengi beyaza yakındı. Seçkin miydi? Üst mertebeden biri olduğunu anlıyor ancak düşüncelerimi tam olarak sabit tutamıyordum, bilincim yarı kapalıydı.

“Götürüyoruz.”

Emir verirken sesi keskindi. Gözlerine bakmak için başımı kaldırdığımda boynundan başlayıp burnunun üzerine kadar örten bir maske taktığını gördüm, onu incelememe fırsat tanımadan sırtını döndü ve işaret parmağıyla diğerlerini yönlendirdi. Diğerleri kollarıma çabucak girip beni yığıldığım yerden kaldırdılar ve onun peşinden sürüklemeye başladılar. Ayaklarımı hareket ettirecek mecalim yoktu. Üstelik önceden aldığım yaralar, buraya hapsedildiğim günden beri aldığım darbeler yüzünden yeniden kanamaya ve açılmaya başlamıştı.

İki Gözcü beni sürüklerken biri diğerine fısıldadı. “İnfaz mı?”

Diğeri ses vermedi. Belli ki onlara da haber verilmemişti. Çok da uzak olmayan bir zaman dilimi içinde ben de onlar gibi Gözcü olma hayaliyle yanıp tutuştuğumu, Yuva’ma ne kadar bağlı olduğumu, düşmanlarımla çarpışırken ölmem gerekirse öleceğimi, öldürmem emredilirse gözümü kırpmadan canılaşabileceğimi hatırladım.

Yuva’mız için kanımızın son damlasına kadar savaşmalıydık. Yoksa bir Yuva’mız kalmazdı. Eskiden tüm bildiğim buydu. Şimdiyse yuvam diyebileceğim tek bir toprak tanesi yoktu. Benden her şeyi almışlardı.

Rans, dedi bir ses. Kalbimden gelen tatlı bir esinci duyar gibi oldum. Biri sanki kulağıma fısıldamıştı, susmadı. Yumu-

şacık devam etti ve adının güzel hecesiyle başım döndü. *Rans var, Evera. O senin yuvan olmuştı.*

Gözlerim kapanmaya başladı, dudaklarım onun anısıyla kıvrılmak istedi ancak başaramadım. Rans vardı. Kurtulmuştu. Keşke ölümümden önce son bir kez onu görebilseydim.

Beni son kez öpseydi, başım boynuna son kez düşseydi.

Önümüzden yürüyen maskeli zindandan çıktı, peşinde hızlı adımlarla ilerleyen onlarca Gözcü vardı. Bense en arkadan sürüklenerek götürülmeye devam ediyordum. En sonunda dış kapıya geldik. Birileri beyaz formalı adam için kapıyı açtı ve herkes sıra sıra çıkmaya başladı. Yaklaştıkça temiz havanın yüzüme doğru estiğini hissettim. Kapıya bir adım kala gözlerim tamamen açıldı.

Güneş batıyordu, gökyüzü kızıldı. Bu, uzun zaman sonra gördüğüm ilk gün ışığıydı. Hava kararmaya yüz tutmuş olmasına rağmen yine de gözlerim acıdı. O an, tahmin ettiğimden daha uzun süredir burada hapis tutulduğumu anladım. Bu kadar az ışığın canımı yakmasının anlamı korkunçtu. Benden her şeyimi çaldıklarını hissediyordum.

Başımı yukarı kaldırdım ve Zey'in bana emanet ettiği kuşlardan birkaçını gökyüzünde görebilmeyi diledim. Nafile, hiç kanat sesi yoktu.

"Örgüt binasına."

Kulağıma çarpan iki kelime, göğe kaldırdığım başımı önde ilerleyen adamın sırtına dikmeme sebep oldu. Bize bakmadan konuşsa da yüzünün ne kadar ifadesiz olduğunu seziyordum. Botları sert adımlarıyla yeri dövmeye devam ediyordu. Kolu mu tutan iki Gözcü, beni aceleyle sol tarafa çekştirerek binaya yönlendirdi.

Örgüt binası, Yuva'nın en önemli binalardan biriydi. İzci Evi'nde, bir okul misali, tarih ve savunma bilgilerini alır, eğitiminizi tamamlardınız. Bir Gözcü olarak statü sahibi olduğunuz an artık yeriniz belliydi: Örgüt binası.

Burada en alt seviyedeki Gözcü'den en yüksek mertebedeki Gözcü'ye dek sınıflandırma yapılır ve konumunuz belirlenirdi. Buradan sonra gelinebilecek en iyi nokta ise Yuva'ya karşı üstün vazifesini ve bağlılığını ispatlamış Gözcü'nün, Seçkin olabilmesiydi.

Örgüt binasına neden götürüldüğümü anlıyordum, parmaklıklar olmadan büyük bir baskıyla hapsedilebileceğim yerd. En korunaklı binalardan biriydi ve bu kadar askerin arasından kaçma girişiminde bulunmak intihar, kurtulmaksa mucize olurdu.

"Acil bölge, üçüncü oda."

Beyaz formalının ince sesi son emri verdikten sonra örgüt binasına girdiği an gözden kayboldu, onunla beraber diğer Gözcüler de hızlı adımlarla takibi sürdürdüler. Kollarımdan sıkıca tutan iki Gözcü'nün yanı sıra hem önümüzden hem arkamızdan bize eşlik eden iri cüsseli diğer dört Gözcü binaya girer girmez beni merdivenlere götürdü. Ayağım basamaklara takılsa da umurlarında değildi. Koltuk altlarımdan sıkıp beni havaya kaldırıyor, tüm güçleriyle taşıyorlardı.

Bu binaya ilk kez giriyor olsam da etrafı yeterince inceleyecek takatim yoktu. Sadece etrafta onlarca Gözcü'nün gezdiğini, kiminin elinde kâğıtlar olduğunu, kiminin gruplar hâlinde bir şeyler konuştuğunu, kiminin telaşla bir yerlere koşturduğunu görüyordum. Tüm bunlara rağmen yanımdan geçtiğimiz herkes göz ucuyla bana bakmayı ihmal etmiyordu. İlk kez canlı yakalanmış bir hain görüyor olmalıydılar. Ne de olsa bize bugüne dek öğretilen tüm düşmanlar sınırların dışındaydı, görünmezlerdi.

Kapısında koca bir üç rakamının yazılı olduğu yere girdik. Beni iteklercesine içeri sokarken çok aceleciydiler, her an başlarına bela olacağım diye ödleri kopuyordu. Kapıdan girer girmez bir başkası tarafından teslim alındım. Diğer Gözcüleri içeri almadan durdurdu.

"Siz gidebilirsiniz."

"Anlaşıldı."

Beni buraya getiren grubun çabucak geri dönüp koşar adımlarla uzaklaşmalarını izledim. Adım sesleri birbirine karışıyordu. Beni teslim alan kişi uzanıp ağızındaki sertçe bağlanmış, dişlerimi sıızlatan bağı çözdü.

Diğerlerine nazaran daha yumuşak bakışlı bir kadındı, üzerindeki forma Gözcülerinkiyle aynı değildi. Farklı bir görevden sorumlu olduğunu anlamıştım.

"Bağırırsan yeniden bağlarım," diye uyardı son bağı çözerken. Sonra şöyle bir yüzüme baktı. "Kaçmak gibi bir aptallık yapacağını zannetmiyorum, tüm bina üst düzey Gözcülerle dolu. Sadece kendine zarar vermiş olursun."

Ses çıkarmadım. Beni kolumdan tuttu ve odanın diğer ucuna doğru yönlendirdi. Geride bıraktığımız bölgede büyük bir masa ve koltuklar vardı. Odanın içinden yeni bir bölmeye açılan kapının gerisinde bizi bir banyo karşıladı.

Kadın yüzüme bakmadan, "Soyun," dedi.

Soyunmak istemiyordum. Su kovaşına bakarak ayakta dikilmeye devam ettim.

Saçları ensesinde toplu kadın, "Seni yıkamak için belli bir sürem var. Buna uymazsan zor kullanacağım," diye açıkladı sakın bir tavırla.

Banyoda birbirimize bakmaya devam ediyorduk.

"İstemiyorum," derken sesim cılızdı.

"İsteyip istemediğini sormadım. Önemli olan bu değil."

"İstemiyorum!" diye sesimi yükselttim. "Soyunmayacağım."

"Emirlere itaat etmek zorundayım," dedi kadın yumuşak bir ses tonuyla. "Yüce Erele seni görecektir."

Kadına bakakaldım. İştitiğim şeye inanamıyordum. Yine yüce olduklarını uydurdukları bir şeref yoksunu yüzünden mi temizlenmem gerekiyordu? Onun karşısına temiz çıkabilmek için... Midem bulandı, kusma isteğini bastırmaya çalıştım.

Çenemi dikleştirdim, öncekinden daha sert bir direnişle reddetmek üzereydim ki kadın buna müsaade etmeyeceğini belli etti.

“Söylediklerime uymazsan görevimi Gözcülere devredeceğim ve seni o adamlar yıkayacak. Zorla da olsa soyunacaksın.”

Banyodan dışarı çıkmak üzereyken ne dediğini algıladım ve durumun ciddiyetini fark ettim. Hiç tanımadığım bir grup erkeğin önünde kesinlikle soyunmayacaktım.

“Tamam,” dedim üzerimdeki kumaşı kafamdan hızla çıkarıp atarken. Pis bir koku burnuma doldu, bedenim kir içindi. Pantolonumu aşağı sıyırdım. “Soyunuyorum,” dedim nefretle.

Kadın çıkmaktan vazgeçti ve yeniden bana döndü. Ben soyunurken kıpırdamadan beni izledi. Bakışlarını görmezden gelmeye çalıştım.

Birkaç dakika sonra tamamen çıtırçıplak hâlde alçak tabureye oturduğumda tedirgindim, elim usulca su kovaasına doğru uzandı. Kadın buna müsaade etmeden elimi indirdi ve suya kendisi yöneldi.

“Benim görevim.”

Yanıt vermedim ancak zihnim anılarımdan birini gün yüzüne çıkarıp bana armağan etti. Hürmet Töreni’ne gidiyorduk ve annem tüm yıl olmadığı kadar heyecanlı, neşeli ve istekliydi. Saçlarını muhakkak güzelce tarar, mis gibi çiçek kokularını boynuna sıkar, tertemiz giyinirdi. Bunun sebebi, o gün karşısına çıkacağı insanlar ve İles’ti.

Ve şimdi, yüce dedikleri bir başka insan için hazırlanmaya zorlanıyordum. Mide bulantım artmaya devam etti.

Kadın bir tas sıcak suyu vücuduma döktü, beni özenle temizledi. Sabunun ferah kokusu banyoyu doldurmuştu. Kollarımı, boynumu, omzumu usul usul ovdu. Sonra ön tarafıma uzandı, diğer elindeki bezi göğüslerime dokundurdu. Oradan yavaşça kaydı, göbeğime ve bacaklarıma indi, her

zerremi dikkatle temizledi. Sıcak su yeniden tenimle buluşurken boşluğu seyrediyordum. Ne yaşadığımı, başıma bunların nasıl geldiğini düşünüyordum. Kadın, bedenimi temizledikten sonra uzun saçlarımı avuçlarının arasına aldı ve dikkatle yıkadı. Nereden elde ettiğini bilmediğim bir başka sıvının güzel kokusu daha burnuma doldu. Saçlarımdaki köpükler bedenime doğru akarken sıcak su son kez benimle buluştu.

Hissizce boşluğu seyretmeme rağmen, kirpiklerimin arasından birkaç damla yaş firar etti. Neticede görüş alanımı engelleyen buhar dolu banyonun içinde kimse bunu fark etmeyecekti. Günlerdir özgür bırakamadığım gözyaşları çeneme doğru teker teker aktı. Arkamdaki kadın dikkatle beni temizlemeye devam etti, parmaklarının dokunuşu günlerdir canice hırpalanan bir beden için fazla yumuşaktı. Garip hissediyordum.

İşini bitirdiğinde ağlamayı bıraktım, kendime verdiğim süre an itibariyle dolmuştu. Çenem kendiliğinden dikleşti. Parmaklarım yavaşça saçlarıma doğru hareket etti, ıslanıp tenime yapışan tutamları tek omzuma doğru bıraktım.

“Kalk.”

Kadının komutuyla sakince ayağa kalktım, omuzlarıma bir havlu sardı ve beni kurulamaya başladı. Nemli bedenimden yere düşen damlalar her yeri ıslatsa da kadın tüm dikkatini bana vermiş hâlde işini tamamladı. Nihayetinde son saç tutamlarımı da kuruladı ve tatmin olmuş şekilde başını salladı.

“Bunları giyeceksin.”

Koyu renk tulumu işaret etmişti. Hemen yanında onların giydiğine benzer siyah botlar vardı. Kaşlarım çatılsa da söylediğini yapmaktan başka şansım olmadığını biliyordum. Tulumu uzandım ve bacaklarımı yavaşça geçirdim. Bedenimi dar bir şekilde sardı, sanki benim için dikilmiş gibi bacaklarıma oturdu. Kollarımı da geçirdikten sonra kadının önünde bek-

ledim, fermuarı kapattı ve kaba botları ayağıma doğru uzattı. Eğilip onları da giydikten sonra bağcıklarını bağladım.

Her şey bittiğinde karşımdaki kadın onaylarcasına başını salladı. "İçeri geçip beyaz koltuğa otur."

Beklemediği bir anda sordum. "Beni öldürecekler mi?"

Yanıtı gözlerime bakmaya devam etmek oldu. Aslında bir cevap aramıyordum, sadece onu tanıımıyordum ve eğer öleceksem gitmeden önce kurtarabileceğim herkesi kurtarmak istiyordum.

"Sana hakkımda ne söylediler?" dedim gülümserken. "Bir hain olduğumu mu?"

"Beyaz koltuğa otur."

"Bir hain olmadığımı biliyormuş gibi bakıyorsun."

Elindeki havluyu bir kenara attı ve geçmem için kapıyı açtı. Aynı ses tonuyla devam etti.

"Beyaz koltuğa otur."

"Hiç çocuğun oldu mu?" diye sordum. Annemin yaşlarında görünüyordu.

Bana cevap vermek yerine kapıdan kendisi çıktı ve koltukların bulunduğu alana ilerledi. Tekli beyaz koltuğun önünde durdu ve bana bakmaya başladı.

Botlarımın ağırlığını önce garipsesem da yürüdükçe alıştım ve gösterdiği yere ilerledim. Ona doğru yaklaştığım her adım, bana daha da odaklanmasına sebep oluyordu.

"Benimle konuşmanı yasakladılar mı?"

Yine cevap vermedi. Koltuğa oturduğumda arkama geçti ve elinde olduğunu fark etmediğim bir tarakla saçlarımı taramaya başladı. Dalgalı tutamlara giren tarağın dişleri başlangıçta canımı acıtsa da sonradan düğümler çözölmeye başladı, saçlarım açıldıkça rahatladığımı hissettim.

"Dışarıda bir yaşam olduğuna kimse inanmıyor," dedim pürüzlü bir sesle. "Sen ne düşünüyorsun?"

Yanıt gelmedi. Saçlarımı taramaya devam etti. Bense boşluğı seyrettim.

"Annemi gördüm. Beni suçluyordu." Boş duvara bakmaya devam ettim. "Babam da öyle. Sanırım en yıkıcısı bu oldu."

Kadın bana yanıt vermiyor ancak susturmuyordu da. Bundan cesaret aldım.

"Bir gün çocuğun sana başka bir gökyüzü gördüğünü söylerse ona inanmalısın. Hiçbir çocuk, anne babasının zarar göreceğı bir şey istemez."

Dudaklarım titrer gibi oldu, kalbim paramparçaydı. Yine de susmadım.

"Neden, biliyor musun? Çünkü beni öldürseler bile birkaç yıl sonra bir başka bedende, kuşları seyreden bir çocuk gökyüzünün nereye kadar uzandığını merak edecek. Adı Zey olmayacak. Belki Evera da olmayacak. Ama tek farkımız bu olacak. İçinde yanan ateşi benim kadar hissedecek."

Tarak saç derimden usulca kaydı. Yuva'mın sınırları içinde ilk kez susturulmadığım için garip hissediyordum, bu anı ne çok beklemiştim. Hayalim beni dinleyenin canım Olven'im, biricik ailem, dostlarım olmasıydı. Oysa tanımadığım bir kadın, ölümümünden önce celladımın karşısına güzel çıkabilmem için saçlarımı tarıyor, ben de özgürlüğü anlatıyordum.

"Sınırlardan çıktığında ölmediğini göreceksin," diye fısıldadım. Yüzünü göremiyor olmanın rahatlığı fazlasını söylemek istememe neden oldu. "Önce çok korkuyorsun. Sonra geçiyor. Birileri seni bulmazsa senin onları bulman gerecek, birkaç gün sürebilir."

"Bitti," dedi. Tarağı yanındaki masaya bıraktığını işitsem de bir şeyler daha eklemek istedim.

"Sonra seni bulduklarında... Ya da sen onları bulduğunda gördüklerine inanamayacaksın. Çünkü söylenildiğı gibi ölüm falan yok. Bağ mı? Hepsi uydurma. Göreceksin, ölmediğini kendi gözlerinle göreceksin."

Kapının arkasından sesler gelmeye başladığında kadının gözlerine baktım, o ise benimle ve söylediklerimle ilgilenmiyordu. Büyük bir toka aldı ve önüme düşen tutamları kavrayarak tokayla geriye doğru tutturdu. Dikkatliydi.

"Mavi bir su gördüm," dedim telaşla. "Onu gördüğünde inanamayacaksınız! Anneme en çok bunu anlatmak istiyordum, babama da... Kocaman bir sonsuzluk vardı. Üstünde kuşlar uçuyordu. İnsanın hayaline sığmıyor ancak onu görürsen beni anlayabilirsin."

Kapı sertçe açılığında kelimelerim yarım kaldı. Kadın daha fazlasını anlatamayacağımı bildiği için bakışlarını gözlerime sabitledi ve uzun bir süre benden ayırmadı. Acaba ne düşünüyordu? Neden bu kadar sakindi?

İçeri bir yığın Gözcü doluştu. Üç tanesi koştu, peşinden onlarcası doldu. Etrafımı sardılar, birkaçının elinde bıçak olduğunu gördüm. Onlar korkunç bir yaratılmışım gibi etrafımı sararken hiçbir şey yapmadan beyaz koltukta oturmaya devam ediyordum. Beni hazırlayan kadın bir adım geri çekildi ve gözlerime baktı.

"Ayağa kalk."

Başka hiçbir şey söylemedi ve ellerini önünde bağlayarak Gözcülerin yanında beklemeye başladı. Yüzü kapıya dönüktü. Gelen kişiden emir bekliyordu. Dakikalardır ona bir şeyler anlatmaya çalışıyordum ve söylediği tek şey sahiden buydu.

"Hoş geldiniz, efendim."

Bakışlarım kapıyı buldu, gelen kişi yanına birçok Gözcü'yü almış olan maskeliydi. Beni baştan aşağı süzdü, sonra yanımdaki kadına döndü.

"Hazır mı?"

"Evet. İstedığınız gibi."

"Yüce Erele'nin karşısına öyle çıkamazdı. Saygısızlık olurdu."

Beni hazırlayan kadın başını itaatkârca salladı. İçerideki herkes maskeliyi dinliyordu. Sesindeki bir şey kötü hissetme- me sebebiyet veriyordu, ne olduğunu anlamıyordum.

"Herkes yerine geçsin. Efendimiz geliyor."

İnsanlar hazır ola geçtiğinde kendimi bir oyunun içinde hissetmekten alamıyordum. Adım seslerini duydum.

Bir, iki, üç, dört... Durdu.

Önümde bekleyen, zindandan onun emriyle çıkarıldığım, hazırlanmam için beni buraya getiren rütbeli, maskesini çıkardı. Siyah kumaş, burnundan aşağı doğru usulca kaydı. Bakışlarım açıkta kalan göz altlarını, burun kemerini ve nihayetinde yüzünün devamındaki hatları inceledi. Kalın dudakları, sivri çenesi, her şeye rağmen ona şefkatli bir hava veren yanakları, tanıdık beyaz suratı...

Kaçtığım gece bir şeylerin ters gittiğini anlar anlamaz penceresine koştuğum, kırmızı kitabı istemek için sığındığım ilk kapı... Dostum, kız kardeş gibi büyüdüğüm Aryan öylece önüne bakıyordu. *Arkadaşım Aryan*. Olven ve benimle büyüyen, ikizi Arvin'le birlikte arka bahçemizde çığlık çığlığa mutlu bir çocukluk geçirdiğim Aryan. Döndüğümde sığınabileceğimi düşündüğüm son limanlarımdan biri, Rosto amcanın kızı, kapı komşumuz Aryan... İnanamıyordum.

"A-Ar..."

Nefesim kesilir gibi oldu. Aileme, dostlarıma, sevdiklerime ne yapmışlardı? Bana ne yapmışlardı?

"Yüce Erele."

Aryan bana dönüp bakmadığı gibi içeri giren adama karşı büyük bir saygıyla selam vererek başını önüne eğdi. Hatta sonrasında hiç beklemediğim bir şey yaptı. Dizini kırıp önünde yere çöktü. Âdeta ondan af diledi. Bu neyin affıydı?

"Haini hazırladım, efendim."

Erele'den bir süre yanıt gelmedi. Bembeyaz elbisesinin içinde, beni her zaman ürküten o uzun boyu ve sert bakışla-

rıyla karşımdaydı. Siyah gözlerinde acımasızlığın emarelerini görebilmek zor değildi. Bu bakış, Yuva'dakileri ellerinde hançerlerle arkamdan saldıgı, beni gebertmek istediğini haykıran çığlıklarını duyduğum o akşamdan tanıdıktı. Bu sinsilik, yas tuttuğumuz gece acımızı paylaşmak ister gibi göründükleri ziyarette, kardeşimi öldüren okun nerede olduğunu anlamaya çalıştığı o kahrolası akşamı anımsattı. Tek bir fark vardı, bu kez önünde yürüyen öncüsü yoktu.

Bakışlarındaki aşağılayıcı kibir ve küstahlık, öncünün artık kendisi olduğunu söylüyordu.

"Aferin," dediğini duydum. Eğildi ve Aryan'ın başını okşadı. Parmakları arkadaşımın temiz saçlarına değince kusaçak gibi oldum. Bu adamın suratına tükürüp sevdiklerime ne yaptığını sormak istedim. Ancak gördüğüm şeyle kanım dondu.

Aryan yavru bir köpek gibi onun avuç içine doğru eğildi. Başı okşandığı için gururlandı, dudakları usulca kıvrıldı. Kalbime bir ok daha saplandı.

"Kalk."

Emri duyduğu an hızla ayağa kalktı ve ellerini önünde bağlayarak yeni bir komut beklemeye başladı. Bu kız hayatım boyunca hayallerine ortak olduğum, karakterini sevdiğim, kararlılığını takdir ettiğim arkadaşım mıydı? Başı kirli eller tarafından okşandığı için ezik bir tebessümle yanıt veren bu kadın kimdi? Bu insanlar kimdi? Geride bıraktığım gibi değillerdi.

Burada hiçbir şey bıraktığım gibi değildi.

"Başka bir arzunuz var mı, efendim?"

"Hain sabah erkenden meydana götürülecek. İnfazı gerçekleşmeden önce halkın arasında gezdirilecek, ibret olması için tek tek herkes görecek. Bu aziz sorumluluğu sana bahşediyorum."

“Büyük bir şeref, efendim,” dedi Aryan. Sesi duygu doluydu, sevinçten dudakları titriyordu, neredeyse ağlayacaktı. Sonra hiç beklemediğim bir anda Erele’nin ayaklarına kapandı.

“Yuva size minnet borçlu, halkınız size minnet borçlu. Bizler size hayatımızı borçluyuz. Böyle büyük bir tehlikeden koruduğunuz için, canımızı bağışladığınız ve bizi sahiplendiğiniz için sonsuz bir şükran içindeyiz.”

Erele kibirle onu izledi. Bu manzaranın benim de hoşuma gidip gitmediğini anlamak için olduğum yere göz ucuyla baktığını gördüm. Bense kanım donmuş hâlde arkadaşımı seyrediyordum.

“Kalk,” diye yeniden emretse de Aryan onun eteğini öpmeyi bırakmadı, son kez yerlere kapandı.

Ardından birkaç damla gözyaşını sildi. “Bu vazifeye onurlandırıldığım için çok mutluyum.” Sesi titriyordu. Yüce bir destan anlatır gibi sürdürdü. “Ben yıllardır gerçek bir savaş uğruna kan akıtma tutkusuyla büyüdüm. Sizlerin kurallarıyla yetiştirildim, eğitildim. Beni buna layık gördüğünüz için kutsal hissediyorum. Ne olur heyecanımı bağışlayın, efendim.”

Erele duyduklarından öyle hoşnuttu ki bir anlığına yüzünde gerçek bir mutluluk yakaladığını zannettim. Parmakları uzandı ve bu kez arkadaşımın yüzünü okşadı.

“Sen her zaman özel bir Gözcü oldun,” diye mırıldandı. “Ve şimdi çok daha fazlasını hak ettiğini ispatlıyorsun. Yuva’nın en özel seçilmişlerinden biri, sıradaki Seçkin’i sen olacaksın.”

Aryan ağlamamak için dudaklarını sımsıkı birbirine bastırdı. Ne kadar gurur dolu olduğuna, işittiklerinin kalbine sığmadığına şahit oluyordum. Ve kulaklarım... Kulaklarım hiç böylesine acımamıştı. Bense hayatım boyunca hiç böyle büyük bir sağırlığı arzu etmemiştim. Kaçtığım gece medet umduğum, kardeşimin intikamını alırken yoldaşım olabile-

ceğini düşündüğüm bu kız, sırtıma soktuğu hançeri binlerce kez çeviriyordu.

Sırtımı dayadığım kaçınıcı dağın yok oluşuydu?

Olven'den sonra hiçbir manzara canımı acıtamaz derken yanıldığımı anladım. Annem, babam ve şimdi Aryan... Kelimenin tam anlamıyla kimsesizdim.

"Emirlere itaat etmeyenleri gerekli şekilde cezalandırın."

"Anlaşıldı, efendim."

Erele bana doğru birkaç adım attı. Korkuyla geri çekilmek istedim. Karşısında kıvranan kişinin can dostlarımdan biri olduğunu görmeden önce suratına tükürebilecek kadar cesur ve acımasız hissediyordum ancak maskesini indirdiğinde işler beklediğim gibi olmamıştı. Perdenin arkasında biricik arkadaşım görüldüğünde ben duvarların dibine sinip çığlıklarla ağlamak isteyen o kız çocuğuna dönüşmüş, kaybettiklerimin acısıyla olduğum yerde küçülmüştüm.

Eğer hayatımı alacaklarını söyleselerdi bu kadarını ben bile tahmin edemezdim. Yanlarına aldıkları her bedende benim dokunuşum vardı. Annem, babam, Olven, Aryan, dostlarım, yuvam... Her anılarında ben vardım, zihnimdeki her hece onlara aitti, bunca yıllık hayatımda gözlerimin gördüğü her güzel manzarada onların varlığı ışıldardı. Bu yalancı düzen onları benden çaldığında geriye benden de bir şey kalmazdı.

Kalmadı.

"Henüz bir şey görmedin."

Erele'nin kindar sesi kulağımın tam dibindeydi. Her hece si yılan gibi tenimde gezindi. Ürktüm, irkildim, çığlıklar dilimin ucuna hapsedildi, o konuştukça zehriyle lanetlendim.

"Bunlar en hafif olanları. Öyle aşağılık şeyler yaşayacaksın ki..."

Dudağı kulağıma değer gibi oldu, hareket edemedim.

"Yaşadığın her an için ölmek isteyeceksin. Benden ölümü dileyeceksin."

Hırıltılı sesi sustuğunda boğazımda koca bir yumru vardı. Söyledikleri soluk boruma bir taş gibi oturmuştu. Sonra gözlerini gözlerime hizaladı. Bakışlarında ne kadar gaddarlaşabileceğini belli eden korkunç parıltılar vardı. İles'e saygı duyduğum ve Yuva'ma bağlı olduğum anlarda bile bu adamdan sebebini bilmediğim bir şekilde hiç hoşlanamadığımı hatırladım. Bakışlarındaki bir şeyin bana hep kötü hissettirdiğini, bir şeylerin beni ondan uzağa ittiğini, ondan korunma isteğimi... Şimdi her şey yerli yerine oturmaya başlıyordu. Hislerimde ne denli haklı olduğumu görmeye başlıyordum.

Bunca insanın başı eğik ve elleri saygıyla bağlanmış hâlde dikildiği odada kafasını kaldıran tek kişi oldum. Ve nasıl olduğunu bilmediğim bir cesaretle dudaklarımda büyük bir tebessüm doğurdum.

"Gözlerindeki vahşi arzuya bak. Hayatın boyunca bu anı beklemişsin." Sırtışım büyüdü. "Beni beklemişsin." Son cümleyi söylerken sesimi yükselttim. "Öncünü öldürmemi, onun yerine şehvetle geçebilmeyi..."

Erele'nin gözlerindeki kara bulutlar arttı. Kaşları kendiliğinden çatıldı, beni durduracak kelimeyi bulamadı. Her yanım Gözcülerle dolu olsa da susmadım.

"Evet, seni tanıyorum, küçükken annemin beni uyutmadan önce anlattığı masallardaki o korkak adamlardansın. Gerçek bir kötü bile olamayan, hep onun gölgesinde kalan, ezik, çaresiz, ömrü bekleyişlerle geçen..."

"Alçak!" diye bağırdı. Sesi içrideki herkesi korkutacak kadar gür çıkmıştı.

Korkutmak istediği asıl kişi haricinde.

"Bana teşekkür et," dedim ona keyifle dişlerimi gösterirken. "Arzu ettiğin gücü sana ben bağışladım. İnsanlar sana değil, bu sahte gücü armağan ettiğim için bana itaat etmeliler. Bana savurduğun hakaretlere bile layık olamayacaksın çünkü koca bir boşluksun. Bir gölgenin ardında kaybolmuşsun, yoksun."

Bütün Gözcüler üzerime saldırırken herkesin duyabileceği şekilde haykırdım.

"Bak, karşında ufacık bir bedenim! Oysa ben sadece 6. kirlerimden, sözlerimden korktuğun için tüm gücünü kullanarak yok etmeye çalıştığın kadar varım! Büyüğüm, hemen ölmemi isteyeceğin, göz ardı edemediğin kadar büyük! Bana inanıp izimi takip edeceklerini görüyorsun!"

Kahkahalarla gülmeye başladığımda Erele üzerime atıldı ve beni tüm kuvvetiyle yere fırlattı. Geriye savrulduğum ve tutunamadım. Eğer o koca bedeniyle üzerime çullansaydı bu odadan ancak cenazem çıkardı ancak Aryan beklemediğim bir anda onun önünde durdu, ne cesaretle olduğunu bilmediğim bir şekilde omuzlarından telaşla tuttu.

"Efendim!" dedi korkuyla. "Durun!"

"Çekil!" diye haykırırken korkunç bir hırsla bürünmüş, suratı kararmıştı. "Çekil önümden!"

"Eğer onu öldürürseniz arzu ettiğiniz ibretlik sonu insanlara nasıl gösterirsiniz? Bu hain, halkınızın önüne çıkmadan böylece ölüp gitmemeli... Durun, efendim. Kendinize gelin."

Erele bir heykel gibi taş kesilmiş, hareketsizce beni seyrediyordu. Hâlâ çok öfkeli olsa da Aryan'ın uzlaşmacı sesi, onu biraz olsun sakinleştirmeyi başarabilmiş gibi görünüyordu. Geriye yalnızca öfkeli soluklarıyla inip kalkan iri göğsü, hırıltılı nefesi ve bana diktiği korkunç bakışları kalmıştı.

Yarattığım manzara tek bir gerçeği haykırıyordu: Haklıydım. Haklı olduğumu bildiği için bu kadar öfkeliydi. Beni susturacak kuvvetli bir yanıtı yoktu, öne sürebileceği bir karşıt görüş yoktu. Onu gafil avlamıştım.

Birilerine tapmak için can atan bu aptal beyinlerin karşısında karşı konulamaz, durdurulamaz bir sorgulamaya yol açmıştım. Durmuyordum, kelimelerimle beraber herkesi yaralayacağım şekilde infilak ediyordum.

"Süsleyin şu köpeği!" diye haykırdı. Suratıma son kez baktı ve geriye döndüğünde eskiden öncünün üzerinde görmeye alışık olduğumuz uzun pelerin havalandı. Uzaklaşırken yenden bağırdı. "Sabahki törende her zamankinden daha güzel görünsün."

Sonra gitti. Aryan arkasından bakıyordu, Gözcülerse şaşkıındı. Erele'nin kuyruğu gibi gezen guruh peşinden çıksa da bir kısmı benim yanımda bekliyordu.

Aryan beni hazırlamakla yükümlü olan kadına, "Duydun," diye emretti. "Elini çabuk tut. Fazla vaktin yok. Güzel bir şeye benzesin."

Bir anlığına gözleri bana değer gibi oldu ancak uzun sürmedi. "Saçlarına falan bir şeyler yaparsın belki..."

Dayanamadım. Bu kadarı gücüme gidiyordu. Bu kadarı, *beni hiçbir şey yıkamaz*, diye düşünen, intikam uğruna bu direnişi canıyla ödeyecek olan benim bile gücüme gidiyordu.

"Hangi saçlarım?" diye sordum ona aşağılayıcı bir ifadeyle.

Dayanamadım. Sesim kendiliğinden yükseldi, hiçbirinin benim bıraktığım gibi kalamamış olmasını yediremedim. Boğazımdaki yumru sanki tüm bedenime, en çok da kalbime oturdu.

"Küçükken bahçedeki papatyaları koparıp arasına yerleştirdiğin saçlarım mı? Hangi saçlarım? Rengini sevmediğimi söylediğimde güneş gibi parlıyor dediğin saçlarım mı?"

Aryan cevap vermedi, buna karşılık boğazım acıyana dek bağırdım. "Neden boş boş bakıyorsun? Söylesene, konuşsana!"

İçeride birkaç Gözcü kalmıştı, Erele'ye çıktığım andan beri belli etmeseler de büyük bir korkuya kapılmışlardı. Şimdi işlerin daha kötü bir noktaya gittiğini görüyor gibiydiler. Huzursuz bir kıpırdanma, hareketlilik başladı.

Bense düştüğüm yerden kalktım ve kız kardeşim zannettiğim, en azından eskiden öyle olduğunu bildiğim kıza çaresizce baktım.

“Konuşsana, Aryan. Neden susuyorsun? Bak, buradayım. İnfazına hazırlayacağın için gurur duyduğun hain olarak karşındayım.”

Örgüt binası öyle nizamiydi, öyle tertipli bir düzene sahipti ki olağanüstü hiçbir duruma sebep verilmeyen bu ortamda, odadaki çığlıklarım koridordan duyulmuş olmalıydı. Gür bir ses duyuldu.

“Gözcüler! Bu gürültü...”

Olven beklemediğim bir anda içeri girdi. Onu son gördüğüm günü hatırlamıyordum ancak her görüşüm aynı etkiyi yaratıyor, beni aynı şiddetle sarsıyordu. Büyük kapının girişinde durdu, giydiği forma yüzünden daha iri görünüyordu. Bugün bir farklılık vardı. Göğüs kısmında zırha benzettiğim siyah bir metal gözüme çarptı, formanın kumaşına yerleştirilmişti. Omuzlarına da benzer bir şey iliştirilmişti. Siyahlar içindeki bedeni çok daha korkutucu, çok daha kasvetli görünüyordu.

Çocukluk arkadaşım Olven, bu manzarayla beraber beni bir kez daha terk etti.

“Bak!” diye haykırdım Aryan’a. “O da geldi! Beni böyle izlemek hoşunuza gitti mi? Neden yokmuşum gibi davranıyorsunuz? Varım, her zamankinden daha çok varım. Görmüyorsunuz?”

İleri atılıp Aryan’ı omuzlarından iteklerken Gözcüler bana yetişemedi. Hızlı adımlarım kapının girişini, doğruca Olven’i buldu. Şimdi ikisine de hırçınca bağıryordum.

“Size ne yaptılar? Benim dostlarıma ne yaptılar? Bana neden böyle bakıyorsunuz, gözleriniz neden böyle nefret dolu? Benim! Ben, ben... Ben Evera’yım. Sizin Era’nız.”

Olven'in göğsünü yumruklarken elim sert metal yüzünden acımaya, kızarmaya başlamıştı. Çığlıklarım koridora taşmıştı, dayanacak takatim kalmamıştı.

"Ben buraya sizin için dönmüşken bana bunu nasıl yaptınız? Ben sizi de kurtarma umuduyla yanarken beni nasıl bıraktınız?"

Bana saldırmak isteyen Gözcüler, Aryan'ın, "Bırakın," komutuyla adımlarını durdurdu. Olven'in gözlerine bakıyordum. Hayal kırıklığımı hiçbir yere sığdıramıyordum, belki de öldürülmeden önce onlarla son kez yaptığım konuşmayı kabullenemiyordum.

"Anılarımızı da o sınırların dışına mı attınız?" diye fısıldadım gözlerim yaşlarla dolarken. "Beni de Zey ile birlikte kara toprağa mı gömdünüz? Bunu nasıl yaptınız? Siz benim canımdınız. Siz bu kadar acımasız olamazdınız."

Aryan, "Bağırmayı kes," derken sesi çok keskindi.

"Baban bir Gözcü olduğun için seninle gurur duyuyor olmalı!" dedim geriye dönüp ona bağırırken. Suratımda alaycı bir gülüş belirdi. Gözlerimdeki yaşlarsa titreyen sesime inat akıyordu.

"Hatta bir Seçkin! Doğru duydum, değil mi? Bana anlattığın o takdir edilesi yerdesin artık, bak!"

Karşımda öylece beklerken tepkisizliklerine dayanamıyordum. Onu omuzlarından ittim, birkaç adım geriledi.

"Beraber kurduğumuz hayallerdesin!" dedim dayanamayıp ağlamaya başlarken.

Gözyaşlarım yanaklarımı ıslatıp birer kor gibi dokundukları yeri yakarken Aryan, *kız kardeşim*, acıyan bir yüz ifadeyle beni izliyordu.

"Ben de sizinleydim," dedim hıçkırıklarla. "Ben de sizin gibiydim."

Kollarımı birbirine dolayıp usulca Olven'e döndüm. Gözlerim ikisi arasında mekik dokuyor, kalbim göğsümden fırlamak ister gibi kuvvetle çarpıyordu.

"Ama kardeşimi öldürdüler," dedim buz gibi, titrek bir ses dudaklarımın arasından çıkarken. Soğuk soluklarım, donuk gözlerim onları da üşütür müydü? Benden her şeyimi çalmışlardı.

"Benim kardeşimi öldürdüler. Söyleyin, nasıl yapardım? Onlara nasıl inanırdım, burada nasıl kalırdım?"

Aryan'a baktım, yaşlar gözlerimden sicim gibi akarken sordum. "Arvin'i, ikizini senden alsalar karşımda yine böyle gaddarca dikilebilir miydin? Benden yine hain diye bahseder miydin?"

Kızın suratında bir anlık duygu geçişine şahit olduğumu zannettim. Kardeşinin, zavallı Arvin'inin kaybını hayal etmiş olması, suratında anlık bir çarpılmaya mı sebep olmuştu yoksa? Hissettiğim acının yanından bile geçemezlerdi.

"Ya sen..." dedim Olven'e. "Sen aileni kaybetmedin mi? Sen tüm aileni kaybetmişken ben senin ailen olmadım mı? Eğer seni sınırların dışına çıkmak zorunda bıraksalardı..." Nefes nefese başımı salladım, kalbim acıyordu. "Değil bir kuralı, hepsini çiğner gelirdim. Sen iyi misin, görmek isterdim. Nefes alıyor musun, yaşıyor musun, karnın tok mu, nerede uyuyorsun..."

Ağlamam şiddetlendi, hıçkırıklarla sarsılırken yüzümdeki yaşları sildim. "Vicdanım öyle çok sızlardı ki... Ben uyuyamazdım! Sensiz uyumazdım, Olven. Ne yapar eder, seni bulurdum. Kardeşim için nasıl canımı hiçe saydıysam senin için de sayardım. Öyle bakma, öyle bomboş durma. Bunu yapacağımı en iyi sen bilirsin."

Yaşlı gözlerimle gururum kırılmış hâlde fısıldadım. "Sevdiklerim için hiç düşünmeden o sınırı geçeceğimi en iyi sen bilirsin. Ve geçtim, şahitsin."

Dizlerimin üzerine yıkıldığımda ellerimle yüzümü kapayıp çığlık atmaya başladım. Kendimde değildim.

“Neden gelmediniz?” dedim acıyla. Bedenim sarsılırken parmaklarımı saçlarımdan geçirdim. Soluklarım artık ciğerlerime yetmiyordu, bu ızdıraba katlanamıyordum. Terk edilmişliği unutamıyordum.

“Ben de çok korktum, bana ne yapacaklarını bile bilmiyordum. Kimsesiz kaldım, kardeşimin kanından başka gerçek yoktu. Beni yalnız bıraktınız, beni korumadınız. Ben size siper olacak kadar cesurken siz neden onlara korkakça sığındığınız?”

Başım güçsüzce öne düştü, yere kapandım ve alnımı zemine yasladım. Ne kadar zayıf görünürsem görüneyim sesim hiç olmadığı kadar güçlü çıkıyordu.

“Kardeşimin katillerinin koynuna nasıl sığındınız? Beni neden kurtarmadınız? Ben bu kadar... Bu kadar âcizdim demek.”

Demek bu kadar alçaktım, alçalmıştım. Ben onları kuşların kanadında seyrederken yerin dibine batmıştım. Onlar için kurtulmaları gereken bir artıktım, yasaklıydım.

“Bittiyse kaldırın şunu.”

Olven'in sesi gaddardı. Yattığım yerde âdeta donakaldım, tüm söylediklerimden sonra biraz bile merhamet etmeyen bu adama başımı kaldırıp bakamadım. Nefretle harmanlanmış bir çift donuk gözle karşılaşmayı kaldıramazdım. Her şey korkunçtu. Her şey çok korkunçtu.

Yere kapanmış hâlde, gözlerimi sımsıkı yummuşken daha çok ağlamaya başladım.

“Sözleriyle insanları nasıl delirttiğine şaşmamak gerekiyor.” Konuşan Aryan'dı, sesi aynı ifadesizliğe sahipti. Sonra tiksindirici gibi mırıldandı. “Kaldırın şunu. Efendinin emrettiğini yapın, hazırlayın.”

Adım sesleri duydum. Gözlerimi açmasam da yeniden, yeniden, yeniden terk edildiğimi biliyordum. Tüm bu olanları kalbime sığdıramıyordum. Ben onlara ne yapmıştım? Benim kötülüğüme nasıl bu kadar kör bir inançla bağlanmışlardı?

Sanki sen çok farklıydın, dedi içimdeki bir ses. Sanki gökyüzünün devamını görmeden, denizi seyretmeden önce çok farklıydın, Evera Alfen. Kardeşin seni uyarırken, kuşları düşün diye yalvarırken çok farklıydın, değil mi?

Belki de hak ettiğimi yaşıyordum.

Gözcüler beni kollarımdan tutup kaldırdı. Dizlerimi acıtıp sürükleyerek koltuğa oturtttular. Bana banyo yaptırıp giydiren kadın aynı sakın tavrıyla eline beyaz bir mendil aldı ve gözyaşlarımı sildi, yüzümü temizledi. Diğer elinde renkli, güzel kokulu otlar vardı. Onları tenime değdirmeye başlarken ruhum çekilmiş gibi kaskatı bekledim.

Âdeta uyuşmuş gibi yumuşamış bakışlarıyla beni incelemesine izin verdim.

Beni ölümüne hazırlamasını izledim.

Gün doğumu yaklaşırken son hazırlıklar yapılıyordu. Örgüt binasında sessiz bir telaş vardı. Etrafta hızla koşuşturan adımlarda gizli bir endişe barınıyordu. İsimlerini bilmediğim onlarca insan acil bölgesi, üçüncü oda adı verilen yere girip çıkıyordu. İçlerinde ne olduklarını görmediğim paketlerle bir şeyler taşıyıp duruyorlardı. Güzel görünmem için görevlendirilmiş kadına zaman zaman yardımcı olup ayrılıyorlardı. Her şey bittiğinde artık son dokunuşlar yapılmış, gözlerindeki tatmin olmuş ifadenin yansıması beni kuşatmıştı. Bana bakarken ne görüyor olabilirlerdi ki?

Ölüme ne kadar hazır olduğumu mu?

"Bu kadar kolay ölmeyeceğim," dediğimde koltukta bomboş gözlerle oturuyordum.

Yüzüm cama dönüktü, gökyüzünü seyrediyordum. Kızılık yerini muazzam bir maviliğe bırakıyordu.

Saçımın son tutamını omzuma dikkatlice yerleştiren kadının tüm gece yaptığı gibi yine sessiz kaldı ve beni hiç duymamış gibi işine devam etti. Her zerremi dikkatle inceliyor, bir kusur bulmaya çalışıyordu. Dokunuşlarının hafifliğine bakılırsa pek bir şey kalmamıştı.

“Kardeşime bir söz verdim. Böyle kolay ölemem.”

Sesim cümlelerin ağırlığına tezat dümdüzdü, hissizdi, bomboştu. Uzaktan bakan biri artık işimin bittiğini, zihnimin tüm işlevini yitirdiğini, usul usul delirdiğimi düşünmeye başladı.

Kadın onaylarcasına başını aşağı yukarı yavaşça salladıktan sonra üzerime eğdiği bedenini tümüyle geri çekti. Elimi nazikçe tuttu ve beni ayağa kaldırdı. Onu uzaktan seyrediyor olsaydım beni ölüme götürürken neden böyle bir zarafet takındığını anlayamazdım.

“Bana söylemek istediğin hiçbir şey yok mu?” diye sorduşumda yanıt vermek yerine kapıya doğru seslendi.

“Gözcüler! Kız hazır.”

“Beni hiçbir şey yokmuş gibi infaza hazırladın, böyle alçakça götürülmeme izin vereceksin. Bunu gerçekten yapıyor musun?”

Son bir umutla gözlerine baktım.

Neden bunu yaptığımı ben de bilmiyordum. Sadece hissediyordum. Kalbimin kuvvetli çırpınışı kulaklarımda uğuldarırken delice hislerle baş ediyordum. Parmak uçlarımdan başlayan karıncalanma her zerremi ele geçiriyor, sanki zihnimin içine fısıldıyordu. Bu kadına bir şeyler söylemem gerektiğini anlatıyordu.

Büyük kapı tıkırdayarak açıldı. Beyaz tenli, ince vücutlu kadın hâlâ bir nefes uzağımdaydı, uzun kirpiklerinin arasından bir süre bana baktı. İnsanı çıldırtan bir sakinliği vardı.

Bu sakinlik yalnızca tavırlarında değil, yüzünde de barınıyordu. Diğer insanların korkularını, öfkelerini, hiddetlerini simalarından okuyordum ancak kadın tüm hislerini muazzam bir güçle koruyor gibiydi. Son bir kez hareketlendi, parmağı yanağımın yanına doğru havalandı ve bir Gözcü beni almak için odanın ortalarına doğru yaklaşmışken bana doğru uzandı.

Saçımın bir buklesini düzeltir gibi yaparken gerçek mi yoksa hayal mi olduğunu ayırt edemeyeceğim bir hızla mınıldandı, sıcak nefesi kulağımı okşadı.

“Güneş kan kaybetti.”

Parmağını hızla bukleden çekti ve hiçbir şey olmamış gibi sakince dönüp Gözcü’ye baktı. Elleri omuzlarımı ustaca buldu, bir adım atmam için beni yönlendirdi.

“Götürebilirsiniz.”

Gözcü kaskatı suratıyla sadece başını salladı ve koluma uzanıp beni yanına doğru çekti. Hemen ardından bir başkası geldi ve diğer tarafıma geçti. Ani bir hareketime karşı ikisinin de bıçak kuşanmış olduklarını fark ettim. Ortalarından yürürken kadının söylediği şeyi düşünüyor, zihnimde yankılanmasına müsaade ediyordum.

Güneş kan kaybetti. Bu da ne demekti?

Son bir kez ona bakmak için başımı arkaya çevirdiğimde saçlarım savruldu. Kadın beyaz koltuğun yanında, sırtı bana dönük şekilde pencereyi seyreliyor, bir saat önce ufuktan doğan güneşin olduğu yere bakıyordu. Yuva’yı tepeden izliyordu.

Gözcüler beni örgüt binasından çıkardı.

Bölüm 4: İSYANIN NEFESİ

*Küçücük bir çocukken,
Her yer kan ve kederken...
Başını kaldırıp baktığın gökte,
Annenin seni öptüğü yerde,
Güvende, merhametle, sevgiyle,
Ağla, küçük çocuk, mutlulukla ağla.
Kurtuldun, dizindeki yarayı unuttun,
Ağla, küçük çocuk,
İşte orada,
Seni bekliyorlar, umutla,
Sıcacık bir yuvada,
Yuva'nda.*

Omuzlarımdan dürtüklendim, ileri doğru adım atmaya zorlanıyordum. Ayaklarım ileri doğru sürüklenircesine yol alırken beni bekleyen kalabalık görüş açıma girdi. Yuva'mın halkına bakıyordum. Yedi, sekiz yaşlarımızda okumayı öğrenmek için Olven, Aryan ve Arvin'le el ele tutuşup gittiğimiz küçük sınıfımızda öğrendiğimiz ilk şarkıyı duyuyordum. Zihnimde yankılanıyor, melodisi hatıralarımın arasından süzülerek bana ulaşıyordu.

Dudaklarım kıpırdadı, fısıldadım. "*Küçücük bir çocukken...*"

Meydana ulaşmıştık, bir zamanlar Öncü İles denilen aşığı seyrettiğim tepeye çıkarılıyordum.

"Her yer kan ve kederken," dedim kendi kendime pürüzlü sesimle. Çığlıklardan bitap düşmüştüm. "*Başını kaldırıp baktığın gökte...*"

Gözlerim gökyüzüne değdi, hava aniden kapanmıştı. Kasvetli, bulutlu bir gökyüzü beni karşıladı, neredeyse yağmur yağacaktı. Acaba ailem bu yağmurda Öncü'ye ne hediye götürecekti? Mevsim kötüye gitmişti, babam sebze yetiştirebilmiş miydi?

Dudaklarım kıpırdanırken gözlerim kalabalığı taradı. "*Annenin seni öptüğü yerde, güvende, merhametle, sevgiyle...*"

Tepeye çıkarıldığımda adımlarımı durdurmam için beni sabit tuttular. Tüm Seçkinler, Hürmet Töreni yapıldığı zamanlardaki gibi beyaz kıyafetleriyle yan yana dizilmişlerdi. Yüzleri halka dönüktü, kalabalığı izliyorlardı. Tam arkalarından bekletiliyordum. Gözcülerin bir kısmı her zamanki gibi halkın içinde geziniyor, bir sorun olup olmadığını kontrol ediyordu.

Aralarında annemi aradım. Göremiyordum. Hep önlerde olurdu. Yetişmek için, Öncü'yü görmek için koştururdu. Bugün en önde yoktu. Kızının infaz edileceği bu özel törene katılmamış mıydı?

Dudaklarım küçükken ezberlediğim kelimeleri buldu. "*Ağla, küçük çocuk, mutlulukla ağla. Kurtuldun, dizindeki yarayı unuttun...*"

Bakışlarım insanların üzerinde gezindi. Herkes başını kaldırmış, buraya bakıyordu. Neredeyse hepsi korku doluydu. Kadınlar, erkekler, çocuklar... Bakışlarım annesinin kucagında parmağını emen minik bir bebekle buluştu. Ne olduğunu anlamaya çalışarak irice açtığı gözleriyle etrafını izliyor, içine doğduğu bu gürültüyü tanıyordu. Yuva için yeni doğan bebekler mutluluktu; soyumuzun, sınırlarımızın sürekliliği ve devamıydı. Annesinin onu sımsıkı sarmalayışından ne kadar güvende hissettiğini anlıyordum.

Ben doğduğumda da bunu yapmış olmalıydılar.

"Ağla, küçük çocuk," dedim pürüzlü sesimle.

İki yanımda bekleyen Gözcüler kısık sesimi duyacak kadar dibimde olmalarına rağmen, beni işitmelerine rağmen seslerini çıkarmıyorlardı. Hangi şarkıyı söylediğimi çok iyi biliyorlardı. Bu bize bir marş gibi küçüklüğümüzde ezberletildi.

"Seni bekliyorlar, umutla," diye fısıldadım, insanlar bir yaratmışım gibi bana bakarken.

Kalabalık dehşet verici görünüyordu, onları geride bırakıp sınırlardan kaçalı sanki aylar değil, yıllar olmuştu. Çok uzun yıllar...

Son cümleyi söylerken donuktum. "*Sıcacık bir yuvada, Yuva'nda.*"

Gök gürledi, birkaç saniye içinde üzerimize yağmur yağmaya başladı. Yıllardır ezberimde olan bu şarkı, bardaktan boşanırcasına yağın yağmurla birlikte anlamını yitirip gitti, anılarım kayboldu.

"Yüce Erele geliyor!"

Seçkinlerden biri tüm gücüyle bağırdığında o tarafa baktım. Çatık kaşlarıyla onu gördüğüm her sefer beni korkutan Sintera idi. Adam bir duyurudan çok halkı azalıyormuşçasına bir havaya kapılmıştı. Aslında hep böyle olduğunu hatırladım. Çehresinin beni her zaman çok korkuttuğunu...

Hemen yanında bekleyen kız kardeşi Sina öylece karşıya bakıyordu. Yüzünün bir kısmını görebilmeme rağmen zihnimde onu tamamlıyordum. Her şeyi başlatan cümlesini, evimize geldiği geceyi hayatım boyunca nasıl unutturdum?

Zey'in ölümünün ertesi gecesinde yapılan yas ziyaretinde, veda zamanı tüm Seçkinlerin gerisinde kalıp bana, "Kaç," diye fısıldadığı anı... Aslında ölümümü geciktirdiğini anlamıştım. Acaba bunu neden yapmıştı? Her şeyi nasıl bu kadar erken anlamıştı?

Şimdi sırtı bana dönük, halkı seyreder şekilde hazır ol duruşunda beklerken varlığım ona ne düşündürüyordu? Ne hissediyordu? Yakalandığım için tam bir aptal olduğumu, neden geri döndüğümü sorguluyor olabilirdi.

“Yüce Erele sizi selamlıyor! Yuva’nın kaderinin değiştiği bu önemli günde ona sevginizi, saygınızı, bağlılığınızı sunun, İzciler!”

Sintera’nın seslenişi bittiğinde halktan sesler yükselmeye başladı. Erele uzun boyuyla hepimizin önünde, âdeta ilahi bir gücün temsili gibi Yuva’nın en tepesinde, hükmettiği kalabalığın karşısındaydı.

Ve o an insanların gözlerinde gördüğüm şey, daha önce yaşamadığım bir aydınlanma yaşattı. Bu insanlar açtı.

Ruhları delice açtı...

Biri omuzlarımdan itekleyince tökezledim ancak yürümeye devam ettim. Bedenim bir çöp torbasından farksızdı, bir poşetten tek farkım zihnimin işlemeye devam ediyor olmasıydı. İnsanların gözlerinde gördüğüm her şeydi, bana yansyanların anlamıydı.

İsimler değişiyordu; halkın karşısına çıkan bedenler, yüzler, insanlar değişiyordu ancak gözlerinde aynı inanç parlıyordu. İnanmaya aç olduklarını haykırdıkları o an yine yaşıyordu. Bu bağlılığı yalnızca Öncü İles dedikleri kişiye hissettiklerini düşünürken yanılmıştım. Onlar kime olduğu önemli olmaksızın birine inanmaya muhtaçtı.

Bir öncüye açlardı. Ruhlarının açlığı tam da bundandı. Kararsızlıkları, yalnız kalamamaları, yönlendirilmeden ivme alamamaları... Buna gözlerimle şahit olduğum bu anı, bu aydınlanmayı kolay kolay unutamayacaktım.

Yıllarca ezberletilen her doğrunun öldüğü, annemin dudaklarından masalsı cümlelerle dökülen kelimelerin çocukluğumu söndürdüğü, şimdi tüm inançlarımdan can çektiği bu anı unutmuyacaktım. Ben bildiklerim tarafından terk edilmiştim. Bir insanın yeryüzünde uğrayabileceği en büyük

hüsrana uğruyordum. Varlığım yok ediliyor, doğumumdan itibaren bildiğim her hece, ezberlediğim her dize gözlerimin önünde ölüyordu. Burada korunduğumuz falan yoktu. Sınırların hayatımızı bahsettiği yoktu.

Anlatılan hiçbir şey yoktu. Biz yoktuk. Biz boşluktuk.

“Zihinlerimiz bir boşluk,” dedim titreyen dilimle. “Boşlukmuş. Bu insanların hepsi boşluk.”

Sesim neredeydi? Tanrım, artık o da yoktu. Olsa ne fayda ederdi, beni kimse duymuyordu.

“Haini getirin!”

Sonra göz ucuyla Yuva'ya hükmedenlere baktım. Bizi yıllarca bir kukla gibi istediği şekilde yönlendiren “seçilmiş” dediklerimiz... Ve yeniden anladım ki her yalan bir gün ortaya çıkardı. O güne dek kim erken davranırsa her şeyi kendi lehine kullanırdı. Bizler kullanılmış koca çöplüklerdik. Koca insan çöplükleri.

Nihayetinde adım seslice zikredildiğinde omzumdaki eller tarafından son kez itildim. Erele'nin dizlerinin dibine düştüm. Başım kendiliğinden eğildi, saçlarım bir perde misali önüme indi, bir süre yere tutunup bekledim. Taşlar avucumun içini acıtıyordu.

“İşte!” diye seslendi Erele. “İşte, sevgili halkım! Yirmi yıl evvel bir yılan olarak dünyaya geldiğini bilmediğimiz bu hain yaratık bizlerle yaşadı, içimizde barındı! Öyle sinsiydi, gizlenmekte öyle ustaydı ki hiçbirimiz onun kim olduğunu anlamadık. Güvendik, bağlılığına ve sadakatine inandık. Topraklarımızı, kurallarımızı çiğneyeceğini düşünmedik. Fakat o tüm bunları gözünü kırpmadan yaptı! Başarılı olacağını düşündüğü bir girişimin sonunda işte burada, olması gerektiği gibi ayaklarımın altında.”

Yağmur atıştırmaya devam ediyordu, yaralarla dolu parmaklarımın üzerine birkaç damla düştü. Erele'nin botlarına bakıyordum. Sahnelediği bu oyunda ne kadar devleşebileceğini düşünüyordum. Kendini öylesine kaptırmıştı ki bir ara kendinden geçip bayılacağını düşündüm.

“Getirin!” diye haykırdı ağılarcasına. “Bu alçağı halkuma yakından gösterebilmem için ne gerekiyorsa getirin! Acele edin, Seçkinler! Halkımızı koruyun, Gözcüler! Birbirinize kenetlenin, İzciler! Hepiniz bu kötülüğü daha yakından görmeli, bunca zaman neyle savaştığımızı bilmelisiniz!”

Ayağıyla koluma ani bir tekme attığında yüzüm toprağa düştü.

“Onu yakaladığımız gecedен beri zor zapt ediyoruz. Zehirli dili birçok yoldaşımızı yılan gibi soktu, hatta delirmelelerine sebep oldu! Bu tehlikeli yaratığı ve gözlerindeki vahşiliği sizlere gösterme vakti geldi. Çocuklarınızı sakın yanınızdan ayırmayın.”

Sözlerini bitirir bitirmez bir yığın Gözcü üzerime çullandı. Başlarında Aryan ve Olven’in de olduğu Seçkinler beni halkın göreceği şekilde tuttu. Sanki söz edildiği gibi sindirilmesi güç koca bir yaratıkmuşım muamelesiyle yakalandım.

Sintera, “Şimdi!” diye bağırdığında Aryan bir adım öne çıktı ve elinde tuttuğu daire şeklindeki ağır metali havaya kaldırdı. Bana yaklaştı. Üzerime eğildi ve teşebbüs ettiği şeyin büyüklüğünü fark eden o bile gözlerini kaçırdı.

Bana bakamadı.

Nefesim sıkışırken, “Ne yapıyorsun?” diye fısıldadım. Dehşetle ona baktım, arkadaşımдан geriye kalan bir parça aradım. Bir his, bir bakış, bir soluk, titrek bir nefes, bir merhamet kırıntısı... Tanrım, hiçbiri yoktu. Buz tutmuştu. Donmuştu.

Elindeki tasmayı boynuma taktı.

Zincirleri rutabileceği mesafede ayarladı. Denemek için bir kez sertçe kendine çekince korkunç bir şekilde öne savruldu. Boynum, tenim...

“Hazır, efendim!” diye haykırdığında sesi hırçındı. Nutkum tutulmuştu, daha fazlasını yapamazlar dediğim her an çok daha fazlasıyla karşıma çıkıyorlardı.

Bir kalbe kaç hayal kırıklığı sığardı? Göğsümün dünyadaki tüm kalp kırıklıklarını alabilecek kadar büyüyebileceğini bilmezdim, sevdiklerim öğretmişti. Tutunmak için uzandığım, bir zamanlar hayatına dokunduğum ve tebessümle andığım herkes ihanet hakkını bana saklamıştı. Acı gerçek buydu.

"Getirin!"

Son çılgılık duyulduğunda kimin emir verdiğini görmek için bakmama gerek yoktu. Aryan, boynumdaki tasmayla beni sürükleyerek ona götürdü. Erele'nin ayaklarının dibine geldiğimde boynumdaki ağırlık başımı kaldırmama müsaade etmiyordu.

"Gözlerine bakın, gözlerine iyi bakın! Görüyor musunuz? Oradaki hainliği, kötülüğü, zifiri karanlığı görüyor musunuz?"

Suratımı sertçe tuttu ve meydana çevirdi, şimdi tam tepeden halka bakıyordum. İnsanların derin sessizliği korkunç cümlelerle, uğultularla bölündü. Bana hayatlarında ilk kez gördükleri biriymişim gibi bakıyorlardı... Oysa yalnızca birkaç ay önce hepsine bir selam vermişliğim vardı. Ben bu hâle nasıl gelmiştim?

Erele tasmayı sertçe çekince geriye savrularak yere düştüm. Ellerim toprağa kapandı, yüzüm yere değmedi ancak dizlerimin üzerinde öylece kalakaldım.

"Öldürdüğü kurbanı getirin buraya!"

İşte o an kıyametin kopacağını sandım. Kalabalıktan çılgınlıklar yükselirken adım sesleri duyuldu. Birkaç Gözcü, ellerinde iki tahta parçasından yapılmış sedyeyle yanımıza yaklaştı. Tepede durdular, sedyeyi kaydirdılar ve halkın göreceği şekilde meydana doğru sundular.

Bu oydu. Yanımdaki cansız bedene bakarken kanım dondu. Zindanda başımda bekleyen, cümlelerimden etkilendiği söylediğinde kaçarcasına götürdükleri Gözcü'ydü. Celesa'nın ondan bahsettiği anı hatırladım, diğerlerine korku salmak için ne dediğini hatırladım. *Sizce ona ne oldu?* demişti Balley

için. *Bunu söylerken onu öldürmüş olabileceklerini hiç düşünmemiştim.*

Bu kadar büyük bir kötülüğü zihnim reddediyordu.

Erele bağırdı. "Sözleriyle onu öldürdü! Yoldaşımızın canını aldı. Bakın, o masumun yüzüne bakın! Herkes baksın! Bu hainin bize neler yaptığına, Yuva'mıza nasıl sızdığına, içimizden birini nasıl katlettiğine bakın."

Bana daha iyi bakmaları için tasmamın zincirini yukarı çekmesiyle boğazımın derisi gerildi, canım acıyınca gırtlığımdan garip bir ses çıktı. Boynum cayır cayır yanıyordu.

Erele insanların kendisine inandığını gördükçe aldığı hazla kuduruyor, daha yüksek sesle haykırıyordu. Bunu izlemeye dayanamıyordum.

"Herkes yüzünü iyi görsün!" dedi tüm gücüyle. "Unutmayın, unutmayacaksınız!"

Kalabalıktan bağırışlar, ağlamalar, çığlıklar yükseldi. Kulağıma birkaç hece çarpıp geçti.

"Unutmayacağız, efendim," diyorlardı ağlarken. "Unutmayız, efendim."

Hepsinin aklının nasıl yitip gittiğini gördüm. Sedyeden sallandırdıkları Balley'in cansız eli omzuma doğru düşünce bedenim titredi, dişlerimi sıktım ve çığlık atmamak için direndim. Korkunç bir koku burnuma doğru esiyor, mide bulantımı artırıyordu. Ellerimi toprağa daha çok bastırdım, taşlar canımı yaksa da sabit kaldım.

Koku. Ceset kokusu. İnsanları daha iyi inandırabilmek için öldürdükleri masum bir adamın kokusu...

Tasmamdan sertçe çekildiğimde zinciri Aryan'ın devraldığını gördüm, beni Erele'den uzaklaştırdı. Erele daha önce hiçbirimizin şahit olmadığı bir şekilde hüngür hüngür ağlamaya başladı. Dizlerinin üzerine oturdu ve gökyüzüne baktı. Derin soluklar alıyor, yağmur damlaları yüzümü ıslatırken ne yaşadığını idrak etmekte güçlük çekiyordum. Sırılsıklamdık.

“Bu masumun canına nasıl kıydın?” dedi suratıma bakmadan. “Bir zamanlar senin kardeşindi, hepimizin kardeşiydi. Bu hainliği nasıl yaptın?”

Benimle konuşuyor ancak gökyüzüne bakıyordu. Bu adam delirmişti. Delinin önde gideniydi.

“Bize merhamet et, İzci Balley... Bize acı çekirtme, ruhunu bize salma. Seni koruyamadık.”

Bütün İzciler daha yüksek sesle ağlamaya, Erel’den gördükleri şeyi yaparak gökyüzüne bakıp dövünmeye başladı. Herkes dizlerinin üzerine çöktü, meydanda tek bir isim yan-kulanıyordu: *Balley*. Tek bir cümle: *Acı bize, Balley*. Tek bir lanet: *Haine lanet olsun*.

Aryan beni tasmamdan sürükleyerek tepeden indirmeye başladı. Yanımıza iki Seçkin, çok sayıda Gözcü geldi. Etrafımızı sardılar ve ortalarına beni alarak kalabalık bir grup hâlinde yürümeye başladılar. Adımlarım boşlukta sarsılır gibiydi, insanlara yaklaştıkça sanki aklımı yitirmeye başlıyordum.

Koca meydanın ortasına geldiğimizde gözlerim en öndeki insanlarla buluştu. Kadınlar, adamlar, gençler, çocuklar... Ne olduğunu anlamayan anne kucağındaki bebekler... Çok kısa bir zaman önce burada şaşkınca etrafı seyreden küçük kardeşim Zey gibi olanlar, hiçbir şeye anlam veremeyen ancak burada bulunmak zorunda olanlar...

Küçük kardeşime en azından Hürmet Töreni’nin anlamını anlatabilmiştim. Peki bu insanlar, bu çocuklara olan biteni nasıl açıklayacaklardı? Benim için ne diyeceklerdi?

Tasmam çekilince ayaklarım tökezledi, öne doğru savrul-dum. Kalabalığın içine doğru yol almaya devam ediyordum. Çevremdeki Gözcüler keskin gözlerle etrafı kontrol ediyor, bir problem olup olmadığını denetliyordu.

Sıra sıra herkesin gözlerinin önünden geçirildim. Yürütül-düm, tökezledim, yeniden tasmam çekildi.

"Hainin suratına iyi bakın!" diyordu bir ilahi gibi duyulan ses. Buradan dinleyince ne de yüce geliyordu kulağa. Ulaşılması güç, yolundan gidilmesi gereken bir öncü gibi... Her şeyin ne kadar güzel planlandığını görmek beni artık şaşırtmıyordu.

O bağırdıkça insanlar suratıma daha yakından bakıyordu. Beni görmek için birbirlerini itmeye başlamışlardı. Kalabalık hareketliydi.

"O mu?"

"Evet, o!"

"Yüzünden kötülük akıyor."

"Gözlerine bak, yüzü ne kadar canlı. Vahşiler ona çok iyi bakmış."

Bir genç arkalardan bağırdı. "O da artık bir Vahşi, onu kendilerine bağlamışlar! Yaklaşmayın!"

Kim olduğunu göremediğim gencin sesiyle insanlar birkaç adım geriledi, bana o kadar da yakından bakmak istemediklerine karar verdiler. Önden yürüyen Aryan tasmamı biraz daha çekince hızlı adımlar atmak zorunda kaldım.

Sanırım birisi yüzüme tükürdü. Suratıma gelmemiş olsa da bu bir şeyi değiştirmede.

"Pislik!" diye haykırdılar. "Git buradan!"

Bir başka ses haykırdı. "Öl! Ölmelisin!"

Yaşlı bir kadının gökyüzüne baktığını, yağmur yüzüne yağarken âdeta Erele'yi taklit ederek ağladığını gördüm. Beni onun önünden geçirirlerken diğerlerinin aksine bana bakmıyordu. Belki de olan bitenin farkında bile değildi, dünyadan kopmuşa benziyordu. Bu benim her törende seyrettiğim bir manzara olsa da ilk kez bu kadar ürkütücü geliyordu.

"Acı bize," dedi yaşlı kadın gökyüzüne seslenirken. Titriyordu, korku doluydu, nefesi kesiliyordu. Ağlayarak devam etti. "Merhamet et. Merhamet..."

Soluk alamaz gibi oldu, ailesi olduğunu düşündüğüm insanlar onu düşmesin diye kucakladılar. Kadınsa gökyüzüne bağıırıyordu.

“Merhamet et! Ruhunu bize salma!”

Tasmam çekildi, kalabalığın arkalarına götürüldüm. Boynum öyle acıyordu ki dişlerimi sıkıyordum, yine de yürümekten ve dediklerini yapmaktan başka çarem yoktu.

“Dokunmayın, dokunan lanetleniyormuş.” Sesinde gerçek bir endişe vardı. Başımı kaldırıp ona baktım ve benim yaşlarımda bir kız gördüm. Kahverengi saçları yağmurdan ıslanmış ve ağırlaşmıştı, boynuna doğru yapışmıştı. Çelimsizdi, elmacık kemikleri zayıflıktan sivrice kalmıştı, zayıf kolları birer çubuk gibiydi. Bir deri bir kemikti, kıyafetleri yer yer yırtıktı. Üstelik bu, biz İzcilerin Yuva’da en iyi görünmemiz gerektiği gün için giydikleri idi. Ayakkabıları su geçiriyordu, gözlerim tepeden turnağa kızı inceledi. Yanı başındaki yaşlı adamın elini sıkı sıkı tuttuğunu gördüm, herhâlde babasıydı. Zavallı adam tüm bu gürültüye yetişemiyor, insanların sesini anlamak için bir o yana bir bu yana çaresizce bakıyordu. Bu görüntü bana bir anlığına kendi ailemin fakirliğini hatırlattı, elle tutulur hiçbir şeye sahip olamasak da inancımıza sahip olduğumuzu düşündüğümüz zamanları...

Kandırıldığımız zamanları.

Ve sonra dudaklarım onları kurtarma umuduyla aralandı, sesimde kimsenin işitmediği bir çaresizlik vardı. Onlar bana sağırdı.

“Sen benden daha kötü durumdasın,” dedim durgunca, kızın yanından geçerken. “Senin de bir tasman var.”

Bunu beklemeyen kız gözlerini irice açarak bana bakarken başımı iki yana sallıyordum. Parmağımı kaldırıp ağır metale dokundum ve fısıldadım.

“Tek farkımız, benimki boynumda.”

Sözlerim biter bitmez büyük haykırırlar, yüksek çığlıklar işitmeye başlasam da kızın beni seyrettiği birkaç saniyeye daha sahiptim. Boynumdaki parmağımı tenimden yukarı kaydurdım ve durdum.

Tüm bu kargaşanın içinde beni duyamazdı ancak görüyordu. İstemedikleri kadar görünürdüm.

şakağıma dokunurken göz temasımızı kesmedim ve dudaklarımı kııldattım. "Seninki burada."

Ne tepki verdiğini görme fırsatım olmadı. Biri bana doğru saldırmaya çalışınca Gözcüler önümde etten bir duvar ördü. Tasmamın sahibi beni köle gibi çekiştirerek ileri sürükledi. Sonrasında her şey çok hızlı gelişti. Artık yüzleri göremiyor, sesleri anlayamıyordum. Çevreyi anlamaya dair tüm algım usul usul kayboluyordu.

"Dediklerini duydunuz mu? Hain! Hain!"

Uzunca bir delikanlı, kalabalığın arasından elini kaldırıp beni işaret etti. Önündeki insan yığınını aşarak bana ulaşmak için çırpındı, boynundaki damarları kabarmıştı. Kapkara gözleri birer katran gibiydi, nefretle yoğurulmuştu.

"İnsanlarımızı etkilemeye çalışıyor, yaptıkları yetmezmiş gibi hâlâ bizlerle konuşuyor! Durdurun şu yılanı!"

Ådeta ağzından tükürükler saçıyordu. Nasıl olduğunu anlayamadığım birkaç dakika içinde kargaşayı büyüttü, çığlıklar onun haykırışından sonra iyice arttı. Esmer tenli, kara gözlü genç adam iri cüsseli vücuduyla kalabalığı yarmaya devam etti ve önündeki son kişiye de aşmayı başararak bana doğru atıldı.

"Herkes duysun! Bu aşağılık kadın... Bu aşağılık kadının bizim..."

Neredeyse dibimdeydi, gözleri öyle büyük bir nefretle parladı ki rüylerim ürperdi. Var gücüyle bağırmak için başını yukarı kaldırdı ve halka seslendi.

"Bu kadının öncümüzü, Yüce İles'i öldürdüğünü duyun! Katil!"

İşte o an facia başladı. Bir saniyeliğine herkes sustu. İnsanlar birbirlerine baktı, adam nefes nefeseydi. O ana dek bu bilginin herkesten saklandığını fark etmemiştim, bir şeylerin garip sakinlikte sürdüğünü görsem de bu sorgulamanın yapılmadığı, yeni düzenin sessiz kabullenişinin garipliği zihnim karman çorman etmeye yetmişti. Tüm halkın Erele'yi bu kadar kolay kabullenmesi için İles'in öldüğünü bilmesi gerekmez miydi? Tanrım, düşündüğümünden çok daha uyuşmuş hâldeydiler, tıpkı bir zamanlar benim de olduğum gibi.

İnsanlar çığlık atmaya başladılar. "N-ne? Ne dedin?"

"Öncümüz hasta değil miydi? Öncümüz nerede?"

Yaşlı kadınlar ve adamlar bağırmaya başladı, çocuklar tüm bu kargaşadan korkmuş hâlde ağlıyordu.

"Ölmüş!" diye çığlıklar atmaya başladılar dehşetle. "Ölmüş! Katil onu öldürmüştü!"

"İles'in bağı çözüldü..." Bir kadın delirmiş gibi ellerini saçlarının içinden geçirip kendi kafasına vurmaya başladı. "İles'in bağı çözüldü."

"Vahşiler bizi almaya geliyorlar."

"Biz de öleceğiz!"

"Bu kadın Yuva'yı yıktı!"

Herkes bana doğru koşarken kanım damarlarımda öyle sıcak aktı ki hayatım boyunca unutmayacağım bir uyanışın başladığını hissettim. Yapabilirdim, bu kadarını yapmışken korkakça kaçamazdım, fazlasını yapabilirdim. Göğsümde bir sancı doğuverdi, bu hem yok oluş hem başlangıçtı.

Tüm kalabalığın arasında nasıl olduğunu bilmediğim bir şekilde annemle göz göze geldim, duyduklarıyla dehşete kapılmıştı ve delirmiş gibi ağlıyordu.

Gözlerini kocaman açmış, etrafındakilere saldırarak bağırıyordu. "Öncümüz, öncümüz, öncümüz!"

Hemen yanında komşumuz Rosto ve eşi Berta vardı, anemi tutmaya çalışırken onlar da dehşetle bağıyordu. Babamın bedenini görür gibi olsam da kalabalıkta sürüklenip gitti, ona bakamadım.

Tam o anda Rosto ve Berta'nın çocuğu, Aryan'ın ikiz erkek kardeşi Arvin'i gördüm. Yıllar boyu bir kapı uzağında olan, Olven'le şımarıklık yapacağımız günlerde neşeyle kapısını çalıp onu oyunlarımıza alet ettiğimiz utangaç Arvin'i... Genç çocuk etrafındaki herkes kargaşayla sürüklenirken öylece duruyordu.

Gözünü dahi kırpmadan bana bakıyordu. Aramızdaki mesafe, onunla geçirdiğim yılların önüne geçemedi. Sanki ikimiz aynı anda aynı yere süzüldük, evlerimizin arkasındaki bitişik bahçemize... Birbirimize sonsuz güvendiğimiz toprağımıza, evimize.

Arvin tasmama baktı, mahvolmuş bedenimi inceledi. Her şey sadece birkaç saniyede gerçekleşti ancak o an dünyaya bedeldi. Kucağına doğduğumuz insanlar, ailelerimiz bile çıldırmış hâlde kalabalıkta kaybolup gitmişken o benimle kalmayı seçti. Gözlerini kaçırmamayı seçti.

Ablası Aryan bana tasma takılmış bir hayvan muamelesi yaparken Arvin gitmedi.

Beni seçti, bana doğru başını sallarken ağladı. "Sana inanıyorum."

Dudaklarını okuduğumda kalbim sıkıştı. Nefes alamadım, dudaklarımdan boğulur gibi bir inilti kaçtı. Taktıkları tasma ilk kez böylesine ağır geldi. Tenimi yaktı; söküp atmak, parçalamak istedim. Hapsedildiğimiz her düşünce gibi bu tasmayı da kırmak istedim. Arvin'e, yıllardır dostum olan o sessiz çocuğa koşabilmek istedim.

Susmadım ve onun gözlerine bakarken haykırdım. "Yaptım! Ben yaptım!"

Nefes nefeseydim. Yağmur saçlarıma yağdı, bulutlara baktım, göğe baktım, yeniden başkaldırdım ve herkesin beni duyacağını bile bile boğazımı parçalarcasına bağırdım.

“Sizi yalanlarla uyutan öncünüzü ben öldürdüm. Doğru duydunuz, ben katilim!”

Arvin de benimle birlikte ağlamaya başladı. Birileri omzuna çarptı, onu da izdihamın içine çektiler. Sürüklendi, kayboldu, onu hiç görmemişim, hiç var olmamış, gözlerime bakıp inancımı ateşlememiş gibi yok oldu.

Öyle kimsesizdim ki onun yokluğuna bile tutundum ve tüm gücümle bağırdım. “Ben bir katilim ancak size özgürlüğünüzü vadettim, sınırların dışından geldim ve bakın, ölmedim! Ölmedim!”

Etten bir duvar gibi sıkıştırdıkları dairede beni koruyan Gözcüler yeniden bana yöneldi ama ben var gücümle haykırdım.

“Siz de ölmediniz! İles’in bağı çözülde, hani ölecektiniz? İnanmayın, kuşlara bakın!”

Kocaman elleriyle dudaklarımı parçalarcasına ağzımı kapatmalarından hemen önce bağırdım. “Kuşlar her gün nereye uçuyor? Kuşları unutmayın!”

Cümlelerime devam edemedim çünkü tüm faciayı başlatan uzun boylu adam önümdeki birkaç Gözcü’yü tüm gücüyle itti. Kendine alan açabildiği ilk an üzerime atladı ve bağırdı.

“İşte! Katil kabul etti! Onu bize verin, öldürelim!”

Yüzüme öyle şiddetli bir tokat attı ki yanağımın oluk oluk kanadığını zannettim. Canımın acısından ağlamamak için dişlerimi birbirine bastırırken onunla göz göze geldim. Bakışları alev alevdi, bana biraz daha uzanabilmiş olsaydı koca elleriyle tek hamlede boğardı. Görüyordum, nefretine üçüncü bir kişi gibi şahit oluyordum.

Göremediğim biri öne doğru atıldı ve adamı sert bir yumrukla geri püskürttü.

Adamın az evvel iteklediği Gözcülerin yerine hızla yenileri geldi ve içlerinden daha uzun boylu olanlar hemen önüme geçip siper aldı. Hep birlikte yeniden etten duvar ördüler ve beni bir çemberin içine aldılar. Tasmamın sahibi beni çekirtirdi ve koşmaya başladık. Adımlarım orada kalıp direnişi bü-yütmek istese de tenimi kesen zincir beni zorla çekştirirken bunu yapamadım, sürüklenmek zorunda kaldım.

Önümde Seçkinler, arkamda Gözcüler, meydanda katil olduğumu öğrenip beni katletmek isteyen yüzlerce insan...

"Kızı sakın vermeyin!" diye haykırdı biri telaşla. "Böyle ölmeyecek!"

Bu, Seçkinlerden Sintera'ydı. Adam büyük bir panikle benim için yolu açıyor, getirdikleri yere geri götürebilmek için âdeta kalabalıkla savaş veriyordu.

"Anlaşıldı, efendim!"

Bu kez bağırın Olven'di. Öne atıldı, üzerime çullanan insanları âdeta yok etti. Geri püskürtmek için bir bıçak çıkardığını gördüm.

"Emirlere itaat edin!" diye haykırdı kalabalığa. "Geri çekilin!"

Kalabalıktaki sesler susmuyordu. "Onu bize verin! Katili bize verin!"

Erele'nin sesini duymayı bekledim ancak soluk soluğa tepeye bakabildiğimde insanların ona koştuğunu, Gözcülerin onu korumak için binasına doğru kaçırdığını gördüm.

Tasmam daha sert çekilince boynum kopacak zannettim, kalabalıktan uzağa kaçmak zorunda kaldım.

"Daha hızlı koşun!" Aryan haykırıyordu. İnce sesiyle bana şarkılar söyleyen arkadaşım değil, savaşçı bir kadındı. Yeniden bağırırken yüzünde şeytani bir bakış vardı, gözleri ölüm tehlikesinin fark edışıyle dehşet saçıyordu.

“Yirmi kişi arkada kalsın, kalanlar en öne! Acele edin, yolu açın, acil bölgesine!”

Herkes ona itaat etti ve kalabalığı geri püskürterek yolumuzu açmaya devam ettiler. Yaklaşık dört-beş kişi el ele tutuşmuş şekilde etrafımı sararak ilk koruma çemberini oluşturmuştu. Çemberin hemen dışında on kişiden fazla Gözcü ikinci çemberi oluşturuyor ve bıçaklarını etrafa sallayarak koşuyordu. Önümüzde ve arkamızda onlarca Gözcü, Seçkinlere itaat ederek kendilerini konumlandırıyor, savunma için sürekli pozisyon değiştiriyorlardı.

Öyle hızlı bir koşturmaca içindeydik ki sadece birkaç dakikanın sonunda örgüt binasına getirilmiştim. Taşlık meydana uzaklaşmış olsak da kalabalık bir grup izdihamı büyütmeye ve peşimizden gelmeye devam ediyordu. Arkama dönüp bakmak istediğimde beni kaçırın Gözcüler ensemden tutup başımı sertçe eğdi. Beni hızla kapıdan içeri soktular. İçeri girer girmez beni getirenlerden farklı renkte formalar giymiş Gözcüler bedenimi bir çöpmüş gibi çekeştirerek teslim aldı.

Sintera haykırdı. “Kapıları kapatın!”

Nefes nefese kalmıştık, yağmur her birimizi sırlıklam etmişti. Sadece bir saniye geriye dönüp bakabildim ve gördüğüm manzara kalbimi duraklatmaya yetti. İnsanlar, yüzlerinde öfkeyi gördüğüm korkunç insanlar ellerindeki taşlar ve sopalarla binanın kapısına saldırıyor, hep bir ağızdan bağırmaktan geri durmuyordu.

“Haini verin! Haini verin! Haini verin!”

Bir kadın çığılığı işittim, yumruğunu yüzüne kapatılan kapağı indirdi. “Katili verin!”

Yuva beni bir kez daha terk etmişti. Önceden bir nebze de olsa bir şeyleri düzeltme, insanlara anlatma umudum varsa bile bunu anbean yitiriyordum. Tutduğum son dalım Arvin’in gözleri, içime işleyen cümlesiydi. *Sana inanıyorum.*

Sana inanıyor, Evera Alfen. Sana inanan biri var. Ölemezsin.

Islak kirpiklerimi kırpıştırırken göğsüm inip kalkıyordu. Tasma, sıkıca oturtulan boynuma zarar vermeye başlamıştı, zinciri sertçe çekip beni sürükledikleri için derimin yüzümeye başladığını hissediyordum. Saçlarımdan birkaç yağmur damlası damlarken yanımda duran adamla göz göze geldik. Başımı kaldırıp yüzüne baktım, Olven'di.

Gözleri yüzümde, ıslak saçlarımda, bedenimde ve nihayetinde tasmamda durdu. Kapı yumruklanıyor, taşların çarpma sesi duyuluyor, insanların haykırıışları binayı inletiyordu. Beni istiyorlardı. Canlı değil; ölü olmamı, cesedimi istiyorlardı.

Olven'e acınası bir küçümsemeyle göz kırparken güldüm. "Nasıl? Keyiflendin mi?"

Biri kapıya sopasını indirmiş olacaktı ki camın kırıldığını işittik. Olven öylece bakmaya devam ediyordu, cevap vermediğini görünce daha çok sııttım.

"Mutlu musun, dostum? İyi bir Gözcü olmak istiyordun. Bak, hayalini gerçekleştiriyorsun."

Ellerimle kendimi gösterdim, tasmayı kimin tuttuğuna bile artık bakmıyordum. Ona yaklaşıp fısıldadım. "Gerçek bir hain yakaladın. Büyük bir haz verdi mi?"

Kıvırcık saçları benimkiler gibi ıslanmış, kıvrılıp alınına düşmüştü. Hiçbir şey söylemedi. Çenesi gerildi, birkaç derin nefes verdi ve başını önüne çevirdi. Bir daha bana bakmadı, içimde derin bir nefretin körüklenmeye başladığını hissederken bunun önüne geçemedim.

İçimden haykırıyordum: *Beni koru! Öleceğim, acıdan değilse bile kahrımdan öleceğim. Gözlerime bakıp nasıl gidebilirsin? Ben senim; senin canından, senin kalbinden gelenim. Ben senin bu dünyada güvendiğin tek kişiyim. Hep böyle demez miydin, Olven? Neden beni bir avuç insan uğruna, güç uğruna, ihtiras uğruna sattın? Kimsesiz hissettiğin gecelerde koyun koyuna uyur,*

gözyaşlarımızı silmez miydik? Bir dilim ekmeğe muhtaç kaldığında birlikte aç yatmaz mıydık? Acılarımız ortak değil miydi? Hayata dair umutlarımız beraber yeşerirdi. Söyle... Söylesene, dostum. Seni benden nasıl kopardılar?

Ve sen buna nasıl mâni olmadın, sana anılarımızı nasıl unutturdular?

Olven çekip gitti, bense bir zamanlar en sevdiğim dostum olan adamın arkasından nefretimle bakakaldım. Her sevginin bir ömrü vardı, benimki ihaneti tadana kadardı.

Bölüm 5: ATEŞİ YAK

İki gündür mahzende değil, bir odada tutuluyordum.

Sebebini anlamadığım bir şekilde, onca günün sonunda bana birkaç dilim ekmek ve bir dilim peynir vermişlerdi. İnandırılmazdı ancak yanında bir bardak su bile vardı. Tanımadığım bir Gözcü bunları bırakıp gittiğinde kapı kapanır kapanmaz yiyeceklere saldırmıştım.

Ekmeğin ve peynirin tadını hissettiğim ilk an neredeyse ağlayacaktım, o ana dek buna ne kadar muhtaç olduğumu fark edememiştim. Yemeden önce uzun uzun koklamış, bitmesin diye küçük ısırıklar almıştım.

Şimdi elimdeki boş tabakla bakışırken küçük pencerenin dibinde oturuyordum. Yemeğimi bitirdiğimi kontrol ettikten sonra ellerimi ve ağzımı bağlamışlardı. Meydanda yaptığım şeyden sonra içeri giren herhangi biriyle konuşma ihtimalime dahi müsaade edilmiyordu.

Oturduğum duvarın dibinden yalnızca gökyüzünü ve Yuva'nın bir kısmını görebiliyordum. Birkaç gün önce tasmayla gezdirildiğim Taşlık Meydan ve tepe, hemen aşağısında Gözcülerin kaldığı geniş kışla binaları, biraz daha ilerisinde halkın yaşadığı derme çatma evler... Sonrası uçsuz bucaksız ormandı, pencere çok küçük olduğu için sadece çok azını seyredebilme şansım vardı.

Buna rağmen orman kalbimi hiç olmadığı kadar hızlı çarptırıyordu. Oraya yeniden dönebilecek miydim? *Ranı*, diye geçirdim içimden. Yüzü hafızama usul usul süzüldü. Elimi tuttuğu, benimle koştuğu, yanağını yanağıma değdirip

sıcaklığını hissettiğiği, nefesini dudaklarıma verdiği anlar... Rans'ın benimle olduğu anlar... Gözlerim dolu doluydu.

Eş zamanlı olarak kapı açıldığında başımı geriye çevirdim. Gelenler, uzun beyaz elbiseleriyle içeri giren üç kadındı. Bir Gözcü eğilip onlara bir şeyler söyledikten sonra kadınları içe-ride bıraktı ve odadan ayrıldı. Beni yıkayıp hazırlayan kadın gibi saçlarını enselerinde toplamışlardı, ellerinde birer bez vardı.

Bana neredeyse hiç bakmadan temizliğe başladılar, içlerinden biri yanıma doğru ilerledi ve odanın havalandırması için baş ucumdaki pencereyi açtı.

"Masayı kenara çekeceğiz," dedi diğerlerine eliyle işaret ederken. "Banyoyu sen temizle, Veraya. Pis görünüyor."

"Tabii."

Daha sıska olan ona yanıt verdikten sonra banyoya ilerledi ve gözden kayboldu. Az önce emir veren, yaşı daha büyük, iri kadın ve beyaz elbisesinin içinde son derece çelimsiz görünen, zayıflığı yüzünden çenesi sivrilmiş kız yanımda kalmıştı. Birlikte masayı tutup kenara çektikten sonra biraz nefeslendiler.

"Sen de koltuğu temizlemeye başla, tozlanmış."

Kız, verilen emri başını sallayarak onayladı ve bezi sertçe bastırarak koltuğun kumaşını temizlemeye başladı. Az önce banyoya gönderilen Veraya su dolu bir kovayla çıkageldi ve orta yaşlı kadının önüne bıraktı. Kadın hararetli şekilde yerleri silmeye başlarken Veraya yeniden banyoya döndü. Koltuğu silmesi söylenen kız sessizce işini yapıyordu. Gözlerim hepsinin üzerinde tek tek gezinirken yüzlerini bir yerden tanıyıp tanımadığımı çıkarmaya çalışıyordum. Yuva'nın içinde öyle alt bir sınıfta yaşamıştım ki bu insanlarla neredeyse hiç karşılaşmadığımı yeni anlıyordum.

"Bu çile ne zaman bitecek?" diye sordu koltuğu temizleyen sıska kız. Benden biraz daha olgun görünse de yine de aramızda çok yaş farkı olduğunu zannetmiyordum.

"Bilmiyorum," dedi pencereyi açtıktan sonra ona bıkkınca yanıt veren diğeri. "Bu gidişle her şeyin düzelmesi zor görünüyor."

İles'i öldürdüğümü, Öncü'lerini onlardan aldığımı bilmelerine rağmen beni yok sayıyorlardı. Bana bakmamak için müthiş bir çaba gösteriyor, olduğum yer boşlukmuş gibi davranıyorlardı. Burada yokmuşum gibi...

"Yüce Erele gerekeni yapacaktır, metanetinizi koruyun," dedi az evvel banyodan kovayla çıkan Veraya. Sesi diğerlerine kıyasla daha sert, daha kontrollüydü.

"Yapacağını biliyoruz ancak İles..."

"Susun. Ruhu hâlâ burada."

İçlerinden biri diğerlerini yüksek sesle uyardığında odaya derin bir sessizlik çöktü. Ağzım bağlanmamış olsaydı onlara söyleyecek bir çift cümlem olurdu ancak zaten bu yüzden konuşmamın yasaklandığını biliyordum.

Kimseyi etkileyememem için...

"Peki," dedi sıska kız tereddütle. "Peki son olaya ne diyorsunuz?"

"O saçmalığı boş ver!" dedi su dolu kovayı yerde sürükleyerek bir başka yeri silmeye başlayan kadın.

Belli ki sıska kızın aklında büyük soru işaretleri oluşmaya başlamıştı ve hemen sonlanacak türden değildi. Bunu fark eden Veraya banyodan gelirken diğeri kadar sert çıkışmak yerine yumuşak bir ses tonuyla araya girdi.

"Yuva'da daha önce böyle şeyler duymazdık," diye mırıldandı. "Herkesin dengesi biraz bozuldu, kızcağızım. O yüzden sen söylentilere kulak asma. Her zamanki gibi bir arada, huzurla yaşayacağız."

Olduğum tarafa bakacak zannettim ancak gözleri hemen dibimdeki pencerede durdu, dışarıyı seyrettikten sonra o da koltuğu temizlemeye döndü.

"Eskiye döneceğiz."

Sıska kızın tatmin olmadığını, ince bilekleriyle kumaşı temizlerken başını iki yana salladığını gördüm. Konuştuğunda sesi endişeliydi.

“Annem bu isyancıların durmayacağını söyledi.”

İşittiğim şeyle hafifçe dikleşip dikkat kesildim, kız devam etti.

“Olayların daha da büyüyeceğini, felaketlerin başlayabileceğini... Tanrım, Yüce İles de artık yok. Bizi kim koruyacak?”

“Onun yanında konuşma,” diye uyardı, sert tonlamasından vazgeçmeyen orta yaşlı kadın.

“Ne önemi var? O her şeyi biliyor. Her şeyi başlatan ta kendisi, ben söyleyince ne değişecek ki?” Genç kız ağlamaklı bir sesle fısıldadı. “İsyancılar sonumuzu getirecekler, belki de annem haklı. Belki de bilmediğimiz şeyler...”

“Kes sesini dedim sana!”

Kadın eğilip yerleri temizlemeye bir son verdi ve kovadaki pis suyla ıslanmış bezi kıza fırlattı. Şoke olmuş hâlde kirpiklerimi kırpiştirirken onları izliyordum. Çelimsiz kız hızlı nefeslerle soluklanırken orta yaşlı kadına ve kadının onun suratına attığı beze bakıyordu. Göğsü hızla inip kalkıyordu.

Duyduğum şeyi anlamaya çalışıyordum. Ne demişti? *İsyancılar*.

Tanrım, isyancılar da kimdi? Bir isyan mı başlamıştı?

“Sakin ol, abla. Ben sadece...”

“Tamam, daha fazla uzatma. İşini yap ve gidelim.”

Sonrası derin bir sessizlikti. Yerleri silen kadın diğerlerinin konuşmasını yasakladığı için bir daha çıt çıkmamıştı. Genç kız koltuğu silerken dudakları titriyordu, bense bağlı kaldığım yerde onu izlemeye devam ediyordum. Ağlamaklıydı, azar işittiği için gücendiği belliydi. Sadece korkularını dile getirmek istemişti ve belli ki benliğinin hiçbir önemi olmadığını acı tecrübelerle öğrenecekti. Onu izlerken içimde bir

şeyler koptu, Yuva'ya dair sorguladığım onca şey kalbimden beynime değip geçti...

Kimdi bu isyancılar, dışarıda neler oluyordu?

Huzursuzca kıpırdanıp inledim. "Mmm."

Diken üstünde çalışan üç hizmetkâr kadın aynı anda başlarını kaldırıp bana baktı. Gözlerinde aniden bir telaş beliriverdi, ne yapmaya çalıştığımı anlamadıkları için ürkekçe birbirlerine döndüler.

"İşinize devam edin," diyen kadın, kovaya soktuğu bezle yerleri silmeye devam etti.

Beni görmezden gelince sinirlendim ve olduğum yerde hareket etmeye, tepinmeye, ses çıkarmaya çalıştım.

"Mmmm! Mmmm..."

"Bir şey istiyor sanırım."

Koltuğu silen ürkek kız bana baktığında yaşı daha büyük olan kadın tekrar onu azarladı.

"İsho! Önüne bak."

Kız bana kaçamak bakışlar atarken yeniden azar işittiği için önüne döndü ve koltuğa odaklanmaya çalıştı. Ellerinin ritrekliliği, bezin kayıp durması ve hareketlerinin beceriksizliğinden dikkatinin dağıldığını anlayabiliyordum.

Diğerlerine göre yaşı daha büyük olan ve genç kızı azarlayıp duran kadın, yaptığı işi bıraktı ve yanıma geldi. Ağzımdaki bandı açtığında derin derin nefeslendim.

"Ne istiyorsun?"

Benimle konuşurken gözlerime bakmamaya, etkilenme korkusuyla elinden geldiğince uzak durmaya çalışıyordu. Tıpkı diğerleri gibi onun da beynini yıkadıklarını görebiliyordum, kim bilir hakkımda neler düşünüyordu. Dilimle dudaklarımı ıslattım ve kesik kesik soludum.

"S-Su..."

"Tamam."

Yanındakilere işe devam etmelerini söyledikten sonra telaşla odadan çıktı. Bu tavrından emirlere itaat etmeye ne kadar bağlı ve korkak olduğunu anlıyordum. Düzen bozulacak endişesiyle ödü kopuyordu. Onları uzaktan seyreden gözlerimse her şeyin bu kadar açık olduğu bir düzende nasıl böyle geç uyanabildiğimi sorgulatıyordu. Zaten tüm dertleri bu değil miydi? Yolumuzu bulmamamız için labirent misali onlarca seçeneğin olduğu bir yerdi burası. Bulamadıkça kapana kısılmış hâlde onlara inanmaya devam ediyor, o inancın ateşini korkuyla körüklüyorduk. İşte bu kadın bir zamanlar olduğum kişi gibi, yüzlercemiz gibiydi. İçimizden sadece biriydi.

Beyaz elbisesini savurarak kapıdan telaşla çıktığında bir süre geride bıraktığı boşluğu seyrettim. Gidişi bana buraya geldiğim ilk gün hizmet eden kadını hatırlattı. Boşluğu seyrederken bana söylediği son şeyi tekrar ediyordum.

“Güneş kan kaybetti.”

Fısıltım buhar olup uçtu, hiç söylenmemiş gibi. Var olmamış, o an yaşanmamış gibi.

“Ama yaşandığına eminim,” dedim tedirgince. “Nasıl olur?”

“Bir şey mi dedin?”

Adının İsho olduğunu öğrendiğim, koltuğu silerken gidererek yanıma yaklaşan genç kız bana kayıtsız kalamadı. Kendi kendime konuşmam onu ürkütse de kaçamak bakışlar atıp beni incelemekten geri duramıyordu.

Göz ucuyla diğer kadına baktığımda onun banyoya girip bir yerleri silmeye devam ettiğini gördüm. Seslerden bizi duyamayacak kadar hararetle çalıştığı anlaşılıyordu.

“Evet, bir şey dedim. Bir adım yaklaşır mısın?”

Kız koltuğu silmeye devam ederken tedirgince etrafını inceledi, kimsenin olmadığını görünce bana biraz daha yaklaştı.

“Korkma, seni yemem,” diye homurdandım. “Ben onların anlattığı gibi biri değilim.”

“Bunu hiçbirimiz bilemeyiz.”

Gözlerini kocaman açmıştı. Dağınık sarı saçlarımın aksine onun saçları sıkı bir topuz altında ensesinde toplanmış, birkaç tutam önüne düşüvermişti. Beyaz elbisesinin içinde cılız bir beden taşıyordu, boyu hemen hemen benimle aynıydı. Zaten iyi beslenemeyen ve bu kötü koşullar altında yaşayan birçoğumuz İsho ve ben gibi görünürdük, şaşırtıcı değildi.

Solgun yüzüne bakarken dudaklarımı ıslattım ve onu ür-kütmeden fısıldadım. “İsho, bence bana bahsedeceğin birkaç şey var.”

Kız şaşkınca gözlerini açtı. “N-ne?”

Kurnazca devam ettim. “Belki benim de sana anlatmak istediklerim vardır. Merak etmiyor musun?”

Gözlerimizin birbirinden ayrılmadığı birkaç saniyede geri çekilemediği için çok utanmış gibi başını öne eğdi ve koltu-ğa odaklanmayı denedi. Beceriksiz hareketlerle kumaşı sili-yor gibi yapmaya devam etti. Bizi kimsenin dinlemediğinden emin olmak için etrafa göz attıktan sonra ona fısıldadım.

“Eminim merak ettiğin ve anlamlandıramadığın birçok şey vardır.”

“Neden bahsettiğini anlamıyorum,” derken nefesi kesik kesikti.

Hem gitmek istiyor hem de kalmak için bir sebep arıyordu. Konuşulmaması gereken, göz göze gelmekten kaçınılan, arada mesafe bırakılacak olandım. Ona ve birçok kişiye tem-bih edilen yasaktım.

Ve yasağın her zaman çekici geldiğini bilecek kadar zekiy-dim. Hafifçe öne doğru eğilerek şansımı zorladım.

“İsho, neden ikimizin de bildiği şeyleri bilmezlikten ge-liyoruz? Sen de onlar gibi mi olmak istiyorsun? Söyle bana, uyuşmuş olmak istiyorum de. Böyle dersen seni zorlamam.”

Söylediklerimi soluksuz dinledi, hızla arkasına döndü ve banyodaki kadını kontrol etti. Hemen sonra yeniden benimle arasında mesafe bırakarak koltuğa yöneldi.

“Hayır,” dedi kendini telkin etmeye çalışır gibi. “Hayır. Merak etmiyorum.”

“Sorularının cevabını almak istiyorsan fazla vaktin kalmadı,” dedim hissiz bir sesle. “Belli ki ne bu insanlar ne de ailen senin endişelerini gidermek için çaba harcayacak. Doğruları anlatmak mı? Gerçekleri araştırmak mı? Hadi oradan, or gibi yaşayıp gitmek istediklerini sen de biliyorsun.”

Bana bakmamasına rağmen beni dinlediğine adım gibi emindim.

“İkimiz de biliyoruz,” diye fısıldarken kendimden emindim. “Seni onlara ispiyonlamam. Korkma, ben onlar gibi değilim.”

Hiç beklemediğim bir anda başını bana çevirdi ve sesini yükseltti. “Sen katilsin!”

İkimiz de aynı şaşkınlığı paylaşıyorduk, en az benim kadar o da ses tonunun yükselmesini beklemiyordu. Telaşla, fark edilmiş olma ihtimalinin korkusuyla geriye döndü ancak görünürde kimse yoktu. Hiç istemediği kadar şanslıydı, benimle baş başaydı.

Dudağımın kenarı kıvrıldı ve ona hissizce sordum. “Onların katil olmadığını nereden biliyorsun?”

Dehşete düşmüş hâlde bakakalırken son saniyelerden faydalandım ve hırçınca sordum. “Beni buraya tıkıp ağzımı ve kollarımı bağladıklarında onların günahları affoluyor mu sanıyorsun? Bir korku hükümdarlığında yaşadığını sen de biliyorsun. Tamam, buna inanmak istiyorsan istediğin kadar inan, gerekirse sonsuza dek sorgusuzca devam et.”

Kapıdaki adım seslerini duyduğumda hızla sözlerimi tamamladım.

“Gerçekleri öğrenmek istediğinde burada olacağım. En azından ben öldürülmeden gelmiş olursan.”

Dudaklarını araladı ancak verecek bir cevap bulamadı. Kafasının ne kadar karıştığını görüyordum, suratı bembeyaz kesilmişti. Dilimin zehirli olduğunu söyleseler de hepsi bir noktada gerçeklere en yakın ihtimali benden duyabileceklerinin farkındaydı. Kapıdaki adım sesleri giderek yaklaştığında kız hızla önüne döndü ve büyük bir güçle koltuğa abandı. Bu, âdeta benimle hiç konuşmamış gibi görünmek için giriştiği bir aldatmacaydı. Nafile, çabası bomboştu. Zihni artık merak tohumlarıyla doluydu.

“Al.”

Telaşlı adımlarla su getirmek için koşan kadın bir bardakla geri dönmüştü. Hem etrafı inceliyor hem de bir sorun olup olmadığını teyit etmek için gözünü üzerimden ayırmıyordu. Bunu yaparken benimle bakışmamak için gayret gösteriyordu.

“Su istemedin mi? Neden bakıyorsun?”

Hâlsizce ellerimi uzattım ve açmasını bekledim. Bağı yeni fark etmiş gibi iç çekti, bardağı sağındaki alçak sehpaye bıraktı ve eğilip ellerimi usulca çözdü. Bunu yaparken çok dikkatliydi.

Kimse ilk günkü kadar hoyrat değildi, hepsine dikkatli olmaları gerektiği konusunda emir verilmiş olmalıydı.

“Neden hâlâ koltuğu siliyorsun? Banyoya yardıma git.”

Kadın suyu bana uzatırken arkasını dönüp İsho’yu azarlamayı ihmal etmemişti. Genç kız zaten yanımdan kaçmak için bahane aradığından hızlı adımlarla banyoya yürüdü. Diğer kadının yanına ulaştı ve kapıyı kapatmak için elini uzattığında yeniden benim olduğum tarafa dönmek zorunda kaldı, gayriihtiyari başını kaldırdı.

Çok kısa ancak çok tehlikeli bir bakışma yaşadık, o da bunun farkındaydı. Kapıyı yüzüme kapattıktan sonra başka

ses gelmedi, bana uzatılan bir bardak su ve sert bakışlı kadınla baş başaydım.

“Al,” dedi yeniden.

Farkındalık yaşamaktan geri duramıyordum. Buraya hapsedildiğimden beri, sınırlardan içeri adım attığım andan beri her şeyi, herkesi çok daha fazla inceler hâle gelmiştim. Kötü bakışlarla bana bardak uzatan bu kadının her hareketinin planlı oluşu, kendini belli bir kalıba sokup hata payı bırakmaksızın çalışılmış davranışlarla hareket etmesi, sadece bedenini değil zihnini de bu ölçüde yönetme çabası... Bunların hepsi korkunçtu. Bardağa uzanıp sudan bir yudum alırken hangimizin esaretinin daha kötü olduğunu düşünüyordum. Kadınla göz göze geldiğimizde içime o ürkütücü his doldu.

Hepsi uyumuş zihinlere hapsedilmiş mahrum birer ruhtu.

“Daha hızlı ol, aptal herif.”

Kulağıma ilişen ses kabaydı, küfürler savurmaya devam ediyordu.

“Anlamıyor musun? Onun kılına zarar gelirse bizi buraya gömecekler!”

Beni kapattıkları odada, bağlı olduğum duvarın dibinde mindere doğru büzüşmüştüm. Ağzım yeniden bantlanmış, ellerim bağlanmıştı. Kıpırdayacak fazla alana sahip değildim ancak boynumun acısına rağmen kendimi zorlayarak kapıya doğru bakmaya çalıştım, bir hareketlilik vardı.

Ancak kapı açılmıyordu.

“Olmuyor, olmuyor işte!”

“Sıkışmış mı?”

“Hayır, kilidenmiş gibi görünüyor. Bu anahtar açmıyor.”

Küfürler savuran kaba ses yeniden ağız dolusu sövdü ve kapıyı zorladı.

“Nasıl olur? İmkânsız, bu anahtar daha sabah kapıyı açmıştı.”

Bir şeyler söylediklerini, hararetle tartışmaya devam ettiklerini duydum. Nihayetinde bir karara varmış olacaktı ki kapıyı zorlamayı bıraktılar.

“Güvenlik tedbiri almış olabilirler. Belki anahtar değişmiştir, gidip şunu halledelim.”

“Gece gece nasıl yapacağız ki? Diğer Gözcülerden yardım...”

“Çenenin kapa da bir sorun olduğunu fark etmesinler!”

Adım seslerini işittim, adamların uzaklaştığını geride kalan sessizlikten anlıyordum. Bir süre herhangi bir hareketlilik olacak mı diye bekledim ancak gelen giden olmadı. Hafifçe doğrulmaya ve yatmak için uzandığım sert minderde oturur pozisyon almaya çalıştım. Dengemi sağlayamadığım ilk an sallansam da sırtımı duvara dayadım ve kendimi sabitledim. Kapının ardındaki koridoru ve örgüt binasını yüksek sesli komutlarıyla inletmeyen Gözcülerin sessizliğine bakılırsa vakit gecenin hayli ilerleyen saatleriydi. Sabah gün doğumuyla beraber etrafı kolaçan etmeye başladıklarını, silahlarını kuşandıklarını, tüm binayı ve Yuva'nın sınırlarını didik didik ettiklerini biliyordum. Güneşin batışından saatler sonrasına dek bu görev devam ediyordu. Ne zaman göz gözü göremeyecek ve mum ışıkları artık etrafı ısıtmaya pek de yetmeyecek seviyeye gelirse o zaman ortadan kaybolmaya ve etrafı derin sessizliğin hükmüne bırakmaya başlıyorlardı. Bu muhtemelen gecenin üçü ya da dördünü buluyordu.

Şimdi ortalığın aynı ıssız havaya hâkim olduğu bu gece bir şeylerin ters gittiğini anlamak mümkündü, nöbetçiler neden panikle kapıyı zorlamıştı? Anahtarın değiştiğinden bahsettiklerini, başlarının belaya girebileceğini söylediklerini işittim. Hataya yer bırakılmayacak kadar keskince hesaplanmış bu düzende, en küçük şeyin bile ters gitmesi onlar için felaketti.

Koridorda hüküm süren sessizlik bir süre devam etse de kapının yeniden tıkırdamasıyla kesildi. Başımı yeniden o ta-

rafa çevirirken olaylara anlam vermeye çalışıyordum, kısa bir süre sonra anahtarların birbirine çarpma sesini işittim.

"Teşekkür ederiz, bizi büyük bir yükten kurtardınız."

"Rica ederim, başka bir arzunuz var mıydı?"

"Hayır, hayır! Sizi daha fazla meşgul etmeyelim."

Konuşmaların ardından kapı açıldı ve içeri bir grup insan girdi. Elllerinde mumlar vardı, etrafı daha iyi görebilmek için büyük olanlardan yakmışlardı. Seslerinden birinin kadın, diğer ikisinin erkek olduğunu anladığım üç kişi içeri girdi.

"Anahtarın değiştirildiğini bize söylememişler. Güvenlik tedbiri olarak düşündük..."

Adamın biri mahcubiyetle konuşurken elindeki mum yanındaki kadının yüzünü ve beyaz elbisesini ısıtıyordu. Kim olduklarını bilmesem de gecenin kör vakti bir şeylerin olağan seyrinin dışında geliştiğini kesinlikle anlıyordum.

"Acil bölgesi kapılarının anahtarları bazen aniden değiştirilir. Bilmemeniz çok normal, buraya hizmet ettiğimiz için sorunu kolayca çözebiliyoruz. Bu duruma alıştık."

Adamın belli belirsiz başını salladığını gördüm.

"Bilgilendirdiğiniz için çok teşekkür ederiz. Siz olmasaydınız kapıyı açmak için daha üst bir yetkiliye gidecek, bir ton fırça yiyecektik. Açık konuşmak gerekirse koridorda sizi görmek büyük bir lütuf oldu, melek gibi yetiştiniz."

Adamın ses tonu az evvel ortalığa küfürler savuran o çirkin tondan çok uzak, çok daha yumuşak bir tınıdaydı. Kadın da bunu fark etmiş gibi narince gülümsedi, mum ışığı yüzüne biraz daha yaklaştığında bunun kim olduğunu anladım.

İsho'ydu, bugün hizmet için görevlendirilen o genç kız. Gelmişti.

"Kızı sekizinci odaya götüreceğinizi mi söylemiştiniz?"

Adam hafifçe öksürünce bu bilginin gizliliğini koruyamadığı için rahatsız hissettiğini hemen anladım. Olabilecek herhangi bir sorunda onun başı yanacaktı ancak bir şey yap-

madı. Beceriksizlikleri yüzünden başları yanmak üzereyken kapının açılmasını sağlayan kişi bu kız olmuştu, o yüzden söylediklerini çaresizce onayladı.

“Evet, oraya götürmemiz söylendi. Tedbir alınması gerekiyor.”

Bana doğru yaklaşırlarken uyuyor numarası yapmaya devam ettim, en azından bu şekilde hiç istemediğim kadar çok bilgi edinebiliyordum.

“İçimde bir korku var.”

Kızın ince sesine karşın yanıma yaklaşan iki adam adımlarını durdurdu. Göz kapaklarımı fazla aralamasam da ayakta bekleyerek birbirilerine baktıklarını kirpiklerimin arasından görüyordum. Devam etmesi için kızı bakıyorlardı.

“Bir huzursuzluk... Sanki bu isyan giderek büyüyormuş gibi.”

“Böyle düşünmeyin,” diye bir diğer Gözcü araya girdi. Sesi diğerine göre daha pısırtıktı. Telaşla devam etti. “Hiç merak etmeyin, Yüce Erele ne yapması gerektiğini çok iyi biliyor. Yarın yeni bir konuşma yapacak ve halkı sakinleştirecek. Yuva her zaman kendini korumanın bir yolunu bulur, bilirsiniz.”

Söyledikleri şeye en çok da kendileri inanmak ister gibi onaylayan mırıltılar çıkardıklarında kızıdan ses gelmiyordu. Tıpkı sabahki gibi korkusunun giderek büyüdüğünü belli etmekten çekinmiyordu. Belki de gerçek bir telkin duymak istiyordu. Gerçek bir cümle, gerçek bir şey.

Dudağım usulca kıvrılınca gülmek için kendimi zorladım, bu şüpheciliği iyi bilirdim. İçine kuşku tohumu düştü mü bir daha asla eskiye dönemezdin, sorgulamanın ilk ve en acılı evresindeydi. Bu yoldan geçmemiş kimse o ses tonundaki ince titrekliliği bilmezdi, tıpkı zihnindeki karmaşadan bihaber konuşan o iki adam gibi.

“Kızı alalım,” dediklerinde üzerime eğildiklerini hissettim.

Çıtımı çıkarmadım ve hareketsizce bekledim. Bir şey olacağını biliyordum, bir şey olacağını hissediyordum. Bu hissi ilk kez tatmıyordum. Bileklerimden başlayan karıncalanma bana bambaşka şeyler fısıldıyordu. Her şeyin rayından çıkmasına çok az kaldığını ve geri dönüş olmadığını...

"Ben de size eşlik edeyim."

Kız konuştuğunda vücudumdaki karıncalanma arttı, bu his giderek her yanıma sarmaya başlıyordu. Ayak uçlarımdan saç diplerime dek gezindi, bir nefes gibi ruhuma üflendi; beni hafifçe titretti ve doğaüstü bir şey yaşıyormuşum gibi geldi.

"Siz mi? Aslında sadece ikimizin götürmesi gerektiği..."

"Sizden başka nöbetçi yok, herhâlde pek sorun olmaz. Hem kızın sağlık durumunu kontrol etmiş olurum, biliyorsunuz ki bu çok önemli." Bir saniye durduktan sonra ikna edici şekilde mırıldandı. "Ölmemesi gerektiği söylendi."

Hızla cevap veren diğer Gözcü oldu. Diğerine nazaran daha saf, daha geri plandaydı. "Evet, haklı. Bizimle gelsin."

"Emirlere itaat..."

"Siz merak etmeyin, kuralları sizin kadar iyi biliyorum. Burada uzun yıllardır çalışıyorum."

Onun rahatlatıcı ve güven veren sesine karşılık adamlar daha fazla üstelemediler ve kendi aralarında bir şeyler mırıldanıp mumları kadına verdiler. Kadın öylece ayakta beklerken onlar bana yaklaştı, gözlerimi yeniden kapattım ve baygın taklidi yaptım.

"Uyuyor mu? Hey, uyan."

"Böyle de götürebiliriz."

Birkaç dakikalık uğraşın sonunda kollarıma girmişlerdi, beni odadan çıkardıklarında ayaklarım yerde hafifçe sürünüyordu. Arkamızdan gelen kadının kapıyı kapattığını ve peşimizden yavaş adımlarla geldiğini işittim. Gözlerimi hafifçe araladığımda her yerin karanlık olduğunu gördüm. Kız haklıydı, onları fark edecek kimse yoktu.

Kızın arkada kalmasını fırsat bilen pısırik Gözcü, diğerine fısıldarken uyuduğumu ve kollarında baygınca sürüklendiğimi düşündüğü için beni yok sayıyordu.

“Onun odaya girmesi yasak değil mi?”

“Anahtar işini çözdüğü için bir şey yapamadım, bizi başka birine ispiyonlamaması gerekiyor. O yüzden sus ve çabuk ol, şu kızı odaya teslim edip defolalım.”

“Anlaşıldı.”

Kollarımı boynundan geçiren Gözcüler kendi aralarında konuşmaya son verdiler ve telaşlı adımlarla beni koridor boyu sürüklediler. Bedenimin ağırlığı bir tarafa bindiğinde yükü dengeliyor ve ellerinden geldiğince hızlı olmaya çalışarak beni sürüklüyorlardı. Bu şekilde bir süre devam ettikten sonra fark edilmeden araladığım göz kapaklarımın arasından çok büyük bir kapının önüne geldiğimizi gördüm. Karanlıkta pek bir şey seçemiyor olsam da arkamdaki hizmetçi kızın iki elinde tuttuğu mumlar etrafı biraz görme olanağı veriyordu. Beni yere yığılmayacağım şekilde tutarlarken Gözcülerden daha kurnaz ve atılgan olanı hizmetçi kıza fısıldadı.

“Kapıyı açar mısınız? Onu hemen yerleştirelim ve suyunu verelim.” Sonra ağzının içinde mırıldanarak ekledi. “Ardından defolur gideriz.”

Kızın kısık çıkan sesi son derece sakindi.

“Tabii.”

Kapının kilidinin açıldığını, anahtar seslerini ve gıcirtıyı duydum. İçeri girdiğimizde etrafı seçemesem de Gözcüler beni nereye bırakmaları gerektiğini ezberlemiş olduklarından aynı yöne yöneldiler. Hiçbir yere çarpmadan doğruca bir noktaya ilerlediler ve bedenimi bıraktılar. Bu kez sırtım bir mindere değil, yatağa yaslandı. Anlık olarak şaşırsam da gözlerimi açmadım.

Üçünün de birbirine baktığını tahmin ediyordum. “Ne yapacağız?”

Kız onların telaşının aksine, "Su," diye hatırlattı.

Birkaç saniye sonra suyun şırlıtısını duydum. Kadın elinde bir bardakla gelmiş olmalıydı ki dudaklarıma bir camın değdiğini hissettim. Dudaklarımı hafifçe araladım ve getirdiği suyu içtim, mayışmış olduğumu belli eden mırıltılar çıkarsam da gözlerimi tamamen açmadım.

Kırpiklerimin arasından baktığımda tedirgince bekleyen iki Gözcü'nün, ellerinde mumları tutarak kadına baktıklarını gördüm.

"Çıkalım mı?"

Daha saf olanın acelesine bakılırsa kendini bir an evvel dışarı atmak istiyordu. Gergindi, bir kapıya bir de bize bakıyordu. Üzerime eğilmiş olan kız daha uyanık olan Gözcü'yü muhatap aldı ve nazıkçe sordu.

"Nöbet teslim saatiniz gelmiş olmalı, değil mi?"

Daha baskın karakterli kaba Gözcü başını salladı ve onayladı. "Evet."

"O hâlde onlar gelene kadar kızın başında beklemem daha iyi olur. Olası bir aksilik durumunu önlemiş olurum."

Bu kez ikisi de şaşkınca birbirlerine baktılar, ne demeleri gerektiğinden emin olamıyorlardı. Hizmetçi kızın başlarına bir bela getirip getirmeyeceğini kafalarında tartıyorlardı.

"Bunun güvenilirliği hakkında diğerlerinden onay almadan..."

Kız mahcubiyetle araya girdi. "Ah, haklısınız. Bunu düşünemedim, niyetim ortalık bu kadar karışmışken ve siz her yere koştururken yardımcı olabilmekti." Bardağı dudaklarından ayırdı ve geri çekildi. "Kusura bakmayın, lütfen."

Saf olan, bu oyuna inanan ilk kişi oldu. "Hayır, hayır! Öyle demek istemedik. Sadece bu kızın çok tehlikeli..."

"Nöbeti devredene kadar biraz dinlenmiş olmak sizin de hakkınız diye düşünmüştüm. Aslında görev saatimin sonundayım ancak sizin zorluk yaşamamanız adına anahtarlar ko-

nusuna dâhil olmak zorunda kaldım. Biliyorsunuz, eğer duyulsaydı...”

Uyanık Gözcü devreye girdi. “Lütfen bizi yanlış anlamayın, yardımınız için minnettarız. Eğer koridorda size rastlamasaydık durum daha kötü sonuçlanabilirdi, olay duyulmadan çözdüğünüz için çok teşekkür ederiz.”

Adam bir anlığına duraksadı. “İsminiz...”

“İsho,” dedi kız aynı nezaketle gülümserken. “İsmim İsho. Ya siz?”

Kısa bir bakışma yaşadılar, adam yeniden konuştuğunda sesi daha yumuşaktı.

“Ben Tarum.”

Kirpiklerimin arasından, mum ışığının belli belirsiz aydınlatığı karanlık odada İsho’nun çekinmeden elini uzattığını gördüm.

“Memnun oldum, Tarum.”

Dudağım kıvrılır gibi oldu, fark ettiğim şey hoşuma gitmişti. Saatler önce temizlik sırasında diğer kadınlardan azar işiten ve öz güvensiz görünen bu kız şimdi çok daha farklı görünüyordu. Öyle ki karşısındaki iki erkeği de ayakta uyutmak üzere olduğunu biliyordum.

Adam da tıpkı benim gibi şaşırıp kızın cesur hamlesine karşılık verirken, “Memnun oldum, İsho,” diye mırıldandı.

Sesindeki heyecanı gizleyemeyecek kadar beceriksizdi. Gözcülerin görevleri sebebiyle hayatlarına birini almalarına kolayca izin verilmezdi. Belli ki İsho bu detayı hatırlayacak kadar bilgili ve lehine kullanacak kadar zeki idi.

El sıkışmaları biraz uzun sürmüştü. Kız parmaklarını adamın parmaklarından zarifçe ayırarak öksürdü.

“Size daha fazla engel olmadan çıkayım.”

“Bekle!”

Adının Tarum olduğunu öğrendiğim kaba Gözcü, kıza karşı evcimen bir tavırla açıklama yaptı. "Nöbeti devretmeden önce birkaç dakika dinlenebilecek olmamız çok güzel olur. Eğer kızla bir süre kalma teklifin geçerliyse..."

İsho aynı sakın tavırla başını salladı. "Elbette, beni burada bulabilirsiniz. Bir sorun olursa hangi odada olduğunuzu biliyorum, size iletirim."

Saf olan Gözcü bu duruma çok sevinmişti, heyecanla araya girdiğinde uzun zamandır onlar kadar beceriksizlerine rastlamadığını fark ettim. "Biraz uyuruz belki, mükemmel."

"Kapa çeneni," diye azarlayan Tarum hemen kıza yöneldi. "Kusura bakma, son günlerde şu olaylar yüzünden art arda nöbet tutuyoruz. Yuva'ya yeni Gözcü alımı durduruldu, güvenlik tedbirleri üst düzeye çıkarıldı."

Kız onlarla beraber büyük kapıya doğru yürürken, "Haklısınız," diye mırıldandı. "Sizin için çok zor olmalı."

Sesler giderek uzaklaşırken Tarum denen adamın yanıtını işittim. "En son ne zaman yemek yediğimi bile hatırlamıyorum. Seçkinler tepemize çöktü. Büyük bir baskı altında çalışıyoruz."

Kızın verdiği cevabı duyamadım çünkü kapıya ulaşmışlardı, yatakta kıpırtısız bir şekilde beklerken gün boyu edindiğim bilgileri kafamda yeniden canlandırmaya çalışıyordum.

İsho sabah bir isyandan bahsetmişti, kırmızı kalemle çizilecek olan esas cümle buydu. Bir diğeri, Yuva'da güvenlik tedbirlerinin iki katına çıkarılmış olmasıydı. Son olarak az önce, Seçkinlerin büyük bir baskı uygulayarak Gözcüleri çalıştırdığını ve yeni Gözcü alımının durdurulduğunu öğrenmiştim. Bunların hepsi hayati önem taşıyan şeylerdi, kendi adımı unutsam dahi bunları unutmamalıydım.

İsyan. Yuva'da bir isyan vardı. Yoksa insanlar uyanıyor muydu?

"Uyumadığını biliyorum."

Konuşan İsho'ydu. Bir an irkilecek gibi olsam da kendimi aynı ifadesiz suratla, gözlerim kapalı kalmaya zorladım.

"Aç gözlerini, uyumadığını biliyorum dedim."

Gözlerimi açarsam ne yapacaktı? Neredeydim? Beni neden bu odaya getirmişlerdi? Sabah diğer insanların yanında daha ezik görünen bu kız niçin şimdi daha uyanık davranıyordu? Anlamıyordum, tehlikenin kimden geleceği hakkında hiçbir fikrim yoktu ve her adımımı düşünmek zorunda hissediyordum.

Yeniden fısıldadığında sesi daha yakındı. "Seni dinlemeye geldim."

Kalp atışım hızlandı. Kirpiklerim usulca aralandı, gözlerim hemen onun gözlerini buldu. Yattığım yatakla aynı hizaya gelebilmek için yanıma diz çökmüştü. Beyaz elbisesinin içinde tıpkı sabahki kadar saf görünse de gözleri aynı şeyi söylemiyordu. Topuzundan birkaç tutam saç çıkmış, sabaha nazaran biraz daha dağılmıştı. Mum ışığının aydınlattığı yüzü, bir bebeğin masumiyetini andırıyordu. Güzel bir yüzü, kumrala yakın kaşları ve kirpikleri vardı. Gözleri elaydı, bir yükselip bir inen mum ışığı yansıdıkça göz bebekleri de o rengin içinde dans ediyordu.

Söylediği şey yeniden zihnimde tekrarlandı. Beni dinlemeye mi gelmişti?

Sonunda bu lanet Yuva'dan biri beni dinlemeye mi gelmişti? *Anlatacaklarım var* dediğim bir insandan ilk kez yanıt mı alıyordum?

"Beni dinlemeye mi geldin?"

Başını salladı ve kaçamak bir bakışla kapıyı kolaçan etti. "Evet. Benim sorularım var, seninse cevapların." Yatakta hafifçe doğruldum, gözlerimi kızdan ayırmadan aklıma gelen ilk şeyi sordum. "Benden korkmuyor musun?"

Kız hiç düşünmeden cevap verdi. "Bu, gerçekleri değiştirir mi?"

Karşılıklı olarak sorduğumuz tüm sorularda farklı anlamlar barınıyordu. Burada olduğuna, buraya bunun için gelmiş olduğuna hâlâ inanamıyordum.

"Sana zarar vermem," dedim nereden anlatmaya başlayacağımı bilemeyerek. "Sana ve kimseye asla bilerek zarar vermem."

Yüzümde bana inanması için medet uman çaresiz bir ifade vardı ancak çok sürmedi. Bakışlarım sertleşti, ses tonum yükseldi ve öfke nabzımı anbean yokladı, kalbime usulca yerleşti.

"Ama onlar hak etti. Bunu başlatan ben değildim."

Kız neden bahsettiğimi tam olarak bilmese bile gözlerimdeki nefrete yakından şahitti, bunu bir hiç uğruna yapmayacağımı görsün istiyordum. Bu savaşın bir kazananı olmadığını bile bile kendimi yaktığımı bilsin istiyordum. En azından bu hırs ve öfkem birilerini kurtarsın, kaybettiklerime değsin istiyordum.

"Ben suçlu değilim, İsho," dedim dudağım titrerken.

Kendimi sıktım, boğazım düğümlendi. Kız beni dinlemeye devam ediyorken konuşmak zorundaydım, belki de ölmeden önce gördüğüm son yüz onunki olacaktı. Birine bile gerçekleri anlatabilmek bana bahşedilmiş bir lütuftu.

Dudaklarımdan titrek bir nefes kaçarken karanlıkta birbirini zor gören gözlerimiz ayrılmadı.

"Yemin ederim, ben suçlu değilim." Yutkundum, söyleyeceğim cümlelerin ağırlığı kalbimi paramparça etti ancak duramazdım. "Kardeşimi öldürdüler. Hem de bir hiç uğruna. Kendi inandıkları hayalperest dünya uğruna. Olmayan sınırlar, yalanlar uğruna..."

Karanlıkta kızın gözlerinin büyüdüğünü, dudaklarının bir şey söylemek istercesine aralandığını gördüm.

"Hayır!" dedim telaşla. "Dinle. Dinle önce. Kulağa çılgınca geldiğini biliyorum ama o sınırlar gerçekten yok. Bunu nasıl ispat edeceğimi, bunu nasıl anlatacağımı bulamıyorum."

Çok çaresizim... İnsanlar benim bir hain olduğumdan, öldürülmem gerektiğinden, nasıl ceza çekeceğimden bahsederken ben son umudumla..." Nefesim kesildi, gözlerim karanlığa dalıp giderken fısıldadım. "Ben son umudumla birilerini kurtarmanın peşindeyim. Sınırların olmadığını kendileri görsün, ben ölsem bile onlar bu yalanların esaretini çekmesin istiyorum."

Kızın sessizliğinden cesaret aldım, birilerinin uzun zaman sonra beni gerçekten dinlemesinin büyüüne kapıldım ve nefes nefese atıldım.

"Bak bana. Yüzüme bak, dokun. Evet, ver ellerini, dokun suratıma. Ne görüyorsun? Ben zalim bir yaratık mıyım, öyle mi? Nasıl doğru olabilir ki? Sizden farksızım. Ben de bu Yuva'da doğdum, ben de burada büyüdüm, genç bir kız olana dek benim de hayallerimde o Gözcülerden biri olmak vardı. Ben de bir insandım, İsho. Benim de bir kalbim vardı, ta ki..." Başım çaresizce önüme düştü, gözlerimi kapatırken yaşlar ardı ardına akmaya başladı. "Kardeşimi benden kopardıkları geceye dek benim de hayallerim vardı. Bizim çok hayalimiz vardı."

Son cümlemlerle beraber hüngür hüngür ağlamaya başladım. Belki günlerin, belki ayların acısı yine kendini gösteriyor, bulabildiği ilk boşluktan dışarı sızıyordu. Kızın gözlerinin üzerimde olduğunu, pürdikkat beni izlediğini biliyordum. Ağlamaya vaktimin olmadığını, ona masumiyetimi ve gerçekleri ispatlamak için çok az zamanımın kaldığını biliyordum ancak gözyaşlarıma engel olamıyordum.

"Ben kaçmak istemedim," dedim hıçkırıkları duyulmasın diye ellerimle dudaklarımı kapatırken. "Yuvamı terk etmek istemedim. Hain olarak damgalanmak istemedim, ben de böyle olmasını istemedim. Kardeşimin cinayetini örtmek istediler, onlar benden en değerli varlığımı alana dek isyan etmemiştim."

Görüşüm yaşlarla bulanıklaştıkça artık çok da iyi seçemediğim kıza baktım. Fısıltım acizdi. "Bana inanıyor musun? Yemin ederim, bu hikâyenin kötüsü ben değilim."

Kızın hızlı nefesler aldığını, duyduğu her şeyle daha da dehşete kapıldığını görüyordum. Yutkundum, başını bana doğru uzattı ve iyice görüş alanıma girdi. "İles'i sen mi öldürdün?"

"Evet," dedim hiç beklemeden. Gözyaşlarım sicim gibi akmaya devam ediyordu. "Başka çarem yoktu. Kardeşimin ölümünü saklayan oydu."

Bir nefeslik mola verdikten sonra benden kaçmasın, dinlemeyi bırakmasın diye hızla devam ettim.

"Eğer ben önce davranmasaydım o yapacaktı. Kardeşimin katilini sonsuza dek bulamayacaktım, küçüğüme verdiğim sözü tutamayacaktım. Neden, biliyor musun? Gökyüzüne bakıp kuşların nereye gittiğini merak ettiği sabahlara sözüm vardı. *Sınırların dışı nereye gidiyor, kuşlar her gün nereye uçuyor,* diye sorduğu tüm gecelere sözüm vardı. O hiçbirini görmeden gitti ama beni de tüm vicdan azaplarıyla baş başa bıraktı."

Ellerimle yüzümü kapatırken hicrî kırıklarım artıyordu. "Beni kimse anlamaz. Kardeşini elleriyle ölüme götürmemiş kimse benim azabımı yaşayamaz. Ben onunla yok oldum."

İsho'nun uzandığını, elime dokunduğunu, gözyaşlarıma uzandığını hissettim. Başımı kaldırdım, gözleri gözlerimdeydi. Şimdi o da ağlayacak gibiydi.

"Ben yalancı değilim," diye fısıldadım bir kez daha. "Benim Zey'e sözüm var. Kuşları herkese göstermeliyim. Yemin ederim ki ben hain değilim."

"Sakin ol," diye fısıldarken sesi titriyordu.

Elime dokunan eli tedirginliğini belli edercesine buz gibiydi. Gözleri arada bir kapıya, koridordaki seslere kayıyordu. Bana doğru eğildi ve fısıldadı.

“Kardeşin için üzgünüm, Evera. Tüm Yuva onun için yas tuttu. Henüz çok küçüktü.”

“Çok küçüktü,” dedim ağlamaya devam ederken. “Başına ne geldiğini anlamayacak kadar küçüktü.”

Gözyaşlarımı çabucak sildim ve ıslanmış kirpiklerimi aralayıp İsho’ya baktım, genç kızın yüzüne bir hüznün perdesi inmişti. Sanki azabımı tenime dokunduğu parmaklarında hissetmişti, aynı acı onun gözlerine de geçmişti.

“Tüm Yuva sadece yas tutuyor,” diye fısıldadım çaresizce. “Tüm Yuva insanların neden bu ölümü örtmeye çalıştığını, gerçekleri konuşmuyor? Benim neden yakalanmak istediğimi, bana ne yapacaklarını, bir zamanlar benim de kendi hâlinde bir hayat yaşadığımı... Yuva bunu konuşmuyor, İsho. Bana canavar demek onların işine geliyor.”

“Ben...”

Devam edemedi çünkü sonuna dek haklıydım. Sorgulamayan, bir grup insana tapan ve tüm değerlerini onların dudaklarının arasından çıkacak iki cümleye bağlamış bu kişiler konusunda sonuna dek haklıydım.

“Dışarıda hayat var,” dedim birkaç dakikanın sonunda, acının soğuttuğu sesimle. Fısıltım daha hırçın, daha acımasız, daha gerçekçiydi. Ağlıyordum ancak artık ağladığımı hissedemeyecek bir boyuta gelmiştim, buzlaşmışım.

“Dışarıda bir hayat olduğunu saklıyorlar. Vahşilerden bahsedip duruyorlar ancak bana bir bak. Ben nasıl ölmedim? Bugüne dek bu Yuva’da senden farklı büyümedim. Arka bahçesinde kardeşiyle koşturup duran, çiftçi bir ailenin çocuğuydum. O sınırların dışında ne olduğundan haberim bile yoktu! Evet, hainmişim. Buna ancak aptallar inanır.”

Kızın bileklerini tuttum, parmaklarını parmaklarımdan arasına aldım ve ellerini okşadım. “Ben nasıl ölmem, İsho?” diye fısıldadım. “Gözlerime bak. Dışarıda yaşam yoksa beni kim iyileştirdi, bana kim yemek verdi? Ben nasıl hayatta kaldım? Neden kimse bu kısmı düşünmüyor?”

"Anlatuğun şeyler çok korkunç," derken yutkundu.

“Ve gerçek,” diye sertçe ekledim. “Sakın onlara inanma. Kafayı yemekten, delirmekten, hainlikten bahsediyorlar. Kulağını tıka, İsho. Sakın onlara inanma. Bizi, ailemi, aileni, herkesi kandırıyorlar.”

Bir şey söylemek için dudaklarını araladığında hızla engel oldum. "Sana bunları ispat edemem ancak iyi düşünürsen kendin görmeye başlayacaksın. Bu uyanış sana cenneti vadetmiyor, yalan söyleyemem. Acı çekeceksin, düşünmekten gerçekten ölmek istediğin geceler olacak, güvenin paramparça olacak ama sonunda sen de göreceksin. Bir şeylerin çok yanlış öğretildiğini kendin anlayacaksın."

Duraksadıktan sonra usulca devam ettim. "Üzerindeki kıyafete, kime hizmet ettiğine, şu buruşmuş ellerine bak. Ailene bak, İsho. Sevdiklerinin ne için yaşadıklarına bak. Ne uğruna savaş verdiklerine, orada gerçekten bir düşman olup olmadığına bak. İşte o zaman beni anlamaya başlayacaksın."

Kız çıtını çıkarmadan beni dinlerken gözlerini kapatmıştı. Belli ki içinde bir yerlerde uzun süredir fitilinin ateşlenmesini bekleyen bir yere dokunmuştum. Bunu, onu gördüğüm ilk an biliyordum.

"Sadece düşün," dedim yumuşak bir sesle. "Yalvarırım uyuma."

Sözlerimin sonuna gelemeden kapıdan sesler geldi. İsho diz çöktüğü yerden kalktı ve telaşla ayağa fırladı. Omuzlarımdan tutup beni yatağa yatırdı. Üzerime eğildi, panikle kulağıma fısıldadı.

"Nöbet değişimi saati, sakın sesini çıkarma."

Geri çekileceğini düşündüğüm anda ekledi.

“Yuva’da bir isyan çıktı, bu grubun kim olduğu bilinmiyor. Kimliği belirsiz insanlar senin söylediğine benzer şeyler söylüyorlar, yalanlar ve gerçekler... Bir ton şey.”

Kalbim delice çarptı, gayriihtiyari kızın bileğine uzandım.

"Dur, gitme. Nasıl oldu?"

"Yakalanırsam beni cezalandırırlar."

Gitme, Isho. Yalvarırım beni biraz daha dinle. Senin gitme ihtimalin, benim birilerine gerçekleri anlattığım hâlde inanmıyor olma ihtimali beni öldürmeye yetiyor. Bu öyle bir azap ki içimi kasıp kavuruyor. Gitme, Isho.

Dinle beni, duy beni, inan bana.

Gözlerini gözlerimden çekti. Neleri kaybetme ihtimalimin olduğunu bilir gibi, belki de ölmeden önce onu bir daha göremeyecek olma ihtimalimi bilir gibi titrek bir nefes verdi. Bileğini parmaklarımın arasından çekti. Sonra henüz açılmamış olan kapıyı kontrol edip bana fısıldadı.

"Fazlasını anlatamam, vakit yok. Sadece... Yalnız değilsin, Evera. Yuva'da bir ateş yaktın ve yangın büyüyor."

Odanın kapısı açıldığında Isho çoktan geri çekilmiş, yüzünü donuk bir ifadesizliğe bürümüştü. Bana fısıldayan o yumuşak ses yoktu. Masumiyeti kaybolmuştu. Sesi az öncenin aksine sertti. "Hoş geldiniz, Gözcüler."

"Kızı kontrole geldik."

Konuşan adama karşılık duygusuz bir sesle cevap verdi. "Tabii. Sizden önceki Gözcülerle görüşmüştük, kız şu an uyuyor. Devralabilirsiniz."

Isho'nun yanımdan uzaklaşırken attığı adımların sesleri ve son cümlesi tüm gece boyunca uykumu zehretti. Ağlamak istedim.

Ateşi yakmış olmak deliceydi. Peki bu yangında kimler ölecekti?

Bölüm 6: YENİDEN DOĞ

Her ölüm bir yeniden doğuş, her doğum yeni bir yok oluşturm. Fâni bir bedeninin gücünün yetmediği şey, yok oluşa yol aldığı ilk soluktur. Var olmak, kalbi acıyla yoğuracağın o günlere arttığın adımların, kayıpların, tutulmamış yasların, ihtirasların, ihanetlerin ve umutların sömürüleceği bir dünyada yaşamaya başlamaksa iplerin kopacağı o ana dek derin bir kabullenişe esir olmaktır. Gücünün yettiği yere kadar direnmek ve geri adım atmamayı, hayatı yenemediğini kabul etmek, bu erdemi gösterdiğin an, içinde bulunduğun büyük sorgudan çekilmektir. Katlanılamaz ve dramatiktir, hayal kırıklarıyla doludur. Çoğu kez düşüşlerle son bulur.

Yaşıyordum ancak bunun adı artık yaşamak değildi. Nefes alıyordum ancak soluklarım bir mecburiyetten öte değildi. Paramparçaydım ancak kırgınlıklarım hayal kırıklıklarımın büyük değildi. Her şeyden öte, kalbimi taşıyan bedenim, ruhumun içine sıkıştığı etten bir duvardı ve duygularım içine hapisti. Bu var olmak değildi, olmamalıydı.

“Sana nasıl bir azap çektireceklerini mi düşünüyorsun? Düşünme, tahmin bile edemezsin.”

İteklendim, omzumun üzerinden mızrağı ile baskı uygulayan Gözcü'nün sesi son derece agresifti. Yürümeye devam ederken nereye götürüldüğümün bir kez daha bihaberdim, bunu hesaplamayı bırakalı bir süre oluyordu. Görünen o ki yeni yaşam tarzım göçebeye dönmüştü, suçlu ve ahlaksız görüldüğüm bir yerde yaşama tutunmayı deniyordum. Tutunmaya degecek bir şeyi kalmışsa diye...

Zey'e, Arvin'in kalabalıktaki bana inanan gözlerine, geride bıraktıklarıma, gökyüzüne, kuşlara, sonsuz denizi yeniden görebilme umuduna, göz kapaklarıma bir perde indiğinde kalbimi inciten her manzaraya tutunmak...

Omzumdan yeniden iteklendiğimde anlık bir öfkeyle koridoru inletecek şekilde haykırdım. "Dokunma bana!" Boğazımı acıtacak kadar yüksek çıkan sesimle birlikte çevremde bir çember oluşturmuş tüm Gözcüler bakışlarını bana çevirdi. İçlerinden bir tanesi, mızrakla beni itekleyene döndü.

"Kıza dikkat edin emrini anlamadın mı? Zarar veremezsin."

"Geberip gitsin artık, her şey onun yüzünden!"

Arkadan gelen ses diğerlerinden çok daha kindardı, onun kim olduğunu bilmiyordum ancak beni şuracıkta katledebileceğinin farkındaydım. Az evvel onu uyaran Gözcü ifadesiz bir suratla cümlesini tekrar etti. "Fikrin sorulmadı, yetkin ve önemin yok. Emri uygula ve sus."

Adam öfkeli soluklar verse de kısık sesle yanındaki adama söylenmeye devam ediyordu. "Her şey onun yüzünden oldu. Tüm huzurumuzu kaçırdı."

"Sus artık, bizim yapabileceğimiz bir şey yok. Kızı teslim edip kurtulalım."

Örgüt binasının büyük koridorlarından birine çıktık. Yaklaşık on beş kişiden oluşan bir gruptuk. Sabah tüm bu kalabalıkla gelip beni yeni yerleştirildiğim odadan teslim almışlardı. Hepsinde bir telaş, bir korku hâkimdi. Yüz ifadeleri durumun ne kadar kötüye gittiğini gösteriyordu.

Siyah bir kapının önüne getirildiğimde arkamdakilerin son cümlelerini işittim.

"Zavallı yaşlı İzciler, kadınlar ve çocuklar bu haini konuşup duruyor. Herkes olaylara anlam vermeye çalışıyor. Sokakları dolaşmak, evlerin bahçelerini kontrol etmek, konuşulanları duymak istemiyorum. Bu haini boğasım geliyor."

“Erele’nin kesin emri var, kıza zarar gelmeyecek. Artık kendine gel.”

Arkadaşı son kez uyarısını yaptıktan sonra sessizlik hüküm sürmeye başladı. Hiçbir şey duymamış gibi yapmaya ve hareketsizce beklemeye devam ettim. En öndeki Gözcü büyük, siyah kapının tokmağını çaldı ve içeriden adım sesleri geldi.

“Yüce için kızı getirdik.”

Kolumdan tutup beni kapıyı açan kişiye dikkatlice götürdüler. Göz göze geldiğimizde onun Aryan olduğunu gördüm. Kapının kirişinin arkasında, herkesin göremeyeceği bir yerde olsa da maskesinin altındaki gözlerini iyi tanıyordum.

“Gidebilirsiniz. Yuva denetim saati başladı, herkes görev yerine geçsin. Halkı dinleyin, sorunları not edin ve görev teslim saatinde bana gelin.”

“Anlaşıldı, efendim.”

Aryan koluma uzandığında tutmasını istemediğim için kendimi geri çektim.

Tükürürcesine konuştum. “Dokunma bana.”

Arkamdaki Gözcüler bıçaklarına ve mızraklarına uzanmak için hareket ettiklerinde Aryan onları tek işaretiyle durdurdu, siyah maskesi ve sert kumaşlı forması içinde yine gizemli ve tehlikeli bir görüntüdeydi.

“Siz çekilin.”

Kapıdan geçmem için bekledi ve bana dokunmadı. İsteksiz adımlarla odanın içine girdiğimde beni devasa bir alan karşıladığı için duraksadım, gözlerim merakla büyüdü ve her yeri incelemeye başladım.

Arkamdaki kapı kapanırken Aryan komut verdi. “Düz yürü, ilerideki kapıdan tekrar geçeceksin.”

Âdeta küçükken masallarda dinlediğim saraylara benziyordu. Devasa pencereler, tüm Yuva manzarasını görecek camlar, her yeri çevreleyen uzun balkonlar, tavandan yere uzanan ihtişamlı perdeler, göz alıcı süslemeler ve duvarlarda sayısız

bölmeler, kitaplar vardı. Tek odasında ısınmaya çalıştığımız yıkık dökük karanlık evlerimizin aksine burada istenmeyecek kadar mum ve ışık vardı. Bizlere sınırlı sayıda dağıtılan ve biterse karanlıkta kalacağımız konusunda uyarı verdikleri mumlar belli ki burada sonsuzdu. Öyle ki gözümlle saymayı başaramamıştım.

Aryan'a dudak kıvırdım. "Karanlık çöktüğü için ışsızlıktan evlerimize döndüğümüz geceleri hatırlıyor musun? Bizim mumların kimleri aydınlattığı şimdi belli oldu. Bu kadarını düşünmemiştim."

Aryan yanıt vermeden yanımda yürürken ben sınıtım. "Demek bu bolluk içinde, aileni karanlıkta bıraktığın geceleri bile düşünmedin. Şimdiyse bu odadaki bencillere hizmet ediyorsun. Aferin sana, kızım." Bana cevap vermese de duyuyordu. "Sen küçükken hayal ettiğimiz o kişinin."

Yanıt gelmedi. Sert adımlarıyla, botlarının zeminde çıkardığı sesle yürümeye devam etti. İşaret ettiği kapıya doğru peşinden giderken kaçma girişimimin faydası olmayacağını biliyordum, her yer Gözcülerle doluydu.

"Getirdim, efendim."

Aryan kapıdan girmeden tok sesiyle seslenince içeride başka bir hareketlilik sezdim, orada bizi bekleyen biri vardı.

"Çekilebilirsin."

Aryan emre itaat etti ve beni kapıdan geçmem için yönlendirdikten sonra geri döndü. Bir kez bile arkasına bakmadan çekip gitti, beni terk etti.

Karşımdaki Erele oturduğu büyük başlıklı, siyah koltuktan gülümsüyordu. Tahta benzeyen bu bölüm yerden daha yüksekte ve parlaktı. Beni görünce gözlerinde sinsi bir ışık parladı, neden keyifli olduğunu anlamamıştım.

"Küçük köpeğimiz bugün tasmaşız gezdiriliyor."

Sesi çıldırtıcı bir sakinlikteydi ancak bakışları için aynı şey söylenemezdi. Gözlerindeki karartı hiçbir şeyin normal

olmadığını ve bundan sonra da olmayacağını belli eder gibiydi, gözlerine bakarken içime doğan korkunç his büyüdükçe büyüdü. Ket vuramadım, ses çıkaramadım, engel olamadım. Öylece ona baktım.

İles ölmeden önce törenlerde onun üzerinde gördüğümüz uzun elbiselerden birini giymişti, beyaz renkti. Bunun anlamı halkın önüne çıkacağı olmalıydı, kendilerini masum ve saf gösterecek her şeyi önceden planladıklarını artık çok iyi biliyordum. Daha önceden dikkatimi çekmeyen ve bağdaştıramadığım ne varsa artık farklı bir yerden bakıyor, ilişkilerini çözüyordum.

"Ne oldu? Bugün keyfin yok gibi görünüyor. Sana iyi bakamadık mı, küçük hain?"

His büyümeye devam etti, damarlarımda gezindi, zihnimin derinliklerini yokladı, bana bir anı bahsetti. İles'i öldürdüğüm gece kalbimi tekletenle aynıydı. Bana fısıldıyor gibiydi, ne yapmam gerektiğini bildiğimi söylüyordu.

Bu adam da ölmeli, diyordu. Kardeşini senden çalanlardan biri de o. Bu adam da ölmeli, Era.

Kötü hissi defetmek, sesini kesmek, kendimden uzaklaştırmak istedim. Suratım gayriihtiyari buruştu ve titrek bir nefes çektim. Beyaz elbisesiyle karşımda oturan bu adama kanın ne kadar yakışacağını düşünmek doğru değildi. Kendi canımı kurtaramamışken, insanları dışarıdaki dünyanın varlığına inandıramamışken yeni bir faciaya gerek yoktu. Bu adamın yok oluşu gerekliydi ancak şimdi değildi.

"Suratını buruşturmana bakılırsa beni gördüğüne pek memnun değilsin."

Başını sağa eğdi. Koyu gözlerini oymak, bir çift derin kuyuya benzeyen ve kâbuslarıma ortak olacağı kötülükleri vadeden bakışlarını üzerimden çekebilmek istedim.

"Seni gördüğüne memnun olacak tek kişi, önüne kemik attığın idlerin." Dudağımı kıvırdım. "Kimse esir ettiği bir

kızdan bile bu kadar korkan bir adama kendi isteğiyle saygı duymaz, korkak herif. Bunu sen de biliyorsun.”

İnatlaşmam hoşuna gitmişti, belli ki uzun zamandır birileri ona haddini bildirmemişti.

Oturduğu tahttan kalktı ve yüksek platformdan indi. Yavaş adımlarla yanıma yaklaşırken kıpırdamadan bekledim. Dibimde durduğunda nefesi yüzümdeydi, kulağıma doğru eğildi. “Seni o gece öldürmeliydik,” diye mırıldandı yapmacık bir hüznle. “Fare deliğine benzeyen ve hiçbir yere kaçamayacağını bildiğimiz o pis evinde.”

“Benim evimin kirlendiği tek gün, adımını oraya attığın geceydi. Sen ziyaret etmeden önce orada hiç leş kokusu almamıştık.”

“Bugün cesur günündesin,” diye gülmeye başladığında parmakları yavaşça boğazıma tırmandı.

Sonra durdu. Beni boğmadı, gözlerime bakmadı, henüz ölmeyeceğimi belli edercesine uzun uzun seyretti; elini bastırdı ancak acıtacak kadar sıkmadı. “İşte böyle,” diye fısıldadı. “Ölümün nereden ve ne zaman geleceğini hiçbir zaman anlamam istiyorum. Hep korkuyla bekle. Titre.”

Yüzü yüzüme bu kadar yakınken sırtıttım, korkmamı beklediği her an daha büyük laflar etmekten geri duramıyordum. “Bu senin için geçerli değil,” derken sakindim. “Sen ölümü sadece benden bekle. Zamanını haber vereceğim, merak etme.”

Parmaklarını boynumdan çekti ve başını geriye atarak büyük bir kahkaha patlattı. Gözleri yaşarana dek güldü, tahtına çıkmadı ancak gülmekten yorulmuş gibi oraya tutundu. Tüm hareketlerindeki abartıyı ve gösteriş budalası karakterini görüyordum, o hep böyleydi.

“Küçük kız,” dedi gülmeye ara verdiğinde. Nefes nefese başını salladı. “Bu duvarlar senin gibisini görmemiştir. Sende aptal cesareti var, sonunu hiç düşünmediğin laflar ediyorsun.”

"Neden?" Tek kaşımı kaldırdım ve göğsünü işaret ettim. "Öncü'nü kalbinden bıçaklarken beni seyretmedin mi? Oysa çok kısa bir süre önceydi." Sırıttım.

"Demek bunu bana yapabileceğine inanıyorsun," diye mırıldandı ve gözlerini kıstı.

"İnanmıyorum. Biliyorum, Erele. Bunu hissediyorum."

"Kardeşinin o gece büyük bir acı çekerek öldüğü gibi mi ölürüm sence? Yoksa... Daha hafif bir acıyla mı? Ya da dur, kalbime bir ok mu saplarsın?" Parmağını havada sallayıp bilmiyormuş gibi başını yana eğdi. "Okta, değil mi?"

Yüzümün cayır cayır yandığını, kardeşimden bahsettiği ilk cümleyi kullandığı an onu burada paramparça edebileceğimi hissettim. Bıçağa ihtiyacım yoktu, tırnaklarım yeterdi. Dışarıdaki bir ton insanın üzerime çullanacağını bilmesem onu burada mahvederdim ancak...

Arvin'in gözleri hatırına, bana inancı uğruna dişlerimi duğağıma geçirdim, canımı acıttım ve karşılık vermedim.

"Adı neydi? Zey... Zey'di, değil mi? Zavallı çocuk. Ablasının ilk kurbanı oydu."

"Sus."

"Susmazsam ne olur? Mesela sana şunu göstersem..."

Çok ani bir hareketle arkasına döndü ve bir şey aldı. Yüzünü tekrar bana döndüğünde elinde nefesimi kesen bir şey tutuyordu.

"Ta-da! Bu ok da kiminmiş? Yoksa Evera'nın mı? Hani... Hani o gece bunu vermemek uğruna sınırları geçip kaçırdığı ok mu?"

Düşünme yetimi birkaç saniyeliğine kaybeder gibi oldum. Nasıl olurdu? O gece mahzene kapatılırken bu oku koruyamamış mıydım? Açlık ve susuzlukla, baygın geçen günlerle kâbuslar görürken gerçekliği de yitirmiştım. Bu adamın ellerinde benim intikamım duruyordu, bunu bilerek bana gülüyordu.

Bağırarak üzerine yürüdüm. "Onu bana ver!"

Hızlı hareket etti ve oku aldığı yere koyarak temkinli bir şekilde benden uzaklaştırdıktan sonra durmam için elini uzattı. "Orada kal," diye gülümserken yangınımı ne kadar körüklediğini görüyor ve keyif alıyordu.

"Bana ver!" diye yeniden haykırdım.

Nasıl görüldüğümü tahmin edebiliyordum. Boğazımdaki damarların kabardığını, yanaklarımın öfkeyle kızardığını, solgun tenimi ve yaşarmak için hazır bekleyen gözlerimi... Bakışlarım onun bedenini delip geçercesine oku arıyor, arkasına bakıyordu. Bunu nasıl yapabilmiştim? Zey'e ne söyleyecektim? O ok, her şeyin başlangıcı ve intikamın sonu olacaktı. Kaybedemezdim.

"Bir adım daha atmaya kalkarsan seni bitiririm," diye marıldandı yüz ifadesindeki pis gülüşü yok edip. Hemen gerisindeki büyük yatağı işaret etti ve şakası olmadığını belli eden o korkunç ses tonuyla devam etti. "İstersem bir dakika içinde seni şuraya bağlatır ve tecavüz ederim. Seni elimden alabilecek tek bir kişi yok." Güldü. "Ailen yok. Arkadaşların benim hizmetçim. Görmüyor musun? Kimsenin umurunda değilsin. Bu odadaki her şey gibi sen de benim malımsın."

"Elinden geleni ardına koyma!" diye bağırdım. Bana yapabileceği her şeyi bilmeme rağmen söylediklerini kabullene miyordum. Ailemin beni bırakmış olmasını, arkadaşlarımdan beni kurtarmak bir kenara, daha çok acı çekmem için ona yardım edebileceklerini unutmak istedim. Zihnim her şeyi reddetti ve tükürürcesine konuştum.

"Onlara ihtiyacım olduğunu mu sanıyorsun? Yerleri değiştirip seni ayaklarımın altında ezdiğimde acımayacağım. Medet umsan bile nafile, yerine geçmek için can attığın İles'i geberttiğim gibi seni de geberteceğim." Dişlerimi sıkıdım ve yaşlı gözlerle fısıldadım, nefretim her zerremden hissediliyordu. "Kardeşimi böyle andığın için seni pişman edeceğim."

Bu defa o da öfkелendi ve üzerime yürüdü, alay eder tavrı artık tamamen kaybolmuştu. Beni boğazlayacağını bildiğim elleri hükmetmek istercesine havaya kalktığında büyük bir gürültü duyuldu.

Kapı açıldı, içeri bir yığın Gözcü doldu.

"Hangi hakla içeri böyle giriyorsunuz?"

"Efendim, müsaadenizle!"

Onlarca Gözcü'nün arasından kendini öne atan Celesa'ydı. Gözleri üzerimde bir saniye bile durmadı, çatık kaşları ve paniklemiş hâliyle bir şeylerin ters gittiği ortadaydı.

Erele onun sözünü kesmek üzere ağzını açmıştı ki kadın bağırdı. "Binayı boşaltmamız gerekiyor. Acilen, efendim!"

Erele'nin kaşları havalanırken kadını ve arkasındaki Gözcü yığınına inceledi. Ne olduğunu anlayamadığından şaşkınca başını salladı. "Bu da ne demek?"

"Bir grup isyancı buraya saldırı düzenliyor." Onu daha önce gördüğüm tüm hâllerinden daha endişeli görünüyordu. "Sizin isminizi bağırlıyorlar."

Adam şoka uğramış hâlde kadına bakarken arkasındaki Seçkinler de devreye girmek zorunda hissetmiş olmalıydı. Hepsi birer adım öne gelirken Sina ve Sintera'nın, Celesa'nın hemen arkasında aynı tedirginlikle beklediğini fark ettim.

"Doğru duydunuz, efendim," dedi Sintera kalın sesiyle.

Bu adamın donuk suratının kolay kolay paniklemiş bir ifadeye bürünmeyeceğini gayet iyi bildiğimden durumun vahametini kavrayabiliyordum. Belli ki Erele de benimle aynı fikirdeydi, konuşurken sesi çatallaşmıştı. "Tüm önlemleri aldınız mı?"

Cümlesinin sonuna gelir gelmez beyaz elbisesinin eteğini savurarak onların arasına karıştı. Celesa, "En büyük önlemimiz sizi güvenli bir yere taşımak, efendim. Lütfen bizi takip edin," diye yanıtladı hemen.

Bu cümle onlar için kulağa normal geliyor olsa da hislerinin beni yanıltmayacağını biliyordum. Sorun tahmin edilenden daha büyüktü. Bunu daha sıradan bir ses tonuyla, daha sakin bir tavırla karşılar gibi yapsalar da en büyük önlemin birini kaçırmak olduğu bir savunma benim için gerçek bir ipucuydu. Yangın büyüyordu.

Arkada kalan Gözcüler beni teslim alıp Erele'nin odasından çıkarırken koşturmaca içindeydik. Çıkış kapısına giden koridor yerine binanın içlerine, daha karanlık bir bölgeye yol almaya başladık. Örgüt binasının korunaklı yapısına rağmen tedirginlikleri yüzlerinden okunan bu insanlar beni keyiflendirmişti. Bu benim için işlerin iyiye gittiğine, onlar içinse feci bir sona yaklaşıldığına işarettti.

Erele'yi göremiyordum ancak yüksek sesini işitiyordum. Bağırıyordu, son derece öfkeli ve gururu incinmiş hâldeydi. "Dertleri neymiş? Size söylemiştim, bugün meydana bir toplanma günü düzenlenmeliydi!"

İnsanların ona yanıt veremediğini, herkesin aynı şaşkınlık ve paniği paylaştığını fark ettim. Erele hırsını alamadığı için bağırmaya devam etti. Bağıldıkça koridorda sesini yankılatıyordu. "Bu duruma sebep olan kim varsa bedelini ağır ödeyecek. Bir grup budalanın önünü benim kapıma dayanmadan kesemediyseniz tüm Gözcüler ve Seçkinler bundan sorumlu. Herkes başına geleceklere hazır olsun. Aptallar!"

Suratının kıpkırmızı kesildiğini tahmin edebiliyordum. Telaşla merdivenlerden indirildik. Erele'nin etrafını saranlar, ellerinde bir sürü kesici alet ve bedenlerinde mızrak taşıyordu. Büyük bir grup hâlinde yaklaşık üç kat aşağı indik. Aşağıda dördüncü bir kat daha olduğunu fark ettiğimde adımlarımız durmuştu. Etrafı inceliyor, daha önce görmediğim bu yer alı bölgesine açılan kapıları anlamaya çalışıyordum. Dördüncü merdivenin başında koca bir kilit ve parmaklıklar olduğu için orada ne olduğunu göremiyordum.

"Kız! Kız nerede?"

Erele'nin haykırışıyla birlikte beni tutan Gözcüler birbirine fısıldadı. "Bu gidişle hepimizi gebertecek. Eğ şu yılanın başını, her şey bu pislik yüzünden oldu." Ellerin enseme koyan adamlar başını öne doğru sertçe eğdikten sonra bana yol açıp Erele'nin yanına götürdüler, gözlerim onların botlarındaydı. En öne geldiğimizde durduk.

"Kıza dikkat edin," dedi yüzünü göremediğim Erele. "İnfazını hızlandıracağız. Madem bu kalabalık kana susamış, o zaman istediklerini verelim."

Bu ses, bu kindar kelimeler, kulağıma değen öfke... Hepsi fazlasıyla tanıdık. Kardeşimi benden kaçırdıkları gece, arkamdan bir yığın Gözcü'yü saldırdığında da bunları işitmiştim. Bu gaddar adam o zaman da böyle korkunç bir öfkenin tutsağıydı, acımasızdı. O zaman da ölümüne aç talepkardı.

"Öldürün!" demişti sınırları geçtiğim an.

Şimdi sınırların içinde, bir kafeste, azgın bir güruhun içinde yine ölmem emrediliyordu. Demek ki zaman bazı şeylerin ilacı değildi. Bazı vicdansızlıklar bazı kalplerde köklere yerleşiyor, iyilik yeşermiyordu.

"Yürü! Acele et, kadın!"

Gözcüler beni küfürlerle azarlayarak en öne ittiklerinde Erele bir adım önümdeydi. Sina ve Sintera kardeşler Erele'ye bir şeyler fısıldıyor, Celesa etraftaki insanları yönetiyor, bağırışlar duyuluyordu.

"Kızı mahzene kapatmak en mantıklısı."

Bu fikir Celesa'dan çıkmıştı, yüzüme bile bakmadan bir malmışım gibi benim hakkımda hüküm veriyordu. Erele'ye yöneldi ve hafifçe öksürdü. Tepeden topladığı saçları yüzüne gergin bir ifade vermiş, gözleri daha çekik ve bakışları keskin bir hâl almıştı. "Efendim, infazına kadar mahzende tutulmasının sizin için bir sakıncası yoksa..."

"Gözünü üstünden ayırma. Sen de onunla bekleyeceksin."

Erele büyük bir koşuşturmaca içinde koridorda yeniden kaybolurken Celesa arkasından, "Elbette!" diye seslendi. Sonra öfkeli bir şekilde bana yöneldi ve kolumdan sertçe tuttu. "Düş önüme, böcek."

"Çek elini."

Celesa beni tekrar uyarmaya tenezzül bile etmeden çeneme bir yumruk attı. Refleks olarak geri çekilip kendimi korumak istediğimde yüzüm sağa savruldu ve tırnağı dudağımı kesti. Kanın sıcaklığı ve darbenin sızısı kendini hemen hissettirirken bir an bile beklemeden koluma yapıştı.

"Kes ve yürü. Yarın ölecek biri için hâlâ çok cesursun."

"En azından ortalama kırk yıl daha yaşayabileceğim bir ömür için tek kişinin köpeği olmayacağım, ne dersin?" Dudağımdan kan akarken sırtıyordum. Kadın tırnaklarını koluma geçirip beni daha hızlı sürüklerken bıkkın bir nefes veriyordu.

"Ölmeden önce gözlerine baktığın son kişi olmak için sabırsızlanıyorum, sana yine tasma takmalarını isteyeceğim," derken hırsından geberiyordu. Sırıttı ve kulağıma eğildi. "En önde olacağım, köpeklik en çok sana yakışıyor."

"Kendini böyle kandır, Celesa. Masallar senin gibi üç yaşında olanlar içindir. Tüm Yuva'yı ayağa kaldırdığım ve sizi altınıza işettiğim için beni yok ediyorsunuz. Kendimle duyduğum gururu sana anlatamam."

Beni dövse bile çenemi kapatmayacağımı anladığında alev alev yanan gözlerini gözlerimden uzaklaştırdı, kolumu daha çok çekiştirdi ve beni peşinden sürükledi. Karanlık koridorda insanlar yeni yüce ilan ettikleri Erele'yi kuytu bir köşeye kaçırırken ben farklı bir yere götürüldüm, yollarımız koridorun sonunda ayrıldı.

Celesa, bizi takip eden üç Gözcü'ye kaşlarıyla kapıyı işaret etti ve soluklandı. "Gizli geçitten ilerleyip mahzene götürün, ikiniz onun başında beklesin. Biri yanıma dönsün."

"Tamam, efendim."

Gözcüler beni teslim alıp uzun bir insanın güç bela geçebileceği kapıyı açtılar. Başımızı eğerek ve iki büklüm olarak yeni bir koridora açılan bu kapıdan geçerken son bir kez geriye dönüp Celesa'ya baktım. Gözlerim dudaklarında ve bedenindeydi. Elini kaldırdı ve benim göremediğim bir yere bağırdı.

"Aryan nerede? Çabuk olun, gönderin!"

Kapı kapandığında zihnimde yalnızca Celesa'nın çirkin ve harareti sesi yankılandı. Arkamdan beni itekleyen Gözcü, mağaraya benzeyen bu dar ve karanlık koridorda hızlı olmaya çalışıyordu. Gizli bir yolda ilerliyorduk ve yeryüzüne çıktığımızda bu geçidin hangi konumda kalabileceğini algılayamıyordum. Zihnimde hiçbir şey canlanmıyordu. Giderek zayıflayan bedenim gücümde yoksun kılınacak bir hâle bürünmüş, hafızam da bir o kadar kötüleşmeye başlamıştı. Karanlık koridorda yanımdaki Gözcü beni sıkıştırıp iri bedeniyle ittirmeye devam ederken sesimi çıkarmıyordum. Nihayetinde gözümde cılız bir ışık vurdu.

"Kapağı it."

Diğer Gözcü'nün emrini uygulayan adam kapağı itti ve yukarı tırmanabileceğimiz yaklaşık on basamaklık bir merdivene ulaştık. Önce ikisi çıktı, ardından aşağı uzanıp beni yukarı çektiler. Sonuncu Gözcü arkamda bıçağıyla hazır hâlde bekliyordu. Yukarı çıkabildiğimden bedenim bir çuval gibi yere yığıldı, nefes nefese kalmıştım. Öyle hızlı hareket ediyor ve beni öylesine sarsıyorlardı ki neredeyse bayılacaktım.

"Tamam. Hallettik, sen kızı tut. Sakın bırak..."

Yanımdaki Gözcü sözünü tamamlayamadan büyük bir gürültü kopunca refleksiyle geriye döndüm. Peşimizden gelen son Gözcü'nün merdivenden çıkmak üzere olduğu o anda yanımıza gelemediğini ve aşağı düştüğünü gördüm, yüksek bir çığlıkla aşağıda çırpınıyordu.

"Ellerim! Ellerim!"

Ne olduğunu anlayamayan diğer ikisi de dehşet içinde benimle aynı şaşkınlığı paylaşıırken hiçbir şey göremiyorduk. Hem aşağısı çok karanlıktı hem de mahzene giden duvarlardaki mum ışıkları çok cılızdı.

“Ne oluyor?”

Aşağıdaki adam acıyla bağırmaya devam etti. “Biri kapağı parmaklarıma... Parmaklarıma kapattı. Kırıldılar!”

Son cümlesini duyduğumuz an önümüzden koyu bir silüet koştu. Ben gayriihtiyari çığlık atıp geriye kaçarken diğerleri hızla bıçaklarına uzandılar. “Nerede? Nerede, o da neydi?”

Diğer Gözcü’nün sesi titrekti. “Göremedim, bilmiyorum!”

Aynı silüet yeniden belirdiğinde bu kez kapağı tamamen kapattı. İçeriye metalin gürültüsü doldurduğunda yeniden bağırdım. Duvar dibine kaçıp bir yere tutunmak isterken nefesim ciğerlerimde kalıvermişti. Bu da neydi?

“Şurada!”

“Bıçakla!”

Üçüncü Gözcü kapağın altına hapsedildiği için sadece imdat yakarışları duyuluyor, yanımıza çıkamıyordu. Yanımdaki iki adam ise tüm gücüyle bu karanlık bedene doğru bıçaklarını sallıyorlardı. Birkaç saniye içinde gerçekleşen olayları nefesimi tutmuş hâlde izlerken donakalmıştım.

Silüetten korkunç bir ses duyuldu. Hırıltılıydı. “Kızı verin.”

Daha cesur olan Gözcü hızla ileri atıldı. “Çekil, seni gebertmemizi istemiyorsan geri bas!”

Gözcü yeniden bıçakla ona atıldığında diğeri de titrek ellerle aynı şeyi yapmayı deniyordu. Bense İzci Evi’ne girip hayatını kurtarmaya çalışan, yaşları benden çok da büyük olmayan, tüm zamanını sınırın ötesindeki Vahşilere nasıl saldıracağını öğrenmekle harcamış olan bu adamları izlerken ne kadar çaresiz hissettiklerini tahmin ediyordum. Olmayan bir düşmana karşı, akılsızca eğitilmiştik. Şimdiyse gerçekler

korkunçtu, düşmanlar vardı ancak içimizdeydi. Sağımızda, solumuzda hatta belki de en başımızda. Daha korkak olan Gözcü tedirgince bıçağını sallarken ona acıyacak gibi oldum.

Bana hakaretler savurmalarına, küftremelerine, canımı yakmalarına rağmen... Bu aptallık değildi, bir zamanlar onların yerinde olmayı ne çok hayal ettiğimi bilmenin üzüntüsündendi.

Adamın sesi gaddardı. "Geri çekilmezsen öldürmek zorundayım."

"İsyancı!" diye bağırdı Gözcü. "Sen isyancısın! Kızı sana asla vermeyeceğiz!"

Buraya nasıl girdiğini anlamak ister gibi bir saniyelğine etrafını kontrol ettiğinde hayatının hatasını yapmış oldu. Silüet ona doğru atılıp bıçağa bir tekme savurduğunda bıçak önüne düştü. Adamın eli bomboş kalınca saldırgan ona doğru hamle yaptı ve tek seferde yere yatırdı. İki yumrukla bayıltığı Gözcü hareketsiz hâle geldiğinde onun üstünden kalktı. Bu sırada kapağın altındaki Gözcü bağırmaya, kapağı açmaya çalışıyor, ayakta kalan ise korkudan titriyordu.

"Geri çekilip kızı bana verirsen onu alıp giderim."

"O-olmaz!"

"O hâlde..."

Silüet bir adım ilerlediğinde mumun cıız ışığı yüzünü aydınlattı. Karanlıkta parlayan cam gibi gözlerden başka bir şey yoktu, bedeni siyahlar içindeydi, yüzünde de siyah bir maske vardı. Maskenin ortasına turuncuyla kırmızı rengin karışımı bir güneş çizilmişti. Bunun ne demek olduğunu anlamaya vakrim yoktu, onlar birbirlerine odaklanmışken usulca diz çöktüm ve önüme düşen bıçağı aldım.

"Kızı vermem!"

"Sen istedin."

Saldırgan belinden büyük bir şey çıkardığında bunun her yanı dikenlerle dolu olan metal bir alet olduğunu gördüm,

sivriydi ve parlıyordu. Birinin kafasını bir saniye içinde onlarca parçaya bölmeye yeterdi, korkunç görünüyordu.

"Ta-tamam!" dedi benim yaşlarımdaki Gözcü, korkuyla geri çekilmişti. "Yapma!"

Adam elindeki sivri metali indirdiğinde bakışlarında değişik bir ifade vardı. Hızlı bir şekilde etrafı kolaçan ettikten sonra Gözcü'ye doğru bir adım daha attı.

"Kızı senden aldığımı öğrendiklerinde seni öldürecekler."

Gözcü ağlarcasına mırıldanırken ona olan acımam büyüdü. "Bi-biliyorum. Öleceğim."

"Neden onlara hizmet etmeye devam ediyorsun?"

Maskenin altındaki sesi toktu. Yeniden etrafı kolaçan ettikten sonra Gözcü'ye biraz daha yaklaşp kolunu tuttu.

"Bizimle gel. Bize katıl. Sana zarar vermeyiz." Sonra öz güvenli bir şekilde başını sallayarak, "Seni onlara öldürtmeyiz. Onlara itaat etme," dedi cesurca.

Cevap gelmedi, neden olduğunu bilmediğim bir şekilde maskeli onu ikna etmeye çalışıyordu.

"Neyi koruduğunu bile bilmiyorsun. Kimi koruduğunu, kime hizmet ettiğini, seni gözlerini kırpmadan öldürebileceklerini bildiğin hâlde neden hayatını riske attığını... Kim için, ha? Söylesene, aptal çocuk!"

Cılız oğlan, titreyen bedeniyle adama bakarken ne yapması gerektiğini bilemez hâlde ağlıyordu, belli ki henüz çok yemiydi. Dayanıklı değildi, maskelinin cümlelerinden etkilenmişti. Diğer Gözcüler gibi bu görevde yıllarını geçirmemişti. Çelimsiz, zayıf ve duygusaldı.

"Hızlı ol!" diye bağırان saldırgan sabırsızdı. "Fazla vaktim kalmadı! Ya bana katıl ve kurtul..." Sesi boğuklaştı. "Ya da burada bekle ve öl!"

Oradaki bir şey, bir harf, bir ses... Bir şey onun olması gerektiği kadar acımasız olamadığını bana fısıldadı. Bu bir zaafı.

"Ben... Geliyorum, tamam."

Gözcü saldırganın arkasına saklanacak şekilde yerini değiştirdiğinde aynı anda bana baktılar. Bense çoktan kendimi savunacak bir pozisyona geçmiş, bıçağı sıkıca kavrayıp havaya kaldırmıştım. Parmak boğumlarım bembeyaz olana dek kabzasına tutunduğum sivri bıçak birini parçalamak için hazırdı.

"Sakin bana yaklaşma," diye fısıldadım. "Ben de acımam."

"Yanıma gel."

"Çekil," dedim titrek mum ışığı belli belirsiz gözlerimize vururken. "Çekil, şu taraftan gideceğim."

Maskeli bana güldü. "Fazla uzağa kaçamadan seni öldürürler."

"Öldürsünler," diye bağırdım acıyla. "Uzak durun benden! Çekil dedim!"

Bıçağı sallayarak adamın önünden geçmeye çalışırken bir gözüm çıkışı arıyordu. Nereden kaçarsam en hızlı şekilde izimi kaybettirebilirdim? Hiçbir şey bilmiyordum.

"Daha fazla inatlaşırsan senin de canını yakacağım."

Elindeki dikenli sopayı yeniden kaldıran adam da benim gibi hırçınlaştı, bana doğru hızlı bir hareket yaptığında kendimi duvara doğru atmayı denedim. Bu kez başarılı olamadım ve ayaklarım birbirine dolandı. Gücsüzce yere yığıldığımda kaçacak dermanımın, buraya geldiği günkü dirence ve güce sahip olan Evera'dan eser kalmadığını anladım. Beni günlerce aç ve susuz bırakmış, yaralamışlardı. Artık istesem de bir şey yapamıyordum. Adam hızla elimden düşen bıçağı aldı.

"Çekil," diye son bir kez şansımı denediğimde az önce kapağın altında mahsur kalan ve parmaklarının acısıyla yakaran Gözcü'nün sesi yükseldi.

"Açın... Açın şunu!"

Maskeli saldırgan vaktinin daraldığını anladı ve öfkeli bakışlarını yere düşmüş bedenime çevirdi. Tüm gücüyle üzerime atıldı, hiç beklemediğim bir anda beni havaya kaldırdı.

Çok güçlüydü, siyahlar içindeki bedeni çok iyi kamuflé olmuş olsa bile son derece iri yapılı olduğunu anlayabiliyordum. Bu, karşı koyabileceğim ve darbelerimin etki edeceği bir beden değildi. Beni sırtına aldığı anda yumruklarımı ona savuruyordum.

“Bırak! Bırak dedim!”

“Kes sesini!” diye öyle bir haykırdı ki kulağım çınladı. “Sanki şuraya bıraktığımda da bir bok yapabildiğin varmış gibi bağırıp durma. Görmüyor musun? Burada onların elinde öleceksin!” Sonra arkasındaki çelimsiz oğlana bir işaret verdi. “Canını seviyorsan beni takip et, sıksa!”

Koşmaya başladık. Öyle hızlı koşuyordu ki sırtında ben yokmuşum gibi bir hâli vardı. Mum ışıklarından uzağa doğru tüm gücüyle yol alırken sıkıca tuttuğu bileklerimin esareti yüzünden hiçbir şey yapamıyor, sadece gittiği yolu anlamaya çalışıyordum.

Kimdi? Beni nereye götürüyordu? Gözcü’yü neden öldürmüştü?

Sorular yanıtsızdı. Çok geçmeden peşimizden çığlıkları, adım seslerinin geldiğini duydum.

“Şuradan ineceğiz, dikkatli ol.”

Arkamızdaki oğlana komut verdikten sonra mahzenin daha önce götürülmediğim bir çıkışına ulaştı. İçerinin karanlık atmosferi hiçbir şeyi net olarak görmeme izin vermiyordu. Tek bildiğim, mağaraya benzeyen bu yapının, mahzen binasının arka tarafına yakın bir çıkışa denk geliyor olma ihtimaliydi. Adam, çocuğa gösterdiği eşiği atladıktan sonra nefessiz şekilde koşmaya devam etti. Dışarı çıktığımızı aniden gözlerimi acıtacak kadar parlak olan ışıktan ve bedenimi titreten buz gibi havadan anladım. Başımı kaldırmaya, tüm bu hengâme içinde nereye gittiğimize bakmaya çalıştım. Yüzüm şimdiden donmuş, incecik kıyafetimden içeri kemiklerimi sızlatan dondurucu bir soğuk hava sızmıştı. Henüz akşam

vakti olmamasına rağmen Yuva'da kasvetli gündüzler başlamıştı. Hava sisli, soğuk ve kapalıydı.

Adam, sıska Gözcü'ye nefes nefese dönüp, "Beyaz Bölge'ye koş," diye komut verdi. Sıska ona yanıt verirken koşmaya devam etse de korkusu hissediliyordu. "Na-nasıl? Bizi hemen yakalarlar, orada sayıca çok fazla..."

Maskeli saldırgan nefessiz kaldığı için öksürmeye başlarken beni daha sıkı tuttu ve koşarken hızını arttırdı. "Orada kimse yok! Herkes örgüt binasına yığılmış durumda. Kaos çıktığı için burayı boş bıraktılar, acele et!"

Sıska koşarken nefes nefeseydi. "Ama normalde bize emredilen şey, Beyaz Bölge'yi asla boş bırakmamak..."

Sabırı taştan siyah maskeli haykırdı. "Sence normal bir zamanda mıyız, aptal herif!"

Hedefledikleri yere ulaştıklarında adam beni aynı atıklıkla sırtından yere attı. Düşmeme izin vermeden büyük elini sırtıma koydu ve bedenimi itekleyerek dik durmamı sağladı. Ne yaşandığını takip edecek vaktim bile yoktu. Parmaklarının kolumdan aşağı kayıp bileğimi sarması, bir kelepçe misali kilitlemesi hızlı gelişti. Beni onunla beraber koşmaya zorladığında önümüzdeki bahçeyi kapatan demir kapının önüne doğru ilerliyorduk. Yorulmuş olmasına rağmen hâlâ çok güçlüydü, istesem de kendimi biraz bile uzaklaştıramıyordum. En sağlıklı ve güçlü hâlim bile bu adamın yanında çelimsiz kalırdı, şimdiyse boş bir çuvaldan farksızdım. Yuva'da *Beyaz Bölge* adı verilen, halkın girişinin yasak olduğu ve daha çok yönetici sınıfın bulunduğu binalara geldiğimizde maskeli adam içeri doğru bağırdı.

"Kızı getirdim!"

Üçümüz de yan yana durmuş, demir kapıya nefes nefese bakıyorduk. Buraya nasıl sızmışlardı? Normal bir zamanda üstün güvenlikle korunan bu tek tip binaların hepsi tek katlıydı. Sadece İles'in evi bunların en gerisinde, büyük ve ihtişamlı görüntüsüyle fark edilir bir ayrıcalıktaydı. O öldü-

günden beri orada kimin yaşadığını bilmiyordum. Ritüelleri uygulamak için ona hediyelerimizle, bahçemizde yetişenlerle ve elimizde avucumuzda kalan tüm değerli eşyalarla bu demir kapının önünde sıraya dizildiğimiz zamanları hatırlıyordum. Onun aksine bizler, ailede yaşayan kişi sayısı kaç kişi olursa olsun küçük kulübelere barınırdık. Şimdi karşımda bu temiz yapılı, diğerlerinden çok daha sağlam ve bakımlı evler dururken Yuva halkı olarak nasıl olup da büyük bir kabullenişle ritüelleri sürdürdüğümüzü anlamıyordum. Bu iyi evlerde ise birer kişi yaşırdı. Seçkinler ve yüksek mertebeden birtakım Gözcüler... Örgüt binasının hemen arkasında kalan bu bölge, bizim yaşadığımız diğer tüm bölgeye kıyasla daha güvenli sayılırdı.

En azından eskiden öyle olduğunu anlıyordum. Şu an ele geçirilmiş bir bölge oluşuna bakılırsa bazı şeylerin kökten değişmek üzere olduğu aşikârdı.

“Açın, benim!”

Adam yeniden bağırdığında bizim boyumuzdan biraz daha yüksek olan demir kapının gerisinde hareketlilik hissedildi. Kapı hızla açıldığında karşımda başka bir siyah maskeli duruyordu. Yanımdaki adama göre çok daha kısa ve zayıftı, maskenin açıkta bıraktığı kahverengi gözleri ve kahverengi saçları bedeninde saklamadığı sınırlı bölgelerdi. Hızlı hareketlerle birbirine dolanmış zincirleri çözüp kapıyı sonuna dek açarken sesi aceleyle yükseldi, bir kız olduğunu anladım.

“Bu kim? Onu neden getirdin?”

Doğruca arkamdaki sıksa Gözcü’ye bakıyordu. Bizi buraya kaçıran iri yapılı adam itiraz istemeyen bir ses tonuyla kızı böldü. “Aramıza katılacak. Daha fazla kişiye ihtiyacımız olacağını biliyorsun.”

“Evet ama bu güvenli bir seçim değil, bunu yapmadan önce içeriden izin...”

Bizi kaçıran maskeli benimle birlikte sıskayı da içeri çekiş-
tirirken kapıya bir tekme attı. "Aç şu kahrolası kapıyı, bana
işimi öğretmenizden nefret ediyorum!"

Adamın sesi fazla yüksek çıkınca karşımdaki kız kaşlarını
çattı ve çenesini kapattı. Biz içeri girdikten sonra demir kapı-
yı kapatıp zincirleri yeniden taktı. Hızlı adımlarla peşimizden
gelirken bize yetişmeye çalışıyordu, birkaç binayı geçtikten
sonra içlerinden birinin önünde durduk.

"Burası."

Kız öne geçip kapıyı çaldığında içeride hazır bekleyen biri
varmış gibi aynı saniye kapı açıldı. Bu başka bir maskeliydi.
Dışarının sessizliğine nazaran içeriden oldukça yüksek bir gü-
rültü duyuluyordu.

"Hızlı olun," dedi kapıyı açan maskeli.

Onu incelemeye fırsat bulamadan içeri götürüldüm. Ka-
pının arkamızdan sertçe kapatılıp birkaç kez kilidlendiğini
işittim. Tek katlı evin geniş koridorunda yürütölüp arka ta-
raftaki bir odaya götürüldüm. Ayakta duracak mecalim bile
kalmamıştı, artık yere sağlam basamıyordum.

"Kızın yaraları nasıl?" Odaya geçtiğimiz an birisi ayaklan-
dı. Herkes maskeli olduğu için onları ayırt edebileceğim tek
şey saç ve göz renkleri idi. Ve sesleri... Bu konuşan, orta yaşlı
bir kadın olmalıydı. "İyi mi?"

Kadın çenemi kaldırıp dudakımı, boynumu ve bedenimi
incelerken dikkati başka bir şey yüzünden dağıldı. Omzu-
mun üstünden arka tarafa odaklandığını ve kaşlarını çattığını
gördüm.

"Bu çocuk da kim?" Hayret içinde kaşlarını kaldırırken
beni buraya getiren adama baktı. "Bir Gözcü kaçırdığını söy-
leme."

Adam sorusuna yanıt vermek yerine öncekini dikkate al-
mayı tercih etti. "Kızın yaraları iyi değil, biri onunla ilgilen-
meli."

“Sana bir soru sordum. Bir Gözcü mü kaçırdın?” Kadın başını iki yana sallarken sıska oğlana bakıyordu. “O burada kalmamalı.”

Maskeli reddetti. “Kalacak.”

Kadın öfkeyle arkasındakilere döndüğünde odada bizim dışımızda yaklaşık on kişilik bir grubun olduğunu, hepsinin yüzlerinde aynı maske bulunduğunu gördüm. Kimisi yaşının ileri olduğunu belli eden kırıxık alınlara ve göz çevresine sahipken kimi genç olduğunu anlayabildiğim gergin tenlere, keskin bakışlara sahipti. Büyük odanın koltuğunda, masanın çevresinde, kapıda ve pencerenin dibinde kırıxık olarak bulunuyorlardı. Herkesin gözü bende ve yanımdaki oğlandaydı. Bizi kaçıran maskeliden bir açıklama bekliyorlardı.

“Ne demek kalacak? Hey! Siz neden bir şey söylemiyorsunuz? Mark buraya istediği kişiyi elini kolunu sallayarak sokuyor ve siz de seyrediyorsunuz! Doğru mu anlıyorum?”

Yanımdaki adam, “Nefesini tüketme, oğlan burada kalacak. İnsan gücüne ihtiyacımız olacağını sen de çok iyi biliyorsun.”

“Asıl sen nefesini tüketme, oğlum. Bir Gözcü, kim olduğunu ve nasıl yetiştiğini bilmediğim bir Gözcü asla benimle aynı çatı altında olamaz. Götür onu buradan, Mark.”

İçeride müthiş bir gerilim söz konusuydu. Belli ki Mark denen adama sadece beni kaçırmayı emredilmişti fakat sınırı aşmış, söylenilenin dışına çıkmış ve son anda yaptığı bir değişiklikle bu Gözcü’yü de yanımıza almıştı. Bu insanların kim olduğunu, buraya nasıl sızdıklarını ve ne amaçla toplandıklarını bilmiyordum. Kapının dibinde korkuyla, ecelimin kimin elinden geleceğini bilmemenin verdiği huzursuzluk ve güvensizlikle öylece bekliyordum.

“Onu şu kapıdan çıkardığım an infaz edeceklerini biliyorsun.”

Mark bu kez sakince konuşmuştu ancak sözcükleri bir demir kadar ağırdı. Sıska, zavallı Gözcü onun arkasında en az

benim kadar çaresizce bekliyordu. Başına gelecekleri o da çok iyi biliyordu, buradan gittiği an beni elinde tutamadığı için feci hâlde cezalandırılacaktı. Acısız bir ölüm en iyi ihtimaldi, bu kadar büyük bir hatanın bedelini daha ağır bile ödeyebilirdi.

Kadın bir süre Mark'ın maskeden görünen sert bakışlarına kenetlenirse de söylemek istediklerini yutmuş gibi başını salladı ve içeridekilere döndü. "Oylama yapalım. Gitsin diyorum." Elini kaldırdı, oğlanı ölüme yollayacak olan ilk oydu. Şaşkınca onları izliyordum.

"Bu kadarı çok fazla." Mark'ın ne söylediğini sadece sıksa Gözcü ve ben duyduk, ağzının içinde bir küfür savururken diğer insanların da ellerini kaldırmasını izledi.

"Bir, iki, üç, dört, beş, altı, yedi..."

Ellerini kaldırmayan beş kişi vardı. İki kişi kararsızca birbirine bakarken Mark kendini ortaya atıp kalın sesiyle haykırdı. "Göz göre göre onu ölüme mi göndereceksiniz? Bu kadar acımasız olmayın! İsyan ettiğiniz o aşağılıklardan bir farkınız kalmıyor!" Sözcükleri bıçak gibi keskindi ve içerideki uğultuyu kesti. Ona itiraz eden kadın, yeniden Mark'a döndüğünde ikisinin de bakışları alev alevdi.

"Oğlum," derken kadın kendini sakın kalmaya zorluyordu. "Bu odadaki herkes belli bir teste tabi tutulduktan sonra seçildi. Her birimizin fedakârlıkları çok büyük, bu amaca ve göreve sadığız. Anlıyor musun? En ufak bir aksilik, duygusal zayıflıklarla karar alırken yaptığımız en ufak bir hata..."

Dayanamadım ve kadının sözünü kestim. Oğlanın ne kadar titrediğini ve acemi bir Gözcü olduğunu görebiliyordum, vicdanım el vermiyordu. "Fakat ben bahsettiğiniz hiçbir testle seçilmedim. O zaman neden buradayım?"

Mark, karşısındaki kadın ve odadaki diğer tüm maskeliler soruyla birlikte bana döndü. Beklenmedik bu cümle karşısında şaşırılmışlar, ne cevap verebileceklerini bulamamışlardı. Bir süre gergin bir bakışma yaşandı. "Yanılıyor muyum?"

diye sorarken sesim güçsüz bir sakinlikteydi. "Herhangi bir teste girdim mi?"

Koltukta oturan, saçları ağarmaya başlamış yaşlı bir adam bana yanıt verirken odanın ağır havası ses tonuna da sinmişti. "Sen hiçbir teste tabi tutulamayacak kadar güçlü bir isyan çıkardın, Evera. Sen hepimizden ötesin, ölçülemezsin."

İşittiğim şeyle beraber insanların bakışlarındaki anlamın da değişmeye başladığını gördüm. Gençler ve yaşlılar, kadınlar ve erkekler... Her biri ayrı ayrı beni inceliyor, saygı ve korku arasındaki o ince çizgide kalmaya çalışıyorlardı.

Mark yeniden söz alırken yaşlı adama saygısını göstererek başını salladı.

"Bu çocuğun sorumluluğunu alıyorum. Onu yanımdan ayırmayacağım, eminim işimize yarayacağı pek çok yer olacaktır. Kimse böyle sebepsizce ölmeyi hak etmez. Birçoğunun hayatlarını sürdürebilmek için Gözcülüğe mecburen başvuran, seçilmekten başka şansı kalmamış mağdurlar olduğunu biliyorsunuz."

Herkes Mark'ı dinlerken adam uzandı ve maskesini çıkardı. Yüzü tamamen açıldığında birkaç kişinin itiraz ettiğini, çıkıştığını ve maskeyi takması gerektiğini söylediklerini işitsem de Mark onları dinlemedi. Yüzü tamamen açıldığında esmer tenli, bakışlarındaki alevlerin etrafı tutuşturabilecek sertlikte zifiri; siyah saçları alınına ve boynuna doğru düşen otuzlu yaşlarında genç bir adam olduğunu gördüm. Daha ötesi, fark ettiğim tek şey bu değildi.

Onu tanıyordum. Onu nereden tanıdığımı hatırlıyordum. Dudaklarımı araladığımda Mark sıska çocuğa bakarak konuştu. "Söylediklerimi duydunuz. Onu ölüme göndermeyi oyluyorsanız tek gitmez, ben de buradan defoluyorum. Bir isyan için, kurtuluş için söz verdim. Acımasızlık için değil." Ona itiraz ederek etrafı hararetlendiren kadına döndü. "Ne dersin, abla? Beni bu işe dâhil ederken, 'Güçlü sebeplere dayanan hiçbir isyanın önüne geçilemez, kardeşim,' demiştin.

Hatırlıyor musun?" Ablası olduğunu öğrendiğim kadına güldü. "Sence benim sebeplerim ne kadar güçlü? Bu da bir çeşit isyan, değil mi?"

Kadın yenilgiyi kabul ederek kardeşine öfkeyle yanıt verdi. "Tak şu maskeni, Mark! Bizi gitmekle tehdit edemezsin. Bunun bedelinin ağır olacağını sen de biliyorsun. Artık bu işe başladık."

Az evvel öğüt verici sesiyle araya giren yaşlı adam yeniden konuştu. "Sakin olun, çocuklar. Bu kadar gürültü yeter, kimse bir yere gitmiyor. Mark gencin sorumluluğunu alacağını söyledi. Ona yapması gerekenleri öğretecektir. Bu yeterli."

Mark'ın yüzünde asabiyetini belli eden hırçın bir gülüş belirdiğinde ben odanın içine, onun üzerine yürüyordum. "Sen!" dedim şaşkınca. "Seni şimdi hatırladım. Beni tasmayla meydana getirdikleri gün kalabalıkta gezdirildiğim sırada bana tokat atan o adam sendin." Ona nefret kusarken, "Bu gözleri unutmam," diye fısıldadım.

Mark onu tanımış olmama şaşırırken kaşlarını kaldırdı, az evvelki hırslı gülüş yüzünden silindi. Bir süre gözlerime bakmaya ve ne söyleyeceğini düşünmeye devam ederken ben öfkeli nefesler veriyordum. Evet, emindim. Canımı çok yakıtığını, tüm kalabalığın ortasında bana şiddet uyguladığını ve beni küçük düşürdüğünü hatırlıyordum.

"Bekle, Evera. O bir oyundu. Sana o şekilde davranmam gerekiyordu." Mark yutkundu ve açıklamaya devam etmeye çalıştı. Bu sırada herkes bizi izliyordu. "Yapacağımız her şey önceden planlıydı. Orada bir kargaşa başlatmak ve izdihamı güçlendirmek zorundaydım, ayrıca kimliğimizi gizlemek zorunda olduğumuz için sana nefret içerikli şeyler söylemek ve vurmak en iyi yöntem..."

Sözünü bitirmesine izin vermeden tüm gücümle ona tokat attım. Birkaç kişi çığlık atarken adamın yüzü hafifçe sola düştü. Bu, tahmin ettiğimden daha şiddetli vurduğumun göstergesiydi. Yanağında beş parmağımın izi çıkmıştı.

"Madem öyle, bu tokat canını çok acıtmamıştır. Sonuçta koskoca adamsın, benden daha güçsüz hissetmiş olamazsın, değil mi?" Sesimdeki alaycılık yüzümdeki gülüşe de yansır-ken çıt çıkmıyordu. Herkesi şoka uğratmıştım. Az önce onun ablası olduğunu anladığım ve yaralarım gözü atan kadın hızla aramıza girdi. Bu sırada Mark gözlerini gözlerime çevirmiş, bana kilitlenmişti.

"Durun! Sırası değil. Dışarıda koca bir isyan başlamış durumda ve siz burada saçma sapan şeyler yapıyorsunuz!"

Kadını omuzlarından iterken ona da öfkeyle bağırdım. "Saçma sapan mı? Kardeşin olacak dangalak, boynumda bir tasmayla insanların arasında gezdirilirken bana şiddet uyguladı! Yeterince acı çektiğim ve küçük düştüğüm yetmezmiş gibi o anki korkumu had safhaya çıkardı. Şimdi gelmiş, benim yaralarımı kontrol ediyorsunuz. Siz kim oluyorsunuz, ha?"

Yaşadıklarımın hincını çıkarırcasına gözlerim dolmuş bir hâlde bağıırken kimse konuşmıyor, odadaki gerilim azalmadığı gibi yükselmeye devam ediyordu.

"Bunları yaşamayı biz de istemedik," derken kadının mas-kesinin altındaki sesindeki hüznü duyuluyordu.

"Öyle mi?" diye güldüm. "Ama yaşadım! Ne acı. Yapabileceğiniz bir şey var mı?"

Kadın bana yanıt verirken kendinden emindi. Uzandı ve ellerimi tuttu, parmaklarımı sıkarken cesurca konuştu. "Var," diye fısıldadı. "Seninle beraber savaşmak."

İşittiğim şeyle birlikte nefes alış verişlerim yavaşlarken diğerlerinin de bana yaklaştığını, insanların ayağa kalktığını görür gibi oldum. Kadın ellerimi tutarken ekledi. "Onların yalanlarını birer birer ortaya çıkarmak... Kurtarılmayı bekleyen herkesi kurtarmak... Evet, yapmayı istediğimiz şeyler tam olarak bunlar. Yeterli mi, Evera?"

Kadının arkasında, az önce konuşan saçları ağarmış yaşlı adam vardı. Uzandı ve omzumu okşadı. "Biz senin tarafındayız, evlat. Daha önemlisi, sen bizim var oluş amacımızdan,

hedeflerimizdensin. Bundan bile ötesin. Onu öldürdün, kötülüğün başını sen yok ettin.”

İles'ten bahsettiklerini biliyordum. Adam omzumu usul usul okşarken yavaşça sakinleşiyordum. Burada ne için toplandıklarını anlamaya, amaçlarını sorgulamaya ve hesap soracakları kişileri tanımaya başladım. Zihnim allak bullak olsa da burada kalabilmeye, konuşulanlardan kopmamaya çalışıyordum.

Bize zincirlenmiş demir kapıyı açan kız araya girdiğinde maskesinin açıkta bıraktığı gözleri kocaman açılmış, gözlerime odaklanmıştı. “Yaşadıkların için üzgünüz. Buna son vermeyi, daha azına maruz kalmanı en çok biz diledik. Elimizden gelen en hızlı şekilde harekete geçtik, Evera. Seni kurtarmak için tahmin bile edemeyeceğin bir çaba gösterdik.”

Başını sallarken kaşlarını çatsa da sesi yumuşaktı. “Sayıca bizden çok üstün olmalarına rağmen seni mahzene götürülmeden kaçırmak için ne kadar çabaladığımızı tahmin bile edemezsin. Bu görev konuşulduğunda Mark hepimizden önce öne çıkıp *ben yapacağım*, dedi. Bir an bile tehlikeyi düşünmedi. Senin için hepimiz seferberdik, buna yemin ederiz.”

Gözlerim yanımdaki adama, Mark'a döndüğünde bakışlarımız buluştu. Yüzünde hâlâ tokadımın izi vardı. Anlık bir öfke ve küçük düşmenin verdiği hırsla ona saldırdığım için kötü hissetmeye başlamıştım. Bu insanlar haklı olabilirler miydi? Onlar benim yanımda olan kişiler miydi?

“Bize İsyanlılar diyorlar.”

Konuşan bir başka kadındı, sesi daha arkalardan duyuluyordu. “Biz kendimize *Kurtulanlar* diyoruz. Bu bir isyan değil, yeniden doğuş. Bunu sen başlattın, Evera. Yıllardır istediğimiz ve cesaret edemediğimiz şeyi sen yaptın.”

İsyanlılar. Günlerdir örgüt binasının her yerinde, her koridorda kol gezen korku dolu fısıltılar... *İsyanlılar, isyan, yandırın.*

Tanımadığım bir başka ses ekledi. "Kötülüğün başını, yılanın zehrini yok ettin. Devamını biz halledeceğiz."

Mark'ın ablası ellerimi daha sıkı tutup şefkatle bana mırlıdanırken sesi alçaktı. "Bundan sonra seni koruyacağız, söz veriyoruz. Sen bizim en büyük değerimizsin. Bu kadar acıyı, tüm bu olanları hak etmedin. Bu hepimizin beraber üstesinden geleceği bir savaş."

Gergin omuzlarım gevşedi, bedenim günler sonra ilk kez güvenli alanda hissettiği için kendini bırakır gibi olunca dizlerim titredi. Susuzluk, açlık, yorgunluk hep birlikte baş gösterdi ve şakaklarıma keskin bir ağrı girdi. Kadını tutan ellerim onun avuç içlerinden kayarken göz kapaklarım gözlerimi usulca örttü.

"Ben..." diye fısıldadım. "Ben gerçekten güvende miyim?"

Bayılmak üzere olduğumu hissettiğim o anda dış kapı yumruklandı. Öyle güçlü yumruklandı ki uykuya dalacakmış gibi kapanmak üzere olan bilincim yeniden uyandı, kendime gelir gibi oldum. Kapının açıldığını ve birinin içeri bağırdığını duydum.

"Biri yakalanmış! Biri yakalanmış, acilen toplanın!"

Mark'ın bağırdığını duyunca gözlerimi yeniden açmaya çalıştım. Bedenim ellerimi tutan kadına doğru kayıyor ve güçsüzce ona yaslanıyordu.

"Bizden değil. Bir yabancı, onların eline geçti! İçeriden bilgi geldi, mahzene götürüyorlar."

Birinin şaşkınca tepki verdiğini duydum. "Bu nasıl olur? Yabancı..."

Diğeri haykırdı. "Vahşi! Anlasana, bir Vahşi yakalandı! Genç bir adam, sınırdan girerken yakalamışlar. Acele edin!"

"Kız iyi değil, yardım edin. Bayılıyor, çabuk olun! Odaya..."

Duyduğum son şey bu cümle oldu. Soluğum ciğerime yetmedi, gözlerim engel olamadığım bir güçle kapandı, o keli-

meyi işittiğim an kalbime binlerce ok saplandı ve bedenim b
yükü kaldıramadı.

Bir Vahşi. Bir adam. Sınırlardan geçen, beni kurtarma
için dönen bir adam. Onu tanıyordum, her zerrem onu tan
yordu. Daha ötesi hissediyordum, kim olduğunu tüm beni
ğimde hissediyordum. Bu benim ruhumdu. Kuşları yenide
duyuşum, hayata tutunuşumdu. Onu nasıl unutturdum?

Fısıltım dışarı süzüldü ve yere yığıldım.

"Rans."

Bölüm 7: HAYKIRIŞLAR

"Buralardan gideceğim ben. Sonra bir şarkı söyleyeceğim kimsenin izimi bulamadığı uzak diyarlardan. Belki sesim ulaşacak onlara, belki bir çığlık, belki gök gürültüsü gibi duyacaklar. Fakat öyle uzaklara gideceğim ki beni tanıyan kimse çıkmayacak! Ezberimdeki tüm suretler bana hasret duyacak, yavaş yavaş bir unutulmuş olacağım ben de onlar için... Sonra ne olacak, biliyor musun? Kuşların artık ötmediği, yağmurun yağmadığı, kimsenin kimseyi işitmediği bir yerde yüzüstü yere kapanacağım. Belki de ben karanlığın kendisi olacağım. Ta ki bir aydınlık beni bulana dek, biri beni ışığıyla sarmalayıp sıcaklığıyla ısıtana dek öylece, uzakta kalacağım. Belki yok olacağım."

"Ya sonra, anne?"

"Belki yeniden doğarım."

"Yeniden doğmak ne demek, anne?"

Büyük bir sessizlik, yanıt yok. Büyük bir iç çekiş, yanıt yok. Büyük bir karmaşa, yanıt yok. Büyük bir muamma, bilen yok.

"Sen annemi boş ver, ablacığım," dedim Zey'in minik bedenini kendime çekip onu kucağıma oturturken. "Biz başka bir masal okuyalım mı?"

"Olmaz!" dedi ısrarla. "Baksana, bu masalda kuşlar da vardı, Era. Annem daha bitirmedi. Onların ötmediği bir diyara gitmiş, sonra ne olmuş o yavruya?"

Mumun titrek ışığı duvara yansırken hareket etmeden duran anneme bakıyordum. Dudakları kıpırtısız, göz bebekleri sabit, solukları yavaştı.

“Sanırım bu masalın bir sonu yok,” diye fısıldadım Zey’in kulağına. “Annem şimdi yorulmuş gibi görünüyor. Devamını sonra sorarız, olur mu?”

Zey gözlerini kocaman açıp kucığımda bana döndü ve minik elleriyle yüzümü tuttu.

“Nasıl yani?” dedi merakla. “Sonu olmayan bir masal mı dinledim?”

Bir süre sessizce bekledik. Zey kendi kendine başını salladı. “Zaten annem kâğıttan da okumamıştı! Baksana, ne tuhaf bir masalmış, Era! Öyle değil mi?”

Annemin ezberden okuduğu, adına masal dediği bu garip şeyin sonunun nerede olduğunu ben de bilmiyordum. Zey’e ne diyebilirdim ki?

“Evet,” diye mırıldandım alçak sesimle. “Tuhafmış.”

“Acaba minik karınca annesini bulabilmiş midir, Era?”

“Belki bulmuştur, Zey.”

“Peki hep mutlu yaşamışlar mıdır? Bu masalın sonu yok ki!”

Zey’e sarılıp başını boynuma yasladım. Gözlerim yanımda sessizce duran annemin ruhsuz bakışlarına takıldı, karanlıkta ona bakmak beni bazen ürkütürdü. Bu kötü masalları, uyumakta zorlandığım bazı akşamlarda, babam bizi yalnız bırakmışken bana da anlattığını anımsıyordum. Ne kadar korktuğumu da...

“Boş ver, Zey,” diye fısıldadım kulağına. “Belki de merak edilecek bir şey yoktur.”

Bir şey daha söylemek ister gibi kıpırdanınca yorgani üzerine çektim ve Zey’i kucığımdan bırakmadan yatağın içine doğru kıvrıldım. Sonra saçlarını okşadım, yanağına bir öpü-

cük bıraktım, yorganın içinde ikimiz de sıcacık. Dudaklarım kulağına değerken mırıldandım.

“Her masalın sonu yoktur. Bazıları yarım kalır.”

Kıpırda. Soğuk. Kıpırdama. Canın yanıyor. Kıpırda. Yaşıyorsun. Bekle. Göğsünde bir ağırlık var, bu kimin eli?

“Uyanıyor mu?”

“Evet.”

Kıpırda, annenin masalının sonunu hatırla. Neden mutlu bitmedi ki? Zey’i son bir kez gülümsetirdi. Oysa annem, ruhsuz bakışlarla duvara bakmayı tercih etti.

“Diğerlerine haber ver. Birazdan kendine gelir, binayı boşaltmaya başlayabiliriz.”

Uğultular zihnimde büyük bir yer kaplamaya başladığında acıyan gözlerimi oynatmaya çalıştım. Göz kapaklarımın üstünde tonlarca yük varmış gibi, biri uyanmamam için beni delice zorluyormuş gibi hissetsem de kıpırdanmaya, direnmeye devam ettim. Işık, bulduğu ilk aralıktan içeri süzüldüğünde sesler de daha anlaşılır bir hâl almaya başladı.

“Neler oluyor?”

“Kız uyandı.”

“Tanrım, şükürler olsun. Yaraları ne durumda?”

“Birkaç yerinde kanaması vardı, onları durdurdular. Bal-dırlarında bazı ezikler var, bir de kaburgası...”

“Tamam, sus. Kahretsin.”

Başka bir ses araya girdi. “Canına okumuşlar. Kızı mahvetmişler.”

“O duymasın.”

“Duyacağını biliyorsun, nasıl saklayacağız? Gece gündüz kızı soruyor.”

Gözlerimi açtığımda birisi panikle yanıtladı.

"Elimizden gelen en uzun süre boyunca saklayacağız. Kızı tekme tokat dövmüşler, bedeninde ezilmemiş yer kalmamış diyemeyiz. Her şey mahvolabilir, öfke nöbetleri geçirir."

"Ta-tamam."

Uzun bir sessizlik doğduğunda kimden ve neden bahsettiklerini bilmemenin huzuru içindeydim. Birinden "o" diye bahsediyorlardı ve o her kimse bu olanlara çok öfkeleneneceği ortadaydı.

Hafızam yerine gelmeye başladığında dudaklarımdan tek bir isim döküldü. "Rans."

Öksürdüm, boğazım kurumuştı. Uzun süredir uyuduğumu düşünüp telaşla kalkmaya çalıştım, her yerim sızlıyordu.

"Lütfen acele etme," dedi karşımdaki kadın. "Canını acıtma."

Beni yeniden yatırmaya çalıştığında onun yüzünü daha iyi görebildim. Mark'ın ablasıydı. Bu kez maskesi yüzünde değildi, o da erkek kardeşi gibi çıkarmıştı. Kemerli, ince bir buruna, kardeşi gibi koyu renk gözlere, uzun kirpiklere sahipti. Çenesi ve yüz yapısı Mark'a göre daha zayıf görünüyordu. Yüzünde yer yer kırışıklıklar vardı, tahminen kardeşinden on yaş kadar büyük olmalıydı.

"Uyandın," derken sesinde yine o şefkatli gülümseme vardı.

"Rans," dedim ağlamaklı bir sesle. "Rans geldi."

"Bekle, Evera. Acele etme, bir şifacı yaralarını inceledi. Daha yeni iyileşiyorsun."

"Ne zamandır uyuyorum?" Tekrar telaşla doğrulmaya çalıştım, kadının ellerini yalvarırcasına tutuyordum.

Gözlerimin dolu dolu olduğunu gören kadın, beni yatırmak için kollarımı okşadı. "Sadece bir gün oldu. Bayıldın, birap düşmüştün." Hâlime üzüldüğünü görebiliyordum, hüznü bir nefes verirken bakışları da burukluğunu yansıtıyordu. "Hatta bana kalırsa bir gün daha dinlenmen..."

“Bir gün mü?” Dehşetle fısıldadım. Rans’ın o zalimlerin elinde olduğu koskoca bir gün. Ona zarar verdikleri, canını yaktıkları... “Hayır,” diyerek telaşla üzerimdeki yorganı attım. “Kalkmam gerekiyor. Çekil, çekil ne olur!”

Onu dinlemedim ve yataktan hızlıca fırladım. Üzerimde temiz bir elbise vardı. Uzun zaman sonra kendimi rahat bir yatakta, rahat bir giysi içinde, huzurlu bir uykuda...

“Lütfen biraz sakın ol. Bu şekilde hiçbir faydan olmaz.”

Kadının sözünü kestim. “Bir dakika.” Başımı eğmiş, üzerimdeki bol elbiseme bakıyordum. “Bu benim kıyafetim. Bunu nereden buldunuz?”

Kadın odadaki diğer maskelilere bakarken bakışlarında farklı bir şey gizliydi ancak ne anlama geldiğini asla anlamıyordum. Şu anda bu odada, bana söylenmemiş çok fazla şey olduğunun farkındaydım.

“Evine girdik. Odandan aldık.”

“Nasıl?” dedim şaşkınca. “Ya annemle babam? Onlar evde değil miydi? Sizi görmediler mi?”

Sorularım bitmiyor, telaşım dinmiyor, merak ettiklerimin ardı arkası kesilmiyordu. Kadın paniklemiş hâlimi fark ettiğinde diğer maskelileri odadan çıkardı ve kapıyı ardımızdan kapattı. İçinde bir kitaplık, masa ve yatağın olduğu aydınlık, güzel bir odaydı. Etrafa bakılırsa hâlâ bayıldığım binada bulunuyorduk. Belli ki hepsi başımda beklemişti.

“Dinle, Evera. Bazı şeyleri konuşmamız gerekiyor. Bunun farkındayım ama şu an değil. Birçok sorunun cevabını almak istediğini bilsem de senden biraz sabretmeni...”

Mavi gözler. Deniz mavisi, sonsuzluğu vadeden, kuşların kanatlarının barındığı gözler.

“Annem, babam, âşık olduğum adam...”

Ellerimi saçlarımdan geçirirken telaşla odada dolanıyordum, elim kolum bağlanmış gibiydi. Ruhum daralıyor, hiçbir şey yapamıyor olmanın verdiği acımasız his tenimde sinsice

dolanıp beni ölümle yüzleştiriyordu. Kadının ellerine yapışırken hıçkırıklarla ağlamamak için birkaç dakikam vardı.

“Adını bilmiyorum ama gözlerindeki şefkati görüyorum,” diye fısıldadım âcizce. “Lütfen bana yardım et. Lütfen sevdiklerimi koru. Eğer onlardan birini daha kaybedersem...”

Kadın ellerimi okşadı ve bana sarıldı. “Kimseyi kaybetmeyeceksin. Kimseyi kaybetmemen için elimizden geleni yapacağız.” Sonra yumuşak bir sesle ekledi. “İsmim Soles.”

Ona ne kadarını anlatmalıyım? Şefkatli gözlerine, yumuşak dokunuşuna, anaç tavrına inanmalı mıydım? Dışarıda olanlardan bahsedersem... Bana veya Rans’a zarar verir miydi?

“Bana her zaman güvenebilirsin,” diye fısıldadı. “Düşmanlarımız aynı, Era. Bunun en büyük sebebi hepimizden bir şeyler çalmış olmaları.” Geri çekildi ve gözlerime baktı. Orada şefkatten öte bir şey doğdu, bir acı. “Bir bebeğim vardı,” diye fısıldadı benim gibi çaresizce. “Onu benden kopardılar. Bunu yaparken hiç acımadılar.”

Söylediği şey nefesimin yavaşlamasına, kalbimin yeni bir acıyla yoğrulmasına sebep oldu. Ortak geçmişlerden, benzer kayıplardan geçen iki kişinin uğradığı o çıkmaz sokağa girdik, geriye dönmedik, bakışlarımız bize aynı hüznü vadetti. Kayıpları kabullendik. Bunu yaparken içimizden belki binlerce şey koptu ancak biz hayattaydık, şanssız olanlardık, yas tutanlardık.

O an ona güvenmeyi seçtim ve sarıldım. “Senin için üzgünüm. Bebeğin için çok üzgünüm.”

O da bana sarılırken fısıldadı. “Zey için üzgünüm.”

Adını nereden biliyordu? Diğerleri gibi kindar ve gaddar bir cümlede, Zey’in ölümüyle ilgili menfaat içeren çirkin sözlerle acımı kullanmıyordu. Beni, çektiğim acıyı, yaşadıklarımı tanıyorlardı. İsyancılar düşündüğümünden daha fazla şeyin farkındaydı.

Peki ya sınırların ötesinin? Araf'taydım, ona bahsetmekle bahsetmemek arasında ince çizgide...

"Yakalanan kişiyi tanıyorum."

Fısıltım kadının yüzündeki ifadenin ciddileşmesine sebep olurken ben içimdeki büyük karmaşadan kurtuldum ve kendimden emin bir sesle söze girdim. "Bahsettikleri kişi Rans. Biliyorum, o geldi. Beni almak için tekrar geleceğini biliyordum, Soles. O geldi ve ben hiçbir şey yapamıyorum."

Telaşım giderek artıyordu, ruhum odaya sığmıyordu. Çıplak ayaklarıma aldırmadan koşmak, kapıyı çarpmak, o pisliklerin elinden Rans'ı kurtarmak istiyordum.

"Bir Vahşi..."

Kadının sözünü kestiğimde ağlamaklıyım. "Hayır, değil! Yemin ederim değiller. Anlatıldığı gibi korkunç yaratıklar değiller. Beni onlar iyileştirdi. Kimse beni kabul etmezken Rans beni evine götürdü, yaralarımı sardı. Onu kurtarmam gerekiyor."

Bir damla yaş nihayetinde benden firar etti, hatırası canımı yakıyordu. Bana bu kadar yakın, bana delice uzaktı. Vicdan azabım beni yaktı.

"Benim yüzümden geri geldi."

Kadın çıldırmış hâlimi gördüğünde yeniden omuzlarımı, yüzümü, saçlarımı okşamaya ve yatıştırmaya başladı.

"Tamam, sakın ol. Hep beraber bu durumu anlayacağız."

"O ölürse ben de ölürüm," dedim saçlarımı kadının yüzümü okşayan ellerini tutarken. "Ölmeden yetişmeliyim. Benim yüzümden ona zarar verecekler."

Kadının bakışları karardığında bir şeylerin yerine oturmaya başladığını anladım, bize zarar vereceğini bildiğimiz kişilerin Rans'a dokunmaktan da bir an bile çekinmeyeceklerini tahmin etmeliydi.

"Herkes içeride bizi bekliyor. Gel, neler yapabileceğimize birlikte bakalım." Beni sakinleştirecek bir ses tonuyla kolu-

ma girdiğinde elimi tutuyordu. "Unutma, ne kadar mantıklı kararlar alırsak o kadar iyi ilerleriz. Senden isteğim kendini yıpratmaman ve üzmemen."

Odadan çıkıp yavaş adımlarla dün geldiğim büyük salona ilerlediğimizde kadın kulağıma fısıldadı. "Çılgın hâlin hiç fena değil ancak akli başında davrandığın zamanlar efsane bir şeye dönüşüyorsun. Sana ihtiyacımız var, cesur kız."

Sözleri beni gerçekten de yatıştırmaya başladı. Büyük salona geldiğimizde insanları neredeyse bıraktığım şekilde buldum. Sadece kişi sayısı biraz daha azalmıştı ve bu kez herkes dağınık değildi. Masada toplanmış, bir kâğıdın üzerine eğilerek konuşuyorlardı.

"Evera uyandı."

İçeri girdiğimiz an herkes başını kaldırdı. Soles'in sesiyle beraber birçok kişiyle göz göze geldim.

"Şükürler olsun!"

Hep bir ağızdan sevinç nidaları attıklarında gözlerim en sağa kaydı. Mark'ın masanın en başında oturduğunu ve hiçbir şey söylemeden beni izlediğini fark ettim. Hemen yanında dün bizim için kapıyı açan, yaşının çok büyük olmadığını gördüğüm kahverengi saçlı genç kız duruyordu, bu kez onun da yüzünde maske yoktu. Adını henüz öğrenmemiştim ancak yüzündeki asi ifade, simasını hatırdaki kalır kılıyordu. Bizim yaşlarımızdaki birçok gencin Yuva'daki sessiz düzene uyum sağladığı düşünüldüğünde kızın isyancılara katılmış olmasını içten içe takdir ettim.

"Aramıza yeniden hoş geldin."

Mark konuştuğunda gözleri hâlâ gözlerimdeydi. Peşi sıra yanındaki kız ve çocuk da aynı şeyi tekrar etti. Gözlerim bu kez onlara kaydı, çocuğun dün buraya getirdiği Gözcü oğlan olduğunu gördüm. Yine de görüntüsünde büyük bir fark vardı. Dün üzerindeki formasıyla tamamen Yuva'nın otoritesini temsil eden bu oğlan, şimdi siyahlara bürünmüş, baştan aşağı karanlık bir forma giymişti. Değişmeyen tek şey ürkek ve

temkinli bakışlarıydı, bu onu hemen tanımamı sağladı. Belli ki Mark sözünü tutuyor ve onu yanından ayırmayıp buradaki düzeni bizzat öğretiyordu.

İç sesim, sana tüm kalabalığın ortasında nefret dolu nidalar atarak tokat yapıştıran o adam, masum saydığı bir başkasını öldürmemek uğruna düzene isyan etti, buradaki herkese rest çekti. Birbirinden bağımsız bu iki ruh, tek bir vicdanda hapsolmuştu ve belli ki söylediği gibi çoğu şey bir oyundu, diye ekledi.

“Hoş geldin, kızım.”

Sesin hangi maskeliden çıktığını bilmiyordum ancak oldukça yaşlı biri olduğu belliydi. Gözler hâlâ üzerimdeydi ve masanın çevresindeki diğer insanlar da oldukça rahatladıklarını belli eden sesler çıkarıyorlardı.

“Bizi korkuttun.”

Bu ses daha gençti, bir başkası ona yanıt verdi.

“Ne sanıyordunuz? Çok genç, üstelik dağ gibi. Bu kızı kolayca deviremezler.”

Hakkımda söylenilen şeyleri masal anlatılıyormuş gibi dinliyordum. Gözlerim her birinde dolaşıyor, sadece bir gün içinde kafamı allak bullak etmeye yeten bu ortamı algılamaya çalışıyordum. Kafa karışıklığımı fark edenlerden biri yumuşak bir sesle araya girmek istedi.

“Evera’nın uyanması hepimiz için çok güzel bir gelişme. Planı değiştiriyoruz, konuştuğumuz her şeyi iki gün önceye çekeceğiz.”

Bunun ne anlama geldiğini bilmiyordum ancak iyileşmem hepsini fazlasıyla mutlu etmişti. Daha yaşlı olduğunu bildiğim maskeli adam kararlılıkla başını salladı.

“Bugün hava kararmadan herkese haber salınacak, tek bir kişi dahi atlanmasın.”

Soles önden ilerledi ve bir sandalye koyarak bana masada yer açtı. Kadının yönlendirmesiyle oraya oturdum, toplam sekiz kişiydik. Dikkatleri yavaş yavaş üzerimden dağılmaya,

gözleri önümüzdeki büyük beyaz kâğıda takılmaya başladı. Hepsi çok hararetiydi.

“İçeride durum nasıl?”

“Birazdan burada olacaklar, haber almak üzereyiz.”

“Güzel, ters giden bir durum var mı?”

Siyah maskelilerden bir kadın tereddütsüzce yanıtladı. “Eksiksiz ilerliyoruz, efendim.”

Çok geçmemişti ki dış kapının yumruklandığını işittik. Daha önce bize zincirlenmiş kapıyı açan kahverengi saçlı kız koşarak gitti ve gelen kişiyi içeri aldı. Peşinden kapının defalarca kilitlendiğini duydum. Yanımıza döndüklerinde aramıza son katılan maskelinin hızlı solukları salonu dolduruyordu. Hiç beklemeden aceleci adımlarla yanımızdan geçip masadaki boş sandalyeye bedenini bıraktığında sayımız dokuz kişiye yükselmişti.

“Haberler nasıl?”

Yeni gelen kişi hemen başını salladı, yüzünün yarısını açıkta bırakan maskesinden kalın siyah kaşlarını ve siyah gözlerini görebiliyordum.

“Sorun yok, tüm detaylara hâkimim.”

Onlar konuşmasını sürdürmeden önce bir öksürük sesi duyuldu. Bu, Soles’ti. Bana kaçamak bir bakış attıktan sonra söze girmek istediğini belli edercesine dikleşti ve doğruca en yaşlı üyeye gözlerini çevirdi.

“Öncesinde konuşmamız gereken bir şey var. Evera, dün yakalanan kişiyle ilgili bir an önce harekete geçmek istiyor.”

Soles’in açıklamasıyla beraber tüm gözler aniden bana çevrildi, başımı sallayarak onayladım.

“Evet. Bir an önce onu kurtarmak istiyorum.”

Yurtkundum ve kararlı bir şekilde adını söyledim. “Rans. Rans beni almak için geldi.”

Mark ciddi bir ifadeyle sorusunu yöneltti. "Onun bir Vahşi olduğu söyleniyor."

Vahşi. Bir zamanlar Yuva'da onlar gibiyken, gökyüzünün devamını görmemişken bu kelimenin benim için hangi anlamı ifade ettiğini hatırlıyordum. Bu yüzden hiç beklemeden yanıtladım. "Evet, bir Vahşi. Beni ölümden kurtaranlar Vahşilerdi. Aylarca onlarla yaşadım."

İçerisi buz kesti ve uzun bir sessizlik doğdu. Masadaki kimse yanıt vermiyordu ve ben de öylece bekliyordum. Herhangi bir kötü tepki gördüğüm, yanlış bir şey duyduğum an saldırmak için hazırdım, soluğumu tutmuştum. Rans ya da ailesi hakkında kimsenin atıp tutmasına izin vermeyecektim.

"Demek seni iyileştirdi."

Yaşlı adamın düşünceli sesiyle ona döndüm, maskeler onları tanımamı güçleştirse de artık hangisinin daha çok söz sahibi olduğunu az çok anlamıştım.

"Evet," dedim kararlı bir tonla. "Onun kurtulmadığı hiçbir planın içinde bulunmayacağım. Gerekirse şimdi çıkar ve tek başıma giderim." Herkes bana bakarken son sözümü söyledim. "Ölmem gerekirse öleceğim."

Bir süre kimseden yanıt gelmediğinde cesurca devam ettim. "Sonuçta onların yalancı oldukları konusunda hemfikir gibi görünüyoruz. Sınırların dışında bir yaşam olmadığı, Vahşilerin bize saldırmak için hazır olduğu ve diğer tüm anlatılanlar koca bir yalan. Yuva'daki birçok rivayet, şişirilmiş balondan ibaret. Aksi olsaydı şu anda canlı olarak karşınızda oturamazdım."

Nefes nefese kalsam da sesimi çıkarmam gereken bir anda olduğumun farkındaydım. Bana duydukları saygıyı beni iyileştirenlere de duysunlar istiyordum, intikamım için ne büyük bir çaba verdiklerini duysunlar istiyordum.

"Eğer kafanızda bir soru işareti varsa ben anlatmak için hazırım." Her birinin gözlerine ağır bir hareketle tek tek baktıktan sonra fısıldadım. "Duymaya hazırsanız."

Uzun bir süre yine yanıt gelmedi. Beni hayatta tutmak istemeleri, sınırların ötesindeki karanlık gerçeklerle ilgili gerçekleri değiştirmiyordu. Bir yanda yaşamları boyu duydukları ve inandıkları doğrular varken diğer yanda ben vardım. Geri adım atmayacağımı ve gerekirse öleceğimi anladıklarında kimseden çıt çıkmadı. Bir süre sonra Mark'ın yanında oturan kahverengi saçlı kız huzursuz bir şekilde kıpırdandı, cümlelerimin insanlarda iyi bir etki bırakmadığını görsem de dikleştirdiğim başımı eğmedim. Kız ortamdaki kötü havayı dağıtmak ister gibi araya girdi.

“Sürekli uğursuz şeylerden bahsetmeye gerek yok, ha? Kimse ölmeyecek. Bunu söyleyip durmayın. Zaten onlar kafamızda büyüttüğümüz kadar güçlü değiller. Buna eminiz, değil mi?”

Aramıza en son katılan maskeli, kızı onayladı. “İçeriden gelen bilgiler fena değil. Ortalık kızıışmış durumda, hiç merak etmeyin. Hepsinin suyu ısındı.”

Her birinin sesinde tepedekileri devirmek için büyük bir beklenti ve haz olduğunu işitiyordum. Ne zamandır bunun hayalini kuruyorlardı? Dahası, bunu nasıl bu kadar gizli sürdürebilmişlerdi?

Yaşlı adam elini öne doğru uzattı ve son gelen maskeliyi daha fazlası için teşvik etti. “Kalemi al, evlat. Başla.”

Bunun bir ulak olduğunu anladım, çocuk kalemi aldı ve masada herkesin eğilmiş olduğu büyük kâğıda işaretlemeler yapmaya başladı. “Yeni gelen yabancından başlamak gerekirse...” Yutkundum ve kâğıda doğru eğildim, Rans’la ilgili söylenecek her şey kalbimi tekleliyordu. “Yani Vahşi, şu an mahzende. Çevresinde yüksek bir koruma var. İçeriden aldığımız bilgiye göre tahminen otuz kişiden fazlalar.”

Mark bir küfür savurdu. “Sadece mahzende otuz kişi olduğunu mu söylüyorsun?”

Maskeli çocuk başını salladı ve verileri kâğıda yazmaya devam etti. “Evet. Evera’yı kaybettikleri için büyük bir telaş

hâlinde oldukları ortada. Herkes çıldırmış durumda. Özellikle Erele.”

Çocuk bir anlığına duraksadıktan sonra kâğıttaki farklı bir bölgeyi işaretledi. “Şimdilik buraya, Beyaz Bölge’deki evlerine gelemeyecekler gibi görünüyor.”

Soles hırçınca araya girdi. “O pislik şimdi nerede?”

Kâğıda bakarak devam eden çocuğun sesi alaycıydı. “Bir korkak gibi örgüt binasının yer altında saklanıyor.”

Şaşkınca kaşlarını kaldırdım. Bu kadar fazla bilgiye erişmiş olmalarını beklemiyordum.

“Oraya giriş de şimdilik mümkün görünmüyor, mahzen-den bile daha korunaklı denebilir. Tabii, istediğimiz zaman baskın yapabileceğimiz birkaç zayıf nokta bulduk, keşiflerimiz devam ediyor. Gözcülerin kalan kısmı, yani yaklaşık elli kişi Erele’yi korumak ve üyelerimizi durdurabilmek için dış kapıda bekliyor. O kadar paniklemiş durumdalar ki Yuva’da neredeyse kontrol kalmadı, evleri gezen Gözcü sayısı çok azaldı.”

Yaşlı adam keyifle başını salladı. “Bu çok güzel. Bizim vakitimiz yaklaşıyor.”

Çocuk başını sallayarak onayladı. “Üyelerimiz halkın arasına karışıp İles’in öldürüldüğü bilgisini yaymaya devam ettiği için sesler yükseliyor, kargaşa güçleniyor. Örgüt binasının önünde bizim kim olduğumuzdan habersiz olmasına rağmen farkında olmadan kaosu körükleyen çok sayıda insan var. Açıklama istiyorlar.”

Herkes düşünceli şekilde başını sallarken dışarıda ne büyük bir fırtınanın kopmaya başladığını anlayarak titrek bir nefes bıraktım.

Ulak sözünü bitirir bitirmez Mark heyecanla araya girdi. “Bence bu aşamada beklemek en büyük hata olur. Bir an önce halka duyuru yapmaya başlamalıyız.”

Hangi duyurulardan bahsettiklerini sormak istesem de fırsatım olmadı çünkü kâğıt üzerine işaretlemeler yapan maskeli çocuk yeniden araya girdi.

“Sakin ol, Mark. Bu gece olmaz, Taşlık Meydan’da sabahın erken saatlerinde bir haber vereceklerini söylediler. Henüz Yuva’ya duyurmasalar da iyi bir şey olmadığını tahmin ediyoruz. Eğer Evera ellerinden kaçmamış olsaydı eminim daha erken harekete geçecek, infazı hızlandıracaklardı. Her ne kadar şu anda paniklemiş olsalar da silah ve kişi sayısı yönünden hâlâ bizden çok daha iyi durumdalar.”

İsyancıların Erele’nin sığındığı yerin bilgisi dâhil olmak üzere bu kadar çok şeye erişmiş olması kanımı dondurmuytu. Bu, benim tahmin ettiğimden çok daha büyük bir oluşumdu. Bu odadaki on kişiden ibaret olmadıkları oldukça aşikârdı. Peki bu bilgileri onları veren kimdi?

Kendimi bir anda tek bir isim söylerken buldum. “Sina. Sina sizden.”

Hauralarımı yokladığımda bunun doğru olduğuna neredeyse emin oldum. Beni öldüreceklerini anladığı o gece, kadının hiç düşünmeden *kaç* diye fısıldadığı, her şeyi başlattığı, diğer Seçkinler gibi bana apaçık zarar vermediği, her zaman diğerlerinden daha farklı bir tavrının olduğu... Her şey bir bir zihnime üşüştü.

Saçları ağarmış yaşlı adam bana döndüğünde maskesinin açık bıraktığı gözleri zekice parlıyordu.

“Evet, kızım,” derken sesi gururluydu. “Sina bizim en değerli üyelerimizden.”

İnanamıyordum, öyle büyük bir şaşkınlığa uğramıştım ki masaya tutunma ihtiyacı hissettim. Ben İsyancılar denilen kişilerin sıradan halktan olduğunu düşünürken Yuva’nın yönetici sınıfındaki bir Seçkin’in bile onlardan biri olduğunu duyuyordum. Bundan daha büyük ne olabilirdi? Elbette tüm bilgilere bu kadar kolay erişmeleri şimdi mantığa oturuyordu.

"Seni kaçıрма planımızı kolaylaştıran kişi Sina'ydı. Topluluğun nereye yönleneceğini ve senin yanında kaç kişilik bir Gözcü ekibi bırakacaklarını bize haber verdi."

"Ama her şey çok hızlıydı," diye fısıldadım şaşkınca. "Böyle bir şeyi hiç fark etmedim."

Yaşlı adam yeniden gururla başını salladı. "Bunun için çok çalışıyoruz. Hayatımızı riske atma pahasına planlarımızı uygulamaya geçiriyoruz." Kısa bir an duraksadı. "Bir gün, bir ay değil... Yıllardır bu isyanı bekliyoruz."

Kalbim hızla çarpmaya ve göğüs kafesimi dövmeye başladığında yanıldığımı anladım. Sınırlardan kaçtığım gece, tek isyankârın ben olduğumu sanmıştım. Öyle değildi, öyle olmadığının kanlı canlı bir şahidi olarak burada, bu masadaydım. Şu anda yüzüme bakan herkes büyük bir amaç uğruna kendini feda etmeye ant içmişti. Korkusuz cümleleri, cesur hamleleri, bizi yalanlarla uyutanlar için kurdukları alaycı cümleleri içimdeki bir yere dokundu ve orayı sızım sızım sızlattı. Yalnız kaldığımı düşündüğüm geceleri hatırladım, kardeşime sözümü tutamayacağımı hissettiğim geceleri... Ağlamamak için dişlerimi sıktım. Soles gözlerimdeki kindar bakışı ilk fark edenlerden biriydi, onun bakışlarındaki öfke belki benimkinden bile daha diriye.

Hissizce mırıldandı.

"Daha yeni başladık, Evera. Yapacaklarımıza sen bile inanamayacaksın."

Güneş doğmak üzereydi ve Taşlık Meydan'a giden yoldaydık. Çalıların arkasında kalacak şekilde ilerlerken kendimizi olabilecek en iyi şekilde kamufle ediyorduk. Sekiz kişilik dağınık bir grup hâlinde yürüdüğümüz yolda ben ortaya alınmıştım. Etrafımdakilerin uzun boyu sayesinde görünmemi engellemeye çalışıyorlardı. En öndeki Mark'tı, iri bedeninin arkasına beni saklamışlardı. Hemen yanında uzun boyuyla ablası Soles ve bir başka üye vardı. Kendi aralarında sohbet

ediyor gibi yapırlarken dikkat çekmemek için ellerinden geleni yapıyorlardı. Bana bir pelerin giydirmişlerdi, şapkasını aşağı çekmiş ve yüzümü gizlemiştim. Açık rengiyle hemen tanınmama sebep olacak sarı saçlarımı ensemden toplamış ve pelerinin şapkasının içine saklamıştım. Boynumu, çenemi ve dudaklarımı kapatan atkı beni hem ısıtıyor hem de yüzümün çok az bir kısmını görünür kıldığı için iyi hissetmemi sağlıyordu.

“Şuradan geçeceğiz.”

Mark kaşıyla daha تنها olan yolu işaret ettiğinde arkamdaki üyelerden biri hızlı adımlarla öne geçti. O öne geçtiği an öndekilerden biri dikkat çekmeyecek şekilde adımlarını yavaşlattı ve arkadakinin boş bıraktığı yeri doldurdu. Her hareketleri öylesine doğal, öylesine çalışılmıştı ki dışarıdan bakan biri burada bir şeyler döndüğünü kolay kolay anlamazdı.

“Kontroller yapıldı mı?”

Mark kendisine gelen soru karşısında başını salladı ve kısa kesti. “Hiçbir sorun yok. Yerimiz hazır.”

Meydana geldiğimizde تنها sokaklardan yürüdüğümüz için en arka bölgeye çıkmıştık. Bu son derece işimize yarayacak bir detaydı çünkü en önde Erele’nin zehir saçan gözlerini ve Seçkinleri göreceğimizi biliyordum.

“Kalabalığa girecekler mi?”

Yanımızdaki bir başka üye sorusunu yönelttiğinde bu kez Soles yanıtladı. “Hayır, tüm kalabalığı denetleyecek sayıda Gözcü olmadığını söylediler. Neredeyse hepsi Erele’in çevresine konuşlanmış olacak.”

“Güzel.”

Onlar da benim gibi dikkat çekmemek için siyah maskelerini çıkarmışlardı, bazılarının yüzünü görsem de bazıları benimkine benzer atkılarla yüzlerinin yarısını kapatmaya devam ediyordu. Değişmeyen tek şey, kıyafetlerinin renkleri ve bileklerindeki semboldü. Tüm giysileri siyahtı ve bilekle-

rinde maskelerindeki güneş sembolünün aynısının çizildiği kumaşlar bağlıydı. Bu, birbirlerini tanıma yöntemlerinden biri olabilirdi.

“Evera burada duracak.”

Mark kaşlarıyla yanını gösterdiğinde beni o tarafa gönderdiler. Sağımda, solumda, önümde ve arkamda koruma görevi gören insanlar vardı. Aslında hedefleri beni bu meydana getirmemek ve sığınak adını verdikleri bir yerde saklamaktı ancak bunun güvenilir olup olmayacağından emin olamadıkları için beni yanlarında götürmeye karar vermişlerdi. Bu benim de işime gelmişti çünkü önemli bir detayı kaçırırsam ve Rans’ın zarar görmesine sebep olursam diye ödüm kopuyordu. Her an her şeyden haberdar olmak zorunda hissediyordum.

“Geldiler.”

Soles’in sesiyle birlikte başımızı kaldırdık ve meydanın en tepesindeki kayalıklara baktık. Çok kısa bir zaman önce tasmayla oraya çıkarıldığım an mih gibi aklımdaydı. Şimdiyse yanlarında ben yoktum. Her yerde beni aradıklarına, isyanın telaşı içinde beni ihmal eden herkese ceza kesildiğine adım kadar emindim.

“Ranav, sen sağa geç.”

Mark’ın seslendiği kişi, beni kaçırmaya yanımda getirdiği sıksa Gözcü’ydü. Siyahlar içinde kendini kamufle etmeyi başarmış olan bu çocuk da benim gibi heyecanlı görünüyordu, birkaç adım attı ve tam yanımda durdu. Böylece Mark, Ranav, Soles, kahverengi saçlı kız ve ben bir çember oluşturmuş olduk. Meydanda gezinen küçük çocukların ve kamburlukları yüzünden iki büklüm gezen yaşlıların aramızdan geçip gitmelerine ses çıkarmıyorduk, bu bizi hareketli kalabalığın bir parçası gibi gösteriyordu. Gözlerim etrafı taradığında gerçekten de çok az sayıda Gözcü olduğunu fark ettim.

“Peki ya burayı kontrol etmek için yanımıza yaklaşırlarsa?” diye fısıldadığımda yanıt gecikmedi.

Mark kulağıma eğildi. "Sana yaklaşımadan işlerini bitiririz."

Başımı kaldırıp ona baktığımda koyu renk gözleriyle gözlerim buluştu, gayriihtiyari fısıldadım. "Nasıl?"

"Ön tarafta acil durum hazırlığı için bekleyen on kişi daha var. Hepsi silahlı ve etrafa dağılmış hâldeler."

Bu cevap benim için yeterliydi, başka bir şey söyleyemeden başımı salladım. Çok geçmeden meydanadaki hareketlilik arttı ve uğultular yükselmeye başladı.

"O sinsiyi idam mı edecekler?"

"Bilmiyorum, umarım."

"Bir an önce cesedini hayvanlara yem etmeliler."

"O kız zehirli, hayvanlar bile ona dokunmak istemez."

"Peki ya kızı idam etmezlerse? O zaman ne için toplandık?"

Uğultular susmuyor, aksine artıyordu. Pelerinimin içine daha çok gizlendim ve etrafımdakiler de içinde olduğum çemberi iyice daralttılar.

"Artık bir açıklama yapsalar iyi olur yoksa susmayacağız!"

"İsyancıları duydun mu? Ayaklanma başlamış diyorlar."

Bir adam yüksek ve kalın sesiyle konuşmalarını bıçak gibi kesti. "Susun da ne anlatacaklarını duyalım, elbette bir açıklamaları olacak."

Tüm Yuva halkı gergindi, birileri her zamanki gibi önle- re geçmeye ve konuşulanları daha çok duymaya çalışıyordu. İtişmeler başladığında Mark'a biraz daha sokuldum, bedeninin gölgesindeydim.

"Sevgili Yuva halkı, sevgili İzciler! Yüce Erele hepinizi selamlıyor."

Bağırın Sina'nın erkek kardeşi Sintera'ydı. Yüzü kaskatıydı, bakışları korkunç bir karanlıkla kaplıydı. Kız kardeşi İsyancılar- ım ederken onun hiçbir şeyden haberinin ol-

maması son derece tuhaftı. Fakat üyelerden biri olsaydı onun da adını geçireceklerini biliyordum, belli ki aynı aileden iki kişi farklı yollara sapmıştı.

"Benim gibi," diye fısıldadım. "Ailemden koptuğum o günkü gibi."

Sina daha arkada olduğu için kadını net göremiyordum. Tuhaf bir şekilde Aryan daha önlerde bekliyordu, Erele'nin sağ koluymuşçasına yanında dikilmişti. Olven'in diğer Gözcülere emir verdiğini görüyordum, bir yandan da kalabalığı seyrediyordu. Bunca kişinin arasında beni göremiyordu ancak ben endişesini gizleyemediğini bilecek kadar ezberimde olan gözlerini görüyordum. Korktuğu anları saklamakta usaydı.

"Bugün burada sizlere çok önemli duyurular yapmak için toplandık! Şimdi sözü ona takdim ediyorum, saygılarımız Yüce Erele için!"

Erele onu son gördüğümdeki elbisesinin içindeydi, birkaç adım ilerleyerek öne çıktı. Onunla beraber yanında neredeyse sayısı elliye bulan Gözcü de adım attı. Bu inanılmaz bir korkaklık örneğinden başka bir şey değildi, alayla gülmek istiyordum.

"Sevgili halkım. Zor zamanlardan geçtiğimizi hepiniz biliyorsunuz. Yuva'ya sızan bir yalan bizi sokmaya kalktı, neyse ki onun çaresine baktık!"

Erele sözünü bitirdiği an büyük bir alkış tufanı koptu. İnsanlar, söz konusu beni lanetlemek olduğunda hiç olmadıkları kadar heyecanlanıyordu. Delirmiş olduklarını düşündüm, kafayı yediklerini... Kimse bu kadar bağınaz olamazdı. Amacımı sorgulamamışlar, kardeşim için döktüğüm gözyaşını görmek istememişlerdi.

"Merak etmeyin! Onunla ilgili sizlere güzel haberler vermeye devam edeceğim, şu anda o yılan kız zindanlarımızda inim inim inleyerek can çekiyor. Bizden af diliyor! Sizden,

rüm Yuva halkından özür diliyor. Yaptıklarının bedelini en ağır şekilde ödeyeceğine emin olabilirsiniz.”

Yalanları ardı ardına sıralarken ben kocaman açtığım gözlerimle meydanın tepesindeki adama bakıyordum. Gerçek bir dolandırıcı, bir düzenbazdı. Gözünü dahi kırpmadan kendine güvenen bir tavırla benim hakkımda konuşup duruyordu.

“Nasıl olur?” diye öfkeyle fısıldarken Mark hızlı davranıp beni susturdu.

“Kalabalığı bastırmasının tek yolu, her şeyin yolunda olduğunu söylemek. Seni kaçırdıklarını söylerlerse itibarları zedelenecek, bunu asla göze alamayacak kadar korkağın teki.”

Dişlerimi sıktım ve sustum. Erele ise kalabalıktan aldığı alkışla sözüne devam etti.

“Kızın infazını ne kadar çok istediğinizi biliyorum ancak biz sizin daha çok seveceğinizi bildiğimiz bir şeyle geldik. Hazır mısınız?”

Tüm kalabalık yeniden haykırmaya başladığında uzun boyuyla arka tarafındakileri kapatmış olan Erele, ağır ağır oraya döndü. Eliyle bir işaret yaptığında Gözcüler oraya koştular.

“İşte bugünkü şenliğimiz! Karşınızda bir Vahşi duruyor!”

Donakaldım. Kalp atışım yavaşladı, ölümle yaşam arasındaki o ince çizgiye uğradım. Tüm bedenim delice terledi ve Mark’ın koluna sıkıca tutundum.

Celesa’nın pis gülüşü eşliğinde, yanlarındaki onlarca Gözcü’yle Rans meydana çıkarıldı.

“Ha-hayır...”

Büyük bir çıgık dudaklarımdan kopmak üzereyken Mark hızlı davrandı ve beni kendine çekip yüzümü göğsüne bastırdı. Soles bir adım öne geçti ve görüş alanımı kapattı. Beni, verebileceğim herhangi bir tepki yüzünden hızlıca susturdular. Dehşete düşmüştüm, bedenim tir tir titriyordu.

“İşte o pislik burada, dün bize saldırı düzenleyecekken yaladık!”

Rans'ın Gözcüler tarafından öne çıkarılan vücudunu gören tüm kalabalık, daha önce rastlamadığı bu yabancıya haykırmaya, çılgınlık atmaya, küfretmeye başladı.

"Vahşi! Vahşi! Pislik Vahşi!"

"Ölüm!" diye bağırmaya başladıklarında bayılacağımı zannettim.

Hep bir ağızdan başlarını kaldırmış meydana haykırıyorlardı. "Ölüm, ölüm, ölüm!"

"Bir şey yapın," dedim ağlamaklı sesimle. "Bir şey yapın, yalvarırım onu kurtarın."

Mark her an oraya koşabileceğimi bildiğinden beni sıkıcı tutmaya, göğsüne saklamaya devam etti. Soles ve diğer tüm üyeler çevremdeki çemberi bir an olsun genişletmedi, benim aksime onlar hissizce Erele'yi dinliyorlardı.

"Sakin ol," diye bir fısıltı duysam da bu sesin kimden geldiğini bilmiyordum.

Delirmenin eşiğindeydim.

"Bu kutsal Yuva'mızda hepinizin gözleri önünde bir Vahşi kanı akıtılacak olması ne büyük şeref, bunu benim yapacak olmam ne büyük onur! Bu alçak yaratık işte karşınızda. Korkmayın, halkım! Ben her zaman olduğu gibi sınırlarımızın güvenliği için bu yaratıklarla mücadele etmeye devam edeceğim. Onlardan hiçbiri içimize sızamayacak!"

Rans'a diz çöktürdüklerini gördüm. Yüzünü net göremiyordum çünkü mahvolmuş hâldeydi. Şakağından kan akıyordu. Dudağı şişmiş, gözleri neredeyse kapanmıştı. Beni kurtarmak için girdiği Yuva'da şimdi esir düşmüştü.

Bense serbesttim. Nefes alıyordum, hayattaydım, kurtarılmıştım. Rans benim yüzümden ölecekti. "Yalvarırım bir şey yapın," diye ağlamaya başladığımda sesim giderek kısılıyordu. Bağırırsam bile onu kurtaramayacağımı, benimle birlikte burada birçok kişinin yakalanmasına sebep olacağımı biliyor-

dum. Araf'ta sıkışıp kalmıştım, ne ileri gidebiliyor ne de geri dönebiliyordum.

"O ölemez," dedim hıçkırıklarımınla. "O ölemez."

Sonra bir şey oldu. Aylardır ansızın beni yoklayan o his yeniden göğsüme doğdu. Tıpkı önceki seferlerde olduğu gibi saç diplerimden başlayıp her bir teli anbean dolaştı. Tenime yayıldı, ayak uçlarıma ulaştı. Beni esir aldığı o anda ölümüne yaklaştım ancak ölmedim. Garip bir şey zihnime fısıldadı. Gözlerimi aniden açtım.

"Ölmeyecek," dedim telaşla. "Ölmeyecek."

"Evera, sakın ol... Eğer..."

Etrafımı saran insanlara döndüm ve ellerim tir tir titrerken hepsinin ellerini tutmaya çalıştım. Bir yandan başımı eğiyor, yüzüm görünmesin diye çabalıyordum.

"Ölmeyeceğini hissediyorum. Erele yalan söylüyor, öldürmeyecek. Buna eminim."

Soles şaşkınca gözlerini açtı. "Na-nasıl?"

"Eminim, Soles," dedim telaşla.

Erkek kardeşi Mark'a döndüm. "Öldürmeyecek, Mark. Biliyorum, her zerremde hissediyorum. Başka bir şey olacak. Başka bir şey yapmak istiyorlar."

Durumun ne kadar garip görüldüğünün farkındaydım ancak hislerime engel olamıyordum. Bu o histi ve ilk kez bu kadar yoğundu. Zaman zaman kalbime uğrayan, acı çektiğim anlarda bana doğruyu fısıldayan, bir şekilde hep haklı çıkan o histi. Adını koyamıyordum ancak onu tanıyordum. Bana hedefin Rans'ı öldürmek olmadığını söylüyordu, başka bir oyun dönüyordu.

"Eğer onu öldürmeyeceklerse bunu senin ortaya çıkman için deniyor olabilirler. Dayanamayacağını tahmin ediyorlar."

"Ever," dedim hızla başımı sallarken.

Mark düşündüğünden daha zekiydi, ellerini tuttum ve yardım dilendim. "Bir şey yapalım. Sina size hiçbir şey söylemedi mi? Birisi..."

Kahverengi saçlı kız öne geçti ve beni susturdu. "İsim kullanmıyoruz. Sessiz ol."

"Özür dilerim," desem de telaşım azalmadı. "Özür dilerim. Sadece burada bekleyemiyorum."

Mark yanında getirdiği sıkı Gözcü çocuğa eğildi. "Ranav. İkinci planı devreye sokuyoruz."

Çocuk bir an bile beklemeden başını salladı. "Tamamdır."

Sonra hızla kalabalığa karıştı ve gözden kayboldu. Hepimiz onun ardından bakıyorduk, Mark kendinden son derece emin şekilde başını dikleştirilmiş bekliyordu.

"Eğer hazırsanız bu Vahşi'nin kanını ilk akıtacak kişi ben olacağım, İzciler! Benden sonra sevgili Seçkin Celesa büyük bir sabırsızlıkla bekliyor."

Celesa, Erele'nin sözlerinden sonra büyük bir kahkaha attı ve eğilerek kalabalığı selamladı. "Her biriniz için bunu keyifle yapacağımıza şüpheniz olmasın. Bir gündür ilgilendiğim bu Vahşi ile son derece iyi anlaşıyoruz, sabırsızım!"

Rans hakkında böyle konuşması kanımı dondururken ben gözlerimi sevdiğim adamdan ayıramıyordum. Celesa'nın zalimliğinin ilk şahitlerinden biri idim, ona ne yapmıştı? Yüzü tanınmayacak hâle geldiği için onu iyi göremiyordum, tepesinde dikilen adamlar güçlüce omuzlarına çökmüştü. Kıyafetleri yırtılmıştı, kim bilir ne çok üşüyordu. Kıpırdamadan, doğruca ileriye bakarak bekliyordu, gözleri kıyametimdi. İçeri benim için girmiş, canını hiçe saymıştı ve şimdi hiç beklemediği bir yerde halka sunuluyordu. Beni bulamadığında ne hissetmişti? Aramızda bu kadar büyük bir özlem varken, kalbim Rans için atarken o nasıl bir hezeyana uğramıştı? Keder beni kahrediyordu, vicdan azabımdan ölecektim.

"İşte başlıyoruz. Kılıcımı getirin!"

Erele elini uzattığı an bir kılıç getirildi. Parmakları kılıcın kabzasını sıkıca kavrarken kalabalığa son kez gülümse-
di. Gaddar yüzünde sinsi bir parıltı vardı, bunu tanıyordum. Öne çıkmamı bekliyordu, beni ele geçirmek için yapamaya-
cağı şey yoktu. Eğer büyük bir yanlışlığa düşmüş olsaydım bir
adım öne çıkar ve durmasını haykırırdım. Ancak çok derin-
lerden doğup beni yoklayan o fısıltı, bana onun Rans'ı öldür-
meyeceğini söylemişti. Öldürdüğü an biterdi, beni bulmak
için tüm yolları tüketmiş olurdu, bunu kendisi de biliyordu.

Adını bilmediğim bu hissin kalbimde ne zaman var oldu-
ğunu bilmiyordum. Bir şey onu bende doğuruyordu, bir ses
o hissi çağırıyordu. Bu hem korkunçtu hem de karşı konu-
lamazdı.

“Öyleyse...”

Pürdikkat bir şekilde kalabalıktan bir hareket bekliyordu.
Kılıcı kaldırdı, kaldırdı, kaldırdı. Rans'a doğru indirmeden
önce Celesa ve diğer Seçkinler sevinç naraları attı, halkı iyice
ateşlemeye çalışıyorlardı.

Ve tam o anda Mark'ın yüksek ıslığıyla birlikte büyük bir
kargaşa başladı.

“Burada! Evera Alfen burada!”

Bağırان kişi, az evvel yanıımızdan ayrılan Ranav'dı. En ön-
lere geçmişti ve kalabalığın içine karışmıştı. Elini kaldırmış,
ilerideki bir kadını işaret ediyordu. Gözlerimi oraya çevir-
diğimde tıpkı benim gibi sarı saçları olan, mahzenden kaçır-
ıldığım gün giydiğim elbiseyi giymiş olan bir kız gördüm.
Aceleci adımlarla meydandan uzaklaşıyordu. O ben değildim
ancak olaylar öyle hızlı gelişmişti ki ilk bakışta onu gören
herkes ben zannederdi.

Erele boynunda kabaran damarları ve yüzündeki tebessü-
mün yerini alan sinsiliğiyle haykırdı. “Orada! Haini tutun!”

“Neler oluyor?” diye dehşetle soluduğumda herkesin son
derece sakin olduğunu gördüm.

“İkinci planı devreye soktuk. Dikkatlerini dağıtıyoruz.”

“O kız kimdi?” diye şaşkınca sorarken sesim alçaktı.

Mark’ın sesi netti. “Üyelerimizden biri. Görevi seve seve kabul etti.”

Taşlık Meydan’daki tüm Gözcüler onun peşinden koşarken Erele çok hızlı bir şekilde koruma altına alındı, Celesa ve diğer tüm Seçkinler adamın etrafını çevreledi. Aryan Seçkinlerle kalırken Olven’in kızın peşinden koştuğunu gördüm. Halk hiçbir şey anlamadığı için uğultu başlamıştı, bizler gibi donakalmış hâlde olanlara seyirciydiler.

“Kızın tutsak olduğunu söylememişler miydi?”

Bir başka ses yanıtladı. “Yalan mıydı?”

Başka bir adam bağırdı. “Yalan söylemiş olamazlar!”

Rans’ın birkaç Gözcü tarafından sürüklenmeye başladığını gördüğüm sırada oraya koşmak istedim ancak yanımdakiler kollarıma yapıştı. Eğer şimdi bir şey yapamazsam bir daha hiç fırsat bulamayabilirdim. Gayriihtiyari ileri koşmak için çabalarken bana müsaade etmediler, Soles sert bakışlarıyla önümü kesti.

“Sakin ol. Onu alacağız fakat bunu sen yapmayacaksın.”

Cümlesini bitirdiği an söylediği şeyi haklı çıkaran bir manzarayla karşılaştım. Kayalıklarla çıkan birçok insan Gözcülerle boğuşmaya başladı. Bunlar en öndeki İsyancılar olmalıydı. Son derece atik ve organizeydiler. İçlerinden birinin Rans’a doğru atıldığını ve onu kurtarmaya çalıştığını gördüm.

Kalabalıktan, “Neler oluyor?” sesleri ve şaşkınlık nidaları yükselirken bu kargaşaya anlam veremiyorlardı. Gözcülerin sayısı çok azalmıştı, bunun en büyük sebebi birçoğunun Erele’nin peşinden giderken kalanların ben olduğumu zannettikleri kızı yakalamak için koşmasıydı. Bu sayede Rans’ın yanında çok az kişi kalmıştı. Belli ki tüm bunlar hesaplanmıştı. Sina akıllı bir kadındı, ihtimaller dâhilinde olabilecek tüm şeyleri hesaplayıp bir kez daha casusluk yapmışsa şaşırmaz-

dım. Burada az sayıda Gözcü'nün kalacağı belki de en başından belliydi. Meydanda bir haykırış duyulduğunda kalbim delice çarpıyordu.

"Dinleyin! Dinleyin, ey Yuva halkı!"

Bu sesi tanıyordum. Daha birkaç saat önce, hep birlikte toplandıkları masada bana öğüt veren saçları ağarmış yaşlı adamdan başkası değildi. Maske takmamıştı ancak benimkine benzer bir pelerin giydiği için yüzünün tamamı açıkta değildi. Herkes birbiriyle boğuşurken fırsattan istifade etmiş ve öne çıkmıştı.

"Size sesleniyorum, ey İzciler!"

Birkaç dakika önce Erele'nin bağırdığı yerden halka seslenirken kendinden emindi. Biraz arka tarafında büyük bir hengâme yaşanmasına ve üyelerin birçoğu Gözcüleri alt etmeye çalışmasına rağmen adam büyük bir güçle kalabalığa hitap etmekten geri durmuyordu.

"Az önce kızın tutsak olduğunu söyleyenler şimdi hain diye haykırarak kızın peşinden koşuyor! Görüyor musunuz? Nasıl kandırıldığımızı siz de benim gibi izliyor musunuz?"

Yapmaya çalıştığı şeyi anlayan birkaç Gözcü adama saldırıp onu susturmaya çalışsa da giyimleriyle kendini belli eden İsyancılar bu durumu engelledi. Tam da Mark'ın söylediği gibi yaklaşık on kişi, büyük bir uyum içinde önceden belirledikleri şekilde Gözcüleri kontrol altına alabilmişti. Herkes ben olduğunu sandıkları kızın peşinden koştuğu için oluşan boşluk sayesinde İsyancılar ilk kez meydanda toplanmış, tüm halka hitap edebiliyordu.

"Bakın! Bir Vahşi olduğunu söyledikleri adamı burada bırakıp hep birlikte Erele'nin peşinden gittiler. Madem bize çok değer veriyorlar, öyleyse neden bizi Vahşi ile bıraktılar? Artık gözlerinizi dört açın!"

Yaşlı adam tüm gücüyle haykırdı, o ana dek sesinin bu denli yüksek çıkabileceğini asla tahmin etmemiştim.

"Onların sevdikleri biz değiliz! Onların sevdikleri güçleri, itibarları, sadece ve sadece kendileri! İşte burada yalnız bırakılışımızdan anladığınız üzere, sadece kendi menfaatlerini düşünüyorlar. Herkes etrafına baksın!"

Adamın nefesi yetmediğinde bir başka İsyancı gür sesiyle kalabalığa bağırdı, o da kayalıklardaydı.

"Neden bizi her zaman koruyan Gözcüler şimdi aramızda dolaşmıyor? Kendiniz şahitsiniz! Onların tek görevi yüce adını verdikleri kişileri korumaktan başka bir şey değil. Sizler bir dilim ekmeğe muhtaçken, bizler çoğu gece aç ve sefil bir hâlde uyurken keyfi yerinde olanlar hiçbirimizi umursamıyor! Bunu anlamanız için daha ne olması gerekiyor?"

İsyancıların Rans'ı kurtardıklarını gördüğümde titriyordum. Gözcüleri yere yatırmışlardı, dizlerini sırtlarına bastırarak hareket etmelerini zorlaştırıyorlardı. Yaşlı adam bu andan istifade ederek yeniden bağırdı.

"Bir zamanlar kalpten inandığımız o güneş artık Yuva'mızı ısıtmıyor. Bizler mutluluk ve huzuru kaybettik, artık sadece korkuyla yönetilir hâle geldik. Uyanın, insanlar! Uyanın, ey halk! Eğer sınırların dışında ölüm varsa bu kız nasıl içeri girebildi? Bu kız neden öldürülmedi? Aklımızı, inançlarımızı, her şeyi yitirdik. Bu korku dolu esaret yüzünden hepsini kaybettik! Güneş bile karanlığımızı aydınlatmıyor."

Kalabalıkta sesler yükselmeye başlarken yaşlı adam son gücüyle bağırdı.

"Güneş kan kaybetti!"

Güneş kan kaybetti. Güneş kan kaybetti. Güneş kan kaybetti. Bunu hatırlıyordum. Bir ses bunu kulağıma fısıldıyordu, bu cümle çok tanıdıktı.

Sözünü bitirdiği an adamın etrafını iri yapılı ve güçlü İsyancılar çevreledi. Korunaklı bir çember içinde adamı hızlı bir şekilde kayalıklardan indirdiler. Gözcüler peşlerinden koşuyor ve halkın oluşturduğu kalabalığın içinden onlara kü-

fürler yağdıran bir kesim, yaşlı adamın peşine düşeceklerini haykırıyordu. Ortalık feci hâlde karışmıştı.

"Güneş kan kaybetti. Bunu bana o kadın söylemişti, beni hapsedtikleri odada hizmet için gelen o kadın..."

Zihnim allak bullak olmuştu. Gözümün önü kararıyordu. Onlarca, yüzlerce insan bağırıyor, koşuyordu. Gerçekle hayal ayırt edilemez bir noktada birbirine bulaştı ve içinden çıkamadım, cümle zihnimde yankılanmaya devam ederken İsyanlıların kim olduğunu anlamaya çalışıyordum. Tepeye baktım, yaşlı adamın etrafını çevreleyip onu canı gibi koruyan, ölesiyle savunan son derece donanımlı ve eğitilmiş insanlara.

Cesaretlerini takdir ediyor, belki bir dakika sonra nefes alamayacaklarını bildikleri hâlde tüm Yuva'yı ayağa kaldırmaya, uyudukları uzun uykudan uyandırmaya çalışmalarını nefesim kesilerek izliyordum. O yangın başlamıştı. Kimin başlattığı meçhuldü ancak başlamış olması kalbimde birçok acıyı harladı, kardeşime bir adım daha attığımı anımsattı.

Rans'ı da yaşlı adamla birlikte götürdüklerini gördüğümde telaşla yanımdakilere bağırdım.

"Nereye gidiyorlar?"

Mark hızlı bir şekilde koluma girdi ve iki parmağıyla kumaş tutarak pelerinimi iyice aşağı çekti, yüzümü neredeyse tamamen kapatmıştı.

"Hızlı yürü. Güvenli bir yere gidiyorlar."

Soles koşarcasına yanımda yürürken kardeşime katıldı. "Başını kaldırma, Evera. Sığınak çok yakında."

Kahverengi saçlı kız, az önceki kargaşayı başlattıktan sonra yeniden yanıma dönen Ranav ve arkamızdaki birkaç isyancı ile birlikte meydandan ayrıldık. Buraya gelirken girdiğimiz تنها sokaklara döndük, korkuyla bağırarak insanlardan uzaklaşmaya başlamıştık.

Kulağıma çalınan son cümleler gençlere, çocuklara, yaşlılara aitti. Her yaştan, her cinsiyetten insan Yuva'nın durumunu sorguluyor, dehşete düşmüş hâlde bağıırıyordu.

"Doğru söylüyor olabilirler mi?"

"Saçmalama! Bunlar o yılan kızın içine ektiği kötülük tohumları... Sakın inanayım deme!"

Bir başkası haykırıyordu. "İsyan, isyan başladı! Uyanın, halk! Güneş bizi ısıtmıyor!"

"Sus dedim sana! Sus, alçak! İles'in aziz ruhu bizi bu zehirli cümlelerden korusun!"

Soluk soluğa kaldığım koşturmaca içinde Mark'a baktım.

"Rans," derken nefes nefeseydim, öksürmeye başladım. "Rans'ı..."

"Yetișeceğiz. Yanındakiler çok iyi eğitilmiş dövüşçüler, merak etme. Ona bir şey olmayacak."

Güven verici sesine ve kelimelerine sığınmaktan başka çarem olmadığı için beni götürmesine izin verdim. Arada bir beni yokladığını, kaçamak bakışlarıyla ne hissettiğimi anlamaya çalıştığını görüyordum. Rans'ı kaybetmekten bu kadar korkmam, onlarda büyük bir şaşkınlık yaratıyordu.

Sınırları aşan ilk kadın. Sınırların dışındaki Vahşileri bulan ilk kadın. Yetmez, bir şey daha... Onlardan birine delicesine âşık olan ilk kadın. Herkesin gözünde tam olarak böyle göründüğümü biliyordum.

Adımlarım bir anlığına birbirine takıldığında düşecek gibi oldum, Mark beni daha sıkı tuttu. Daha dün yüzüne bir tokat patlattığım bu adam şimdi tam yanımda, beni koruma görevini üstlenen ilk kişi olarak bir nefes uzağımdaydı. Yakalandığım andan beri olanlar bir kâbus gibiydi. Hızına yetişemediğim, uyanmak istediğim ancak gücümün son kırıtısına dek çaba gösterdiğim korkunç bir yolculuk. Engeli, dikenlerle dolu, yokuşlu ve sonsuz... Bir anlığına başımı

kaldırıp geçtiğimiz yere baktığımda kalbimde büyük bir sancı duydum.

“Evim,” diye fısıldadım.

Diğer evlere nazaran daha küçük bir yapısı olan, birkaç odalı minik bir kulübeden bozma yere baktığımda içim cız erti. Dışarıdan soluk renkli, bakımsız duran o duvarlar bir zamanlar orada yaşadığım en büyük mutluluklara da şahittti. Arka bahçemizin çok yakınından geçiyorduk. Hemen yan tarafımızda ise Aryan ve Arvin’in evinin bahçesi vardı, özlem dolu bir iç çekiş soluk borumda tıkanıverdi. Mazinin bu kadar can yakması adil değildi, bir zamanlar neşeli kahkahaların duyulduğu bu bahçeyi ben soldurmamıştım. Çiçekleri ben koparmamıştım; aileme ihanet etmek, buradan giderken koca bir enkaz yaratmak istememiştim. Fakat her ne oluyrsa işte buradaydık, İsyancılar tarafından hızlı bir şekilde yürütülürken dolu gözlerle seyrettiğimin evimin dibinde, terk ederken gözyaşlarımın beni boğduğu yerde.

“Güçlü ol. Kendini bırakamazsın.”

Fısıldayan Soles’ti, nereye baktığımı görmüştü. Fark edildiğim için bundan utanmışım gibi gözlerimi kaçırdığımda bana yeniden alçak bir sesle mırıldandı.

“Hepimizin kayıpları var, Evera. Geride bıraktıkları. Bırakmak zorunda oldukları...”

“Annem ve babam mezarıma bile gelmeyecek. Cesedimi bir çöp torbasına layık görüyorlar.”

Titreyen sesimle ona fısıldadığımda evden uzaklaşmıştık. Yuva’nın çıkışına yaklaştığımızı belli eden çalılıklara yöneldiğimizde kendimi tamamen onlara bırakmıştım. Son cümlemden sonra Soles derin bir nefes vermesine rağmen aileme ilgili bir yorumda bulunmadı, yine de söylemek istediği bir şey olduğunu biliyordum. Yuva’dakiler yanlarında olduğum bu gruba nasıl İsyancı adını veriyorlarsa İsyancılar da bu büyük savaşa sessiz kalanları hain sayıyordu. Bunu nereden bildiğimi kendime itiraf etmek zordu. Anneme ve babama ne

büyük bir öfke duyduğumu, yalnızca beni değil; küçüğümü, Zey'i ve hayallerini, intikamımızı terk ettikleri için onlara kin beslemeye başladığımı bilmeseler de olurdu... Sevdğin bir kalbin üstüne çizik atmak kelimelerle ifade edilemeyecek bir noktaydı.

Acı her zerremdeyken, "Boş ver, Soles," diye fısıldadım. "Bazı vazgeçişler mecburidir." Başımı kaldırıp gökyüzüne baktım. Yağmur yağacaktı, hava berbattı. Bugün de hiç kuş yoktu. "Bazen vicdanı sızlaması gereken vazgeçen değil, onu buna mecbur kılandır."

Gök gürlledi. İçimde bir şeyler paramparça oldu. Ruhum bedenimden ayrılmış gibi hissizce insanları izlerken koca bir ağacın iri gövdesinin hemen arkasına sakladıkları yeri bulmalarını, toprağı yoklamalarını izledim. Yaprakları ve kamufle ettikleri diğer şeyleri elleriyle temizleyip geçidi hızla açtılar.

Mark başını kaldırdığında gözlerini diktiğı ilk kişi bendim.

"Aşağı iniyoruz."

Hızlı adımlarla yanına ilerleyip durduğumda deliğe bakıyordum, kimseye fark edilmeden sessizce kazı yapmış olmaları müthişti. Bu gruptaki insanlar, imkânsıza yakın olduğunu düşündüğüm birçok şeyi çoktan başarmıştı.

"Sığınak aşağıda," diye arkamdan fısıldadı Soles. "İki girişimiz var. Bu kısmı bilerek ormana yakın seçtik."

Mark, "Aksi bir durumda farklı bir kaçış yolumuz olduğunu anlatmaya çalışıyor," diye ekledi ablasının sözü bitince.

Eğildim, kuyuyu andıran küçük deliğı incelerken bacaklarımı aşağı sallandırdım. Yalnızca birimizin bedenini alabilecek genişlikteydi. Kahverengi saçlı kız, minyon bedeniyle benden önce aşağı atladığında sesi çok uzaktan gelmemişti, birkaç metre kazmış olmalıydı.

"Gelebilirsin."

Mark'ın uzattığı ellerine tutunarak kendimi karanlık deliğe bıraktım, ayaklarımı bulduğum girintilere yerleştirip usul usul aşağı inerken kahverengi saçlı kız aşağıdan bana destek olmak için bacaklarımı tutmayı deniyordu. Bedenimi tamamen aşağı bıraktığımda hafifçe sarsılsam da düşmeden durdum, toprak ve toz yüzünden biraz öksürsem de hiç beklemediğim bir manzarayla karşı karşıyaydım. Düşündüğüm gibi zifiri değildi.

“Yüzlerce mum var,” diye mırıldandım. “Çok tuhaf.”

Geceleri karanlık ve yasaklar yüzünden hiçbir zaman yeteri kadar ışık verilmemiş olsa da İsyancılar bunun da bir yolunu bulmuştu.

“Bu nüneli takip ediyoruz, biraz ileride toplanma alanımız var.”

Diğerleri de arkamdan aşağı atlayınca Mark sert bir sesle birine emir verdi. “Girişi kapatın. Zinciri üç kez geçirin.”

Sesi yukarıdan gelen birinin aşağı inmeyeceğini anladım, girişi kamufle edecekti. “Tamamdır, hallediyorum.”

Kahverengi saçlı kız hızlı adımlarla önden giderken onun peşindeydim, arkamdaki İsyancıların da bizimle geldiğini duyuyordum. Yolun ikiye ayrıldığı noktada durduk, kız solu gösterdi.

“Burası.”

Kalp atışlarım kulaklarımdaydı. Uzandım ve derme çatma görünen kapıyı itekledim, tahtaları birbirine bağlayıp üzerine siyah bir örtü atarak kendilerine kapı yapmışlardı. İçeri girdiğimde beni büyük bir alan karşıladı, burası kesinlikle birkaç hafta ya da birkaç aydır var olan bir yer değildi. Tahtadan yapılmış masaya, alçak oturaklara, yatak olarak kullanılmak için hazırlanmış sedire bakılırsa bu insanlar buraya yıllarca bir şeyler taşımıştı.

Sonra gözlerim onu buldu, eşsiz mavileriyle buluştu, acıran yüzlerce anı kalbimi durdurdu ve aramızda bir tarih misali doğdu.

Ormana koşuyordum. Ölümü çağırıyor, hain diye bağırtıyorlardı. Koşuyordum, tökezliyordum, ağılıyordum. Zeyi düşünüyordum, daha hızlı koşuyordum. Bıçaklar tepemde uçuyordu. Biri tenimi acımasızca deliyor, etime saplanıyordu. Düşüyordum ancak durmuyordum. Yüzüm toprağa bulanıyor, gözyaşlarım çamur oluyor, sürünüyordum. Sonra yeniden düşüyordum. Yaprakların hisırtıları, her yerimi çizen dal parçaları, taşların sivri uçları ve baygın hâlim yüzünden artık hissizleşmeye başlayarak veda ettiğim onlarca acı... Sonra öldüm sanıyordum, gözlerim kapanıyordu, bu hikâyenin sonuna geldim diyordum. Ona dek. O beni bulana dek. Mavi gözleri bir cam gibi karanlıkta parlayana, üzerime eğilip nefesini hissettiğim ana, beni tüm bu zulümden kurtarana dek. Kâbus dolu bir gecede, karanlık bir ormanda, yaralarımı iyileştirmeye geldiğini bilmeyerek...

"Era," dedi.

Rans yanındaki sayısız İsyancı'nın arasında maskesi olmayan tek kişiydi, doğruca bana bakıyordu. Her an bir şey yapabilirmiş gibi tedbiri elden bırakmamak için tepesine birkaç kişiyi dikmişlerdi, Rans'ın bir adım ötesindelerdi. Gözümünden bir damla yaş firar edip tenimden kayıp gitti.

"Rans."

Fısıltım titrekti. Ayağa kalktı, yanındaki insanları umursamadı. Kurallarını bilmediğimiz bu yerde, ikimizin de yüzü yaralarla ve kederle kaplıyken aynı anda birbirimize doğru koştuk. Bir saniye sonra onun kollarındaydım. Güçlü elleri sırtıma dolandı, bedenimi kendi bedenine yapıştırdığında günlerdir tuttuğum çığlıkları bıraktım ve hıçkırıklarla ağlamaya başladım.

Rans kokumu içine çekti ve başını boynuma gömdü. "Sana ne yaptılar?"

Cevap veremedim. Ağlamaya devam ederken Rans'a sıkı sarılmaya, yaralarla dolu bedeninden bir an olsun ayrılmamak için kollarından sımsıkı tutunmaya devam ettim. Biri bizi ayıracakmış gibi telaşlıydık, göğüslerimiz hızla inip kalkıyordu. Saçlarımı okşadı, yanağıma öpücükler kondurdu, gözyaşlarımı sildi. Nefes nefese birbirimize baktığımızda dudağı dudaklarımı buldu, tereddüt etmeden beni öptü.

Nerede, kiminle, ne için bulunduğumuzu unuttuğumuz bir andı. Derindi; acı, keder ve gözyaşı doluydu. Titreyen parmaklarımız birbirimizin yüzünü buldu ancak yaralarımız şefkatli dokunuşlarımıza izin vermedi, birbirimize özgürce sarılmak yerine bir kez daha incitmekten korkarcasına çekinerek durduk. Dudakları dudaklarımdan koptuğunda onun da gözlerinin dolduğunu gördüm.

"Seni peşimden sürüklediğim için özür dilerim," dedim o benim gözyaşlarımı silmeye devam ederken, başparmakları tenimi okşuyordu. Tenindeki morluklar hiçbir şeyi değiştirmiyordu. Gözleri hâlâ benim sonsuz maviliğimdi, tanıdık ve güvenli limanımdı.

"Çok daha önce gelmeliydim," diye yanıt verdi boğuk sesiyle.

Alnını alnıma dayadı, onu karanlığıma sürüklediğim bu sınırların içinde, belki öleceğini bile bile benimle durdu. Özgürlüğünden feragat etti ve gökyüzünü göremediğimiz bir kuyunun dibinde, yerin bu kadar altındayken bile beni titreten bir cesaretle konuştu.

Sözleri yumuşak, sesi toktu.

"Başka bir ihtimali bir an bile düşünmedim. Sen benim-sin, Era. Senin olduğun her yer benim gökyüzüm."

Bölüm 8: TEHLİKELİ KAÇIŞLAR

Senin olduğun her yer benim gökyüzüm. Onun gökyüzüydüm. Onun sonsuzuydum. Onundum, her şeyimle Rans'ın mavilerine aittim ve ben... Ben hayatım boyunca bundan daha güzel bir şey duymamıştım. Birinin gökyüzü olmak yaşamın ta kendisiydi, başını kaldırıp baktığı yerde seni gördüğü ve esarete direndiği, özgürlüğü çağırdığı her nefesti.

Hıçkırıklarım biraz olsun dinmezken ona daha sıkı sarıldım. "Asıl sana ne yaptılar?"

Fısıltım Rans'ın sessizliğiyle yanıtlandı. Ben ne kadar körü şey yaşamışsam onun da bundan geri kalır yanı olmadığını biliyordum. Tenine dokunan parmaklarımda her iniltisini, canını yakan herkesi sanki duyuyordum.

"Beni boş ver," dedi saçlarımı çekip kulağıma mırıldanırken. "Daha erken bile gelmeliydim. Çok kızgınım. Kendime çok kızgınım, Era."

Böyle söylememesi için ona daha sıkı sarıldığımda içerideki insanlardan birinin yüksek sesle öksürdüğünü işittim, bunun bir uyarı niteliği taşıdığı aşikârdı.

"Rat," diye soludum heyecanla. Geri çekildim ve Rans'ın gözlerine baktım. Yüzü avuçlarımdan arasındaydı, gözlerimiz birbirine kenetlenmişti. "Rat iyi mi? Yaralandığı gece..."

Rans, "Şimdi bunları düşünmenin sırası değil," diye uyarırken kaşları çatıktı. "Seni buradan çıkarmanın bir yolunu bulacağım."

"Abine bir şey oldu mu, Rans?" dedim kalbim korkuyla çarparken.

“Hayır,” dediğinde kalp ritmim eski hâline döndü.

Eğer bir kişiye daha benim yüzümden bir şey olsaydı bununla yaşayamazdım. Alnımı Rans’ın alnına yasladım, parmaklarımla yüzünü okşadım. Çenesini, sakallarını, dudaklarını, yaralarını... Yüzündeki şişlikler ve morluklar bende ağlama isteği uyandırır da dişlerimi sıktım.

“Eğer bittiyse konuşmamız gereken birkaç şey var.”

Rans’ın dokunuşlarının büyüünden ve şefkatinden kopup gerçeğe doğru çekilmeme sebep olan tok sesin geldiği tarafa baktığımda, bunun içeri girdiğimizde bekleyen İsyanlılardan orta yaşlı bir adam olduğunu gördüm. Maskesini çenesine kadar indirmişti, diğerlerine göre çok daha uzun boyluydu ve kalın kaşları çatıktı. Çevresinde daha önce Beyaz Bölge’deki evde gördüğüm insanlar toplanmıştı. İçeride neredeyse yirmiden fazla kişi olduğunu ancak o an fark edebildim. Rans’la sarılmayı bırakıp yan yana durduğumuzda parmaklarım parmaklarını buldu ve sıkıca kenetlendi. Onu asla bırakmayacaktım. Herkes bunu anlasa iyi olurdu çünkü içerideki uğursuz havadan hoşlanmamıştım. Rans’ı kurtarmış olsalar da bakışları ona güvenmediklerini anlayacağım bir şüphecilik taşıyordu.

Adam yeniden öksürdü ve bir adım öne çıkıp söze girdi.

“Öncelikle aramızda iki yeni kişi var. İlki, dün Mark’ın üyelerimizden biri yaptığı Ranav. İkincisi ise bugün meydana kurtardığımız...”

Herkesin gözü adamla birlikte bize çevrildi. Bakışları bende birkaç saniye oyalansa da Rans’a kilitlendi. Rans kıpırdamadı, insanlar gözlerini dikmiş ona bakarken o sessizce benimle bekliyordu. Fakat onu tanıyorsam bu kadar yabancıların arasında güvende hissetmediğini anlıyor, olası bir krize karşı benimle birlikte nasıl gidebileceğini hesapladığını görüyordum. Deniz gözlerinde barınan hırçınlık bana hiç yabancı değildi.

“Adını bilmediğimiz yabancı.”

Adam sözlerini tamamladığında sesim sığınağı doldurdu. "Rans."

Mark yanında ablası Soles ve peşimizden gelen diğerleriyle kapı ağzında ayakta dikilirken içerideki grup buradaki büyük masanın etrafına dizilmişti.

"Toplantımızı yabancıların yanında yapmamamız daha doğru olacaktır."

Hiç düşünmeden başımı salladım. "Rans nereye giderse ben de onunlayım."

Peşimden konuşan Mark oldu. "Ranav bugün meydana yapması gereken görevi layığıyla yerine getirmişken onu yok saymak bize yakışmaz. Ben de reddediyorum."

Ranav'ın bir an bile düşünmeden halkın içine karışıp meydanın ortasında nasıl bağırdığını hatırladım. Gerçekten de ondan beklemeyeceğim bir atıklıkla cesurca davranmıştı. Hem Mark'dan hem de benden beklemediği bir tepki gören adam geri adım atmak zorunda kaldı.

"Pekâlâ, bunu tartışacak vaktimiz yok. Dışarı sızabilecek herhangi bir bilgi için kimlerin sorumlu tutulacağı ortada."

İtirazlarımıza fırsat vermeden içerideki insanlara yöneldi. Genç ve yaşlılardan oluşan birçok maskeli, sığınağın içinde konumlanmıştı.

"Biliyorsunuz ki Nastya kendini Evera Alfen'miş gibi göstererek kaçtı. Şu anda plana uygun ilerliyor ve saklandığı yere ulaşmaya çalışan birçok Gözcü'yü oyalıyor. Onları akşama kadar oyalayacak zamanımız varken hızlı davranıp örgüt binasına yapılacak operasyonu başlatmalıyız. Şu anda büyük bir paniğe kapılmış durumdalar."

"Duyuruları nasıl yapacağız?"

Adam ona yöneltilen soruya karşılık olarak kararlıca başını salladı. "Tahminen bir saat sonra harekete geçmiş olacağız. İçeriden haber geldiğinde herkes görev yerine dağılsın. Bu akşamki duyuruları Mark yapacak, meydana ve sokaklarda

olacağız. Olası bir durumda Mark'ın kaçıışı daha kolay, yanında kendisi gibi genç olan beş üyemiz daha olacak."

Soles, "Ben de kardeşimle gitmek istiyorum," diye elini kaldırdığında adam başını sallayarak reddetti.

"Sen bize örgüt binasında lazım olacaksın, Soles. Planda değişikliğe gidecek zamanımız yok."

"Bu, tehlikeli bir görev. Meydandan ayrıldığımızda bile halkın içinde bir kaos başlamıştı. Bazıları kindar bir şekilde bağırıyor, o kahrolası aşağılıkları savunuyordu. Ben de Mark'la olmak istiyorum, eğer ona bir şey derlerse..."

"Abla." Mark araya girdiğinde bakışları sert, sesi yumuşaktı. "Ben çocuk değilim. Kendi başımın çaresine bakabilirim, şimdiye kadar hangi görevin üstesinden gelemedim?"

Soles kardeşi için endişelendiğini ifade etmekten çekinmiyordu, yüksek sesle itiraz etti. "Bu, halkın önünde yaptığımız ilk görev. Meydandaki karışıklığı sadece ben görmedim, tehlikeli olmadığını kimse iddia edemez."

"Bunu bilerek bu yolu seçtik. Bugün insanları gerçekler konusunda bilgilendirmeye başlamamız gerekiyor." Mark aksini kabul etmeyeceğini belli eden bir tonla ablasını bastırduğunda kadın verecek bir cevap bulamadı. Birkaç saniye derin derin soluklandı, sonra susmak zorunda kaldı. İçerideki kimse onu savunmuyor, kardeşi için hissettiği endişeyi görevin önüne koymuyordu. Hepsi, kendilerini davalarına adanmış birer üyeden ibaretti.

Ancak ben onun gözlerindeki korkuda kendi kardeşim için hissettiklerimi görüyordum. Onu kaybetmekten korktuğum günleri, yerine yenilerini koyamadığım anıları ve yaşadığım hüznüleri... Bunu yalnız benim gibiler anlardı.

"Bir şey söylemek istiyorum." Titrek sesimle birlikte bana döndüklerinde önereceğim şey için tereddütlü olsam da geri durmak istemedim. "Ne kadar mümkün, bilmiyorum ancak sayıca kalabalık bir topluluk olmadığınızı görüyorum. Bu

şekilde kayıp verme ihtimalimiz daha fazla, eğer bir şekilde yardım alabilirsek...”

“Kimden yardım alacağız?” Soruyu soranın kim olduğunu göremiyordum ancak maskelilerden birinden gelmişti.

Yurkundum. “Dışarıdan.”

Birkaç saniyelik sessizlik oluştuğunda Rans’a kaçamak bir bakış atıp onlara döndüm. “Eğer kişi sayısı olarak yeterince üstün değilseniz, ki bu şartlar altında çok zor görünüyor, sınırların dışına haber göndermeyi deneyerek, belki de yardım istemek için çıkararak...”

“Bu, ölümle eş değer. Tehlikeleri tam olarak bilmiyoruz, oraya adım attığımızda karşımıza çıkacak şeyler hakkında kıssıtlı fikre sahibiz. Ayrıca...” İtiraz eden kahverengi saçlı bir kızdı. Sesi hırçın çıkıyordu, Rans’a baktı. “O sana yardım etmiş olabilir ama sınırın dışındaki diğer Vahşilerin bunu yapacağının garantisi yok. Peşimize hem Gözcüleri hem de Vahşileri takmış olacağız. Buna gerek olduğunu sanmıyorum.”

“Tamamı öyle insanlar değiller,” diye açıklamaya çalışırken bu ayrımı nasıl ifade edebileceğimi düşünmeye başladım. “Eğer durumumuzu anlatabilirse, burada hapsedildiğimizi ve sevdiklerimizin canını kurtarmaktan, mücadele etmekten başka çaremizin olmadığını anlatmayı başarabilirsek bir umut...”

Bu kez sözümü kesen, kahverengi saçlı kız yerine otoriter sesli, komutları veren o adamdı.

“Bu şu an için çok riskli. Hiçbir üyeyi sınırın dışına gönderemem. Planı değiştiremeyiz, bir kişi eksilmek bile büyük sonuçlar doğurur. Üstelik giden kişinin geri dönüp dönemeyeceğini, dönse bile kaç günü bulacağını bilmiyoruz. Buna vakit kalmadı.” Adamın gözlerinde bir yangının kıvılcımları vardı. “Çünkü isyan çoktan başladı.”

Bu cümlelerin ağırlığını hepimiz omuzlarımızda hissettik. Doğduğu günden itibaren kapalı kapılar ardında, yalanlarla, korkularla büyütülen her birimiz şimdi bir yıkımın eşiğin-

de, kıyametin öncüleriydik. Birisi konuştu ancak gözlerimi kapatmış, zihnimin tüm bu ağırlığı sindirmesi için kendime zaman vermiştim.

“Biliyorsun, Evera. Amacımız, kim olduğumuz, ne için kan dökeceğimiz ortada. Önceliğimiz dışarısı değil, hiçbir zaman olmadı. Önce içerideki herkesin zincirlerini kırması, onları gerçeklere inandırmalıyız. Bu çok zor olacak. Bu topraklar ilk kez bu kadar çok kanla sulanacak. Yıllardır esir olduğumuz yalanlar belki de bir gecede parçalanacak, bize uydurdukları o bağ gerçekten kopacak. Biz bir facia, bir yangın, bir kaos başlatıyoruz.”

Sesimi çıkaramadım. Her ne kadar dışarıda bir yerlerde, haklılığımızı gördüğünde bize destek olabilecek, adı Vahşi, kendisi insan olan birçok merhametli kişi bulabileceğimize inansam da onları şahit olmadıkları bir şeyin peşinden götürmek çok zordu. Rans dışarıdakiler hakkında kesin hüküm verilmiş olmasına rağmen sessizce, karşı çıkmadan bekledi. Bu benim zor durumda kalmamam için yaptığı bir şeydi ve kalbimin derinliklerinde ona duyduğum minnet giderek büyüyordu.

“Herkes görev yerini son kez teyit etsin. Örgüt binasına saldıracak on kişi benimle geliyor. Arkayı çevreleyecek ve ikinci girişi tutacak dört kişi de öne çıksın. Tamam, siz gözünüzü dört açın. İçeriden gelen son bilgilere göre diğer üyeler bize takviye yapacak. Son durum nedir?”

Benim açtığım konu kapatılmıştı. Söz alan maskelilerden biri cümlesine başladığında sesi oldukça tanıdıktı.

“Bu akşamüstüne dek yoğunluklarını hangi odalara vereceklerini bildirdim. İkinci bir plana geçerlerse örgüt binasının ikinci çıkış koridorundan haber göndereceğim. Her yarım saatte bir koridorun kontrolü yapılmalı ve bizden biri beklemeli. Yemek saati geldiğinde Erele'nin hizmetine geçeceğim için en son akşamüstü koridordan geçebilirim. Gece gelecek bilgileri diğerlerinden alabileceksiniz.”

Kadın sözünü bitirdiğinde bakışlarımız buluştu. Neden bana baktığını önce anlamasam da ne yapmaya çalıştığını biraz sonra anladım. Uzandı, maskesini yavaşça indirdi ve başını eğip bana selam verdi.

Şaşkınca kaşlarımı kaldırdım. "Sen..."

Her ne kadar ilk anda sesini tanıyamamış olsam da bakışlarını hemen hatırladım. Örgüt binasına bir hayvan gibi ite kaka sokulup odaya atıldığım ilk gün beni banyoda yıkayan, koltuğa oturtup saçlarımı tarayan, çaresizliğimin büyüklüğüne şahit olan ve ağlayarak gökyüzünü, kuşları, kardeşimi anlatmama rağmen hissizce öylece bekleyen o kadındı. Ona dair hatırladığım tek şey bu değildi. Erele beni infaza götürmeden, boynuma tasma taktırılıp tüm gururum çiğnenmeden birkaç saat önce kulağıma eğilip usulca fısıldayan o sesin sahibiydi.

Güneş kan kaybetti, demişti.

Bakışları üzerimdeyken şimdi her şey daha berrak bir hâl almaya, yerine oturmayan tüm taşlar yerine oturmaya başlamıştı. Parçalar birleşiyor, İsyancıların görünürde az sayıda olmasına rağmen bu kadar büyük hamlelere nasıl kalkışabildikleri açığa çıkıyordu. *Önemli olan kaç kişi oldukları değil, işlerinde kimleri barındırdıklarıydı.*

Sina gibi büyük bir isimden sonra karşımda kendisinden asla şüphe edilmeyecek bir kadın daha duruyordu. Tavırları öyle sıradan, içerideki davranışları öyle kendi hâlindeydi ki kimse onun hakkında ikinci bir kez düşünmeye gerek duymazdı. Beni büyük bir hissizlikle dinleyip saçlarımı taradığı esnada odada yalnızdık. Buna rağmen Zey'i anlattığım ve hıçkırıklarla bir başka dünyanın varlığından ona söz ettiğim esnada çıtını çıkarmamıştı. Onun duygularında hiçbir etkim olmamış ve görevini bitirdikten sonra sessizce odadan çıkmıştı. Böyle bir kadının yakalanma ihtimali gerçekten de imkânsıza yakındı.

Hizmetçi kıyafetlerinden sıyrılmış, siyahlara bürünmüş la-
yancı kimliğiyle karşımda dikilirken parmak ucuyla indirdiği
maskesini tutuyordu. Onu son görüşümde kulağıma fısılda-
dığı bu cümle ve isyanın başlangıcını temsil eden güneş ise
bana umudu çağrıştırmak için kullandığı bir hamleydi. Peş-
etmemi istememişti, kafamı karıştıracaklarını bildiği hâlde yo-
lun sonunun tamamen karanlık olduğunu düşünmeme izin
vermemişti.

“Herkes anladı mı?”

Adamın sesiyle birlikte hep bir ağızdan onay verdiler. “An-
laşıldı.”

İçeride yeni bir hareketlilik olduğu sırada bir başka mas-
keli sözü devraldı. “Eklemem gereken bir şey var. Dün sınırı
gözetleyen üyelerden biri olağan dışı bir durum tespit etti.
Gördüklerimizden emin olmak için bu sabaha kadar bekle-
dik.”

Az evvel komutları veren adam bakışlarındaki sertlik, mas-
keliye yanıt verirken yerini korudu. “Olağan dışı durum ne-
dir?”

“Sınırdan içeri geçiş var.”

İçeride ani bir sessizlik oluştuğunda herkes önce birbirine,
ardından Rans'a baktı. Bugün sayamadığım kez gözlerin üze-
rine dönmesi onu da rahatsız ettiği için kıpırdanır gibi oldu,
birbirine kenetlenmiş ellerimiz terlemişti.

“Yalnız mıydın?” diye ona döndüğümde hiç düşünmeden
başını salladı.

“Ever, yalnız geldim.”

Adam şüpheli bir şekilde sordu. “Emin misin? Peşinden
gelen herhangi birileri, senin yakalandığını öğrenen...”

“Yok,” dedi Rans hissizce. “Evera’yı almak için geldim, tek
başımaydım. Kimsenin haberi yok.”

Her ne kadar buraya girdiğimiz gece diğerleri peşimizden
gelmiş olsa da sonuçlarının ağırlığına şahit olmuştuk. Bu yüz-

den duyduklarım beni şaşırtmıyordu, onun yalnız gelmeyi seçmiş olması Rans'tan beklediğim bir hamleydi.

"Daha önce Rans'ın yaşadığı kasabada bazı duyumlar almıştık. Birilerinin beni aradığı, bir kızın onlara sığınıp sığınmadığını öğrenmek için evleri dolaştığıyla ilgili..." Tedirginliğim sesimden belli oluyordu.

Soles hiç beklemeden bana yanıt verdi. "Evet, Evera. Buradaki yalancılar seni aramak için sınırdan çıkıyordu. Bunu fark ettiğimizde onların ikiyüzlülüğü hakkındaki birçok şüphemizi doğrulamıştık."

Bu bilgiye sahip olan tek kişi olmadığımı duyduğumda göğsüme büyük bir ferahlık doğdu, farkında olmadan bedeni Rans'a doğru yasladım. İsyancı olmalarına rağmen bazı konularda dürüstlüğümden şüphe duyduklarını hissedersen burayı da terk etmek zorunda kalacağımı çok iyi biliyordum.

"Keşke annem de bunları duysaydı," diye fısıldadım. "Keşke babam da bana inansaydı."

Alçak sesimi duyan tek kişi Rans'tı, diğer insanlar içinde yeni bir uğultu başlamıştı. Sınırlardan geçen kim olduğu ve onların planlarını aksatmalarına sebep olup olmayacağı hakkında tartışmalar vardı.

"Bu yeni bilgiyi tarihiyle birlikte kayıtlara geçiyoruz. Sınırı gözleyen üyeler, hem görev saatlerinde hem de nöbet değişiminde bundan sonra çok daha dikkatli olmalılar, geçiş yapanların kimliğini öğrendiğimizde yarın gece bir toplantı yapacağız. Eğer yabancı olduğu tespit edilirse..."

Cümlelerin devamını getirmedi, bunun sebebinin Rans olduğunu biliyordum. Sınırlardan giren, onun tanıdığı biri olabilirdi. Eğer İsyancıların planlarını aksatacak olursa ona zarar vermekten çekinmezlerdi.

"Bu konu hakkında herhangi bir müdahale olmadan önce beni de bilgilendirirseniz minnettar olurum," derken sesim daha mahcup çıkıyordu. "Eğer niyeti kötü olmayan biriyse..."

Az önce sınır hakkındaki bilgiyi paylaşan maskeli üye yeniden araya girdi. "İçeri girenin bizden olmadığını ve Erele'nin takımıyla hareket ettiğini biliyoruz. Eğer dışarıdan gelen bir yabancıysa bile onlara hizmet ettiği ortada."

Soles benim endişemi fark edip, "Birkaç gün daha gözlemlemeye devam edip daha net bilgi edinelim," diyerek ılımlı yaklaşımaya çalıştı.

Bazıları bu durumdan memnun olmasa da sesini çıkarmadılar. Bir seçim yapmaları gerekiyorsa beni çiğnemek yerine onların yanında yer almam bazı durumlarda çok daha avantajlı olmalıydı. Bunun sebebinden emin değildim, bu savaşta düşmanlarımız bir olduğu ve kendileriyle aynı cephede savaştığım için miydi yoksa benden çıkar elde edebilecekleri farklı konular sebebiyle miydi, bilmiyordum. Düşüncelerimi bölen ses, komutları verip herkesin görev yerini tekrar anlatan o adamındı.

"Herkes hazırlansın ve görev yerine dağılsın. Aksi bir durumda yeniden sığınakta toplanıyoruz. Sığınağa ulaşacak vakti olmayanlar ve yaralananlar en yakın eve kaçsın. Nasıl yaralandığınız konusunda yalan söylemeyi ve İsyancı kimliğinizi gizlemeyi unutmayın. Bir hayvan saldırısı ya da kaza olduğunu söyleyebilirsiniz, bunu yaparken size en çok inanacak komşularınızın evini seçmelisiniz."

Adamın son kelimesiyle topluluktan yeniden aynı ses yükseldi. "Anlaşıldı."

Onlarca insan, karınca misali etrafa dağıldığında ve görevleriyle ilgili talimatları netleştirmeye başladıklarında Rans ve ben onları sessizce izliyorduk. İnsanlar etraftaki torbalardan bıçaklar çıkarıp pantolonlarının beline sıkıştırıyor, içlerinden birkaç tanesi bıçaklardan daha sivri ve uzun olduğunu gördüğüm kılıca benzer aletleri çantalarının görünmeyecek bölmelerine sığdırıyordu. Bir kadının üstünü çıkararak soyunduğunu ve elindeki beze sardığı iki adet bıçağı sutyeninin içine sakladığını gördüm. Hemen sonra kalın kazağıyla

mantosunu giydi ve onun üzerine de kalın bir ceketi geçirdi. Çevresindeki herkes buna benzer bir hazırlık içindeydi.

Mark yanımıza geldiğinde, elindeki son derece öldürücü olduğunu gördüğüm tırtıklı bıçakları bize uzatıyordu.

"Saklayın. Hızlı bulunamayacak yerler olsun."

Rans beklemeden uzandı ve bıçağı aldı. Silahını saklama ve kullanma konusunda ne kadar pratik olduğunu ondan aldığım eğitimlerden biliyordum. Diğer bıçağa uzandığımda gözlerim Soles ve komutları veren o adamdaydı, bir şeyler konuşuyorlardı.

"Mark," diye mırıldandım sadece üçümüzün duyacağı bir sesle. "Bir şey söylemem gerekiyor."

İki adam da bana bakarken yutkundum. Rans'ın mavi gözleri hem beni hem de yanında bekleyen Mark'ı inceliyordu. İçinde bulunduğumuz yeri anlamaya ve insanları tanımaya çalışan şüpheli bakışlarını bir an olsun kimseden kaçırmıyordu.

"Mahzene götürülmeden önce Erele'nin yanındaydım. Zey'i öldürdükleri oku bana gösterdi." Fısıltım bittiğinde Mark'ın ve Rans'ın yüz ifadesi aynı anda gerildi. İkisi de okun öneminin ne kadar büyük olduğunu buradan kaçmak zorunda kaldığım o gecedен biliyordu.

"Nereye saklamış olabilirler?"

"Bilmiyorum," dedim gergince. Bir yandan dudağımı ısırtıyor, hararetili bir konuşmaya girişmiş olan Soles ve adamı izlemeye devam ediyordum. "Az önce söylemek istedim ama bu benim şahsi meselem olduğu için içeridekilerin itiraz edebileceğini düşündüm, bunu halletmemin başka bir yolu olmalı. Ne yapacağım?"

"Kardeşinin ölümü yalnızca senin meselen değil, Evera."

Mark'ın sesi alçak çıksa da sözcükleri keskindi. Rans'ın adamı yeniden incelediğini fark ettim, dürüstlüğü konusun-

da şüpheli davranmaya devam edeceğini bilsem de muhtemelen Mark'a karşı daha ılımlı hissedecekti.

"Bu mesele, canilerin gerçek yüzünü görmemizi sağlayan ve bardağı taşıran son damla oldu. O yüzden oku istemen yalnızca senin değil, gerçeğin aydınlanmasını isteyen hepimizin meselesi. Senin kaçtığını öğrendiğimiz gece hepimiz neyi korumaya çalıştığını biliyorduk."

Duraksayarak düşünmeye başladı. Bu onun soluğunu tutmasına ve söylemekle söylememek arasında kaldığı o ince çizgide beklemesine neden oldu. "Önlem almak istedik ama gecikmiştik, seni korumak için yetişemedik."

Rans'ın duydukları yüzünden derin bir nefes verdiğini işittiğimde tüylerim ürperdi, ikimiz de karanlık bir maziye göçmüştük. O gece hakkında işittiğim her şey, beni ürkütmekten başka bir işe yaramıyordu. Gözlerimi kapattım, onların tahmin ettiğimden çok daha fazlasına sahip olduklarını anladığımda, İsyancıların gerçekten büyük şeyler planladıklarını yeniden gördüğümde içimdeki güven hissi bir an için yeniden yeşerir gibi oldu. Bu tehlikeli miydi? Cevabı bilmiyordum. Çok uzun zaman önce yitirdiğim ve Yuva'ya dair hiçbir yerde yeniden doğamayacağını düşündüğüm bir duyguydu, en büyük kayıptı. Yanılıp yanılmadığımı anlamak için onları biraz daha tanımaya ihtiyacım vardı.

Mark, ablası Soles'in konuştuğu adamı işaret etti.

"Komutları veren kişi Garvado. Bugünkü operasyon dâhil olmak üzere birçok şeyi o yönetiyor. Bu konu hakkında onu bilgilendirmemiz iyi olacaktır."

İçimden bir ses, bunu sessiz sedasız halletmem gerektiğini söylüyordu. Bu huzursuz hissi bastıramıyordum. "Ama..." diye söze girecek olduğumda Mark ne yapmak istediğini anladı.

"Olmaz, Evera. Artık bu çatının altındasın. Yalnız değil, birlikte hareket edeceğiz."

Rans'ın kıpırdandığını hissettiğimde ona döndüm. Mas-mavi gözlerinin altında sakladığı düşüncelerini derin suskunluğuyla harmanlamış, öylece bekliyordu. İtiraz etmediğini gördüğümde ondan da cesaret alıp yeniden Mark'a döndüm. "O hâlde senin dediğin gibi yapalım."

"Garvado!"

Mark adama seslenip yanımıza gelmesini işaret ettiğinde adam ve Soles aynı anda bize döndü. Sığınakta çok az sayıda insan kalmış ve birçoğu görev yerlerine gitmek üzere kapağın olduğu çıkışa yol almışlardı.

"Evet, Mark. Bir sorun mu var?"

Adam uzun boyu ve neredeyse Mark kadar iri duran vücuduyla yanımızda dikilip bize tepeden baktığında huzursuzluğum devam ediyordu.

"Evera'nın söylemek istediği bir şey var."

Adam, Mark'ın cümlesiyle beraber bana döndü ve sorgularcasına kaşlarını kaldırdı. "Dinliyorum."

Boğazımı temizledim. "Niyetim planlarınızı değiştirmek değil ancak Erele, kardeşimin canını alan oku elinde tutuyordu. Sanırım beni ilk hapsettikleri zaman ok onların eline geçmiş olmalı. Oradaki bir simge..."

Bilincim aniden beni yüzüstü bıraktı ve allak bullak oldum. Zihnimde büyük bir karmaşa baş gösterdi. Yüzlerce anının bir anda bana hücum ettiğini ve bu savaştan sağ çıkmamam için saldırıya başladığını hissettim. Anılar sıra sıra doğdu.

Ok. Kardeşine saplandı, uzan ve onun etinden çıkar.

Kaç. Kardeşin kucağında. Ormandan kaç, kızsım.

Orman küçüğünü senden çaldı.

Dur, ok hâlâ ellerinde, kanla birlikte.

Karşında ise dostun var, Olven sana bakıyor. Uzandı, Zey'i kucağına alıyor. Evet, Zey'i ondan başkasına vermezdin. Eve gidiyorsun. Bekle, zaman çok hızlı akmaya başladı. Tam tersi

olduğu da söylenebilir, kardeşinin seni bıraktığı geceden sonra saatler bir yıl gibi akıyor. İşte oradalar, evini ziyarete geldiler. Kim olduklarını biliyorsun. O uğursuz adam, İles, Seçkinler ve Gözcüler. Bekle, birazdan kıyamet kopacak. Ne için geldiklerini biliyorsun, ailen onları yan odada ağırlarken, annen o adamın ayaklarına kapanıp ağlarken sen buraya teşrif etme sebeplerini biliyorsun. Dertleri acınızı paylaşmak değildi, dertleri hiçbir zaman kimsenin acısı değildi. Oku istiyorlar. Erel'e'nin gözlerine bir bak, korkunç görünüyor. Vahşeti hissettiğin ilk anı hatırlıyor musun, kızım? Oku saklıyorsun. Saklaman gerektiğini biliyorsun, onlara hızlı bir yalan söyledin. Gittiler. Gitmeden önce kıyameti başlatan bir şey oldu. Sina sana döndü, herkes evi terk ederken adımlarını yavaşlattı ve sana fısıldadı. Kadın sana kaçmanı söyledi, o hâlde neden duruyorsun?

Oku aldın ve yeniden ormana koşuyorsun. Başka bir şansın yok, ölmeden önceki son duraktasın. Arkadaşlarından yarım dileniyorsun, Olven, Aryan... Bekle, o da ne? Bugüne bir bak. Şimdi hepsi birer hain, sana kaçmanı söyleyen Sina ise bir İsyancı. Hikâyenin bu kısmı ilgi çekici olmaya başladı. Hayatı senin bildiğin yerden akmamış, yavrucağım. Hain bildiğin bir Seçkin İsyancı, seninle isyan etmesini beklediğin dostların birer hain çıktı. Acını kalbine göm, artık Yuva'da değilsin. Evet, uyandın. Bir Vahşi seni kurtardı, yaralarını sardı, onunla iyileştin ve onunla büyüdün. Büyümek zorunda kaldın çünkü acı yalnız tattın. Yalnızlığın yüzünden çok can yaktın.

Kuşları seyrediyorsun, oku saklıyorsun. Bir ömre bedel, tenini buz kestiren o sivri şeyi bir yastık kılıfının içinde tutuyorsun. Her gece kardeşine söz veriyor, kuşları göremeyeceği her an için intikam alacağını yeminini ediyorsun. Uyan, oku al ve yenden kaç. Yuva'ya dönmek zorundasın. Burada da işler yolunda gitmedi. Katil bir ruha sahip olduğunu anlamaya başladın. Bir an evvel, işler daha kötüye gitmeden ve her şey sarpa sarmadan, ölümün bir başkasının elinden olmadan arka bahçene dönmeli, eve gizlice girmelisin. O kitabı bulmalı, otkaki sembolü anlamalı. Buna mecbursun çünkü başka hiçbir yolun yok. Kardeşini

kimin neden öldürdüğüne dair en ufak bir fikrin yok! Hislerin var, gitmen gereken bir yer, adımlarının varacağı bir toprak var. Hepsi bundan ibaret. Koşuyorsun. İşte şimdi Yuva'nda, hayatını kaydıran sınırlardasın. Bu kez hiç olmadığın kadar sınırsızsın. Sen zincirleri ilk kıransın, içeride hapis hayatı yaşamaya devam eden tüm sevdiklerinin kurtarıcısısın. Hayır, hikâyen böyle değil. Kendine gel. Kırmızı kitabı bulamadın, oktaki sembolü anlayamadın, gerçekleri bir mum ışığıyla aydınlatamadın. Hatta bir ağacın kavuğuna, onun sert gövdesine çizilmiş bir lanetle baş başa kaldın...

Ritan, kızım. Ritan'ı unutma. Oktaki sembolü oraya nasıl kazıdığını hatırla. Onun kim olduğunu bilmediğini, âşık olduğun adamın kardeşi olmaktan öteye gitmediğini hatırla. Daha fazlasıysa, bu ölümle bir ilgisi varsa bir kez daha neleri kaybedeceğini hatırla.

Bedenimde bir titreme başladığında şakaklarım sızlıyordu, acıyla dudaklarımı sıktım. Rans refleksle elini belime atarak yüzünü yüzüme yaklaştırdı.

"Ne oluyor? İyi misin?"

"İyiyim," derken nefesim dudaklarımdan titrekçe firar etti.

Adını yeni öğrendiğim adamın hâlâ beni seyrettiğini görüyordum. Ne olduğunu anlamaya çalışırken şüpheli bakışları benden ayrılmıyordu.

"Ok onda kaldı," diye fısıldadım Garvado'ya. "Oku alamam gerekiyor. Sembolü anlamam, bu durumu çözmem gerekiyor."

Bir şeylerin ters gittiğini ve çok iyi olmadığını anlayan Soles birkaç adım ilerledi ve yanımıza geldi. "Her şey yolunda mı?"

Bir şey söylemedim, Rans ve Mark da sessizliklerini koruyarak beni bekliyordu. Garvado denen sert bakışlı adam, Soles'e başını salladı. "Sorun yok. Evera okla ilgili bir bildirimde bulundu. Bu konu hakkında da bir şey yapmamız gerekiyor."

“Sembol,” diye hatırlattım. “Sembolü çözersem...”

“Bu üzerine ayrıca düşünülmesi ve hızlı plan yapılmaması gereken bir konu. Detayları inceleyip elimizden geleni yapacağımıza emin olabilirsiniz.”

“Ya bulamayacağım bir yere saklarsa?”

Sesim endişeliydi, sembolün ne olduğunu hayal meyal hatırlıyordum ancak kardeşimin ölümüne giden yolda tek kanıtımı kaybetmiş olmak korkunç hissettiriyordu. Üstelik Ritan beni dehşete düşürecek bir anda bu simgeyi bildiğini göstermişti. Rans’a hiçbir şey hissettirmeden, kardeşinin tehlikeli olabileceğini anlatmadan bir çıkış yolu bulmak zorundaydım.

“Merak etme. Hepsi göz hapsimizde. Erele dünyanın öbür ucuna bile gitse yerini bulacağız.”

“Ama sınırlardan girip çıkıyorlar.” Sesimdeki endişe hiçbirinin yatıştıramayacağı bir seviyeye ulaşmıştı, adam ciddi bakışlarla beni dinlerken durumun ne kadar vahim olduğunun farkına varmasını istiyordum.

“Başka şansım yok, en kısa sürede onu almalıyım. Ayrıca almam gereken bir kitap var, İzci Evi’ndeki eğitim sırasında arkadaşlarıma verilen bir kitaptı. Sembolü oradaki bir sayfada gördüm, kitaba ulaşabilirsem...”

“Bizim planımız operasyon bitene ve duyurular tamamlanana dek senin burada gizlenmendi, Evera. Bunun dışına çıkamayız.”

Garvado’nun emir veren tonlamasının ardından Soles daha yumuşak bir sesle ekledi. “Zamansız yapılan her hamle kötü sonuçlar doğurur. Korkunu anlıyoruz ancak biraz daha sabredebilirsen...”

Onlar ikna konuşmalarını hazırlamış olsalar da kafamdaki plan çoktan yerine oturmuştu. Eli kolu bağlı bir şekilde dönüşlerini beklemek, kardeşi için dünyayı karşısına alan Evera’ya, Zey’in Era’sına yakışmazdı. Onlar sokaktaysa ben de sokakta olacaktım, onlar yaralanacaksa ben de yara ala-

caktım. Özgürlük uğruna, kuşlar uğruna savaşılacaksa ben de savaşmak zorundaydım. Bir kişinin bile ne kadar önemli olduğunu görüyordum.

Keskin bir dille, "Hayır," dedim. "Ben de Mark'la gideceğim. Zaten sayıları çok az." Az önce Soles içgüdüsel bir hamleyle kardeşini koruma çabasına girdiği için benim de ablalık duygularımın harekete geçtiğini göz ardı etmeye çalışıyordum. Onun kaybetme korkusunu hissettiğim anlarda kendimi uzaktan izler gibi olmuştum.

Rans ve Mark aynı anda, "Olmaz!" dediklerinde sırayla ikisine de baktım. Rans'ın bakışları sertleşmişti, kesinlikle itirazımı kabul etmeyeceğini belli ediyordu.

"Hâlâ çok yaralısın," dedi neredeyse hırçınca. "Canının hiç mi kıymeti yok?"

"Başarısız olma ihtimalleri burada sıkışıp kalacağım, masum insanları kurtaramayacağım anlamına geliyor. Onlara yardım etmek zorundayım, Rans."

Mark araya girdiğinde son derece netti. "Yardımlarını istemeyen kimseye yardım etmek zorunda değilsin. Önerin reddedildi, bu tehlikeli."

Derin bir nefes verip hepsinin yüzüne tek tek baktım. "Ben de sizin yardımınızı istememiştim. Acıma seyirci kalamadınız, değil mi? Ben neden seyirci kalmak zorundayım? Üstelik daha iyiyim, dinlendim."

Bıçağımı çok hızlı bir şekilde çıkardım ve aynı hızla sığınağın diğer tarafındaki şişeye fırlattım. Şişenin gövdesine isabet eden bıçak onu ikiye ayırarak masadan düşmesine sebep oldu.

"Bakın," dedim sakince. "Kendimi koruyabilirim. Rans bana bunu nasıl yapacağımı öğretti. Üstelik sizinle birlikte olacağım."

İnatçılığımı fark eden ve bu sığınakta çaresizce beklemeyeceğimi anlayan ilk kişi Rans'tı. Belki de beni onlardan daha iyi tanıdığı için konuşan da o olmuştu.

"Beraber gidiyoruz. Asla seni öylece göndermem."

Soles, "Bu iki kat daha tehlikeli!" diye araya girerken ben çoktan sandalyelerden birinin üzerine bırakılmış pelerini almıştım.

"Bunu giyerse yüzü büyük ölçüde görünmez. Bir de siz taktığınız siyah maskelerden bir tane ayarlarsak..."

Rans'ın asla geri adım atmayacağını bildiğim için hızlı bir şekilde çözüm aramaya girişmiştim. O da hiç sesini çıkarmamıştı. İkimiz de birbirimizin damarlarında akan bu deli kan defalarca şahit olmuş, bakışlarımızdaki alevi tanımıştık. Birini dindiren değil, yangını harlayan iki beden gibiydik. Biri kolay kolay değişmezdi. Rans elime bir bıçak verip insanları öldürmem gerekebileceğini anlattığı ilk gün bunu kabul etmişti.

İnsanlar gözlerimize baktıklarında geri adım atmayacağımızı anlamış olmalıydı ki daha fazla vakit kaybetmeden dağıldılar. Mark gitmeden önce arkasına dönüp bana başını sallarken uyarıcı bir tonla konuya daldı.

"Bak, madem geliyorsun... Eğer kendi başına hareket edeceksen..."

Ağzımı açmış, itiraz etmek üzere bir cümleye başlayacaktım ki Rans'ın sesi beni böldü. "Ben buradayım. Yanındayım."

Mark'la göz göze geldiler. İkisinin de ciddi bir ifadeyle birbirlerini izlediklerine, bir süre öylece beklediklerine şahit oldum. Rans, Mark'tan bir yanıt gelmesini beklerken Mark bir şey söylemekle söylememek arasında gidip geliyor gibiydi.

Sonra cevap vermemeyi tercih etti ve sırtını dönüp gitti.

Pusuya yatmıştık.

Sığınakta güneşin batmaya başlamasını beklemiş ve karanlığın bedenlerimizi gizlemesi için fırsat kollamıştık. Şimdiyse akşamın zifiri karanlığı Yuva'ya çökmüşken bizler bahçesine sığındığımız bir evin duvarının dibinden sokağı izliyorduk. Burası hem meydana yakın hem de sığınaktan çok uzakta olmayan bir bölgeydi. Çalılıkların arasında gizlenen altı kişiydik. Sokağın diğer ucunu gözetleyen bir üye, Gözcüler konusunda bizi uyarmak için hazırda bekliyordu.

Mark, "Eve giriyorum," dedikten sonra çalılıktan çıktı.

Elinde tuttuğu torbada bir sürü mektup zarfı ve kâğıt vardı. İçlerinden birini zarfın içine sıkıştırdı ve bize döndü. "Aksi bir durum olursa ısıklık çalacağım. Biri benimle gelsin, biriniz de evin kuzey cephesine geçsin."

Rans, ben ve bir üye daha çalılıklarda kalmaya devam ederken diğerleri harekete geçti. Mark hızlı adımlarla evin kapısına ulaşıp tokmağı çalarken yanında kahverengi saçlı kızı götürmüştü, evin diğer cephesine geçen İsyancı kısa süre içinde gözden kayboldu. Biz hem sokağın ucunda aksilik durumunda haber beklediğimiz üyeyi hem de Mark'ı gözetleyebileceğimiz pozisyonda çalılıkların arasında saklanmaya devam ediyorduk.

"Elindeki kâğıtlarda ne yazıyor?"

Yanımdaki üye benim yaşlarımda bir oğlandı, cebinden bir şey çıkarıp bana uzattığında Rans ile birlikte karanlığın izin verdiği ölçüde kâğıdı okumaya çalışıyorduk.

"Duyurular," dedi çocuk kısık bir sesle. "Halka gerçekleri anlatmaya başlıyoruz."

Bunun kulağa ne kadar tehlikeli geldiğini biliyordum. Rans bu cümleden tam olarak ne çıkarırdı, bilmiyordum ancak ben sonun yaklaştığını duyuyordum.

Kâğıdı evin penceresinin olduğu tarafa uzattığımda biraz olsun ışık bulmaya çalışıyordum, güzel bir el yazısından çıkan harfler bakışlarımla buluştu.

Tüm İzçilere Önemle Arz Olunur.

1- İlos öldürüldü.

2- Yuva'nızın geleceği tehlike altına girdi.

3- Seçkinler kendi içlerinden birini "Yüce" ilan etmek için gizli toplantılar yürütmekte.

4- Ertele'nin özellikle meydanda yaptığı toplantılar ve hitabeti İlos'i taklitten öteye gitmemektedir. Öncü İlos'in olması gibi önemli bir bilginin doğruluğunun bizden saklanması, hakkımız olan dürüstlikle öğrenmeyi olmanıza tüm halka yapılmış büyük bir sığsızlıktır.

5- Yuva'nın güneşinin sönmemesi için harekete geçilmesi gerekmektedir. Herkesin olanları düşünmesi, değerlendirmesi ve hangi tarafta yer alacağına karar vermesi en doğrusu olacaktır. Bu bildirime masbur kalındığını hatırlatıyor ve gerçek İzçilerin desteklerini istiyoruz.

ÇÜNKÜ GÜNEŞ KAN KAYBETTİ.

Mark'ın kapının tokmağına indirdiği sert darbe beni ürküttü, son cümlede takılı kalan gözlerim çalılıkların yaprakları arasından kapıyı buldu. Genç adamın iri bedenini, tokmağı yeniden çalarkenki kendinden eminliğini izledim. Rans da okumayı bitirmişti, kâğıdı yeniden yanımdaki üyeye verirken ne düşünmem gerektiğini şaşırmış hâldeydim. Cesurlar mıydı? Kesinlikle öylelerdi. Ölüme gittiklerini biliyorlar mıydı? Kesinlikle biliyorlardı. Olacakların ne kadar büyüyebileceğini ve durdurulamaz bir noktaya ulaşacağını hesaplamışlar mıydı? Her şeyi düşünmüş gibi görünüyorlardı.

"Kim o?"

Evin içinden cılız bir ses duyulur gibi oldu, Mark'ın öksürüp boğazını temizlediğini işittim.

"Önemli bir konu için geldim, efendim."

Karşı tarafta bir sessizlik oluştu, bir süre bekledik. Bir tı-kırtı duyuldu, ardından yeni bir sessizlik başladı. Mark'ın kulağını kapıya yaklaştırdığını, içeriyi duymaya çalıştığını gördüm. Yeniden boğazını temizledi ve çevreyi kontrol ettikten sonra kapıya doğru eğildi. "Çok önemli bir konu, efendim."

Birkaç dakika sonra kapı yavaşça açıldı. İçerideki her kimse temkinliydi. Birinin kafasını uzattığını gördüm ancak tamamen dışarı çıkmadığı için kadın mı yoksa erkek mi olduğunu anlayamıyordum.

"Önemli olan nedir, oğlum?"

Sesinden yaşlı bir kadın olduğunu anladım. Mark hızlı davrandı ve kâğıtlardan birini zarfa yerleştirip kadının eline sıkıştırdı. "Evde okuma bilen kimse var mı?"

Kadın başını sallarken elindeki kâğıda bakıyordu. "Ben biliyorum."

"Tamam, kendinize dikkat edin."

Sonra başka bir şey söylemedi ve kapının kapanmasını bekledi. Şaşkınca ona bakan kadın başka bir şey söylemeyeceğini anladı ve kapıyı sessizce kapattı. Mark hızlı bir şekilde yanındaki üyeye başıyla işaret etti ve bize doğru ilerlediler.

Çabucak çalılıklardan çıktık, sokağa göz attım.

"Şimdi nereye?"

"Bu civarda gitmemiz gereken üç ev daha var. Diğer sokakta altı ev kalıyor. Bu gece hepsi bitmeli."

Rans çalılıklar yüzünden üzerimize bulaşan toprak ve yaprakları silkelerken beklemediğim bir soru sordu. "Peki ya sen bütün evleri bitiremeden birileri peşine düşerse? Bazılarının bu maddeleri kabul etmeyeceği çok açık görünüyor, açıkça isyan ettiğinizi söylüyorsunuz."

Yuva'daki düzen hakkında fazla bilgi sahibi olmamasına rağmen dikkat ettiği nokta son derece önemliydi. Mark'ın havaya kalkan kaşlarından buna şaşırdığını görüyordum.

"Yaptığımız tüm planlar her an değişebilecek şekilde tasarlandı," diye mırıldandıktan sonra Rans'a başını salladı. "O ihtimal gerçekleşirse birilerine zarar vermek istemsek bile kendimizi koruyacağımız yollarımız var."

Bu cümlelerin anlamı gizliydi, açıkça söylemese de birilerini öldürmek zorunda kalmamayı dilediğini görüyordum. Kimse sesini çıkarmadı ve pelerinlerimizin şapkasını biraz daha aşağı çektikten sonra hep birlikte diğer eve yürümeye başladık. Birkaç dakika sonra diğer evin arka cephesinde gizlenen üye bize yetişti ve soluk soluğa rapor verdi.

"Sokakta hareketlilik yok. Evden kimse çıkmadı, arkamız temiz."

"Güzel."

Mark'ın tek kelimelik yanıtından sonra sıradaki evin yanında durduk. O hızlı adımlarla kapıya ilerlerken biz bahçenin alçak duvarının dibine, kapıdakilerin bizi göremeyeceği şekilde çöktük. Kahverengi saçlı kız yeniden Mark'ın yanındaki yerini aldı. Saklandığımızdan emin olan diğer üye, Mark'ın talimatıyla evin arka cephesine doğru yerini almak üzere koştu.

Mark üç kez kapı tokmağına vurdu. Bir süre ses gelmedi.

"Neden bu kadar geç açılıyor?" diyen Rans'ın şüpheli fısıltısı kulağımı okşadı. Karanlıkta ona baktım, mavileri cam gibi parlıyordu.

"Çünkü Yuva'da akşam hayat yok. Çıkmamız, birbirimizle konuşmamız ve birçok şey yasak." Mark'ın tokmağı yeniden vuruşunu izledim ve hissizce mırıldandım. "İnsanlar korkuyor."

Rans benimle birlikte kapıyı izlerken uzandı ve elimi tuttu, parmakları parmaklarımı sıkıca kavrarken sesim titrediği

için bunu yaptığını biliyordum. Uzattığı elini sıktım ve yanımda olduğunu hissettiğimi belli ettim.

“Kimsiniz?”

Duvarın dibine saklanmış üç kişi kapıya pürdikkat baktık. Bu kez bir adam açmıştı.

“Size bir şey vermeye geldik.”

Mark zarfın içindeki kâğıdı uzatırken adamın yüz ifadesi ciddi, sesi aksiydi.

“Bu saatte sizden bir şey alamam. Dışarı çıkma yasağı olduğunu bilmiyor musunuz?”

Adam bir şeyden kuşkulanmış gibi evin etrafını incelediğinde hızlıca geri çekildik ve duvarın dibine daha çok sindik. Kalabalığı görmesi onu korkutabilirdi, Mark böyle söylemişti.

“Evet, yasak. Ancak bu çok önemli bir mesele, lütfen bu kâğıdı çok geç olmadan okuyun.”

Kâğıdı adamın eline sıkıştırdı, geri dönüp gitmek isterken adam Mark’a seslendi. “Kim olduğunuzu söylemediniz.”

Mark adımlarını durdurdu ve geriye dönüp adama baktı. “İsimlerimiz önemsiz, efendim. Bilmeniz gereken her şey kâğıtta yazıyor.” Adamın kapıyı kapatmasını bekledi, başka bir yanıt alamayacağını anlayan adam tereddütle kapıyı kapattı, tedirginliğini görebilmişim.

“Hızlı olun, uzaklaşalım.”

Mark, yanındaki kahverengi saçlı kızla beraber bize yaklaştığında yeniden ayaklandık. Az önce yaptığımız şeyi tekrar ettik ve sıradaki evi seçerek hızlı hareket ettik. Birkaç dakika sonra meydana daha yakın olan bir evin önüne gelmiştik. Önceki evin arka cephesinde etrafı gözetleme işini bitiren üye yanımıza yettiğinde Mark’ın dibinde durdu.

“Adam,” dedi soluk soluğa. “Siz gittikten sonra kapıyı tekrar açıp bu yöne baktı. Şimdilik kimse gelmiyor ama hareketleri pek normal değildi.”

Mark başını sallayıp onu onayladı. "Farkındayım, hızlanalım."

Sokağın sonundaki evin önünde beklerken hepimizde sessiz bir gerilim hâkimdi. Sokaktan çıt çıkmıyor, evlerden ışık görünmüyordu.

"Ben giriyorum. Çitlerin arkasına doğru geçin, bahçe tarafına."

Mark kapıya ilerlediğinde cebindeki kâğıtlardan birini daha zarfa yerleştirmeye çalışıyordu. Rans, ben ve yanımızdaki üye tekrar çitlerin yanındaki çalılığa doğru yürürken son üye evin arka tarafına gizlenmek için yönünü değiştirmişti. Herkes yerini aldığı anda Mark kapıya vurdu, kahverengi saçlı kız kendini çok göstermeyecek şekilde Mark'ın sol tarafında yerini aldı.

Kapı öncekilere kıyasla çok daha hızlı bir şekilde açıldı.

"Buyur, oğlum."

Yaşlı görünen ancak gözlerini cin gibi açmış ak saçlı bir kadındı. Sesi toktu, Mark'ı tepeden tırnağa süzdü.

"Önemli bir konu için geldim, efendim."

Mark zarfı uzatmak için başını eğerken kadın ne yaptığını anladı ve başını geriye doğru uzatıp içeri seslendi. "Oğlum, bir misafirimiz var!"

Sonrası hızlı gelişti, kadın merakla Mark'tan kâğıdı alırken yanına bir adam yaklaştı, bu az evvel çağırdığı kişiydi. Yanımızdaki üye beklenmedik gelişmeyle birlikte dikleşti. Rans ve ben aynı anda kulak kabartıp ne olduğunu anlamaya çalıştık. Hem çalılıkların arkasında gizli kalmaya devam ediyor hem de neler olduğunu duymak için çabalıyorduk. Uzun boylu adam, annesi olduğunu anladığımız kadından kâğıdı alıp okumaya başlarken, "Bu nedir? Neden bu saatte evimize geliyorsunuz?" diye sordu, sesinde aksi bir ton barındırıyordu.

Mark, "Tüm Yuva halkı için önemli bir konu, sizi bu yüzden rahatsız ettik," diye sakince açıkladı. Sonra başka bir şey

söylemeyeceğini belli ederek başını sallayarak saygılı bir selam verdi. "İyi akşamlar."

Kalbim heyecanla çarpıyordu. Nabzım giderek hızlandı ve pürdikkat Mark'a baktım. Geriye döndü, uzaklaşmak için bir adım attı, bir adım daha... Oysa ben, içime doğan bu yoğun his yüzünden olacakların farkında varabiliyordum. Tıpkı önceki seferlerdeki gibi bir kez daha bir sorun çıkacağını, kötülüğün buralarda bir yerlerde, bizden çok uzakta barınmadığını her zerremle duyuyordum.

"Hazırlan, Rans," diye fısıldadım telaşla. Sonra geriye döndüm ve yanıımızdaki diğer üyenin keskin bakışlarıyla karşılaştım, kendimden emin bir şekilde başımı salladım. "Sen de hazırlan, dostum. Müdahale edeceğiz."

"Neden?"

Çocuk gergin bir şekilde sorgulamaya başlasa da Rans gözlerimdeki bakışın ne anlama geldiğini hemen anladı. Benim boş yere kimseyi telaşlandırmayacağımın farkındaydı, içime doğan bu hissin gücünün ne kadarının farkında olduğunu bilmiyordum ancak bana inancının tam olduğunu görebiliyordum.

Her şey tam da tahmin ettiğim gibi gelişti ve adam ıssız sokakta sesinin her yerde yankılanacağını bile bile bağırdı.

"Sen! İçeri gel, elimize bir zarf vererek dönüp gidemezsin. Bu saatte bunu yapmanın yasak olduğunu biliyorsun." Uzandı ve ne olduğunu anlayamayacağımız bir hızla Mark'ın yakasına yapıştı. "Bu aptal kâğıtta İles'in öldürüldüğü zıvalığı yazıyor! Sen buna inanıyor musun? O hainleri savunuyor musun? Söyle bakalım!"

Yaşlı kadın, Mark'ı oğlunun elinden kurtarmak için araya girmek istedi.

"Evladım, bırak çocukcağızı. Hadi kapat şu kapıyı, içeri girelim. O kâğıdı da geri ver. Aman, bizden uzak dursunlar. Hadi!" Kâğıdı oğlundan alıp Mark'ın cebine sıkıştırdı. "Al, çocuğum. Yoluna git! Bizi hiçbir şeye bulaştırma."

Mark sakın kalıp son bir uyarı yaparak, "Elini üzerimde çek," dedi. "Yoksa kendimi savunmak zorunda kalacağım."

"Sen gelip gecenin bir yarısı kapımı çalacaksın, elimize hak inleri savunan bir kâğıt tutuşturacaksın, ben de öylece seyredeceğim, öyle mi? Gel bakalım içeri, dangalak!"

Mark'ın yakasına yapıştığı gibi tüm gücüyle onu içeri fırlattı. Mark'ın yanında bekleyen kahverengi saçlı kız bıçağını çıkarmak için hazırdı, olaya müdahale etmek için bir adım atmıştı ki adam bütün kuvvetiyle kızın boğazına yapıştı ve onu da içeri sürükledi. Kapıyı korkunç bir gürültüyle kapattığında kulaklarımızda çınlayan son ses bu oldu, sonrasında sokak eski sessizliğine gömüldü. Bir an bile beklemeden ayağa fırladım, benimle birlikte Rans ve diğer üye de kalktı. Avuç içlerim terlemeye başlamıştı.

"Giriyor muyuz?" diye sorarken evin kapısını kontrol ettim.

Adını bilmediğim üye temkinliydi. "İçerideki kişi sayısını bilmeliyiz, tuzak olabilir. Bekleyin."

Evin arka cephesinde saklanan son üye yanımıza koştu. Uzun, dağılmış kıvrıcık saçları alnını ve kulaklarını kapatmış, kocaman açtığı gözleriyle etrafı inceleyen bir gençti. Arka tarafta saklanmasına rağmen yüz ifadesine bakılırsa olanları baştan sona izlediğini anlayabiliyordum.

"Üç kişilik bir aile. Adamın sorun çıkarma ihtimali olduğunu daha önceden biliyorduk."

"Nasıl?" diye telaşla sorduğumda kıvrıcık çocuk derin bir nefes verdi.

"O eski bir Gözcü."

Şoke olmuş hâlde ona bakarken ne yapacağımızı hesaplıyordum. İçeri girmek Mark'ı kurtarmanın en iyi yoluydu ama ortalık daha çok ayağa kalkacaktı.

"Plan nedir?" Rans bana kıyasla daha soğukkanlıydı. Kıvrıcık çocuk hızla planı anlattı.

“Ben evin arka cephesine geçiyorum, pencereyi bıçak yardımıyla açmıştım. Arka odadan içeri gireceğim, evde küçük bir çocuk yaşadığı için kesinlikle sakın davranmalıyız. Mark ve Nisya kendilerini savunabilecek silahlara sahipler. Fakat bir şey daha var.”

Nisya'nın iki gündür bizimle birlikte hareket eden kahverengi saçlı kız olduğunu anlamıştım. Bakışlarındaki sertlik ve hareketlerindeki çeviklik, onun kendini yeterince savunabileceğini belli ediyordu. Yine de onlar adına endişelenmekten geri duramıyordum.

İçimdeki kötü his geçmediği için göğsümü ovarak, “Ne oldu?” diye sordum. “Başka ne var?”

Kıvrıcık saçlı üye, “Gelene bakın,” diye fısıldadı.

Dördümüz birlikte geriye baktığımızda birinin sokağın sonundan bu tarafa doğru yaklaştığını gördük. Rans olağanüstü bir durum yaşandığını anladığı için hızla bıçaklarını kontrol etti. Ben gelenin kim olduğunu anlamaya çalışsam da karanlık izin vermiyordu.

“Az önce arka cepheyi tutarken o yönde bir hareketlilik olduğunu sezdim ve bahçenin bitişiğindeki bölgeden gözetledim. Bu bir önceki evde bıraktığımız adam. Durumdan şüphelendiği için buraya geliyor. Kâğıtta yazanları okudu ve Mark'ı arıyor, amacını bilmiyoruz.”

Çalılıklarda bizimle bekleyen üye, “Siktir,” diye küftetti. “İşte bu pek iyi olmadı.”

Adam hızlı adımlarla yürümesine rağmen dikkatle çevreyi ve bahçeleri incelediği için birkaç dakikamız daha vardı.

“Çok hızlı olmalıyız,” dedim alçak bir sesle. “İçeri kimler giriyor?”

Kıvrıcık üye kendinden emin bir şekilde planı anlatmaya başladı. “Hepimiz eve girersek sesler yükselecek. Bu adam evde olduğumuzu anlar ve dışarıdan daha fazla kişiyi toplayıp

getirir, insanları başımıza yığılmaktan çekinmez çünkü kapıyı kapatırken bile çok şüpheli görünüyordu.”

“Katılıyorum.”

Rans ikinci bıçağı da çıkarmak için hazırlanırken çalılık larda bizimle gizlenen üye araya girdi. “Dağılmamız daha mantıklı. Gelen adamlar birkaçımız ilgilensin.”

Rans bir an bile düşünmedi. “Ben halledebilirim.”

“Olmaz,” dedim tereddütle. “Sana bilmediğin şeyler sorabilir. Yuva hakkındaki birçok şeye cevap veremeyebilirsin.”

Kıvrık saçlı çocuk evin arka penceresinden girmek için hareketlendi. “Bir aksilik olursa ve iki dakika içinde dışarı çıkmazsak kapıyı çalın, ikinci planı uygulayıp dikkatlerini dağıtacağız. Kapı açılmazsa pencereden girin.”

Çalılıklarda bizimle bekleyen üye, “Tamamdır,” diye onayladı ve kıvrık saçlı çocuk evin arkasına koştu. Kalan son üye bize baktığında hemen atıldım.

“Ben de Rans’la birlikte adamı oyalayacağım.”

Elbette onu yalnız bırakamazdım, benim yüzümden buradaydı ve başına bir bela alıp yeniden yakalanma riskine girmesi şu anda çok tehlikeliydi. Son üye buna karşı çıkmadı ve başını salladı. “Sokağın sonunu gözetleyen son üyemiz iki dakika içinde burada olur, plan dışında bir şey gelişirse müdahale edecek. Ben evin ön kapısına geçiyorum, siz de dikkatli olun.”

Hepimiz kendi yerlerimize dağıldık. Rans ve ben yeniden duvar dibine geçerken diğer üye kapıdaki yerini almıştı. Evin içinden ses gelmiyordu. Pencereden giren kıvrık, süre dolduğunda geri dönüp bir işaret vermezse evin içine müdahaleye başlanacaktı. İçeride bir çocuk olduğunu söyledikleri için buradan sessizce çıkıp gidebilmelerini diliyordum.

“Adam on saniye sonra burada olacak,” diye fısıldadı Rans. Nefesi kulağıma okşuyordu, eğildiğimiz yerden adamı izliyorduk. “Evin önüne gelmeden onu durdurmalıyız, pelerinini

şapkasını kapat. Önünü keselim. Bıçağını kontrol ettin mi?” Sorusuyla yutkundum.

“Evet, ama...” Titreyen sesimle ekledim. “Öldürmek yok, Rans. Tamam mı? İşin içinden çıkamazsak bayıltacağız.” Rans cevap vermedi ancak omzumu hafifçe sıktı, bu hareketiyle birlikte ikimiz de ayağa kalktık ve yolun ortasına yürüdük.

Adam yanımıza ilerledi, ilerledi, ilerledi... Yüz yüze geldik, elimizde pelerinlerimizden ve karanlık yüzünden bizi göremiyor olsa da kim olduğumuzu anlamak için bizi inceledi. Sert bir sesle araya girdim ve elimi uzattım.

“İzci, yerinde kal.”

Adam adım atmaya kesti.

“Nereye gidiyorsun?” diye sordum, sesimde aynı ciddiyet vardı.

“Siz kimsiniz?”

Adam bana nazaran daha sakın ancak şüpheliydi, başımı salladım ve geldiğimiz yolu işaret ettim.

“Acilen evinize dönmeniz gerekiyor, bu saatte sokakta olmanın yasak olduğunu biliyorsunuz.”

“Farklı bir konu var, önümden çekilin. Halletmem gerekiyor.”

Adamın sesindeki tedirginlik giderek artıyordu, omzumun üzerinden arka tarafı görmeye çalışınca Rans bir adım attı ve onun görüş açısını tamamen kapattı. Adam hareket etmeden beklemek zorunda kaldı.

“Bize verilen emirleri yerine getirmekle sorumluyuz. Lütfen kurallara uyun ve evinize dönün. Eğer dönmezseniz...”

Adamın derin nefesler aldığını duydum.

“Sizi Seçkinlere bildirmek zorunda kalacağım. Cezalandırılacaksınız.”

Son anda aklıma gelen bu cümleyi kötü his içime doğduğu an uydurmuştum. Bizi kurtaracağından emin değildim

ancak korku her zaman işe yarardı. Yuva'daki düzeni tanıyoc, insanların muhtemel tepkilerini biliyordum.

"Siz..." Adam şaşkın bir nefes verdi, sesi titredi. "Siz Gözcü müsünüz?"

Rans hiç beklemediğim bir anda araya girdiğinde sesi benimkinden bile daha soğuk, çok daha ürkütücüydü. "Size bilgi vermemiz gerektiği söylenmedi. Lütfen eve dönün."

Onun uzun boyunu, iri bedenini ve istediğinde zor kullanabilecek bir güçte olduğunu fark eden adam bir adım geriledi. Şaşkınca geriye dönerken aklına yatmayan şeyleri soruluyordu.

Biz kimdik? Seçkinlere şikâyet etmekten bahsediyorduk ancak kılığımız neden Gözcüler gibi değildi? Bu saatte burada ne işimiz vardı? Az önceki kâğıtta yazanlar neydi?

Tüm bu soru işaretleriyle birlikte geriye döndüğünde kafasının karıştığını görebiliyordum. Tüm kafa karışıklığına rağmen bizden uzaklaşmaya başlamış olması derin bir nefes verme isteği uyandırmıştı ki...

Adam aniden geri döndü, bir anda dibimize kadar girdi ve tehlikeli bir sesle fısıldadı.

"Siz!"

Rans'ın elinin bıçağına uzanır gibi olduğunu gördüğümde hızlı davranıp elini tuttum. Mark ve diğerlerinin evden çıkmak için çok az zamanları kalmıştı. Eğer müdahale etmek zorunda kalınırsa evden büyük gürültüler duyulacak, plan sekteye uğrayacaktı. Elimizden gelen en hızlı şekilde bu adamı göndermeliydik.

"Siz bu kâğıt hakkında bir şey biliyor musunuz?"

Adam bir anda avucunun içinde buruştuğu kâğıdı çıkarınca aynı anda eline baktık. Parmakları titriyor; bakışları suratımızda sabitlenmiş, bir yanıt arıyordu. Yüzümüzün tamamını görebilseydi kim olduğumuzu anlayacak ve belki de çığlıklarıyla yerimizi belli edecek, buraya Gözcüleri yığacaktı.

Kontrolü kaybetmek yerine daha da hissiz ve soğuk bir tavırla harekete geçtim, adamdaki kâğıdı aldım. "Bu da nedir?"

Bu soruyu bekleyen adam korkuyla konuştu. "Az önce birileri evime geldi, yüzlerini tam olarak göremedim. Çok ruhaf davranıyorlardı, bana bu kâğıdı verip gittiler. İçinde yazanlar... Bakın, lütfen okuyun. Anlayacaksınız." Kâğıdı açtığımda adam yeniden atıldı. "Gördünüz mü? İles'in öldüğünden bahsediliyor. Bu doğru mu? Lütfen söyleyin, eğer söylentiler gerçekse..."

Adam nefes nefese kalmıştı. Bağlı kaldığı kurallardan, gerçeklerden kopmak zorunda olduğu için ne kadar büyük bir hayal kırıklığı yaşadığını anbean izliyordum. Paniğe kapılıyor, geleceği korkuyla tahmin etmeye, sonu görmeye çalışıyordu.

"Eğer bu gerçekse ve ölümü bizden gizlemişlerse hainler haklı demektir. Ne yapacağız? Gecenin bir yarısında evlerimize gelmeye başladılar! Ellerini kollarını sallayarak bunu yapabilmeleri korkunç, öyle değil mi?"

Adam telaşla Rans'a yöneldi. "Siz daha iyi bilirsiniz, lütfen Seçkinlere bu durumu iletin ve acilen önlem alınmasını sağlayın. Aksi hâlde onlar haklı çıkacak. Yuva... Yuva'mız gerçekten tehlike altında mı? Tüm bunların anlamı nedir?"

Rans uzandı ve adamın omzuna dokundu. Bunu yaparken başını yere eğmişti. Onunla göz göze gelmeyeceğine ve şapkasının yüzünü kapattığına emin olmuştu.

"Tüm bunları kendilerine ileteceğimizden şüpheniz olmasın. Lütfen bize yardımcı olun ve evinize dönün."

Onun bu kadar iyi rol yapabilmesi beni etkilerken bu oyunu devam ettirdim. "Kâğıtta yazan her şey hemen kendilerine iletilecek. Gün doğumunda evinizi ziyaret edebilirler, bunu onlara göstermelisiniz. Evden ayrılmayın."

Adam uzattığım kâğıdı aldı ve çabucak başını salladı. "Tamam."

Başka bir şey söylemediğimi gördüğünde geriye döndü ve telaşlı adımlarla evine giden sokağa ilerledi, karanlıkta bir süre onu seyrettik. Bedeni uzaklaştıkça küçüldü ve bir an sonra artık yoktu. Karanlık onu yutmuştu.

"Kurtulduk," diye fısıldadım boşluğu seyrederken.

Anlam vermekte çok zorlandığım bir şey oldu ve adamın yok olduğu an içimdeki korkunç his de kayboldu. Neredeyse elle tutabileceğim kadar yoğundu. Bedenimdeki her zerre, her uzuv, her bir parça tehlikelere karşı beni nasıl uyarmışsa şimdi de bütün dinginliğiyle bana güven vadediyordu. Uyuşma bu kez panikle değil, huzurla tenimi yokladı. Titrek bir soluk dudaklarımdan kaçtı.

Rans, "Gitti," derken keskin bakışlarını karanlıktan, adamın kaybolduğu yerden ayırmıyordu.

"Gitti," diye tekrarladım.

Bu hissi nasıl tanımlayacaktım? Bunun ne olduğundan habersizken buna nasıl bir ad verecektim? Daha önemlisi, bu tuhaf şeye inanacaklar mıydı?

Rans'la birbirimize bakarken arkamızda bıraktığımız evin kapısından gelen sesi işittiğimiz an oraya döndük. Aynı anda hızlı adımlarla eve doğru ilerlerken kahverengi saçlı kızın, Nisya'nın bıçağını beline takarak dışarı çıktığını, hemen ardından Mark'ın merdivenlerden indiğini gördüm. Kıvırcık saçlı çocuk aralarında yoktu. Bu, bana müdahale etmeye gerek duymadığını düşündürdü.

"Kusura bakma, evladım. Benim oğlum böyledir. Saman alevi gibi bir anda yanar, bir yanda söner."

Mark kendisini uğurlayan yaşlı kadının ardından elini kaldırdı ve veda etmek için başını eğdi. "Burada hepimiz kardeşiz, halledilemeyecek bir meselemiz yok."

Kadın teşekkür edip kapıyı kapattıktan sonra kıvırcık saçlı çocuk evin arkasından çıkıp yanımıza koştu. Rans ve ben hızlı adımlarımızla Mark'a ilerleyip tam önünde durduk. Diğer

üyeler de tamamlandığında hepimiz nefes nefese bir hâlde birbirimize bakıyorduk.

“Ne oldu?” Soruyu sorarken göğsüm heyecanla inip kalkıyordu, evin kapısını gözetlemeye devam ediyordum.

“Konuştum.” Mark’ın cevabı kısa ve netti ancak anlamak güçtü. Onu yaka paça içeri atan adamla nasıl sakince konuşmuş olabilirdi ki? Hem kıza hem de Mark’a bakıp bedenlerinde bir yara olup olmadığını inceliyordum, sesim titredi. “Size bir şey yapmadı mı? İçeri çekerken çok kızgın görünüyordu.”

Nisya kararlı bir şekilde başını salladı ve eliyle yolu gösterdi. “Mark böyle durumlarda soğukkanlı kalmayı iyi bilir. İçeride çocuk olduğu ve korkutmak istemediği için sakın kaldığını insanlara açıkladı. Yaşlı kadın oğlunu sakinleştirdi, adam da yazdığımız maddeleri neye dayanarak yazdığımızı dinlediğinde bağırmayı kesti.”

“Gerçekten mi?” diye hayret ederken onlarla birlikte sıradaki eve koşturmaya başlamıştım.

Nisya yerine Mark cevapladı. “Sözcükler, Evera. Sözcükler düşündüğünden daha ölümcül olabilir. İyi kullanmazsan seni ipe götürür.”

“Ne söyledin onlara?” dedim merakla.

Diğer üyeler Mark hakkında daha fazla şey tahmin edebilmiş olmalıydı ki benim gibi meraklı değillerdi ve soru sormuyorlardı.

“Bu aileyle ilgili elimde gizli bir bilgi vardı. Her eve girerken onlar hakkında bilgi ediniyor, bize inançlarını güçlendirecek donanıma sahip olarak giriş yapıyoruz. Yıllar önce kaybettikleri babaları, yaşlı kadının eşi hakkında birkaç bilgi verdiğimde bana inanabileceklerini anladılar.”

İşte bu benim de beklemediğim bir yanıtı çünkü İsyan-
cıların sahip oldukları bilgileri düşündükçe zihnimde uçsuz
bucaksız bir görüntü canlanıyordu. Onlar insanların yalnızca

gözlerine bakmıyor; bakarken hikâyelerini, anıları ve yaşamışlıkları da görüyorlardı.

"Bu kadar bilgiye sahip olmayı nasıl başardınız?"

Mark bu soruyu sormamı bekliyor olmalıydı ki tereddüt sessizce uyuduğu yıllarda biz uyumuyorduk. İsyan yeni başlamış olsa da bir tarih kadar eskiz. Her birimiz bununla büyüdük ve eğitildik."

Birlikte yürüdüğüm insanlara baktığımda Rans dışında hiçbirini yeterince tanımadığımı fark ettim. Bazıları maskeliydi, bazıları maskelerini boyunlarına indirmişlerdi. Mark'ın ablası Soles'in sözlerini hatırlıyordum. Hepsi birer kayıp vermişti, hepsinin bu gece burada olmak için bir sebebi vardı. Acıları düşündüğümünden çok daha büyüktü ve inançları bir an olsun eksilmiyordu.

"Kurtulacağız," dedi kahverengi saçlı kız nefretle. Mark'ın yandan bir bakış attıktan sonra kararmış gözlerini girmek için hazırlandıkları diğer eve dikti, sesi kin doluydu. "Hepimiz bu pisliklerden kurtulacağız."

Sonrasında kimse konuşmadı. Nefret büyüdü, aramızda yeni biri gibiymiş gibi doğdu, bizimle yürüdü, adımları zihnimizde duyuldu. Rans ile ellerimiz birleşti ve belki de hiç anlamadığı bu düzen içinde tüm duygularını saklı tuttu. Tanıdığı tek kişi olan bana tutundu.

Hiçbirimiz konuşmadık ve sıradaki eve yürüdük.

Güneş doğmak üzereydi. Elimizde sadece birkaç zarf kalmıştı. Hepimiz yorgun düşmüştük. Defalarca aynı şeyi tekrarlamak, gizlenmek, sessizce saklanmak, bir sorun olup olmadığını kontrol ettikten sonra yeniden ortaya çıkmak ve hep birlikte sıradaki eve ilerlemek... Bazılarında birkaç dakika beklemişken bazı evlerde daha uzun süre oylanmışık.

Saklandığımız çalılıklardan biri yanımıza zıpladığında ırkılarak geriye çekildim. Bu, daha önce görmediğim üyelerden biriydi.

"Birtti," dedi Mark'ın omzuna bir yumruk atıp. "Son evi halledip sığınağa dönüyoruz. Düşündüğümüzden daha iyi iş çıkardın."

Mark onun tebrliğini kabul edercesine başını salladı ancak yanıt vermedi. Hızlı adımlarla yolun sonundaki son eve ilerlerken birkaç saat sonra insanların sokağa çıkacağını, hayatın yeniden başlayacağını biliyor ve sokakların nasıl canlanacağını hayal edebiliyordum. Yuva'daki bir elin parmağını geçmeyecek az sayıda çocuk, evlerinin bahçelerinde toplanacak, kahvaltılarını yapar yapmaz sokağa fırlayacak ve tüm sokaklarda koşturacaktı. Tanımadıkları insanlara gülecek, bağırarak, koşturacaklar, oyun oynayacaklardı. Başkalarının arka bahçelerine saklanacaklardı ve sonra...

Sonra beraber büyüyeceklerdi. Tıpkı Olven, ben, Aryan ve Arvin gibi. Bizim çocukluğumuz gibi. Evimize giden sokağın başında durduğumuzda nefesim göğsüme sığmadı. Ruh hâlimin değiştiğini onlara belli etmemek için kıpırdamadan emir bekledim.

"Dört kişinin gelmesi yeterli," dedi Mark. "Bu biraz kalabalık bir ev ancak hızlıca halledebileceğimi umuyorum. Geri kalanlar etrafta bir sorun olup olmadığını kontrol etsin. Yirmi dakika sonra Gözcüler yeni devriyeye başlayacak."

Nisya bir adım öne çıkıp Mark'ın yanındaki yerini alırken kıvrık çocuk hiçbir şey söylemeden evin arka cephesine yol aldı. Son kişi çalılıklarda bizimle bekleyen üye oldu, kapı ağzında bekleyeceğini işaret edip duvar kenarına ilerledi.

Rans, ben ve aramıza son katılan İsyanca ise bekliyorduk.

"Bir aksilik olursa ısıklık çal," dedi İsyanca.

Mark başıyla onay verdi ve evin kapısına ilerledi. Saatlerdir yaptığımız şeyi tekrar etti, tokmağı çalmak üzere elini kaldırdı ve son bir kez bize baktı. Geride kalanlar olarak evin

biraz ilerisine yol almış, etrafı gözetleyebileceğimiz bir yer bulmuştuk.

“Duydunuz mu? Sınırlardan içeri giren kişinin kimliğinin ifşa etmişler. Örgüt binasındaki İsyancılar haber yolladı.”

Yanımıza katılan son kişi kulağımıza eğilip fısıldadığında. Rans ve benim birbirine kenetlenmiş ellerimize bakıyordum. Bu haber bizim için iyi bir gelişme olsa da kim olduğunu bilmediğim bu kişi hayati önem taşıyordu. Erele’ye yardım ediyorsa daha önce Vahşilere gizlendiğim sırada beni ele vermiş bile olabilirdi. Bu, dışarının da içerisi kadar tehlikeli olduğunu ispatlardı.

“Kimmiş?”

“Bir Vahşi,” dedi soruma karşılık veren üye. “Genç bir adam olduğunu söylediler, bizim yaşlarımızda.”

Rans’ın gerildiğini, elimi tutan elinin buz kestiğini hissettirdim ancak ona tutunmayı bırakmadım. Aksine, ellerimizi birbirine daha çok kenetledim ve tenini okşadım.

“Şu evde kırmızı bir kitap var. İzci Evi’nde eğitim gören Gözcülere verilen kitaplardan biri. Onun içinde çok önemli bir bilgi var ve hâlâ ulaşamadım.” Rans ve üye, gösterdiğim yere baktıklarında Rosto’nun evini gördüler. Hemen yan tarafında küçücük bir kulübe gibi görünen derme çatma yapıyla benim evim duruyordu.

Yanımdaki üye ne düşündüğümü biliyormuş gibi sakin bir sesle yanıtladı. “Kitaptaki tüm bilgiler Sina’da da mevcut. Biliyorsun, o bir Seçkin.”

“Evet ama fazla vaktim kalmadı.” Sesimdeki hüznün, yanımda duran iki adamın da nefeslerini tutmasına, sessiz kalmalarına sebep olacak kadar acı yüklüydü. “Kardeşime son sözümü,” diye fısıldadım. “Annemi, babamı, kuşları unutan herkesi kurtaracaktım. Oysa şimdi bir köşede yakalanmamak için saklanıyor, evimi uzaktan izliyor, onun katilini bulmamı sağlayacak kitap birkaç adım ileride olmasına rağmen kıpırtıdayamıyorum. Üstelik...”

Sesim titredi, başımı Rans'ın omzuna yasladım. "O evin içindeki anılarım da yok olmuş gibi. Oradaki arkadaşlarım, kaçtığım gece bana yardım eden dostlarım, duygularım... Her şey değişmiş."

"Şimdi bunları düşünme," dedi İsyancı üye, derin bir nefes vererek. "Sen düşündüğünden çok daha cesursun, Evera. Sınırlardan kaçtığın gün burada başlattığın depremden, insanların senin hakkında yaptığı gururlu yorumlardan haberin yoktu. Hepimizin saygı duyduğu bir insanlığa sahipsin. Buna inan, bizim için bir ışıksın." Onun da sesi titrer gibi oldu. "Kardeşine verdiğin sözü yerine getirmediğini düşündüğün zamanlarda bunu hatırla. Ne büyük bir yüreğe sahip olduğun, nelerden vazgeçtiğini."

Sözlerini bitirmesiyle akmak için hazır bekleyen bir damla yaşı siliverdim. Tenim buz gibiydi, hava sabah ayazı yüzünden soğuktu ve burnumun ucu kızarmış olmalıydı. Yuva her zamanki donukluğuyla bizi sarıp sarmalıyordu.

"O haklı," diye fısıldadı Rans kulağıma. "Kendine haksızlık etmeye son ver."

Uzanıp ellerimi avucunun içine aldı ve dudaklarına götürerek ağzından çıkan buharla beni ısıtmaya çalıştı. Mavi gözleri gözlerimdeyken kalbimi de ne kadar ısıttığını bilmeden bir süre şefkatli dokunuşlarına devam etti. Başımı yeniden omzuna yaslayıp bize verilen sürenin dolmasını bekledim.

"Biri geliyor, duydunuz mu?"

İsyancı başını biraz uzatıp gelenin kim olduğuna bakmaya çalıştı.

"Gözcüler mi?" diye fısıldadığımda devriye saatine kadar bir süre daha vaktimizin olduğunu biliyordum.

"Hayır, onlar olsaydı diğer üyeler bize haber yolları. Mark işini erken bitirmiş olabilir mi?"

Üye daha iyi görebilmek için bir adım öne attığında arkasındaydık. Rans onunla harekete geçmek istediği için ileri doğru bir hamle yaptığında beni arka tarafına aldı.

“Görüyor musun?”

Karanlık dağılmaya başladığı için evlerin çatıları, bahçeleri ve diğer her şey biraz daha gün yüzüne çıkmaya başlamıştı. Rans’ın sorusuna karşılık üye başını olumsuzca salladı.

“Ben bir bakıp gelsem iyi olur. Sığınağa dönmeden önce son kontrolleri...”

Sözü yarım kaldı çünkü güçlü bir darbeyle yere çakıldı. Rans geriye sıçrayıp beni arkasına saklarken korku dolu bakışlarımı yere düşen üyeye çevirdim, çığlık atmamak için dudaklarımı sıktım.

“Bakın burada kimleri bulduk.”

Üyenin az önce eğilip baktığı duvarın hemen arkasından yakından tanıdığım bir yüz çıktı. Onu görmek, aldığım nefesi soluk boruma tıkadı.

“Bir taşla iki kuş. Ya da...” Aryan bana kocaman gülümsedi. “İki hain mi demeliydim?”

Rans hızlı davranıp bıçağına sarılmıştı ki Aryan büyük bir çeviklikle az önce İsyançı üyeye yaptığı gibi onun yüzüne de sert bir yumruk çaktı. Rans, kızıdan beklemediği bu güçlü hamleyle olduğu yerde sarsıldı ancak düşmedi. Bıçağının kabzasına uzandığım sırada birinin arkamdan vücuduma yapıştığını ve ellerimi yakaladığını hissettim.

“Ta-da! Sizi burada görmek ne güzel...”

Bu sesi tanıyordum, mahzende kilitli kaldığım günlerden aklımda kalan en çirkin şeylerden biriydi.

Celesa kollarımı daha sıkı tutarken ve elimdeki bıçağı boğazımı kesecekmiş gibi tenime batırırken neşeyle gülüyordu. “Ah, Aryan... Uzaktan baktığımızda birbirlerine sokulmuş tatlı bir çift görüyorduk, değil mi? Şimdiyse bıçak altındaki iki et parçasından ibaretler. Önce hangisini seçelim?”

Aryan bıçağını Rans'a uzatıp tehditkâr bir tavırla sallarken Celesa gibi güldü.

"Siz bilirsiniz, efendim. Bu fareler burada saklandığına göre daha fazlası çok yakınımızdadır. Bence az önce söylediğim şeyi yapmalı ve onları benim evime sokmalıyız."

Celesa, sırtını karnına yaslayıp bıçağı tenimde gezdirirken Rans'a güldü.

"Ne dersin, maviş? Bizden çok erken ayrılmıştın, daha sana doyamadım bile. Birlikte şu eve doğru geçelim mi? Yoksa..."

Bıçağı hafifçe batırdığında acıyla dudaklarımı sıktım. Karnımı akıtmak üzere olduğunu hissediyordum, caniliğinden adım kadar emindim. Belli ki Rans da onun merhametsizliğini öğrenmişti.

"Yapma," dedi burnundan derin nefesler alıp verirken, yumruk yaptığı elleriyle kadının suratına patlatmak istese de bıçağın ucunda olduğum için kımıldayamıyordu. "Yapma, geleceğim."

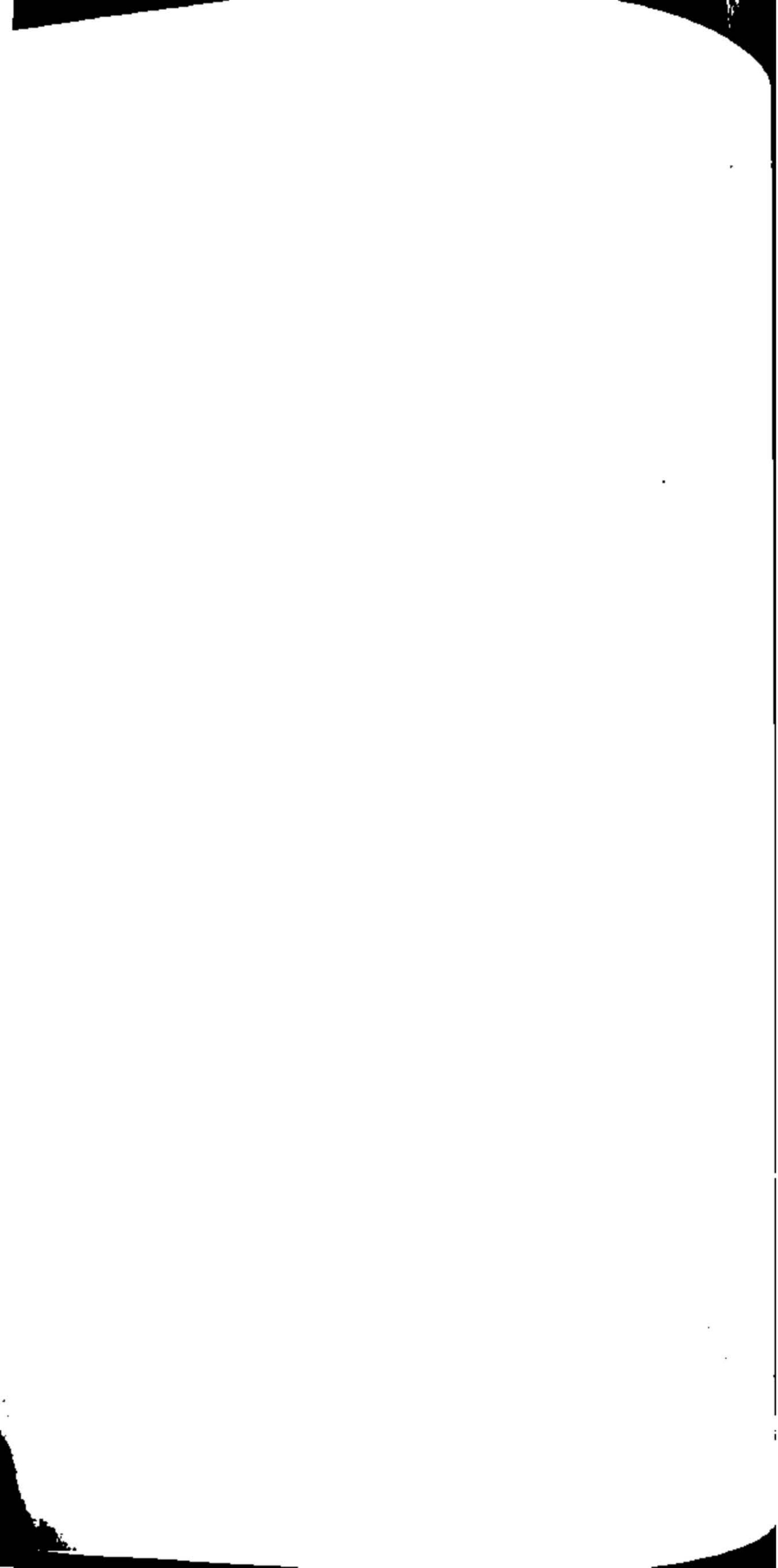
Celesa keyifle güldü. "Duydun mu, Aryan? Ziyaretçilerimiz var. Misafir sever misin?"

Aryan kıkırdadı. Tanıdığım çocukluk arkadaşımın neşesinden çok uzak, bomboş bir ses kalabalığıydı. Ruhsuzdu.

"Evet, efendim. Böyle misafirleri hep çok sevmişimdir."

Yumruğuyla bayılıp yere yığıldığı İsyancı'ya botuyla bir tekme attıktan sonra Rans'ın ellerini tuttu ve bıçağın ucunu boynuna değdirip tükürürcesine konuştu.

"İlerideki eve doğru yürü. Sakın sesini çıkarma ve sana acıyacağımı düşünmek gibi bir hata yapma. Nasıl öldüğünü sen bile anlamazsın."

Bölüm 9: ZEHİRLİ PLANLAR

Rans'ı elleri ve ağzı bağlanmış şekilde karşıma oturtmuşlardı.

Rosto'nun evinde, oturma odasındaki iki büyük kanepede, boynumuzda bıçaklarla bekletiliyorduk. Aryan bıçağın sivri ucunu benim boynuma doğru tutarken ruhsuz bakışlarındaki donukluk yerini koruyor, Celesa'dan emir bekliyordu. Celesa ise Rans'ın yanına oturmuş, onun bağlı ve hareketsiz olmasından faydalanarak bizi kışkırtacak şekilde konuşuyordu.

"Bu kız uğruna bizim elimize düştüğün yetmemiş gibi yeniden ona döndün, onu buldun ve peşinden gittin. Öyle mi, genç adam? Adın neydi... Ah, Rans."

Celesa bıçağın sivri ucuyla Rans'ın yüzünde tehlikeli şekilde gezinmeye devam ederken olduğum yerde kıpırdanıyor, bantladığı dudaklarımdan birkaç kelime bile olsa haykırmaya çalışıyordum. Bıçak onun teninde gezindi, gezindi, gezindi, sonra dudaklarında durdu.

"Hiç öpüştünüz mü?" diye sorarken önce Rans'a, sonra bana baktı.

Ardından yüksek bir kahkaha patlattı ve neşeyle gülmeğe başladı. Aryan kadının yaptıklarını sessizce izliyor, hiçbir tepki vermiyordu. Evin diğer üyelerinin nerede olduğunu bilmiyordum, biri bize kapıyı açmıştı ancak yüzünü görememiştim. Celesa sert bir hamleyle Rans'ın dudağındaki bandı çıkardığında hiçbir şey yapamadım. Rans ağzından derin nefesler alıp verdi ve doğruca gözlerime baktı.

Söylediği ilk şey, "Sakin ol," cümlesi oldu. "Kurtulacağız."

“Ah, şu romantizme bakın...”

Celesa bıçağı Rans’ın dudaklarından kaydırıp boynuna doğru indirdi. Biraz bastırıldığını belli edercesine acılı bir inilti çıkardı ve Rans’ı taklit eder gibi yaptı. Oysa Rans put gibi hareketsizdi. “Aşk bir ahmaklıktır,” diye mırıldandı kadın. Artık onun bir deli olduğuna tamamen emin olmuştum.

“Ve şimdi sen de ahmaklığının cezasını çekiyorsun, genç adam. Buralara düşmene, bizim yemimiz olmana gerek var mıydı? Keşke sınırların dışında, ailenle, sıcacık yatağında oturuyor olsaydın. Çünkü...” Celesa hırçın bir şekilde bana dönerek bıçağın ucuyla beni işaret etti. “Çünkü peşinden koştuğun bu kadın artık bir ölü! Onu idam edeceğiz.”

Sonra sesi onun ruh hastası olduğuna inanacağım bir hızla yumuşadı. Fevri çıkışı sonra erdi ve Rans’a bakıp tatlı tatlı konuştu.

“Oysa sen... Ah, seni yakaladığımızda sana zarar vermesinler diye ne çok çabaladığımı bilmelisin. Benim olman için, bu yakışıklı suratın ölümü hak etmediği için Erele’ye yalvardım. Piç adam izin vermedi.” Kadın yeniden yüksek bir kahkaha attı ve Aryan’a göz kırptı. “Aramızda, değil mi tatlım?”

“Aramızda, efendim.”

“Erele’nin tam bir piç olduğunu düşünmüyor musun, Aryan?”

Aryan bir süre sessiz kaldıktan sonra mırıldandı. “Bir fikrim yok, efendim.”

“Senin en çok bu sessiz sakın, kendi hâlinde oluşunu seviyorum, bebeğim.”

Aryan’a öpücük attıktan sonra bacak bacak üstüne attı ve geriye yaslanıp yeniden Rans’a dönerek ona doğru biraz daha yaklaştı. “Nerede kalmıştık, tatlım? Sana dokunmaya hiç kıyamadığımdan bahsetmiş miydim? Tabii, sen bir aptallık yapıp şu kızla kaçana kadar... Biliyor musun? O gün meydanda

seni öldürmeyecektik! Bu sadece bir numaraydı. Sen ise çok yanlış bir hamle yaptın. Şimdi seni gerçekten öldürebiliriz.”

Bıçağı yeniden Rans'ın boynunda gezdirirken bana kaçamak bir bakış attı ve ona döndü, ikisini net bir şekilde görebildiğimden emin olduğunda bıçağı Rans'ın dudaklarında gezdirdi.

“Demek öpüştünüz. Yoksa bu dudaklar sihirli mi? Bir Vahşi'nin tadına hiç bakmamıştım.”

Beklemediğim bir anda ileri atıldı ve Rans'ın dudaklarına kapandı. Ağzım bantlı olmasına rağmen büyük bir çığlık atmaya çalışarak olduğum yerde çırpındım. Rans başını sola çevirmeye çalıştı ancak kadın müsaade etmedi, bıçağı onun teninde gezdirmeye ve öpmeye devam ediyordu. Başımдан aşağı kaynar sular dökülmüş gibi inliyordum. Sesimi çıkarmaya çalışıyor, Aryan'ın güçlü ellerinin altında debeleniyordum.

Kadın en sonunda geri çekilirken, “Hareketlerine dikkat et, genç adam,” dedi ve küstahça güldü. “Her hatan kızın hayatına mal olacak.”

Rans tepki vermeyi kesti. Kadına neler söylemek istediğini, onu benimle tehdit ettiği her seferinde ne büyük küfürler savurmak istediğini alev alev yanan bakışlarında görebiliyordum. Çırpınışlarım son bulmayınca Aryan tüm kuvvetiyle omzuma bastırarak canımı acıttı. Bıçağı boynuma dayadığında canım yandığı için tenimde bir kesik oluşmaya başladığını anladım ve durdum. Beni gözünü kırpmadan öldürecek hâldeydi.

“Tadın güzelmiş.”

Celesa dudaklarını yalayıp gülerek ayağa kalkarken yeniden Aryan'a baktı. Tepeden sıkı bir atkuyruğu hâlinde topladığı saçlarını sahte bir hüznle parmağının ucunda çevirdi. “Nasıl yapsak, tatlım? Bu çocuğu benim oyuncağım yapmayı başarabilir miyiz? Sence Erele ikna olur mu? Şansımı yeniden denemek istiyorum.”

Aryan sadece başını sallamakla yetindi. "Neden olmasa efendim? Deneyebiliriz."

"Ah, umutlarımı yeşerttin!"

Aryan kadına gülümsedi ve başka bir şey söylemedi. Celesa büyük odada gezinmeye, pencereden dışarı göz atmaya sabırsızca dolanmaya başladı.

"Sizi uzaktan gördüğümde içimden geçen tek şey, bıçağımı üzerinize fırlatıp ikinizi de ayrı ayrı doğramaktı. Ama bir şey diyeyim mi? Aryan bana çok daha iyi bir fikir verdi. Sizi bu eve sokup diğer Seçkinlerin de gözü önünde acı verecek olmak çok daha iyi. Üstelik Erele bunu duyduğuna bayılacak sizin sayenizde ödül bile alabileceğim."

Kadın yeniden Aryan'a döndü. "Sen!" dedi gurur duyduğunu belli eden bir tonla. "Sen harika bir şeysin, kızım. Ailenin ve senin ödüllendirilmen için elimden geleni yapacağım. Yanımda olmasaydın bu iki aptalı fark edemezdim, ban onların yerini gösterip bu eve sokmak için yardım etmedâhiyane bir plandı. Kendilerine İsyancı diyen şu sürtükle her yerde onları arayıp duracak."

Aryan, "Evet, efendim," diyerek onayladı. "O piçlerin sonunu getireceğiz."

"Gücümüzü görecekler." Celesa'nın sesi kana susamış gibi çıkıyordu. Sabırsızca bıçağının ucuyla oynadıktan sonra Aryan'a başka bir soru yöneltti. "Kaç dakikaya burada olurlar? Onları yakaladığımızı gördüklerindeki yüz ifadelerine şahit olmak için çıldırıyorum." Sonra kendi kendine kıkırdadı. "Sintera, aptal adam. Bu kızı kendisinin yakalayacağından çok emindi! Ama bak, burada. Benim bıçağımın ucunda. Ne kadar güçlü olduğumu yeniden anlayacaklar."

"Birazdan burada olmak üzereler, efendim," diyen Aryan itaatkâr bir şekilde başını salladı. "Ben de sizin kadar sabırsızım. Bir an önce cezalarını çektiklerini görmek istiyorum. Bu hainlerin bugüne dek nefes alabilmiş olması bile mucize. Geberip girmeleri gerekiyor."

Eski dostumun benim hakkımdaki nefret dolu cümlelerini hayretle dinlerken artık hiçbir şeye şaşırırmamam gerektiğini yeniden anlıyordum. Beni görmüştü, bu kadınla iş birliği yapmıştı ve yeniden yakalanmama sebep olmuştu. Öleceğimi biliyordu, birazdan öldürülebileceğimin farkındaydı. Beni bile bile kendi ölümüne götürüyordu. Elleriyle sonumu hazırlamıştı.

Çırpınmayı kestim, bizi bırakmayacaklarını anladığımda tüm endişem Rans içindi. Ne yapacaktık? Bir çıkış yolu kalmamış mıydı? Mark ve diğerleri yokluğumuzu fark ettiklerinde nereyi aramaya gitmişlerdi? Burada olacağımızın akıllarına geleceğini sanmıyordum.

“Kapı çalıyor.”

“Babam gelmiş olmalı, efendim.”

Celesa sesine yansıyan tüm sinsiliğiyle heyecan içinde konuştu. “Mükemmel, umarım bize güzel haberler getirmiştir.”

Aryan kapıyı açmaya gittiğinde kadın bıçağını Rans’ın saçlarında, ondan sıkıldığında ise yanıma gelip benim yüzümde gezdirmeye başladı. Önce hangimizden başlamak istediğini seçemiyor gibi görünüyordu.

“Son duaları edelim, çocuklar,” diye fısıldadı iştahla. “Birazdan burada şenlik olacak.”

Aryan ve babası Rosto içeri girdiklerinde kadın yüzünü onlara çevirdi. Bedenini dikleştirdi, bıçağın kabzasını son kez okşadı ve usulca beline yerleştirdi.

“Selam, Rosto! Haberler nasıl? Hadi bana güzel şeylerden bahset.”

Rosto kadına selam verdikten sonra başını salladı. “Hiçbir sorun yok, efendim. Birazdan destek için burada olacaklar. Hainler götürülecek.”

“Ah, mükemmel!”

Hemen sonra babamın en yakın arkadaşlarından biri olan bu orta yaşlı adamla göz göze geldik. Beni inceledi, ellerim ve

ağzım bantlıyken uzun uzun suratıma baktı. Bakışlarımdaki ateşin ne kadarını görebiliyordu, bilmiyordum ancak onu son görüşümden bu yana hiç değişmediğini fark ediyordum. Eskiden gri olan sakalları biraz daha uzamış ve beyaza yakın bir renge dönüşmeye başlamıştı. Hâlâ oldukça iri yarı bir adamdı, kapıdan içeri girerken eğilmek zorunda kalmıştı. Kilolu yapısı, güçlü bedeni ve her zaman etrafı dikkatle inceleyen gözleri eskiden Gözcü olduğunu sürekli hatırlatıyordu. Babam, üşümekten ağlamak üzere olduğumuz gecelerde yakacağımız bittiğinde Rosto'nun kapısını çalar, ondan biraz ödünç alır ve evimizi ısıtırdı. Onun dostu olmaktan ne kadar mutlu olduğunu dile getirmeden uyumazdı.

Şimdiyse ölümüne giden saatlerde onunla göz gözeydik. "Efendim, bir şey ister misiniz?"

Soruyu soran, Rosto'nun eşi Berta'ydı. Kapı ağzından kafasını uzatmış, Celesa'ya doğru bakıyordu. Sesinde her zamanki yumuşaklık vardı. Tüm aileyi burada gördüğüm için Arvin'in nerede olduğunu merak ettim. Aryan kardeşinin bana inandığını bilseydi, kalabalığın içinde gözlerime bakıp gücümü ateşlediğini, kimse duymasa bile benim anlayabileceğim bir şekilde bana inandığını söylediğini görseydi erkek kardeşini parçalar mıydı? Bu acımasızların gözüne girebilmek için yapmayacağı şey yoktu. Aryan'dan, eskiden dostum olan ancak artık bir canavara dönüşmüş bu kadından bunu da beklerdim.

"İstediğim tek şey, şu ikisinin ölü bedenleri, tatlım. Teşekkür ederim!"

Celesa'nın neşeli sesiyle birlikte gözler yeniden bana ve Rans'a çevrildi. Berta, Rosto ve Aryan hiçbir şey söylemedikleri birkaç dakika boyunca bizi seyretmeye devam ettiler. Celesa ise artık sıkıldığını belli eden bir şekilde sesli nefesler vererek pencereden dışarı bakıyordu.

"Normalde böyle acil bir durumda çoktan gelirlerdi. Belki de bir bakıp gelmeliyiz. Örgüt binasına gidip..."

“Gidemeyiz.”

Kadının sözünü kesen kişi Aryan oldu. Herkes aynı anda kıza bakmıştı. O ise elindeki bıçağı boğazına dayamış bir şekilde beklemeye devam ediyordu.

“Neden gidemeyiz, tatlım? Eğer bu iki sürüngenin kaçacağını düşünüyorsan merak etme. Bu korkak adam, kızın kılına zarar gelecek diye ödü kopan bir ödleğe dönüştü. Baksana şunun gözlerine...”

“Gidemeyiz dedim.”

Aryan bu kez daha sert bir şekilde sözünü kestğinde Celesa şaşkınca kaşlarını kaldırdı. Hiçbir şey anlamadığını görebiliyordum. Aynı duyguları paylaşıyorduk.

“Bu da ne demek? Bana karşı sesini yükseltirken çok dikkatli ol!”

Celesa bıçağına davranmak isteyerek elini beline atmış ve Aryan’ın üzerine yürümek üzere harekete geçmişti ki hiçbirimizin beklemediği bir şey oldu. Rosto güçlü sesiyle haykırdı. “Olduğun yerde kal, kaltak kadın!”

Her şey sadece birkaç saniye içinde meydana geldi. Rosto tek hamleyle Celesa’nın üzerine atlayıp güçlü elleriyle onu yakaladı, bıçağı kadından hızla aldı ve yere fırlattı. Berta yere düşen bıçağı aldı ve çabucak kıyafetinin içine sakladı. Kapıyı açtı ve koridora doğru bağırdı.

“Arvin! Çabuk ol, oğlum!”

Arvin’in koridordan içeri doğru koştuğunu gördüm, onun da elinde bir bıçak vardı. Rosto, Celesa’yı yere sermiş, tüm gücüyle onun hareketsiz kalmasını sağlarken kadın bağıırıyordu. “Ne yapıyorsunuz siz? Aptallar! Çekilin! Sizi öldürteceğim!”

Kimse onu dinlemiyordu, Rosto oğluna seslendi. “Arvin, bandı getir de şu pisliğin çenesini kapatalım.”

Rans ve ben dehşet içinde göz göze geldik. Ne olduğunu anlamaya çalışıyor, algılarımızla oynanmış gibi şok içinde bir-

birimize bakıyorduk. Aryan'ın parmakları tenime dokundu ve ağzımdaki bandı çözdü. Sonra eğildi, telaşla ellerimdeki ve ayaklarımdaki bağları çözmeye başladı. Bu sırada Berta da kendi elindeki bıçakla Rans'ı çözüyordu. Arvin babasına yardım ederek Celesa'yı etkisiz hâle getirmiş, ellerini bağlamışlardı.

Kadın ağzının da bantlanacağını anladığında, "Aryan!" diye haykırdı.

Suratı kıpkırmızıydı, öfkeden deliye dönmüş hâldeydi. "Aryan, çabuk müdahale et! Ailene müdahale etmezsen Yuva'ya ihanetle yargılanacaksın. Kırılmamış tek bir kemiğimizin kalmadığından emin olana dek hepinizi mahvedeceğim. Sizi öldürteceğim!" Kızın beni çözmeye devam ettiğini gördüğünde yeniden haykırdı. "Bu sana verdiğim son şans, aptal!"

Daha fazla konuşamadı çünkü Aryan öfkeli bir şekilde yanımdan kalkıp yerde yatan kadının suratına bir tekme savurdu. Kadının sesi kesilmişti. "Sus artık, sus!"

Celesa'nın yüzü yere sertçe yapışırken burnunun kanamaya başladığını gördüm. Hızlarına yetişemiyordum. Gördüklerimi algılamak için vakit bulamayan beynim kendini zorluyor, şakaklarım zonkluyordu. Bir hayal miydi, gerçek mi? Onlar iyi miydi? O hâlde, ezberlediğim kötüler kimdi? Olanlara anlam veremeyen bir yanımla hâlâ dehşet içinde bu manzarayı seyrediyordu. Aryan aynı hızla yanıma koştu ve çabucak bantları çözmeye devam etti. Ellerim ve ayaklarım serbest kaldığında onunla bakiştık, nefes nefeseydik.

"Sen..." diye soludum. Ne söylemem gerektiğini bilmiyordum. Aryan ne yapıyordu? "Sen onlardan biri..."

Yaşamla ölüm arasında gibi, gerçeikle düş gibi, siyah ve beyazın tezatlığı gibi bir an yaşandı ve tüm zıtlıklar aramızda doğup yeniden öldü. Baktık, baktık, baktık. Gözlerimizi birbirimizden çekmedik. Karşımdaki kızın dudaklarından cılız

bir nefes kaçırdığında yutkunduğunu gördüm. Dudakları titredi, kendini sıktı.

Sonra dayanamadı, sözcükler ondan birer birer firar etti. "Özür dilerim!" diye bağırdı ağlamaya başlarken. "Özür dilerim, Era'm. Canını acıtmak zorunda kaldığım için özür dilerim. Yemin ederim çaresiz kaldım, seni kurtarmanın başka bir yolu yoktu."

Gözyaşları sicim gibi akmaya, yüzünü ıslatmaya başladığında kalbim gümbür gümbür atıyordu. Çırpınışlarıyla göğsümü dövüyor, yerinden çıkacakmış da kemiklerim buna mâni oluyormuş gibi acıtıyor, her zerremi sızlatıyordu.

Donakalmış hâlde karşımdaki kıza bakarken omuzları sarsılmaya başladı. "Affet beni," dedi hıçkırıkları odayı doldurup ellerime kapanırken. Parmakları parmaklarımı buldu, başını dizlerime yaslayıp ağladı. İçin için ağladı, bana yapmak zorunda kaldığını söylediği her şey için kendini parçaladı ve parmaklarımı kendi gözyaşlarına götürdü, ellerimle kendi yüzünü okşadı.

Hiçbir şey yapamadığımı gördüğünde, "Ben," dedi boğuk sesiyle. "Ben senin arkadaşınıam." Kızarmış gözleriyle gözlerime baktı. Acı çekiyordu, bunu görüyordum. Bakışları uzun zaman sonra farklıydı. Daha tanıdık, daha sıcak, daha içtendi. Bir insanın gözyaşları doğruyu söyler miydi? Eğer söyleyebiliyorsa Aryan'ınkiler öyleydi.

"Ben hâlâ senin Aryan'ınıam. Yemin ederim değişmedim," dedi titrek sesiyle.

Yaşadığım bunca acıdan sonra ne düşünmem gerektiğinden emin olamaz hâldeydim. Başını dizlerime yaslayan, gözyaşlarını benim için akıtan kıza şok içinde bakarken bedenim âdeta tepkisizleşmiş, hareket etmemem için beni kilitlemişti.

Rans'ın yanıma geldiğini ve omzuma dokunduğunu hissederek gibi oldum. "Era," diye fısıldadı. "İyi misin?"

"Lütfen bize izin ver," dedi Aryan boğulacakmış gibi bir sesle, perişan hâlde yalvarırken. "Lütfen onun beni anlaması

için izin ver. Özür dilerim, beni affetmesi için ne gerekirse yapacağım. Başka şansım yoktu. Başka şansım kalmamıştı."

Rans'a cevap verdikten sonra yeniden bana döndü ve kolukta yanıma tırmandı, oturdu ve başını omzuma yasladı. Bana öyle sıkı sarıldı ki canım acıdı. Kolları omuzlarıma, kollarıma, sırtıma dolandı. Dudakları yanaklarımı buldu ve beni öptü. Gözyaşlarımı da aynı telaşla öptüğü ana dek ağladığımı fark etmemiştim.

"Aryan," diye fısıldadım yeniden. Sesim olabilecek en güçsüz hâliyle cılız bir fısıltıdan ibaretti.

"Benim." Başını boynuma gömüp saçlarımı öptü. "Benim, canım arkadaşım. Aryan'ım ben. Acımasız bir cani değilim, hayır! Öyle davranmak zorundaydım." Geri çekildi ve yüzümü avuçlarının içine aldı, hâlâ yaşların aktığı sulu gözleriyle bana baktı. "Sen gittin... Ne yapacağımızı bilemez hâldeydik. Böyle bir plan yapmak zorundaydık," dedi ağlar-ken. "Seni öldürmemeleri için içeride olmamız gerekiyordu. Yalvarırım bana inan."

Rosto, Celesa'yla işini bitirdikten sonra kızının yanına geldi ve önümüzde diz çöktü. Aryan'ın omzunu okşadı, geri çekilmesi için kolunu hafifçe sıktı. "Ona biraz izin verelim," derken sesi herkese göre daha sakın çıkıyordu. "Ne düşünmesi gerektiğini bilmiyor. Kafası çok karıştı. Çok zor şeyler yaşıyor."

Babasının sözüyle birlikte Aryan yavaşça geri çekilirken hıçkırıklarla ağlamaya devam ediyordu. Peşinden Arvin geldi, o da bana sıkıca sarıldı. Meydanda, hiç umudumun kalmadığı o anda benim yanımda olduğunu hissettirdiği anı hatırladım ve onun da yalan söylemediğini anladım. Rosto uzanıp omzumu okşadı, başka bir şey yapmadan geri çekildi. Berta mutfaktan bir bardak su getirdi, içmem için bana uzattı.

"Al, kızım. Çok korktun."

Uzattığı suyu titrek ellerimle alırken aklıma gelen şey Rans oldu. Baş ucundaydı, bu insanların tam olarak kim ol-

duğunu bilmediği için temkinli bir şekilde bekliyordu. Yüzü ifadesiz, bedeni kaskatıydı. Tıpkı benim gibi olanlara anlam vermekte zorlanıyordu. Suyu ona uzattım. "Sen iç."

Rans elini elimin üzerine koydu ve bardağı yavaşça du-
dağıma götürdü. Parmakları parmaklarımı tutana dek titre-
diğimi fark etmemiştim. Bana yardım ederek suyu yudum
yudum içirdi.

Ne kadar büyük bir şok yaşadığımı gördüğü için suyu bi-
tirmemi bekledi ve kulağıma fısıldadı.

"Sakin ol, güzelim. Doğru söylüyor gibi görünüyorlar."

Cümleleri biraz olsun yatışmamı sağladı, derin bir nefes
aldım. Elimdeki bardağı aldı ve yanımda kıpırtısız bir şekilde
bekledi. Bu sırada Berta yeniden mutfağa koşup bir bardak
daha su getirerek Rans'a uzatmıştı.

"Birazdan burayı terk etmek zorundayız. Bizi duyuyor
musun, Evera?" Rosto'nun sesi hem yumuşak hem de uyarı-
cıydı. Yeniden omzumu okşadı ve kalkmam için bana destek
oldu. "Hızlı davranıp diğerlerinden önce burayı terk etme-
miz gerekiyor. Kendine gelmelisin."

"Siz kötü değilsiniz," diye fısıldadım kendi kendime. "Her
şey bir oyundu. Siz normalsiniz."

Berta titrek bir sesle, "Biz bıraktığın insanlar, yavrucu-
ğum," dediğinde ağlayacak gibi oldum. Oysa gözyaşlarım za-
ten akıyordu. İçimden bir şeyler kopup gitti sanki.

*Bıraktığım insanlar. Bıraktığım yerde, bıraktığım gibi ka-
lanlar... Bunun ne demek olduğunu öğrenmemiş olmayı diler-
dim.*

Kapı sertçe çalınınca Arvin kapıya doğru koşturdu. İn-
san sesleri işitmiştim. Birkaç dakika içinde içeriye birçok kişi
üşüştü. Gelenleri gördüğümde gözlerim irice açıldı, ben he-
nüz bir şoku atlatmadan yerine yenileri ekleniyordu.

Mark içeri girer gelmez beni ve Rans'ı kontrol etti. "İyi
misiniz?"

Peşinden diğer İsyancılar odayı doldurdu. Nisya tıpkı Mark gibi bizi kontrol etti. Gözlerini kocaman açmıştı. Kur-naz bakışları tüm salonda dolaştı ve en sonunda yere yatırılan Celesa'da durdu. Kıvrıkcık saçlı çocuk içerideki herkese selam verdi. Üyeler Rosto ve ailesiyle selamlaştı. Ben olanları anlamak için kendimi zorluyordum.

Mark, Aryan'a yöneldi. "Neden planı değiştirdin?"

Aryan gözyaşlarını silip burnunu çekti. Ardından hafifçe öksürüp boğazını temizledi.

"Celesa onları saklandıkları yerdeyken fark etti. Geri dönmek istedi, örgüt binasına gidip yardım çağıracağını söyledi. Bu yüzden müdahale etmek zorunda kaldım. Buraya getirmeyi teklif ettim. Yanlarına gidip onları yakaladık ve eve soktuk. Arvin'e olanları hızlıca söylediğimde annemle babamı uyardı. Onlar da olması gerektiği gibi davrandı. Celesa'yı oyaladık, sonra da sizi çağırdım." Kız nefes nefese kalmıştı, burnunu çekti. "O an başka bir yol bulamadım."

Mark yerde yatan Celesa'ya tiksintiyle baktı. "Tamam, anlaşıldı. Bu sürtüğü burada bağlı bırakın. Onu bulacakları zamana kadar aç ve susuz kalsın." Sonra odadaki herkese tek tek baktı. "Sığınağa gidiyoruz. Acele edin."

İşte bu cümleyle beraber her şey yerli yerine oturmaya başladı. Zihnim usul usul aydınlandı. Bir mum ışığı diğerlerini de yaktı ve ben esir olduğum karanlıktan uzaklaştım. Şimdi kafamdaki karışıklık azalıyor, şaşkınlığımın getirdiği puslu düşünceler dağılıyor ve ben uzun zamandır uyuduğum bir uykudan uyanmışım gibi derin derin soluklanıyordum. Karşımda hayal bile edemeyeceğim kadar büyük bir planın kurucuları duruyordu.

Rans kulağıma eğildi ve henüz dile getirmediğim için sessizliğime esir olan o cümleyi bana fısıldadı.

"Onlar da İsyancı. Buradaki herkes birer İsyancı."

Sığınakta otuza yakın insan toplanmıştı. Herkes dün sabah verilen görevleri yerine getirmiş, tam bir gün önce yapılan toplantının ardından yeni kararları uygulamak üzere burada buluşmuştu.

Rosto sığınanın kapısının hemen girişindeydi, yanındaki adamı tanıyordum. Bu, dün emirleri veren ve herkesi görev yerine dağıtan Garvado'ydu. İki adam da son derece hararetle bir şekilde bir şeyler konuşuyor, büyük sığınakta yürürken birbirilerini dinliyordu.

"Herkes burada mı?"

Mark'ın sorusunun ardından hızlı bir sayım yapıldı. İnsanlar öbekleşmiş şekilde bir arada duruyordu. Kapı ağzındaki on kişilik grup yoklama için ses verdi, herkes sırayla adını söyledi. Bu grubun içinde dün birlikte hareket ettiğimiz kıvrık saçlı çocuk, Nisya, Mark'ın ablası Soles ve birkaç yabancı üye vardı. Hemen sonrasında, büyük sığınanın iç kısmındaki yedi-sekiz kişiden oluşan diğer grup ses verdi. Herkes elini kaldırdı ve isimlerini söyledi. Bu grubun içindeyse daha önce hizmetçi olarak tanıdığım ancak sonradan örgüt binasının içindeki bir İsyancı olduğunu öğrendiğim kadın vardı. Yanındaki kişiler genellikle onun gibi orta yaş ve üzeri insanlardı. Diğerlerinin görev yerlerini net olarak bilmiyordum.

Garvado, Mark'ın sayımı bitirmesini bekledi. İsyancılar yan yana bekleyen Rans ve beni es geçerek diğerlerini saymaya devam ettiler. Nihayetinde Mark elini havaya kaldırdı. "Yirmi altı. Mark."

Aryan bir köşede sessizce oturuyor, kaçamak bakışlarıyla zaman zaman beni izliyordu. Elini yavaşça kaldırdı. "Yirmi yedi. Aryan." Rosto kızından hemen sonra söz aldı. "Yirmi sekiz. Rosto." Yanındaki adam da tıpkı onun gibi başını salladı. "Yirmi dokuz. Garvado."

Kısa bir sessizliğin ardından Mark öksürdü. "Tamamız."

“Otuz yok.” İsyancılarından biri araya girdiğinde herkes aynı anda ona baktı, soruyu soran kişi ne yapığını sonradan fark etmiş gibi başını salladı. Otuz neredeydi?

“Kendisinin toplantıya katılmadığını unuttum, affedersiniz.”

Rosto gür sesiyle onu böldü. “Evet, gelelim neler yaptığımıza. Herkes dün verilen görevleri tamamladı mı, dostları?”

İnsanlar teker teker rapor vermeye ve neler yaptıklarını anlatmaya başladı. Bu sırada ben yanımda dikilen Rans’a hâlsizce yaslanmış, başımı karnına doğru dayamıştım. Rans ise usul usul saçlarını okşuyor, yanımda olduğunu hissettirircesine ara sıra tenime de dokunuyordu. Aryan’ın kaçamak bakışlarıyla göz göze geldim. Bakışlarını ilk kaçırın o oldu.

Çoğu zaman yaptığım gibi yine aklındaki soruları tahmin ediyordum. *Bu adam kimdi? Neden başımı ona yaslamıştım? Beni kurtaran o muydu? Bir Vahşi ile nasıl bağ kurabilmişim?* Önüne döndü ve babasını dinlemeye çalıştı. Odaklanamadığını görüyordum, dizini sallıyordu.

Rosto yeniden, “Haberler gayet iyi. Her şey planladığımız gibi gidiyor. Aramıza katılacak kişi sayısı konusunda tahminler başladı, yaklaşık dört aileden olumlu dönüş bekliyoruz. Yapılan duyurulara kayıtsız kalamadılar ve İsyancılarla birlikte hareket edebileceklerine dair sinyaller verdiler.”

Rosto sözünü bitirdiği an herkes keyifle başını sallamaya, bazıları çok yüksek olmayan bir sesle bu başarıyı kendi aralarında alkışlamaya başladı. Garvado açıklamayı devralırken bir adım öne çıktı.

“Ancak!” Gözleri tek tek bütün üyelerde gezindi. “Haberlerin iyi olması, tedbiri elden bırakmamıza sebep olmasın. Biliyorsunuz ki bu kadar iyi ilerleyebiliyor olmamızın en büyük sebebi doğru zamanı yakalamış olmamızdı. Doğru hamleleri acele etmeden, vakti geldiğinde gerçekleştirdik her zaman. Yine bunu yapacağız.” Mark’a döndü ve emreder bir tavırla

ona seslendi. "Yarın, kalan tüm evlere duyuruları dağıtmayı bitirmiş olmalıyız, Mark. Yanına on beş kişilik bir ekip götürebilirsin."

Sonra hızlı bir şekilde Rans'a ve bana döndü. "Siz ikiniz bu ekibe kesinlikle dâhil değilsiniz. Bu kez sığınakta bekleyeceksiniz, itiraz kabul edilmeyecek."

Rosto başını sallayarak ona hak verdi. "Güçten düştün, Evera. Biraz dinlenmen daha iyi olacak, kızım. İnat etmenin anlamı yok."

Dün çıktığım yolculuk koca bir faciayla sonuçlandığı için sesimi çıkaramadım. Oku bulmaktan başka hiçbir şey istemiyordum ancak çaresizlikten elim kolum bağlanmıştı. Üstelik Rans'ı da zor durumda bıraktığımın farkındaydım. Bu kez İsyanlılara sesimi çıkaramadım. Yaptıkları operasyonlar yüksek risk içeriyordu ve ben sadece kendi hayatımı tehlikeye atmakla kalmıyor, onların görevlerini etkiliyordum. Tek başıma olsaydım belki daha atılgan olabilirdim ancak Rans benimle ölüme bile gözü kapalı geldiği için elimden bir şey gelmiyordu. İster istemez yüreğime büyük bir korku çörekleniyor, onun adına da büyük bir endişe duymaya başlıyordum.

İnsanların gözleri üzerimdeyken sadece başımı sallamakla yetinip cılız bir sesle, "Anlaşıldı," dedim.

"Güzel. Soles, senden ne haber?" Garvado bu kez Mark'ın ablasına baktığında kadın bir adım öne çıktı.

"Örgüt binasında işler düşündüğümüzden daha iyi. Gözcülerin tamamı panik olmuş durumda, içlerinde akıl sağlığını koruyabilen ve korkuya yenik düşmeyen sadece birkaç kişi kaldı. Bu yüzden Erele ve çevresindekiler daha çok hata yapmaya, hapsedikleri yerde köşeye sıkışmaya başladı. Birazdan binayı gözetlemek için yeni bir grup yola çıkacak, üyelerimiz bize en hızlı şekilde haberleri ulaştıracak."

Kadın bir çırpıda olanlardan bahsettikten sonra başını dikleştirdi ve gülümsedi. "Ayrıca bugün öğlen ve yarın yeni bir baskın yapacağız. Bu iki baskının sonucunda içeri tamamen

girebileceğimizi ve en tehlikeli bölgelerine sızabileceğimizi tahmin ediyoruz. Bunun sebebi, Yuva'daki hâkimiyetimizin artması ve insanların bizlere inanmaya başlaması, herkesi tebrik etmek istiyorum."

Kadının sözleri umut vadediyordu. Bu insanların, İsyancıların bu kadar zorlukla nasıl mücadele ettiğini yavaş yavaş anlıyordum. Korkuyla körüklenmiş, inançlarına bağlı Yuva halkıyla baş ederken bir an olsun kötü bir cümle kullanmıyor, en umutsuz anlarda bile morallerini yukarıda tutmaya devam ediyorlardı.

"Çok güzel, Soles. Bunları duyduğumuza çok sevindik."

Garvado'nun sesinde gerçek bir gurur vardı. Soles'in sözünü bitirmesini bekledikten sonra elini ileri uzattı ve daha önce görmediğim bir başka İsyancı üyeye söz hakkı tanıdı. "Sınırdan içeri giren kişiyle ilgili son durum nedir?"

"İsminin ne olduğunu bilmediğimiz bu casus... Kendisi dünden beri iki kez daha sınırlardan içeri giriş ve çıkış yaptı. Dışarıdaki bilgileri örgüt binasına, doğruca Erele'ye götürdüğünü öğrenmiş bulunuyoruz. Bunu üyemiz Sina doğruladı."

Herkes gibi ben de nefesimi tutmuştum. Bu casus kimdi? Sınırlardan içeri giriş çıkış yapabilen, hepimizin kaderiyle oynayan bu kişi kim olabilirdi?

"Genç bir erkek. Kendisiyle ilgili yeni bilgileri öğrenmek üzereyiz, bir dahaki toplantıda tüm üyeleri haberdar edeceğiz."

Garvado ciddi bir surat ifadesiyle öylece duruyordu, dindiklerinden sonra düşünceli bir şekilde başını salladı ve sıkıntılı bir nefes verdi. "Tamamdır, bu kişiden gözünüzü ayırmamanız gerekiyor. Tüm plana sadık kalmalı, bu gibi anormal durumları yakından takip etmeliyiz. Aksi hâlde her şey mahvolur. En ufak bir hataya yer yok."

Adam bir köşede sessizce oturan, ağlamaktan gözleri kızarmış Aryan'a döndü aniden. "Aryan. Senin bu konu hakkındaki bilgin nedir?"

"Sınırlı," derken kızın sesi alçak çıkıyordu. "O kişiyle hiçbirimizi görüştürmediler. Sadece bazı Seçkinler yüzünü gördü, doğruca Erele'nin yanına götürülüyor ve kimliği özellikle gizli tutuluyor."

"Pekâlâ. Celesa ne durumda?"

"Hâlâ evde. Onu almaya kimse gelmedi."

Rosto ve Garvado birbirlerine baktı, bir gariplik seziyorlardı. "Bu çok tuhaf. Yokluğunu çoktan fark etmiş olmalıydılar."

Mark'ın cümlesini yanıtlayan Rosto oldu. "Hiç belli olmaz. Belki de başka bir plan hazırlığındalardır."

Aryan, "Sanmıyorum, baba," diye yanıtladı. Hepimiz gözlerimizi yeniden kıza çevirdik, çok yorgun görünse de insanları bilgilendirmekten geri durmadı. "Yeni bir plan yapamayacak kadar korkmuş hâldeler. Muhtemelen Celesa'nın benimle beraber olduğunu düşündükleri için rahat davranıyorlar. Onu almaya kimsenin gelmemiş olması, Erele'nin bencilliğinden başka bir şey değil. Tüm Gözcüleri kendi huzuruna dizdi. Sadece kendini korumaya çalışıyor."

Garvado başını salladı. "Çok haklısın. Yuva'daki kontroller bile azaldı, adam hepsini kendi emrine çekti. Sadece kendini korumanın derdinde."

"Kaçamayacak!" diyen üyelerden birinin nefret dolu sesi sığınağı doldurdu. Peşinden birkaç kişi daha benzer şeyleri söyledi. Rosto, Garvado, Soles ve Mark orta bölgeye yaklaşp bir çember oluşturarak üyelerin tümüne hitap edecek şekilde dizildiler.

"Geçtiğimiz gün Taşlık Meydan'da yaptığımız konuşma iyi sonuçlar verdi. Çok gecikmeden ikinci konuşmayı yapmalıyız, bugün herkes hazırlıklı olsun."

Garvado sözünü bitirdiği an Soles çatık kaşları, dik omuzları ve kararmış bakışlarıyla mücadeleci bir şekilde haykırdı. "Evet, dostlarım! Tıpkı geçen gün yaptığımız muazzam iş

dağılımı gibi bir dağılım yapacağız. Herkes meydanda farklı bölgelerde olacak. Gördüğünüz gibi, hem örgüt binası saldırıları ile kuşatma yapacak hem de Yuva halkının düşüncelerini değiştirmeye çalışacağız. Tüm bunlarla ve görev yerleriyle ilgili sorusu olanlar bana sorabilir.”

Birkaç üye heyecanla Soles’in yanına giderken Mark diğerlerine son hatırlatmaları yaptı.

“Aksi bir durum olduğunda ikinci planı uygulamaya geçireceğiz. Herkes bağlı olduğu üyeleri, ekibini iyi takip etsin. Gözetleme üyeleri dışında kimse tek başına kalmayacak, anlaşıldı mı? Bu, ölümcül olur.”

Herkes verilen komutları anladığını belli eden sesler çıkarırken ben ayağa kalkmış, güçsüz adımlarla Aryan’ın olduğu tarafa yönelmiştim. Aynı köşede tek başına oturuyordu. Rans elimi bırakmadı ve benimle beraber yürüdü.

Nereye gittiğimi sormadı. Neden gittiğimi sormadı. Ne istediğimi sormadı. Gitmem gerektiğini hissetti, kalbimdeki acıyı duydu ve sadece benimle yürüdü. Bu, onda en çok sevdiğim şeydi.

“Aryan.”

Diğer üyeleri dalgınca seyreden genç kız, sesimle birlikte başını kaldırdı. Yanına gelenin ben olduğumu gördüğünde heyecanla ayağa kalktı, yüzü ağlamaktan şişmişti. Ona karşı büyük bir hüznü duyuyordum. Her şeyi benim için yaptığına inanıyor ancak kardeşim için çıktığım bu yolda yalnız hissettiğim o anları, mahzende uyuduğum geceleri, küfürlerle suratıma indirilen darbeleri unutamıyordum. Her şeye rağmen ayakta durmak; tüm duygularımı, aldatılışımı, kötü anıları bastırmak zorundaydım. Yutkundum ve tereddütle konuştum.

“Bir şey sormam gerekiyor.”

Kız çabucak başını sallayarak uzandı ve ellerimi tuttu. Eski günlerdeki gibi olmak, tüm bu kaos bittiğinde yeniden benimle birlikte geçireceği güzel günlerin hayaline dalmak

istediğini yüreğimde hissediyordum. Elim tutan elleri sıcaktı, gözlerimi kapattım.

“Olven,” diye fısıldarken sesim titredi. “Otuzuncu üye Olven mi? O da bana oyun mu oynadı?”

Sorum korkunç hissettirdi. Yeniden ölecekmişim, bir uçurumun kenarında düşeyazarken son adımı atmakla atmamak arasında gidip gelmişim gibi bir andı. Ancak Aryan’ın yanıtını duymazsam gözüme uyku girmeyecekti. Kalbimin kırılacağını bilsem de küçük bir umut çaresizce yeniden yeşermeyi bekliyordu. *Belki*, diyordu. *Belki diğerleri gibi o da...*

“Hayır. Olven bizimle değil, Era.”

Sert bir darbe yemişim de çığlıklarım dudağıma kapanan ellerle bastırılmış gibi kalakaldım. Durdum, baktım, nefes verdim, Aryan’ın hayal kırıklığına anbean şahit oluşunu izledim. Kız yutkundu.

“O hiçbir zaman bizimle olmadı.”

Beni paramparça eden duygular kalbimde asılı kaldı. Rans’ın elini tutmaya devam ediyordum. Bastığım yer ayağımın altından kayar gibi oldu. Yanımdaki adam bu cümlelerin bende yarattığı yıkımı anlamış gibi diğer elini usulca belime doladı ve sakın olmam için saçlarıma dudaklarını bastırdı.

“Bunu sonra düşünsék olmaz mı?” diye fısıldadığında acıyla gözlerimi kapatmıştım.

“Sonra düşünecek bir şey kalmadı.”

Sesim donuk ve hissizdi. Sanki ne kadar büyük bir felakete karşılaşırsam canımın acımaması için o kadar katlaşıyordum, ne kadar büyük bir acı yaşayacak gibi olursam o kadar hissizleşiyordum. Yuva’ya döndüğümünden beri tüm hayatım bundan ibaretti. Tüm duygularımla birlikte, kendimden bile saklanmaktan...

“Onun diğer tarafta yer aldığını gördükleri için buradaki kimse isyandan bahsetmek istemedi. Kimliğimizi herkese deşifre edemezdik. Olven kimseye güven vermedi.”

“Anladım.”

Aryan bir şey söylemek ister gibi dudaklarını araladığında Rans araya girdi, sesi gergindi.

“Biraz dinlenmesi gerekiyor. Burada uyuyabileceği bir yer var mı?”

Rans’ın kastettiği şeyi anlayan ve dayanacak gücünün kalmadığını, Olven’in ihanetiyle birlikte yıkımın eşiğine yaklaştığını fark eden Aryan sessizce başını sallamakla yetindi.

“Arka tarafta uyuyoruz. Yataklardan birine yatabilir.”

Rans ile birlikte Aryan’ın gösterdiği yere yürümeye başladık. Bu sırada tüm üyeler Rosto ve Garvado’dan son emirleri alıyor, görev yerlerini teyit ederek Yuva’nın içine dağılmak için harekete geçiyordu. Onları geride bırakıp koridorda ilerlerken Aryan’ın gösterdiği diğer bölgeyi bulmuştuk. Burası yine derme çatma bir kapısı olan, yaklaşık yirmi yer yatağının bulunduğu bir alandı. Sığınığın diğer bölümleri gibi burası da soğuktu.

“Şurası boş.”

Rans üzerinde kimsenin eşyasının olmadığı duvar kenarındaki bir yatağı gösterdi. Birlikte oraya ilerledik ve usulca yorganın altına girdim. O da benim yanıma oturdu ve sırtını duvara yasladı.

“Biraz uyu.”

“Burada nasıl uyunur ki?”

“Uykuya dalana kadar bekleyeceğim.”

“Canın bu kadar acırken uykuya dalınır mı?”

Rans kırılgan sesime karşılık saçlarımı okşamakla yetindi. Verebileceği bir cevap yoktu, insanların merdivenlerden çıkışını, adım seslerini dinlerken bir süre gözlerimi kapattım. Sığınak giderek daha boşalıyor, sessizleşiyordu.

“Olven benim çocukluk arkadaşımды,” diye fısıldadım gözlerim kapalı. “Aryan da öyle.”

“Konuşmalarınızdan anlamıştım.”

Dudağımı kıvırdım. “Olven bana vururken numara yapmıyormuş. Zey’in ölümüne, kardeşime ihanet ederken numara yapmıyormuş, Rans. Duydun mu?”

Rans bir kez daha yalnızca saçlarımı okşadı. Aksini duymaya ne kadar çok ihtiyacım olduğunu bilse de elinden bir şey gelmedi. Acı çekişimi izliyor, beni bu çukurdan sağ salım nasıl çıkaracağını düşünüyordu, biliyordum.

“Sonsuza dek kötü mü gidecek, Rans?” diye fısıldadım. “Güçlü kalmaya çalışıyorum ancak olmuyor. Annem ve babam yanımda yok, bana inanmamalarına katlanabilirim ama kardeşimin katilleriyle mutlu mesut yaşamaları... Sevdiklerimi kaybettim. O cani katili ise hâlâ bulamadım.”

Her şeyi sesli dile getirmek kalbime bir ağırlığın çöreklenmesine sebep oldu.

“Varlığından bile habersiz olduğum bir sığınakta, bana yabancı onlarca insanla buradayım. Sonun geldiğini görüyorum ve sadece bekleyebiliyorum.”

Rans kulağıma eğilip “Gideceğiz,” dedi. Saçlarımı kenara çekti, yüzümü okşadı ve alnıma dudaklarını bastırdı. Tüm bedenimi sıcacık yapan bu dokunuş biraz olsun rahatlamamı sağladı.

“Her şey içine sinecek şekilde olduğu an burayı terk edip gideceğiz. Bizi kimse tutamaz.”

“Kalbim Yuva’daki kuşlarla attıktan sonra uzaklara gitmemin ne anlamı var ki?” diye fısıldadım. Sonra sesim kin doldu. “Alınmamış bir intikam varken nasıl giderim?”

“İntikamını beraber alacağız, güzelim.”

Yanımdaki adamın sesi toktu, güven doluydu. Yüzümü okşayan eline başımı yasladım ve titreyen bedenimi yorganın içine sakladım. Korkak, çaresiz, umutsuz hissediyordum ancak Rans bunu görür diye utanıyordum. Onun tanıdığı kız

böyle biri değildi. Savaşçı, inançlı, kardeşine koca bir gökyüzü borçlu olan tutkulu bir Era'ydı.

Peki ya şimdi ben kimdim? Zihni allak bullak olmuş, tütüdüğü her dal kopmuş ve rüzgârda savrulup burada durmuş, ölmek üzere olan sefil bir beden...

"Nereye gideceğiz ki?" derken sesim çatallaşmıştı, fısıltım içler acısıydı. "Geride koca bir enkaz bıraktığım evine mi? Orada da insanlara zarar vermekten başka bir şey yapmadım, Rans."

"Hayır," derken teselliye yetecek bir kelime bulamayışının farkındaydı. "Hayır, benim başımı soktuğum her çatı senin de evin. Bunu sakın bir daha söyleme."

"Kardeşlerine zarar verdim. Baksana, buraya bile seni sürükledim, yalnız gelmek zorunda kaldın. Rat..."

O gecenin hatırası canımı acıttığında korkarak yanımdaki adamın mavi gözlerine baktım, duyacaklarımdan endişeli olsam da daha fazla kaçamazdım. "Rat yaralanmıştı. Keşke onunla kalsaydın..."

"Toparladı, bunu düşünme." Bir süre sessizliğe kapılışının ardından aniden kısık bir sesle konuştu. "Daha erken gelmeliydim. Engel olamadım, olanları durduramadım."

Nefesimi tuttum ve ellerimiz bir kez daha sıkıca birbirine kenetlendi. Kendini suçlayacak diye ödüm kopuyordu. Oysa ben onu hiçbir duygunun esaretine mecbur kılmamak için savaşıyordum. Benimle olduğu zamanlar için bedel ödemek zorunda kalması canımı yakıyordu.

"Elbette kardeşinle olman gerekiyordu." Söylemeye dilim varmasa da yutkundum. "Ölebilirdi, Rans. Buna mecburdun."

Rans'ın pişmanlığı dinmiyordu. "Benim buraya gelmemi istemediler. Hep birlikte bir plan yapmak, nereden baksan on gün sonra yola çıkmak istediler. Daha kalabalık bir grup seçilecekti ancak ben o kadar bekleyemezdim."

Sözlerini bitirmesini, içindeki acıyı dökmesini sakince bekledim.

“Bir yanda Rat iyileşmeye çalışıyor, bedenini zorluyor ve tek başıma gitmemem için beni zorluyordu. Bir yanda onlar...”

“Buraya geldiğinden kimsenin haberi yok, değil mi?” diye fısıldadım.

Bunun anlamı açıktı. Tek başıma göz göre göre ölüme yol almıştım ve insanlar benim için mücadele etmek zorunda değildi. Aileme gökyüzünün devamını göstermek isteğimi, kuşların kanat çırpınışlarını onlara anlatsam bile ne kadarını anarlardı ki? Burada olanlara şahit olmayan hangi insan kendini bizlerin yerine koyabilirdi?

“Haberleri yok,” dedi Rans sakince. “Muhtemelen birkaç gün içinde ava çıkmadığımı fark edecekler. Ama belki buna gerek kalmaz ve o zamana kadar biz oraya dönmüş oluruz.”

Bu ihtimal bir hayal kadar uzaktı ancak bunu dile getirip ümidimizi kırmak istemedim. Ayrıca kasabada, geride bıraktığım o evde kapanmamış başka bir konunun daha korkunç hâlde bizi beklediğini biliyordum.

“Mataz.” Kuşların boynunu kırdığı gece gözlerimin önüne bir kâbus gibi düşünce irkildim. Soluk soluğa sordum. “Mataz uyandı mı? Ailesi ona olanları öğrendi mi?”

“Yaşıyor.”

Rans’ın söylediği tek şey bu olsa da arkasında ne büyük bir fırtına gizlendiğini tahmin ediyordum. Ölmek üzereyken bıraktığım o adamın bir ailesi vardı. Üstelik kız kardeşi Felia benimle birlikte sınırdan içeri girmeye kalkışmıştı. Tüm bunları düşününce aidiyet hissim yok oluyor, sınırların ne içine ne de dışına sığabiliyordum. Koskoca evrende sadece ben fazlalıkmışım gibi hissettiriyordu.

“Onların ne düşündüğü önemli değil. Kendini korumak zorundaydın, sana saldırarak büyük bir hata yaptı. Duydun mu? Bunun için sakın kendini suçlama, Era.”

Sesimi çıkarmadım, bedeninin sıcaklığını tümüyle hissederken yatakta ona da yer açıp duvar kenarına kaydım. Rans hızla yanıma geldi ve yorganın içine sıvıştı. Birbirimize sarılıp gözlerimizi kapatırken hissedebileceğim en büyük güven duygusunu tam da şu an hissediyordum.

“Geride bıraktıklarını düşünmemelisin. Kardeşin için önüne bakmaya mecbursun.” Rans’ın sesi daha toktu, bana sıkıca sarılıp bedenimi kendi bedenine çekerken tüm gücünü hissedebiliyordum. Saçlarıma bir öpücük daha kondururken derin derin soluklandı. “Sana zarar veren, önüne çıkan, seni hapsedmeye çalışan kim varsa hepsinden hesap soracağım. Artık yalnız değilsin.”

“Bedeninin burada olması önemli değil,” diye mırıldandım kulağına. “Sen yokken bile senin hayaline tutunuyordum. Kimsesizken bile senin olduğunu hatırlıyorum. Sen de benim gökyüzümsün, Rans. Benim tüm umudumsun. Hep böyle kalacak.”

Ona doğru uzandım, dudaklarım dudaklarıyla buluştu. Büyük bir özlemle birbirimize sarıldık. Kolları zayıf bedenimi sardığında yeniden doğmak üzere olduğumu hissettim. Yıllardır kurak bir toprakta büyümek için, yaşam için direnmiş, sulanmaya aç bir çiçek olduğumu... Sanki solmak üzereyken beni bulduğunu, incitmekten korkarmış gibi yapraklarını korkuyla tuttuğunu...

Tenime dokunuşu böyleydi, Rans’ın dudaklarımla buluşan dudakları bundan öteydi. Ondan bana geçen tüm hisler bir sarmaşık misali beni sardı. Zihnime dolandı, sıkı sıkı tuttu ve bırakmadı. Sonra nedensizce kendimi uzun zamandır korktuğum bir şeyi telaffuz ederken buldum.

“Bir şey var,” diye fısıldadım dudaklarına. “Bir şey hem çok doğru hem de çok yanlış,”

Geri çekildim ancak yine de alınlarımız birbirine yaslanmaya devam ediyor, ellerimiz yorganın altından birbirini tutuyordu. Söyleyip söylememek arasında gidip geldiğim çetin bir mücadelenin ardından ondan başkasına sırtımı dayayamayacağımı hatırladım.

"Tehlikeli anlarda bir şey hissediyorum, Rans. Kimseye anlatamıyorum. Hoş, anlatsam da inanacaklar mı bilmiyorum."

Sesi yumuşacıktı, söylediği şey kalbimde binlerce ümidin yeşermesini sağladı. "Ben sana her zaman inanırım."

Tüm kararsızlıklarımı bir çırpıda silip atarken uzandım ve yüzünü avuçlarımdan içine aldım, göz gözeydik. "Bir şey bana haber veriyor," diye fısıldadım.

Mavi gözleri, içerideki mum ışıklarının azalarak sönmeye yüz tuttuğu ve kararttığı bu odada gözlerimden ayrılmıyordu. "Nasıl bir haberden bahsediyorsun?"

"Neyin kötü olduğunu sanki bana fısıldıyor. Doğru ve yanlış ayırt etmem için bana güç veriyor. O gece Yuva'dan içeri girip o adamı öldürdüğümde, İles'i yok ettiğimde bana doğru olanı yaptığımı fısıldamıştı."

Rans'ın sessiz kaldığını, bir yorum yapmadığını fark edince cılız bir sesle devam ettim.

"Bu çok anlamsız ama tüm bedenimde hissediyorum. Sadece ölümle yaşam arasındaki o ince çizgide, bir şeyler çok kötüye gitmek üzereyken... Burada, tam kalbimde doğuyor. Tenimin her zerresinde geziniyor, vücudumu uyuşturuyor, beni ele geçiriyor. Ne yapacağımı hatırlatıyor." Duraksadıktan sonra korkuyla fısıldadım. "Beni yönlendiriyor."

"Bunu daha önce kaç kez yaşadın?"

"Zey öldüğünden beri," dedim ağlamaklı bir sesle. "Onu kaybetmeden önce böyle bir duygu yoktu. Böyle bir his, böyle bir ses yoktu. Önce delirdiğimi düşündüm. Kimseye anlatamadım. Ama şimdi... Şimdi delirmediğimi görüyorum."

Ben gerçekten bir şey hissediyorum, Rans. Çok büyük bir his.”

Bir süre yanıt gelmedi. Düşündü, ne hissettiğini anlamaya çalıştı, titreyen bedenimin yatışması için beni usul usul okşadı. Sonra yumuşak sesi kulağımı okşadı. “Bunun ne olduğunu anlamaya çalışalım. Bir süre fevri hareket etmeden, bu hissi yeniden hissettiğin anları tanımlamaya çalışarak birlikte hareket edelim. Bulabildiğimiz tüm kaynaklardan araştıralım, ne anlama geldiğinden emin olalım. Bu uzun sürebilir.”

Buna çok ihtiyacım olduğunu biliyordu, ona hemen sarıldım.

“Nasıl yapacağız? Hep yan yana olmamız çok zor, ya hissin geldiği anda farklı yerlerde...”

“Yanımdayım, Era. Ben hep yanımdayım. Güvende hissetmene izin ver.”

Yanımda. Güvendedim. Güvende hissetmeye izin vermeliyim. Söylediği şey benim için çok kıymetliydi. Bunun farkında olup olmadığını bilmiyordum. Arkamda durduğunu hissettiğim her anda içimdeki gücün artması, zihnimi ve bedenimi toparlamamı sağlaması, kalbimi Rans'ın kalbine daha çok mühürlüyordu.

Yanımdan kalkmak için hareket ettiğini fark edince başımı kaldırdım.

“Nereye?”

“Bekle. Sana bir şey göstereceğim.” Hızlı adımlarla ilerledi ve kapıdan çıktı. Bir süre hiçbir hareketlilik olmadı. Hafifçe doğruldum ve geri dönmesini bekledim. Sığınakta çıt çıkmıyor, insanlar görev yerlerine gittiği için artık kimsenin sesi duyulmuyordu. Kapı yeniden hareketlenir gibi oldu. Rans içeri girdi. Merakla ona bakmaya devam ettiğimi görünce bana gülümsedi. “Hazır mısın?”

“Ne oldu?”

Yanıma ilerlediği sırada kapının kapanmadığı, peşinden birinin daha geldiğini gördüm. Arvin'di, dün ailesiyle birlikte

o da buraya gelmişti. Genç oğlan çekimser bir tavırla kapının ağzında bekleyerek bize bakıyordu.

"Gelsene," dedi Rans, eliyle yanımızı işaret ederken. "Gertirdiğin şeyi göster."

Arvin'in elinde tuttuğu şeyi başta göremesem de yanıma yaklaştıkça ne olduğunu kavradım. Nefesim bir anlığına hızlandı, başta bunun gerçek olup olmadığını anlayamadım ancak tam dibimizde durup yer yatağının bitişiğine oturduğunda elindekini bana uzattı.

Bu o kitaptı. O gece kaçmadan önce oktaki sembolü anlamak istediğim, uğruna yeniden sınırlardan içeri girdiğim, Aryan'ın odasında saklı olan kırmızı kapaklı kitap...

"O evde kırmızı bir kitap olduğunu söylemiştin. Evden çıkmak üzereyken bunu hatırladım. Arkadaşıma söyledim ve hangi kitaptan bahsettiğini hemen anladı. İşte burada."

Rans, Arvin'in elindeki kitabı nazikçe aldı. Kucağıma bıraktıktan sonra çocuğa gülümsedi.

"Teşekkürler."

"Era'ya iyi gelecek, ben teşekkür ederim."

Arvin de Rans'a gülümserken ben kucağımdaki kitaba şaşkınca bakıyordum. Rans kırmızı kapaklı kitabı yorganın üzerine, dizlerime doğru itti. Ardından ilk sayfayı açtı.

"Şimdi buraya dönmenin bir anlamı oldu," diye fısıldadı büyülü bir sesle. "Değil mi?"

"Ben... Ben o an hiçbir şeye yetişemedim. Kitabın evde kaldığının farkında bile değildim. Bunu hatırlaman bir mucize, Rans."

Uzandım ve Rans'ın boynuna sarıldım. Öyle sıkı sarıldım ki nefes sesleri bir süre duyulmadı. Saçlarını okşadım, başımı boynuna gömdüm ve ağlamamak için dudaklarımı birbirine bastırdım. Düzenini bilmediği, neyin savaşının verildiğini anlamadığı, belki de aklını kurcalayan binbir şüphyle

Yuva'da, buradaydı. Acı çekmek uğruna benimleydi. Elinden gelen her çabayı gösteriyor, yükümü hafifletmeye çalışıyordu.

"Yaptıklarının karşılığını nasıl ödeyeceğimi bilmiyorum," dedim dolu dolu gözlerimle.

"Tek bir gülümsemeyle ödeyebilirsin."

Rans'ın sesi boğuktu. Yüzümü okşayan parmakları hassas, dokunuşu yumuşaktı.

Arvin'e baktığımda sesim titredi. "Sana da teşekkür ederim, Arvin. En karanlık anlarımda bana umut olmaya devam ettiğin için... İyi ki varsın."

Çocuk bana uzandı ve aynı anda şiddetle birbirimize sarıldık. Kalabalıkta onu gördüğüm andan itibaren bana ne büyük bir güç verdiğinden belki de bihaberdi, dişlerimi sıktım ve gözyaşlarına boğulmamak için direndim.

"Aslında orada konuşmamız yasaktı, Era. Sen meydanda gezdirilirken benim de diğerleri gibi oyuna uymam lazımdı, herhangi bir şeyi açık etme ihtimalimiz çok tehlikeliydi ama sen..."

Arvin ablasına göre her zaman çok daha duygusal bir oğlan olmuştu. Gözlerinin dolduğunu, onun da ağlamamak için kendini tuttuğunu gördüm.

"Sen çok kötüydün, Era. Seni tasmayla gezdirdiklerini gördüğümde kanım dondu, yapamadım. Sen bizim gözlerimize bakıp sessiz bir yalvarış içindeyken sırtımı dönüp gide-medim. Orada sana bilerek fısıldadım. Son umudunu yitirme diye. Benim, bizim seninle olduğumuzu bil diye."

"Arvin," diye fısıldayıp ona daha sıkı sarıldığımda ben de ağlamak üzereydim.

Eğer kendimi bırakırsam ikimizin de bir süre susamayacağıımızı biliyordum. Birbirine sarılmış vücutlarımız hem rahatlamıştı hem de hâlâ o korkunç günün tedirginliğini taşıyan bir titremeye mahkûmdu. Arvin hızla çekildi.

"Bir şeye ihtiyacınız olursa iç bölgedeyim. Ben olmasam bile ablam, annem ya da diğerlerinden birileri olur. Artık gideyim."

Sonra yüzünü benden gizleyerek, başını eğerek kaçarcasına çıktı. Duygusal hissettiği için utandırılarak büyümüş bir çocuktü. Hepimiz sert birer Gözcü olma hayaliyle tutuşurken o hiçbir zaman bunu düşlememişti. Oysa zannettiğinin aksine sakın huylu olması onu benim için hep daha merhametli, daha özel kılmişti. Ne kadar sıcak bir kalbe sahip olduğundan haberi yoktu.

"Hayatında görebileceğin en tatlı oğlandır," dedim gözlerimdeki yaşları silip Rans'a gülümserken.

Burnumu çektim ve kucağımdaki kırmızı kapaklı kitabın bir sayfasını açtım. Hafifçe dikleşmiş, okuyacağım şeylere hazırlıklı olmak için boğazımı temizlemiştim ki Rans'ın boğuk sesi kulağımı okşadı.

"Seni tasmayla mı gezdirdiler?" Bakışlarımı kitaptan ayırmadığımı gördüğünde sorusundan kaçmaya çalıştığımı anladı. Uzandı ve kitabı yavaşça kapattı. "Cevap ver, Era."

"O sayfayı bulmalıyım," dedim tedirgince. "Eğer bulamazsam..."

"Seninle gerekirse gecelerce tüm sayfaları okuyacağımı biliyorsun. Ama şimdi bana cevap ver. Seni tasmayla mı gezdirdiler?"

Sesindeki gerginliği hissetmemek imkânsızdı. İşin kötüsü, konuşmadığımız yüzlerce şey olduğunu fark ettiğimiz o yerdeydik, uçurumun tam kenarında. Kitaptan elimi usulca çekmek zorunda kaldım.

"Evet," dedim dürüstçe. "Beni aşağılamak için her şeyi yaptılar."

"Kim yaptı?"

"Hepsi."

“O adam mı?” Sesinde korkunç bir ton vardı, gözlerini kapattı ve bir süre bekledi. Sonra ismini hatırladı. “Erele denilen piç kurusu mu?”

“Her şey onun isteğiyle oldu, Rans,” dedim yumuşak olmasına çabaladığım bir sesle. “İğrenç bir adam. Kurtulmuş olduğuma dua ediyorum. Hem bak, artık sen de buradasın, değil mi? Korkmamıza gerek yok.”

Alnımı alnına dayayıp bir nefes bıraktım. “O kötü günlere geri dönmeyeceğiz.” Bir elimle yüzünü avucumun içine alıp okşarken diğeriyle kucığımdaki kitabı tutmaya devam ettim. Bu bana bilmediğim bir güç veriyor gibi hissettiriyordu. “Çok az kaldı,” dedim bu kez yatıştırıcı olan tarafa geçerek. “Gerçekten çok az kaldı. Kardeşimin emanet ettiği kuşlara artık çok daha yakınım.”

Kitabı yeniden okşadım. Rans gözleri kapalıyken, “Öylesin, güçlü kız,” diye fısıldadı. Ne kadar büyük bir çaresizlik hissettiğini kalbimde duyuyordum, dayanamadı ve pişmanlık dolu bir inilti çıkardı. “Daha erken gelebilirdim,” dedi sıkığı dişlerinin arasından. “Sana bunu yapmalarına nasıl izin verdim...”

“Başka çaremiz yoktu,” diye fısıldadım bir kez daha.

Sonra söylenecek tüm sözler bitti. Zihnimizde ayrı kaldığımız günlerin şimşekleri çaktı, anılar bizi yeniden hezeyana uğrattı, ayrılık kalbimizi bir kez daha acıttı ve birbirimizin yanında olamadığımız tüm günler için yalnızca yas tutabildik. Kimse geçmişi değiştiremedi. Kimse ötekinin acısını dindiremedi. Geriye sadece burada olduğumuzu hissettiren dokunuşlarımız kaldı.

Rans elini enseme indirip başımı boynuna yaklaştırdı, beni damarında akan kanı hissedebildiğim tenine doğru yattırdı. “Şimdi bunları unutacağız,” diye fısıldadı. “Sonra birlikte gerekirse günlerce bu kitabı okuyacağız. Her şey senin içine sinene dek yanında olacağım, aldığın her nefeste baş ucunda olacağım.”

"Zey bekliyor," dedim çenem titrerken.

Aşağılandığım, ailem ve yuvam önünde hor görüldüğüm anları unutmaya çalıştım. Tek dileğim aradığımı bulmak, küçüğüme yardım etmektir.

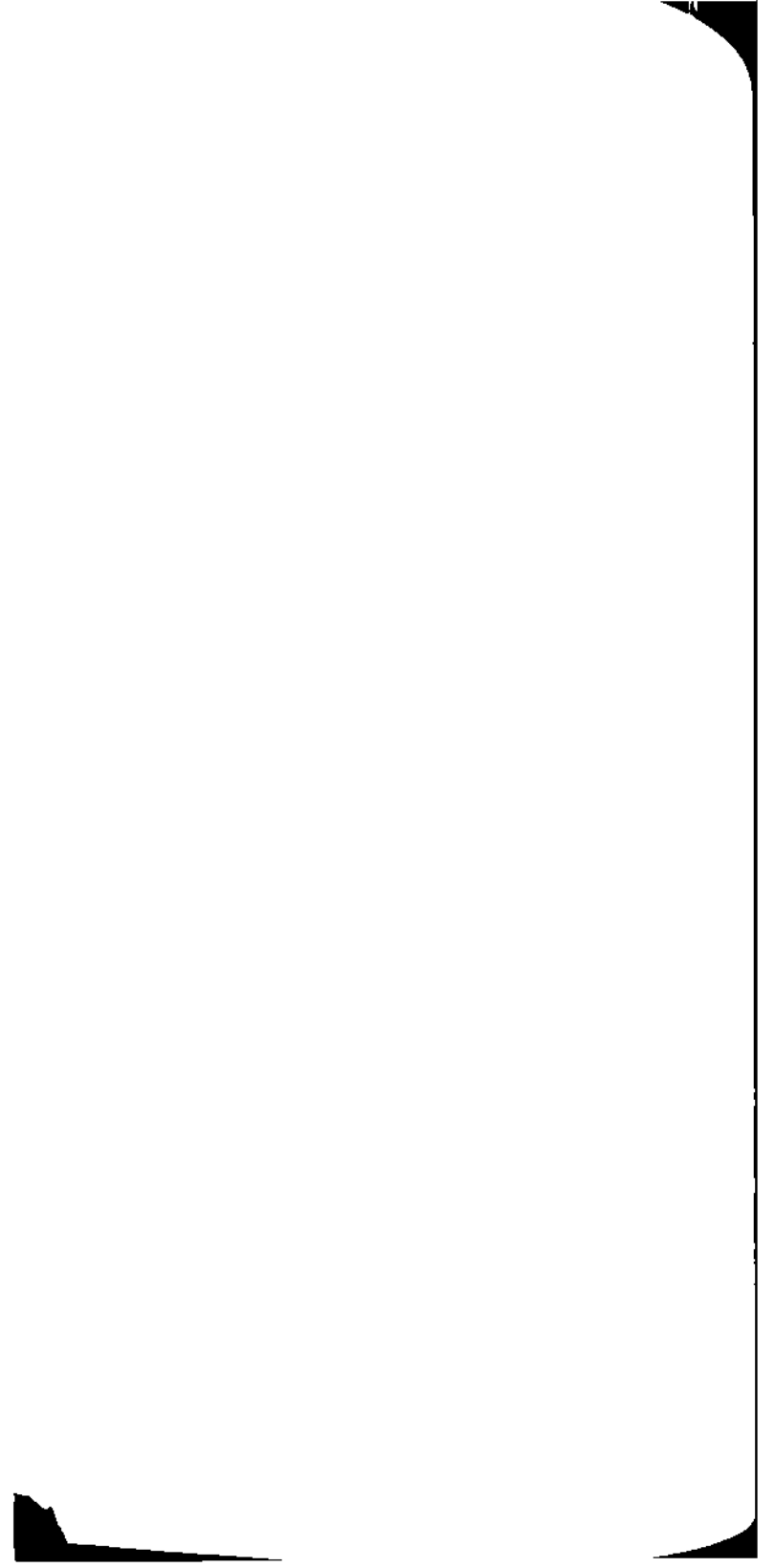
"Zey'i çok beklettim, Rans..."

Rans bana izin vermedi, kendimi suçladığım cümlelerimi sertçe kesti ve bana son bir öpücük bahşedip kulağıma fısıldadı.

"Zey seni izliyor ve ne kadar cesur bir ablası olduğunu görüp gurur duyuyor. Bu dünyada kardeşi için kendi canını hiçe sayan, ölüme çıplak ayaklarla koşan bir başka abla olmadığını... Varsa da hiçbirinin sen gibi olmadığını kalbinde hissediyor."

Rans'ın boynuna gömülüp ağlamaya başladım. Bu sözleri bir kez olsun Zey'den duyabilmeyi ne çok dilerdim.

Kuşların kanadında beni terk eden küçüğüme ağladım.

Bölüm 10: AY IŞIĞINA BİR ADIM KALA

"Hangi sayfa?"

"Şurası... Şurasıydı!"

"Elini çek, göremiyorum."

Sayfanın bir bölümünü daha geçerken hızlı nefesler alıp veriyordum. Rans benimle beraber satırları okumaya çalışırken hemen yanı başımızda iki kişi daha bekliyordu.

Bunlar Arvin ve Aryan kardeşlerdi.

"Sizin yapmanız gereken bir görev yok mu?"

"Var ama biraz bekleyebilir."

Sorumu cevaplayan Aryan'dı. Kitabı getirdiğimizi görür görmez bana yardım etme umuduyla dizimin dibine çökmüştü. Kaçmadan önceki son gece penceresinde yardım dilenip bana oktaki işareti göstermesini istediğim kişi ta kendisi olduğu için bir şeyler bulabileceğine inanıyordum.

"Sanki şuydu, Era," diye fısıldadı hatırlamaya çalışarak, kendini zorladığını belli eden yorgun sesiyle. "Şu kısımdı işte."

Aryan'ın şüpheyle kısılmış gözlerine bakarken bakışları beni o karanlık geceye götürdü. Telaşla kaçmam gerektiğini söylerken kitapta bilmediğim simgelere ait olan sayfaları tıpkı böyle anlamaya çalışmış, elinden gelen her şeyi yapmıştı. Bir fark daha vardı. O gece yanımızdaki diğer kişi bu odadakilerden biri değildi.

Olven'di. Bir bacağına pencereden dışarı atmaya çalışıp benimle kaçacağını söylemişti. Onu güç bela nasıl durdurduğumu hatırlıyordum. Bu hatıra canımı acıttı.

"İç içe geçmiş halkalar ve şu garip şekil... Bunu hatırlıyorum."

"Bu sayfada yazılanlar bize öğretilen dile benzemiyor," diye Aryan'a sorarcasına baktığımda kız beni onaylayarak başını salladı.

"Yuva'daki birçok kişiye eksik eğitim veriliyor, Era. Bun halkı bilgidен mahrum kılmak için bilerek yapıyorlar. O yüzden okulda öğrendiğimiz şeylerin çok azı burada var. Ama şu kısım... Şunu İzci Evi'nde görmüştüm."

Kız benim bilmediğim ancak kendisine daha tanıdık gelecek satırları okumayı başardı. Dudaklarını kımıldatırken ben gözlerimi o simgeden ayırmıyordum. Her konuda yanılabilirdim ancak bu işaret konusunda çok nettim. Oktaki sembol buydu kardeşim bununla vurulmuştu.

Arvin diğer sayfayı işaret ederken kafası karışmıştı. "Şu da ona çok benziyor. Baksanıza, bunda beş halka varken diğerinde daha çok halka var."

"Evet ama ortadaki şekil farklı," diye araya girdim. "Şuray diyorum." Parmağımla Aryan'ın incelediği kısmı işaret ettim. "Diğer sembollerde daha geniş bir çizim yapılmış, bunda ise kenetlenmiş bir zincir gibi görünüyor. Ortasındaki... Ortasındaki ne olduğunu tam anlamıyorum."

"Bu bir göz."

Rans konuştuğunda hepimiz ona baktık. Mavi gözlerini kitaba dikmiş, işaret ettiğimiz sembolden bakışlarını çekmiyordu. Kaşlarımı kaldırdım ve kirpiklerimi şaşkınca kırpıştırdım.

"Nasıl?" diye sordum yeniden sembolü incelerken. "Nasıl göz olabilir?"

"Halkaların birleşim yerine bak," dedi parmağıyla çizgiyi dikkatlice takip ederken. "İlk bakışta fark edilmesi istenmemiş bir göz bu."

"Peki sen nasıl fark ettin?" diye sordu Aryan. Sesindeki kuşku hiçbirimizin göze benzetemediği bu şekli onun nasıl ben-

zetebildiğini anlamadığını gösteriyordu. Bunu belli etmekten çekinen bir kız değildi. Rans'ın sessiz kaldığını gördüğünde yeniden mırıldandı. "Hâlâ neresinden bakarsam bakayım göze benzeyen pek bir yeri..."

Rans, Aryan'ın sözünü kesti. "Okun üzerindeyken anlamamıştım ama şimdi bu sayfada büyük ve açık bir hâlde görünce tanıdım, bu sembolü daha önce gördüm."

"Ne?" dedim şaşkınca Rans'a. "Nerede gördün?"

Rans duraksamadan cevap verirken gözlerime baktı. "Büyükbabamın evinde. Yessey'de."

Söylediği cümle bende büyük çılgınlık atma isteği doğursa da dudaklarımı birbirine bastırdım ve derin derin soludum. İçimden tekrar ettim.

Yessey. Sığındığım yaşlı adam... Merhametinden şüphe duymadığım, ormandaki kulübesinde yalnız yaşayan ve beni kızı gibi bağrına basan Yessey.

"Nasıl olur?"

Ritan'ın ağaca kazıdığı bu işaret aklıma mız gibi kazınmıştı. Kanımın damarlarımdan çekildiğini, bilinmezliğin bir kez daha beni kör bir kuyuya hapsedmek istediğini fark ettim. Soluklarım daha da hızlanınca Rans bendeki değişimi fark etti.

"Kasabanın tarihiyle ilgili bir şeylerden konuşuyorduk," dedi kendi kendine. "Buna çok benzer bir şeyi sandığındaki kâğıtların arasında gördüğümü hatırlıyorum. Halka sayısının neyi ifade ettiğini ve kaç tane olduğunu tam olarak bilmiyorum ancak bu gözü kesinlikle hatırlıyorum."

"Ne zamandı?" diye sordu Arvin. Oğlanın sesinde de aynı tedirginlik vardı.

"Birkaç yıl geçti," dedi Rans kendi kendine. "Onu sık ziyaret edebildiğim zamanlardı."

"Oktaki işaretin sizin kasabanızın tarihiyle ilgili olması bunu size ait mi yapıyor?" Aryan'ın sorusu, dile getirmekten delice korktuğum tüm kelimeleri bir arada barındırıyordu.

Terlemiş avuç içlerimi kıyafetime telaşla silip kitaba doğru salladım.

“Emin olamayız! Bu dili daha önce okuyabilmiştin. Yine oku, Aryan. Hadi!”

Sadece belli insanların eğitimini aldığı ve okuyabildiği dil Aryan’ın okuyabilmesine şaşırmıyordum. Nihayetinde sadece birkaç gün öncesine kadar herkes ona sıradaki Seçkinlerde biri olacak gözüyle bakıyordu. Zekâsı, bilgisi ve savaşçılığı her zaman üst düzeydi.

“Simgenin altındaki şu paragraf... Burada Vahşilere ait olduğu yazıyor, Era. Yaklaşık yüz yıl öncesinde oluşturulmuş bir sembol olduğu, o topluluğun birbirini tamamlamak için kurulduğu bir ipucu olduğu...”

Gözlerimi kapattım ve kaçtığımız gece Ritan’ın ağaca kazındığı bu lanet sembolü hafızamdan silmeye çalıştım. Benim için düşünmemeye engel oluyor, doğru karar almamı zorlaştırıyordu.

“Okun onlara ait olması yüksek bir ihtimal.”

Rans, Aryan’ın ciddi sesine rağmen kımıldamadan bekliyordu. Belki o da benim gibi dehşet içindeydi ancak belli edemiyordu. Kalbim hızlandı, mum ışıklarının daha da azalması bizi karanlığa mahkûm etmek üzere olduğu yer altındaki bodada korkuyla bekleyen dört kişiydik.

“Öyleyse o gece ormanda Vahşiler mi vardı?”

Arvin’in sorusuyla beraber başımı iki yana salladım. “Ben onları gördüm, Arvin. Onlarla yaşadım. Rans’ın ailesinin varlığıımızdan bile haberi yoktu. Hatta neredeyse hiç kimse bizim burada kapana kısılmış hâlde yaşadığımızı bilmiyordu.”

Rans beni onaylamak için usulca başını salladı ve kısık sesle ekledi. “Evet, Evera’ya kadar ailemin, arkadaşlarımin ve benim böyle bir yerin varlığıından haberimiz yoktu.”

Aryan öfkeyle kitabın diğer sayfalarını çevirirken, “Yanlış bir şeyler var,” diye homurdandı. “Kendi işlerine gelmeyen ku-

sımları yazmamış olabilirler. Çünkü bu bilgiler bizim bildiklerimizle uyuşmuyor.”

Sonra başını kaldırıp Rans'a baktı, onun mavi gözlerinden bir an bile ayrılmadı.

“Sen, ailen, dünyanın... Hepimize bizi öldürmek için ormanın içinde beklediğiniz öğretili. Sizden birini, bir yabancıyı görürsek öldürmemiz söylendi. Şimdiyse sizin bizden haberinizi olmadığı gibi dışarıdan bir yabancı Yuva'ya giriyor.”

“Daha önce de beni aramak için Yuva'dan çıktılar,” dedim Aryan'a. “Kasabaya geldiler, çıkmadıkları hakkında yalan söylüyorlar.”

Hepimizin kafası daha çok karışıyordu. Rans bir süre sonra sessizliği bozup düşüncelerimizi dile getiren ilk kişi oldu. “O zaman herkes birbirine yalan söylemiş oluyor. Benim kasabamın buranın varlığını bilmediği doğru değil. Tıpkı buradakilere dışarı çıkmadığı bilgisinin doğru olmadığı gibi. Karşılıklı bir ilişki var. İletişim hâindeler.”

Arvin araya girdiğinde sesi korku doluydu. “Hayatımızla oynadılar. Herkes bizim hayatımızla oynadı, bilmediğimiz daha kaç şey çıkacak?”

“Eğer ok gerçekten Vahşilere aitse katili yanlış yerde mi arıyorum? Zey'i gerçekten dışarıdan biri mi öldürdü?” Duraksadım, titreyen ellerimle kitabı Aryan'dan aldım. “Ben İles'i öldürmekte haksız mıydım?”

Aryan hızla araya girdi ve omuzlarımı tuttu. “Hayır! Elbette haksız falan değildin. Sen onu öldürmeseydin o seni öldürecekti, Era. O adamın gözünü hırs ve kan bürümüştü. Kaçtuğun gece onun itibarını zedelediğin, halkın ona duyduğu güveni baltaladığın için senden nefret ediyordu. Kardeşin için hiç üzülmeydi. Zey'in ruhuna bir gün bile iyi bir şey söylemedi. Küfretti, senin elindeki oku alıp seni de yok etmekle ilgili tehditler savurdu.”

“Evet,” dedim gözlerimi usulca kapatıp başımı aşağı yukarı sallarken. “Evet. İles suçluydu. Katil kendisi değilse bile katil

kadar suçluydu. Ölümü örtbas etmeye çalıştı, iz sürmeme izi vermedi.”

Rans’ın sırtımı okşamaya başladığını hissettim, düşünceleimin bir kez daha birbirine girmesiyle ne büyük bir patlamaya yaklaştığımı görüyordu. “Adım adım,” diye fısıldadı. “Sakin ol. Pişmanlıkların, korkuların sırası değil. Öcünü almanın sırası. Vakit daralmadan yapılması gerekenleri bitireceğiz.”

“Oku onlardan tekrar almam gerekiyor,” dedim yutkunarak. Önce Rans’ın alev alev mavilerine, ardından Aryan’a döndüm. “Oku aldıktan sonra, yakalandığında Erele’nin her şeyi itiraf etmesini sağlamalıyız. Bu kitapta yazanların doğru olup olmadığını anlamalıyız.”

“Bu gece büyük bir kuşatma olacak,” diye fısıldadı Aryan heyecanla. “Bizimkiler çok iyi bir hazırlık yaptılar. Eğer o planı kurusunu baskın yaparak buraya getirebilirsek her şey çözülecek. Emin ol, çok az kaldı, Era.”

“Az kaldı,” dedim inançla. “Çok az kaldı.”

Sonra dayanamadım, Aryan’a uzandım. Birbirimize sıkıca sarıldık, gözlerimi kapatıp özlediğim bu hisle yeniden buluşurken Aryan’ın titremelerini bedenimde duyuyordum. Sanki asırlar geçmiş gibiydi. Sanki biz çok büyümüştük ve acılarımız da bizimle birlikte sırtımızda koca bir kambur olmuştu. Yüklerimiz artmıştı, sarılmak önceden çocuksu bir mutlulukken yaptığımız bir eylemken şimdi bambaşka bir anlamı vardı. Boğazımın düğümlenmesine, titreyişlerimizin artmasına sebepti Zordu.

O an yeniden anladım ki bizden çaldıkları tek şey gökyüzü kuşlar ve kardeşimin çocukluğu değildi. Bir zamanlar masumca birbirine sarılabilen iki insanın kalbindeki saflık, onların kirli dünyasından payını almış, laneti bulaşmıştı.

Masumiyetimizle birlikte biz de yitip gitmiştik.

Örgüt binasının İsyancılar tarafından ele geçirildiği geceydik.

Kalbim gümbür gümbür atıyor, kalabalıkta birbirine bağırarak yüzleri ayırt etmeye çalışıyordu. Rans'ın parmakları parmaklarıma kenetlenmişti. İnsanlar değişiyor, olaylar akıyor, sığınağın atmosferi her seferinde daha çok geriliyor ancak birbirini tutan ellerimiz hiç ayrılmıyordu. Garvado bir yere bağırıyordu. Rosto, kızı Aryan ve oğlu Arvin'i bir köşeye çekmiş, bir şeyler tembihliyordu. Karısı Berta'nın yüzünde dehşet ifadesi vardı. Mark bir köşede bıçaklarını biliyordu, yanında üç kişilik bir ekip vardı. Herkes onun yaptığı yaparak teçhizatını kontrol ediyordu. Geçtiğimiz gün Beyaz Bölge'deki evde toplantı yapanlar hararetle bir şeyler konuşuyor, etrafta koşturuyordu.

İçeri Soles'in girmesiyle birlikte herkes sevinç naraları atmaya başladı. Kadın nefes nefeseydi. Dizine uzanan çizmele-ri, elindeki bıçakları, kollarında ve yüzünün bir bölümünde kırmızılığıyla dikkat çeken kesik ve yaraları, dağılmış saçları... Korkunç bir güzellikteydi, bakışları kana susadığını gösterir gibiydi. Soluk soluğaydı, onun peşinden içeri giren kişi en az Soles kadar savaşçı ve hararetle görünen Nisya'ydı. Sonra bir kadın daha geldi, sevinç naraları atan insanlara baktı. Onlar gibi savaşçı bir kılıkta değildi. Siyahlara bürünmemiş, eline bıçaklar almamıştı. Örgüt binasındaki odaya kapatıldığımda beni yıkayan ve gitmeden önce *güneş kan kaybetti* diyerek isyanı haber vermeye çalışan o hizmetçi görevindeki kadındı.

"İçerideyiz, başardık. Savunmaları düştü."

Soles'in yüksek sesiyle beraber önce Mark güçlü bir alkış başlattı, sonra diğerleri. İçeridekiler gizleyemedikleri coşku yüzünden yüksek seslerle tebrikler yağdırırken Garvado bağırarak herkesi durdurdu.

"Henüz yirmi dört saat olmadan büyük bir başarı yakalamış olsak da dün söylediğim her şey geçerli! Sakin olun, üyeler. Sevincinizi görüyorum ancak zaman bizim için kıymetli, içerideki üyelerimiz zor duruma düşmeden önce yardıma gitmeliyiz."

Soles onu onaylayarak başını salladı. "Evet, sayıca çok azız. Erele bizi durduramayacağını gördüğümüz için Gözcüleri daha

şiddetli tembihliyor, eskisinden bile daha canı görünüyorlar. Gözümüzün yaşına bakmayacaklar.”

Kadın dişlerini sıkı ve bıçağını havaya kaldırdı. “Biz de onlara acımayacağız!”

Herkes yeniden alkışlarken Mark iki büyük adımla ablasının yanına gitti ve alnından öptü. Sonra sıkıca birbirlerine sarıldılar. Soles tüm yaralarına, kesiklerine rağmen muhteşem görünüyordu. Ona baktıkça inancım yeşeriyordu.

“Sığınakta yedek silahlarınızı bırakın ancak en keskin bıçakları yanınıza alın. Saldırımız boyut atlıyor, geriye sadece hedefi saklandığı delikten çıkarmak kaldı. Bu biraz zor olacak.”

“Finali iyi yapalım, dostlarım!” Bu kez bağırın, Mark’tı. Yüzündeki ifadeden bir an önce binaya gitmek ve diğer üyelere yardım etmek istediğini, feci bir sabırsızlığa kapıldığını görüyordum.

“Meydana gidiyoruz. İki gündür yürüttüğümüz tüm çalışma iyi sonuçlar verdi. Şu an Yuva nüfusunun yarısı bize inanıyor. Destek veriyor, aramıza katılıyorlar. Halka seslenmemiz ve Erele’yi yakalamadan önce bunu neden yaptığımızı son kez açıklamamız gerekiyor.”

Garvado son talimatları verirken Rosto hızlı adımlarla yanına geldi. Kolumdan tutup beni bir köşeye çektiğinde Rans da hemen dibimdeydi.

“Kızım, sakın binaya yaklaşma. Üyeler gerekeni yapacaklar, bu geceyi atlatabilsek sabah bambaşka bir güne uyanacağız.” Soru sormak için dudaklarımı araladığımda, “Şimdi vakit yok. Senden tek isteğim, hayatını riske atacak bir şey yapmaman. Sözümü tutmam gerekiyor.”

Neden bahsettiğini anlamadığım sözlerinin ardından yenden kalabalığa karıştı. Rans’la birlikte adamın gidişini izledik. Bunca yıl kendi hâlinde bir yaşam sürdürdüğünü ve iyi bir aile babası olduğunu düşündüğüm kapı komşum, İsyancıların önde gelen isimlerinden biriyken olanlara yetişmek giderek zorlaşıyordu.

"Onu duydun." Rans'ın sesi korumacıydı, bu kez elimi tutmayı bırakıp doğruca koluma uzandı. Beni arkasına çekmeye çalıştı. "Toplulukla birlikte hareket edeceğiz, unutma."

"Anladım," diyerek başımı salladım.

Gecenin bir yarısı tüm İsyanlılarla birlikte sığınaktan çıkarken bunca insanın Yuva'da gezebilmesinin bile zafere atılan ilk adım olduğunun farkındaydım. Kapılarımızdan kafamızı uzatmanın yasak olduğu, pencerelerimizin perdelerini sıkıca örtmemizin öğütlendiği bu saatte sokağa dökülüyorduk.

Cesurduk, yürüyorduk, yalnız değildik ve inanıyorduk. Kuralları yıkacaktık. Bu kez bizler kurtulanlar olacaktık.

Birinin omzuma dokunduğunu hissedince irkilerek geriye döndüm. Aryan bana bakıyordu. Saçlarını sıkıca örmüş, siyah maskesini takmış ve bedenini gizleyen bol kıyafetler giymişti. "Önce ben yukarı çıkacağım, elimi uzattığımda bana tutun."

İkili sıralar hâlinde yürüdüğümüz dar sığınak koridorunda öne geçti ve her zaman yaptığı bir şey olmasının pratikliğiyle hızla bedenini yukarı itti. Ayağını koyduğu yer hafifçe sarsılır gibi olunca kayacak zannettim ancak o tek bir hamleyle yukarı çıkmayı başardı. Elini aşağı uzatarak bedenini sarkıttı.

"Gel."

Rans bacaklarıma eğildi ve yükselmem için yardım etti. Aryan'ın yaptığı şeyi taklit ederek ayağımı yerleştirdim ve bedenimi tüm gücümle yukarı ittim. Aryan beni yakaladı ve küçük delikten çıkmamı sağladı. Çıkar çıkmaz Rans için geriye döndük, Aryan ona da elini uzatmıştı. Rans bana kıyasla daha çevik bir şekilde yukarı sıçradı ve Aryan'ın elini yakaladı, biraz sonra o da yanımdaydı. Aryan kalan birkaç üyeye daha yardım etti. Dışarıda yaklaşık on beş kişi olmuştuk. Rost, Berta ve Arvin ilerideki ağacın dibinde üyelerin toplanmasını beklerken Aryan ailesinin yanına yürümeye başladı.

"Berta, Arvin'i yanından ayırma."

Annemin yaşlarındaki kadın onu son gördüğüm hâlinde çok daha çökmüş gibiydi, yorgun bir şekilde başını sallarken oğlunu yanına çekti. Sonra içinin hiç rahat etmediğini bel edercesine Aryan'a baktı. "Kızım, yalvarırım canını riske atma. Buraya kadar bir şekilde sabredebildim ama artık dayanacağı gücüm kalmadı."

Her an ağlayacak gibiydi. Berta'yı ilk kez böyle mahvolmuş görüyordum. Sanki bir gecede yıllarca yaşlanmıştı.

"Anne, gitmek zorundayım."

"Kızı da üzme, Berta," diye uyardı Rosto.

Berta gözyaşlarını çabucak sildi ve kızına sarıldı. "Dikkatli ol," diye kulağına fısıldadığında acısını yüreğimde hissediyordum. Annemin ölümüne koşarken bile yanımda olmayı hatıralarımı yokluyor, beni yıkmaya çalışan bir canavar gibi zihnime saldırıyordu. Bu hücumu metanetle ve büyük bir soğukkanlılıkla karşılayıp hareketsizce bekledim. Yüzüme bakan birinin hiçbir duygumu anlamayacağı o ifadesizliğe bürünmüştüm.

"Onlarla mı kalacaksın?" Omzuma dokunan el, Soles'e aitti. Kadın bu büyük kaosun ortasında bile yanıma uğramayı ihmal etmemişti.

Gözlerimiz karanlıkta buluştuğunda usulca başımı salladım. "Evet, meydanda olacağım."

"Kendinize dikkat edin, çocuklar." Rans'la aynı anda başımı salladık.

"Sen de dikkatli ol, Soles."

Soles karanlıkta başını başka bir yöne çevirdiğinde erkek kardeşi Mark'ı gördüm, çevresindekilere nereye dağılacaklarını anlatıyordu. "Mark'a da göz kulak olun. Delice şeyler yapmayı sever, yaramaz bir oğlan gibidir."

Gülümsemeye çalıştım. Soles örgüt binasına gidecek ekibiz arasına katılmak üzere geriye döndüğünde bize son kez el salladı. Gidişinde beni üzen bir şey vardı. "Çok tehlikeli bir görevin

başında," diye fısıldadım Rans'a. "Bina tuzaklarla dolu. Canavarın inine girmek gibi... Onlara bak, gülümseyerek gidiyorlar, Rans."

"Savaşa gerçekten inanıyorlar."

Sesinde bir hissizlik vardı, ne düşündüğünü bilmiyordum. Tüm bunların tam ortasında kaldığım için kötü hissettiğini, böyle bir kaderle doğduğum için ne kadar şanssız olduğumu düşündüğünü...

"Arkadaşın da gidiyor."

Rans'ın cümlesiyle birlikte ailesine veda ederek Soles'in ekibine katılan Aryan'a baktım. O da diğerlerine son kez el salladı.

"Aryan," diye seslendim yanına yürürken. Annesi Berta kadar dramatik davranmamaya ve güçlü durmaya çalışarak gülümsedim, sırtını sıvazlarken derin bir nefes verdim. "Dikkat et, kızım."

"Sen de," dedi karanlıkta bakiştığımız o kısa anda.

Birbirimize sarıldık, fazla vakti olmadığını bildiğinden kısıcık süren ancak kalbimizden binlerce parça koparan bir andı. Sonra Aryan arkasını döndü ve gitti. Örgüt binasına yol alan on kişilik grubun içinde gözden kayboldu.

"Onları merak etmeyin," dedi Garvado kalanlara. Güçlü durmaya, ekibin umudunu diri tutmaya çalışıyordu. "Bu zamana kadar pürüzsüz iş çıkardılar. Sıra bizde! Meydanda halka çok iyi hitap ederek vakit kazanmalıyız, onlara desteğe gitmek için sınırlı vaktimiz var." Kalan insan güruhuna baktı. "Hazır mısınız?"

İnsanlar başlarını salladılar. Bıçakların sivri metallerinin birbirine sürtündüğünü duydum, ağır botların kuru otları ve yaprakları ezerken çıkardığı hisırtıyı... İnanca atılan adımları duydum, kaybedilen günleri, gözyaşlarını...

"Sakin elimi bırakma, Evera. Tamam mı?"

Karanlığın yuttuğu bedenlerimiz, cesaretle harmanlanmış nefeslerimiz, büyük bir sessizliğin habercisi olduğu kıyameti-

miz... Düşündüklerimiz birbirimizden farklı değildi. Rans'ın gergin sesi sustu ve omuzlarıma uzandığını hissettim, beni tanı karşısına aldı.

"Seni kaybedemem. Duydun mu?"

Masmavi gözleri karanlıkta laciverte yakın görünüyordu. Bana ölmemeyi emrediyordu. Yavaşça başımı salladığımda saçlarını elinin tersiyle hafifçe itti, alnını alnıma yaklaştırdı. Aynı anda gözlerimizi kapattık.

"Seni seviyorum, Rans," diye fısıldadım.

"Seni seviyorum, her şeyim," dedi hırıltılı bir sesle.

Soğuk bizi donduruyordu. Rans'ın konuşmayı bitirdiğini sandım ancak susmadı. "Kalbim, gökyüzündeki güvercinim, kokusu en güzel çiçeğim, sıcak evim, yuvarım."

Gözlerimizi açıp birbirimize baktık, onu öpmek için uzandığımda dudaklarıma fısıldadı.

"Güçlü Era'm, güzel Era'm."

Rans'ın sıcak dudaklarında soluklanırken kalanlar için son kez seslenildiğini işittik. Birbirimizden ayrıldığımızda aslında hiç olmadığımız kadar bağlıydık. Kanla gözyaşının birbirine karıştığı bir savaşın ortasında, burada olmaması gereken baş ucumdaki adamla, ellerimiz sımsıkı kenetliyken yürümeye başladım.

"Yuva'nın esaretinin son gecesi. Bir tarih yok oluyor, Rans. Şu aya bir bak, her zamankinden daha parlak." İnsan sürüsünü takip ederken fısıldadım. "Hiçbir felaketimize şahit olmaması gibi."

Bölüm 11: CESARET MEYDANI

"Ey, Yuva halkı! Bir kez daha burada sizlere seslenebildiğimiz için mutlu ve gururluyuz. Evlerinize yaptığımız ziyaretlerde bizleri hor görmediğiniz, dinlediğiniz için teşekkürlerimizle sizleri hor görmedik. Bu mücadeleyi birbirimizi karşılamaya alarak değil, el ele verip kazanmak zorundayız!"

Meydanın tepesinde halka seslenen, daha önce de bu konuşmayı yapan beyaz saçlı yaşlı adamdı. Onun en büyük üyesi olduğunu tahmin ediyordum. İsyancılar, insanların ciddiye alması için yaşça daha büyük birini isyanın yüzü olarak seçmişti.

"Bu gece burada olmamızın tek bir sebebi var ki o da kurtuluşun başka bir şey değil! Bizlere inanıp bu saatte dışarı çıkmanız, yanımızda olduğunuz için inancımız katbekat artıyor. Şimdi sizlere yeni bilgiler sunmak istiyoruz."

Rans'la el ele, bir kez daha pelerinlerimizin şapkası yüzümüzü örtmüş hâlde kalabalıkta dikiliyorduk. Yanımızda Mark ve diğerleri vardı. Bazı üyelerin kalabalığın içine dağılarak herhangi bir aksilik olması durumunda müdahaleye hazır olduğunu, Gözcülerin gelip gelmediğini kontrol ettiğini görüyordum. Evleri tek tek gezip yapılan duyurulardan sonra yüzden fazla insan söyleyeceklerimizi dinlemek için sıcak yatağından kalkıp gelmişti. Dağıtılan bilgilere inanan ve yalan haberler yerine doğruya ulaşmak için burada dikilen çok fazla kişi vardı. Bu sayı bizim tahmin ettiğimizden bile fazlaydı. Her şey durdurulamaz bir hâl almıştı.

Yanımızda yürüyen bir adamın, yanındaki kadını çekip tirdiğini ve homurdandığını işittim. "Biraz hızlı yürü, anne. Önemli şeyler söylenecekmiş."

"Bırak, oğlum. Başımıza iş açacaksın. Evde kalıp beklesek ne olurdu? Gözcüler buraya geldiğimizi görürse..." Adamın yaşlı kadını ön taraflara götürdüğünü gördüm. Gitmeden önce duyduğum son cümle kulağımda yankılandı.

"Ya haklılarsa? Ya gerçekten yalanlara inandırıldıysak... Bundan hiç korkmuyor musun?"

Sonra karanlıkta gözden kayboldular. Omuzları omuzlarımıza değen birkaç genç kız ve genç bir oğlan konuşarak önümüzden geçti.

"Abi, bu konuşan geçen günkü ihtiyar mı?"

Oğlan, kardeşi olduğunu anladığım kızın saçını okşarken onlara yolu göstermeye devam etti. "Ever, kulağınızı açıp dinleyin. Artık her türlü tehlikeye açık durumdayız, işler çok kızışıyor. Önlemlerimizi alıp kendimizi korumamız lazım."

Onlar uzaklaşıyordu ancak başka bir sestен duyduğum cümle, sanki yarım kalmış bir konuşmayı tamamladı.

"Ama tüm bu olanlardan çok korkuyorum."

"Ben de korkuyorum. Yapabildiğimiz tek şey izlemek, neler olacağını birlikte göreceğiz."

Son cümleler de tükendiğinde meydana yeni bir sessizlik oluştu. Bunları yalnız benim değil; Rans'ın, Mark'ın ve çevredeki tüm üyelerin duyduğunu biliyordum. İnsanlar panikle-miş ve korkmuş hâldeydi, neler olduğunu anlayamıyorlardı.

"Sizleri burada toplama sebebimiz olan diğer önemli bilgileri paylaşmak istiyoruz. Duyacaklarınız sizi üzebilir, korkuturup şaşırtabilir ancak lütfen sonuna dek burada kalın, duygularınızın esiri olmayın. Bu hataya bugüne dek çokça kapıldık, artık aklımızı ve vicdanımızı kullanma vaktidir!"

Adam öksürdü. Sesi kesilir gibi olduğunda yanındaki siyah maskeli üye ona bir bardak su verdi. Bu saatte kimsenin

kimseyi göremiyor olması gerekirken tüm meydan meşalelerle aydınlatılmıştı. İnsanların yüzlerine yansıyan ateşler, her birimizi daha görünür kılıyordu.

"Bizlere söylenen ilk büyük yalanla başlamak istiyoruz!" diye haykırdı yaşlı adam. "Sınırlardan dışarı çıkıldığında bağın çözülecek olması ve ölecek olmamız. Hayır, dostlarım. Kimse ölmüyor, ölmedi ve ölmeyecek! Bunun en büyük ispatı, aramıza dönen Evera Alfen'dir. Kendisi sapasağlam bir şekilde Yuva'sına girmiştir. Kendi gözlerinizle şahit oldunuz."

Adımı duyduğum için bedenim gerilse de başımı hafifçe eğip kendimi pelerininim şapkasıyla gizlemekten başka bir şey yapmadım. Rans da benim gibi gerildi ve bedenini bedene biraz daha yaklaştırıp dibime sokuldu.

"Yetmedi! Tek ispatımız bu değil. Uzun zamandır Seçkinler ve başımızdaki kişiler dediğimiz tüm bu insanların dışarı çıktığını, bizden başka topluluklarla iletişimde olduğunu ve bizler inançlarımız sebebiyle bu sınırların içine hapsedilmişken onların dışarıdaki yaşama ayak uydurduğunu öğrendik. Bunun en büyük ispatlarından bir diğeri, çok değerli bir üyemizdir. Kendisinin kimliğini kısa zaman içinde öğreneceksiniz."

Yaşlı adam sözünü bitirdiğinde Mark'a doğru eğildim. "Bu duyuruyu Sina mı yapacak?"

Mark hızla başını salladı. "Evet. Örgüt binası tamamen boşaltılıp onları esir aldığımızda Sina kimliğini açıklayabilecek. En büyük ispatımız ta kendisi."

Halkın bir Seçkin'den bunları duyup inanmama ihtimali kalmayacağını çok iyi biliyordum. Onun kimliğini son ana kadar gizlemeleri, Sina için işleri kolaylaştırıyor olmalıydı. Kadın deşifre olduğu an içeride öldürülürdü.

"Ama bir kişi daha var!"

Yaşlı adam hiç beklemediğim bir şey yaptı ve geriye doğru dönüp eliyle işaret etti. Birkaç isyancının elleri, kolları, ayakları sıkıca bağlanmış olan bir kadını meydanın tepesine

çıkardığını gördüm. Adam meşaleyi kadına doğru yaklaştırdığında, karanlıkta kalan yüzü aydınlandı.

“Celesa,” diye fısıldadım. En son Aryan’ın evine bırakılan kadını kimse gelip almamış mıydı?

Mark sorumu hissetmiş gibi bize doğru eğildi. “Bir süre bekledik ancak gelen olmadı. Onu meydana çıkarmanın daha iyi olacağına dair konsey kararı verildi. O yüzden burada.”

Erele kendini tehlikeye atmamak için en güçlü adamlarından biri olan Celesa’yı bile harcamıştı. Peşine birkaç Gözcü göndereceğini, ondan haber alamadığında endişeleneceğini düşünmüştük ancak bu adamın bencilliği akıl almayacak bir düzeydeydi.

“Konuş, esir!”

Yaşlı adam bağırmasıyla kadın irkildi. Aryan’ın evinde olduğu süre boyunca aç ve susuz kaldığını tahmin ettiğim için bitap düşmüş hâli beni şaşırtmamıştı.

“Halka doğruları itiraf et. Yuva’dan çıkış yapıyor muydu? Erele ve sizler sınırlardan çıkıyor muydunuz?” Kadın bir süre yanıtız kalsa da adam, “Sen itiraf etmesen bile içerideki diğer üyemiz tüm bunları halkla paylaşacak. Yargılanacaksın, hepiniz yargılanacaksınız. Bunu unutma.” Celesa’nın yüzüne doğru bağırdı. “Gerçekleri saklamak gibi bir hata yapma! Bu insanlar senden hesap soracak.”

Kalabalıktaki uğultuyu duymaya başlayan Celesa daha fazla bir şey yapamayacağını anladı. Her zaman hırçın ve asabi çizgilerle tanıdığım yüzünde bu kez farklı bir şey vardı. Kaybetliğini görüyordum. Yüzünde okuduğum şey, bunca zaman hakkını yediği insanların artık karşısında dikildiğini görünce doğan korkuydu. Başını dikleştiremedi, bu kez insanlara üstün bir tavırla emirler yağdıramadı, ukala tebessümünden eser kalmadı. Yere baktı, gözlerini kalabalığın üzerinde son kez gezdirdi ve karanlıkta nefesini tutmuş bekleyen bunca insanın duyacağı bir şekilde meydana seslendi.

Belki de bir devri kapatacak olan o cümleyi söylerken yüzündeki mağlubiyet her şeyi açıklıyordu.

Hızlı hızlı soludu. "Evet. Sınırlardan çıkıyorduk."

Büyük bir hengâme başladı. Ona doğru bağırانلار, küfürler savuranlar, inanmayanlar ve çığlıklar atanlar... Birileri bize çarpıp geçince ön sıralara koştuklarını, her şeyi daha yakından duymak ve tanık olmak istediklerini gördüm. Tam anlamıyla bir kaos başladı ve her kaos bir diğerini ateşledi. Kalabalık susmuyordu.

"Olamaz! Bu kadarı olamaz!"

Bir başkası daha yüksek bağırıyordu. "Kandırıldık. Hayatımız bitti!"

"Sınırların ötesinde yaşam var mıydı?"

"Olamaz! Yalan, inanmayın! Güvenli olan tek yer Yuva'mız, bu kadarını yapmış olamazlar."

Kabullenemeyenler çevresindekilere bağırorsa da insanların çoğunun kafasının karıştığını ve İsyancılara inandığını görüyordum. Yıkılmışlardı. Yalanların ağır yükü omuzlarını çöktürmüştü; kadında erkeğe, yaşlıdan gence herkesi mahvetmişti. Çığlıklar ve yakarışlar susmuyordu. Yaşlı adam meydana doğru hitap etmeye devam etti.

"Bitmedi! Sakin olun, dostlarım!" Ellerini âdeta tüm Yuva'yı kucaklamış gibi açtı ve meydana seslendi. "İles öldürüldü. Erele denen adam ve çevresi onun yerini almak, kendi menfaatlerini sürdürdükleri bu düzeni devam ettirmek istemekte. Buna dur demenin vakti geldi de geçiyor! Onlar bolluk ve bereket içinde yaşarken bizler ışıktan, sıcaktan, yemekten dahi mahrum kaldığımız bu hayata boyun eğmeyeceğiz."

Meydanda sesler yükseldi, uğultular arttı. İnsanlar onlara hak verircesine mırıltılar çıkardı.

"Sıradaki yalan ne yazık ki öncekinden bile daha vahim. İles'in yıllar önce anne babalarımız, dedelerimizle buraya kaçıp sığındığı o hikâyesi... Ne yazık ki bu da koca bir yalandı,

dostlarım! Biliyorum, üzülecek, inanamayacaksınız ancak her şeyin şahidi ve kaydı var. Bunları da sizlere sunacağız. Tüm bildiklerimizi sizlere anlatmak için uzunca bir vakit bekledik, inanın!”

Yaşlı adamın temposu yükseldi, anlattıklarıyla beraber heyecanı da artıyordu.

“İles ve yanında gelenler buraya sığınmadan önce zulüm gördüklerini, dışlandıklarını ve ölüm riski yüzünden buraya kaçtıklarını söyleseler de bunların hiçbirisi gerçek değildi. Vakti zamanında diğer toplulukların içindeyken, yaşadıkları yerde daha yüksek haklara sahip olmak için güç istediler. Buna izin vermeyen yönetime başkaldırdılar. İsyan başlatarak yöneticilerin ailelerini ve kasabanın başkanının kızı Nayala'yı kaçırdılar. Evet, yüce annemiz diye bize anlattığı o zavallı kadının aslında bir esirdi. Onu buraya kaçırdıktan sonra işkencelerle öldürdüler. Kadın hiçbir zaman bu isyanın bir parçası olmadı, onları savunmadı.”

Korkunç bir sessizlik başladı. Bunun ne kadar yıkıcı olduğunu biliyordum. Bir insanın var oluşunu, doğumunu, tüm hayatını sorguladığı o dehşet anını yaşıyorlardı. Ölmüyorlardı ancak koca bir yalandan ibaret olduklarını fark edecek kadar eziyet çekiyorlardı.

Birinden çaldığınız şeyler çoğu zaman geri verilebilirdi, eğer inanarak büyüdüğü masalları, kökleri, geçmişi, hayat hikâyesi değilse. İşte bunun yerine hiçbir şey koyamazdınız.

“Nasıl olur?”

“Ne diyor bu adam?”

“Doğru... Ya doğruysa... Kanıtlarının olduğunu söylüyorlar.”

“Tanrım, bize yardım et.”

İnsanların seslerindeki titremeler panik ve dehşeti yansıtıyordu, meydana hitap eden yaşlı üye bununla da kalmadı ve sözlerine devam etti.

"Tüm bu yalanların içinde uyutulan birer bedenden, kandırılan ruhlardan ibarettik, sevgili halkım. Yuva'mız bunu hak etmemişti, bizler gerçeklerden mahrum kılınmayı hak etmemiştik. Daha acısı, belki de birçoğunuz için yürek parçalayıcısı geliyor, o da şu ki..."

Daha fazla ne duyabilirdik? Bu insanlar daha fazla hangi yükü kaldırabilirdi? Karanlıkta yüzlerce insan aynı anda sustu. Herkesin yüzünde aynı dehşet, aynı keder, aynı hüznün duyulmamış çılgılığı vardı. Yaşlı adamın sesi boğuktu, söyleyeceği şeyin büyüklüğünü meşalelerin titreyen alevlerinden gördüğüm yüz ifadesiyle anladım.

"İles, bize karşı Vahşi olarak adlandırdığı o toplulukla irtibat hâlindeydi. Bu insanlardan bazılarıyla çıkar ilişkisi kurdu, bunu bizleri ve ailelerimizi buraya kapattığı ilk günden beri yaptı. Böylece kimsenin bizi aramamasının yolunu buldu, sınırların dışından hiç kimse peşimize düşmedi. Bizler başka çaremiz olmadığı söylenerek kırk yıl önce korkularla buraya hapsedildik, yalanlarla büyütüldük ancak kana, güce susamış olan bu adam durmadı. Durdurulamadı."

Yaşlı adamın sesi ağlamaklıydı, var gücüyle bağırdı. "Her yıl içimizden birini dışarıya kurban verdi."

Kanım dondu. Kelimeler zihnimde yankılandı.

Kurban verdi. Bizden birilerini kurban vermişti. Ne diyordu bu adam? Hareket edemedim, yanımdaki herkes gibi ben de dehşete düşmüştüm. Hem kendi topluluğu hem de beni yönetenler hakkında duyduğu bu iğrenç iddialarla Rans da en az benim kadar şok olmuştu, olacakları kımıldamadan bekliyordu. O da dehşete düşmüştü, kimseden çıt çıkmamasının sebebi işittiklerimizin ağırlığıydı.

"Kurban verilenler, yenidoğan bebeklerden seçildi. Bunu yapmasının sebebi, dışarıdakilerden bazılarıyla kanlı bir anlaşma yapmış olması, bazı ailelerin bebeklere ihtiyacı olmasıydı. Yuva'da doğan ve İles için dışarıya kurban edilen çocuklar, ilk birkaç yıl ailelerin hür iradesiyle buna alet edildi. Bu

durumu sadece aile ve Seçkinler biliyordu. Fakat sonraki yıllarda, otuz yaşından küçüklerin hatırlamayacağı ancak benim gibi bir ihtiyarsanız size tanıdık gelecek bir olayla bu durum değişti." Yaşlı adam yutkundu. "Seremassa ailesi bebeğini vermeyi kabul etmedi."

Zihnimde cevaplanmamış onlarca soruyla, yaşanan tüm bu olayların anlamsızlığıyla adama bakmaya devam ederken yaşı daha büyük görünen insanların birbirlerine baktıklarını gördüm. Benim aksime onlar bir şeyler biliyordu.

"Evet, Seremassa ailesini her biriniz Yuva'ya itaatsizlikle suçlandıkları zamandan hatırlıyorsunuz. Kurallara boyun eğmedikleri, bu yüzden zindana atılıp cezalandırıldıkları söylenmişti. Zavallı aile aç ve susuz kalarak, düşman muamelesi yapılarak soğuk zindanda can verdi. Hayır, dostlarım! En az bizim kadar masum olan o insanlar itaatsiz değildi. O yıl verilecek kurban çocuk, Seremassa ailesinden seçilmişti. Baba ve anne bunu yapmak istemediğini söylediğinde İles aileyi cezalandırdı. Seçkinler aileden çocuklarını zorla aldı. Onları susturdular. Korku kültürünü bize daha iyi yerleştirebilmek içinse onların itaat etmediklerini söylediler."

Yaşı daha büyük birinin yüksek sesli feryadını işittim. "Zavallı aile! Günahsızlardı."

Bir başkası daha ağıt yakarcasına bağırdı. "Bu; canilik, katliam... Bu, acımasızlık!"

Rans'ın yanımda kıpırdanmaya başlarken kulağıma fısıldadığını işittim. "Burada bir şeyler hiç hoşuma gitmemeye başladı, Era. Olaylar normal ilerlemiyor."

"Bilmiyorum," dedim telaşımı bastırmaya çalışırken. Ellerimi yumruk yapmış, tırnaklarımı avuç içime bastırmış, dehşetle olanları seyrediyordum. "Bu olayları ilk kez duyuyorum. Bebeklerin kurban verildiğinden haberim yoktu, saklamışlar. Korkunç bir acımasızlık."

Yaşlı adamın sesi kendi aramızdaki konuşmayı bıçak gibi kesti.

"Aranızda kendi ailesinden birilerini kaybeden, öldüğünü zanneden öyle çok insan var ki! Seremassa ailesinin başkaldırısından sonra, seçilen aileye hiçbir şey söylenmeden, kadınlarımız doğum yaptığı an bebekler çalındı. Aileye şifacılar tarafından bebeğin öldüğü söylendi. Bu çocuklar Yuva'nın dışına kurban edilmeye, satılmaya devam etti. Yıllar boyunca bebeklerini kaybettiği söylenen, kimliği belirlenmiş otuz aileyi sıralıyorum."

"Bu insanlar bu kadar fazla şeyi nasıl öğrenmiş olabilirler?" derken zihnim binlerce eksik parçayı tamamlamaya çalışıyordu. "Tüm bunlar gerçekse biz büyük bir felaketin piyonlarından başka bir şey değiliz."

Kurban edilen bebekler. İlk yıllarda ailelerin isteğiyle bu öğreniş oyununa alet edilen zavallı bebekler... Dışarıda devam eden hayat, İles'in kana susamışlığı, gücü, otoritesi ve Seremassa ailesi... İsyanın başlangıcı, isyanın doğumu ve bir sır gibi hepimizden bunca yıl saklanması... İştitiğim her şey kalp atışlarımı hızlandırıyor, tüm bunların kanıtlanacağını anlatmaları tüm bedenimi titretiyordu.

İsyancılar bu bilgilere nasıl erişmişti? Kaç yıldır gizli bilgilere ulaşabiliyorlardı? Bunca zaman nasıl ifşa olmamışlar, hiçbirimizin ruhu bile duymadan bu örgütü sürdürebilmişlerdi?

"Hilan ailesinin yirmi dokuz yıl önce doğan bebeği, Lakirta ailesinin yirmi sekiz yıl önce doğan üçüncü bebeği, Yursay ailesinin yirmi yedi yıl önce doğan bebeği, Varaf ailesinin yirmi altı yıl önce doğan bebeği..."

Kulaklarım uğuldamaya başladı. Bazıları bir sokak ötedeki komşumuz, bazıları daha önce duymadığım insanlardı.

"Riya ailesi, Kaltay ailesi, Peroslis ailesi..."

"Bu ailelerin birçoğunun bir bebeğinin olduğunu bile bilmiyordum," dedim dehşet içinde. İles bizden hayallerimizi, hayallerimiz yetmemiş gibi canlarımızı da çalmıştı. Gerçeklerle ulaşma hakkımız elimizden alınmış, birimizin çektiği acıyı diğeri duymasın diye kapalı kapılar ardında sağır edilmiştik.

Kulağıma bir isim ilişir gibi oldu, kalbim göğsümde sanki çırpındı.

“Alfen ailesi.”

Sıçradım. Başımı telaffuz edilen isimle irkilerek kaldırdığım meydanın tepesindeki yaşlı adamın diğer isimleri saymaya geçtiğini gördüm. Boğazım düğümlendi, kalbim sıkıptı.

Rans’ın sesi buz gibiydi. “Evet.”

“Benim ailem.”

Taşlar yerine oturdu. Önce her şey tuzla buz oldu, anılar yok oldu, bilinen doğrular simsiyah bir perdeyle örtüldü. Aydınlik tek bir yeri işaret etti, geriye bir doğru kaldı.

“Ablam,” dedim soluk soluğa. “Melera’dan bahsediyor.”

Yıllar önce doğar doğmaz öldüğü söylenen ve ailemizin en acı kaybı olan ablamın ölmediğini öğrendiğim bu gece gerçekten yaşıyor muydu? Sözcükler boğazıma diziliyor, kalbim küt küt atıyor, ellerim titriyordu. Rans’a tutunduğumda beni hemen yakaladı, düşmeme izin vermedi.

Gözlerimi kapattım ve sadece birkaç saniyede hayatımı değiştiren tüm bu korku hikâyesini yeniden düşündüm. Yuva’nın kuruluşundan itibaren kırk yıl boyunca kurban ayini devam etmişti. Bizi yöneten bu acımasızlar, Seremassa ailesinin başkaldırısından sonra caniliklerini gizlemeye başlamış, yalana başvurmuşlardı. Ablam Melera’yı da yirmi yıl önce bizden böyle koparmışlardı.

“Ablam hayatta, Rans,” dedim gözlerimi usulca açıp karanlığa fııldarken.

Pelerinim kaydı, yüzüm görünür gibi oldu. Rans bunu fark ettiği an hızlı refleksi sayesinde tek hamleyle şapkaının ucunu tutarak aşağı çektiirdi, alnımı ve gözlerimin kapattı.

“Sakin kal,” dedi kendini kontrol etmeye çalıştığını fark ettiğim gergin bir tonla. “Bunu sana neden daha önce söylemediler?”

“Bilmiyorum,” derken ellerine tutunmuştum, onun aksine ben çok telaşlıydım. “Ablam nerede? Ablam ölmemiş.” Söyleyeceğim cümlenin ağırlığını hisseder gibi dudaklarımı kapatıp avuç içime fısıldadım. “Ablam yaşıyor.”

Yaşlı adamın sesi bir masal dinlermişim gibi, bir destandan bahsedermiş gibi kulağımda çınladı. Konuştukça tarihin kanlı izleri hepimize bulaşıyordu, ne büyük bir caniliğin pençesine takılıp mahvolduğumuzu duyuyorduk.

“Çocukları kurban ederken bu aileleri seçmelerinin bir sebebi vardı. Bu ailelerdeki bebeklerin cadı soyundan geldiklerine inanıyorlardı. Cadı adını verdikleri kişiyi hiçbiriniz tanımıyorsunuz çünkü ailesi yok edilmeden önce onu sakladı. Bu kişi, Seremassa ailesinin en yaşlı üyesi olan yetmiş sekiz yaşındaki Mapra Seremassa. Seremassa ailesinin bebeklerini vermeyi kabul etmeyerek tepki göstermesinin sebebi, büyü-kannelerinden tüm gerçekleri öğrenmiş olmalarıydı. Yakınları ona sessiz sedasız bir şekilde kulübelerinin arkasındaki kümeste baktılar. Kadın sınırların içinde bizlerle gizlice yaşarken İles ve Seçkinler onun sınırdan kaçıp öldüğünü zannediyordu. Onun soyundan olan ve akrabalık bağı taşıyan bebekleri yok ederlerse Yuva’da hiçbir sorun çıkmayacağına inanmışlardı. Hizmet ettikleri amaç, Yuva’da onunla kan bağı olan bebekleri mümkün olan en kısa zamanda yok etmeye çalışmaktı.”

Yaşlı adam sözünü bitirmeye yaklaştığında karanlığın içinde bir silüet, çelimsiz bir vücut belirdi. Küçüktü. Neredeyse yürümeye takati kalmamış zavallı bir kadındı. Kamburdu, yanındakiler olmadan yürüyemiyordu. Sanki yaşamaya bile mecali yoktu.

“Varlığını öğrendiğimiz günden beri onu saklandığı yerde güvende tutmaya devam ettik. Kıymetli Mapra Seremassa gerçekleri açığa çıkarmak istediğimizi öğrendi ve bize güven duyduğunda yanımıza gelmeyi kabul etti. Bir süredir ona biz bakıyoruz. İles’in tüm sırlarını, kırk yıl öncesine dayanan

tüm planlarını en iyi bilen kişi. Onu size takdim etmekten onur duyuyoruz.”

Yaşlı adam, Mapra'nın elini tutmak ve öne çıkarmak için uzandı. Kadını görmek için başımı kaldırdım. Gözlerini görmek istedim, buruşmuş ellerini, kırışmış suratını... İçimde onun yüzünün detaylarına ulaşmak için büyük bir arzu doğdu, soluklarım ciğerime yetmezken dudaklarımı ısırdım. İsyancı üyelerden biri kadına doğru bir meşale uzattı, kırmızı alevler büyükanne Mapra'nın suratına yansıdığı anda nefesimi tuttum.

“Bu kanlı tarihin en büyük şahidi kendisidir! Keşke bugün o da hikâyesini anlatabilseydi. Keşke daha öncesinden bizleri uyartabilseydi. Ne yazık ki yapamıyor. İles, olanların en büyük şahitlerinden olduğu için Yuva'ya kaçarken yanında getirdiği Mapra Seremassa'nın dilini kesti. O sadece bizi duyabiliyor.”

Kalabalık bağırırmaya başladı. Şakaklarım sızladı, ay parçası gibi bembeyaz teniyle meydanın tepesinde dikilen bu kadının kim olduğunu sindirmeye çalıştım. Öğrendiğimiz her şey, duymayı beklemediğimiz korkunç bir tarihin kanlı satırlarıydı. Kalabalıktaki uğultu dinmediği gibi artıyor, kimisi tüm bunların bir saçmalık olduğuna ve inanılmaması gerektiğine karar verirken kimisi başka nelerin gizlendiğini duymak istiyordu. Yuva tam anlamıyla ikiye bölünmüştü.

Mapra Seremassa tepeden seyrettiği bu kargaşaya uzun uzun bakmakla yetindi. Yorgun gözlerinin herkesin üzerinde gezindiğini görür gibi oldum. Yüzüne tutulan meşale geri çekildiğinde kadın karanlığın içindeki bir beden olarak kalmaya devam etti.

İnsanlar bağırıyordu. “Açıklayın, bunların ne zaman olduğunu açıklayın!”

İnsanlar ağlıyordu. “Evlatlarımız alınmış, evlatlarımız kurban edilmiş!”

İnsanlar öfkeliydi, çılgık atıyordu. “İles'i biz öldürmeliydik!”

Kaynar kazana atılmış insanlar gibiydik. Canları acıyan insanlar omuzlarımıza çarparak koşuyor, birileri çocuklarına sarılıyordu. Evlerine gitmek istediklerini görüyordum. Bekler ağlıyor, erkekler kadınları korurcasına önlerine geçiyordu. İnsanlar bu karanlık gecede buraya ait oldukları için burada doğmadıklarını, hapsedilmiş birer zavallı olduklarını öğrenmişlerdi. Bundan daha yıkıcı olan neydi?

"Birinin inancını alırsan büyük bir boşluğa düşer."

Rans'ın sesi hissiz olsa da mavi gözlerindeki parıltılar durumun ne kadar vahim olduğunu fark ettiğini gösteriyordu. Pelerinimin gerisinden kalabalığı izledim, annemi görmeye çalıştım.

"Gelmemiş," diye fısıldadım kendi kendime. "Annem de babam da yok. Zaten İsyancıların çağrısına kulak vereceklerini hiç düşünmemiştim."

"Belki kalabalığın içinde göremiyorsundur," dedi Rans, umudumu kaybetmemem için.

Gözlerine baktım, ruhum sancıyordu. "Belki de gelmediklerini kabullenmek en hızlı ve en acısız yöntemdir," dedim pürüzlü sesimle. "Baksana, ailemizden bir kayıp daha var ve bugün burada yine yalnızım."

Gökyüzüne baktım, tüm bu kaosun içinde bulutları görmek, kuşları duymak istedim. Kan bağımlı olan birinin benimle birlikte inandığını, ablamı kurtarabileceğini, Zey'in boşa ölmediğini, intikamın peşine düşeceğini söylemesini istedim.

"Belli ki benim yazgım buymuş. Bu savaşı onlar olmadan vermem gerekiyormuş, Rans."

Mark önümüze doğru siper olduğunda insan güruhundan bizi korumaya çalıştığını anladım. Rans'ın eli hızlı bir şekilde bıçağına uzanırken Mark onu durdurdu. "Biraz uzaklaşalım, burası daha da karışacak. Halk ikiye ayrıldı."

Rans bıçağa uzanan elini geri çekti, ardından elini belime attı ve Mark'ın gösterdiği yöne gitmemiz için beni hafifçe itti. Hızlı adımlarla meydandaki diğer üyelerin olduğu tepeye doğru yol almaya başladık. Bağırışları duyuyordum, bu bilgilerin daha fazlasına ulaşmak için tepeye çıkmak isteyen halkı ve diğerlerini. Bize inanmayanları.

"Hey! Sen... Seni hatırlıyorum!"

Bir adam yolumuzu kesti. Karanlık yüzünden suratını tam olarak göremiyordum. Mark ve yanındaki üyeler ellerindeki meşaleyi öne uzattığında ortalık biraz olsun aydınlandı.

Karşımızda orta yaşların sonunda bir adam duruyordu. Yanında kendisi gibi birkaç kişi daha vardı, onlara baktı.

"Siz de hatırlamadınız mı? Evlerimizi dolaşıp bize bir kâğıt veren, bildiri dağıttığını söyleyen adam."

Hepsi birlikte Mark'ın üzerine yürüdüklerinde Rans beni arkasına çekip Mark'ın yanına geçti. Adamların yüzünden öfkeleri çok net şekilde okunuyordu. "Konuş!" dedi önümüzü kesen kişi. "Tüm bunları başlatan sen değil miydin? Evlerimizi gezip aklımızı karıştırdın, piç kurusu!"

Mark sakın kalmaya çalışarak durumu açıklamak istedi. "Yolu açın, bu mücadeleye inanmak ya da katılmak zorunda değilsiniz. Fakat biz vazgeçmeyeceğiz."

Adam bir adım bile geri atmadı, yanındaki komşuları da tıpkı onun gibi önümüzde bir duvar ördü. Eğer isteseydiler Mark'ın ve diğerlerinin bu adamları geri püskürtebileceklerini bilmeme rağmen hiçbir şey yapmamalarını izledim.

"Her şey sizin yüzünüzden oldu," dedi yolumuzu kesen adam, dişlerini sıkarak.

Yüzümüzü göremese de pelerinlerimizin altında gizlenen gözlerimize ulaşmaya çalıştı, bize doğru bir adım attı. Mark elini uzatarak adamı durdurmaya çalıştı.

"Yolu aç, zor kullanmak zorunda kalacağım."

Meydanın tepesindeki diğer üyelerin Mapra denilen yaşlı kadınla yanındaki üyeleri topladıklarını ve korumaya aldıklarını gördüm. Geride sadece halkın arasına karışan bizler kalmıştık. Üstelik eğer elimizi çabuk tutmazsak örgüt binasına sızan diğer gruba geç kalacaktık.

"Sana son kez çekilmeni söylüyorum!"

Mark'ın tok sesine ve güçlü duruşuna rağmen adam yolumuzu kesmekten geri durmadı. Yanındaki adamlardan birine işaret verdiğini, bıçak çıkardıklarını gördüm. Kalbim korkuyla atarken ben de bıçağıma doğru hamle yaptım, işler kızışacaktı.

"Buraya bakın, millet! Bütün bu olanların suçlusu tam karşınızda duruyor. Evlerimizi gezip huzurlu yuvamızda aklımızı karıştıran, midemizi bulandıran yalanları söyleyen o adam burada! Buraya gelin, şu köpeklerin hakkını vermeyecek miyiz?" Sesini yükselterek etrafındakileri kışkırtmaya çalıştı. "Size söylüyorum, bu köpeğin havlamasını susturmayacak mıyız? Meydanlara çıkıp huzurumuzu bozmalarına izin mi veriyorsunuz?"

Mark ve Rans müdahale etmek için ileri atılmıştı ki korkunç bir şey oldu. Adam büyük bir çığlıkla yere yığıldı.

"Ah!"

Biri onun boynunu kesmişti. Dehşetle geriye sıçrarken etrafıma baktım. Rans bir adım geriye kaçıp beni korumak için arkasına çekerken yüzüne ve pelerinine kan sıçradı. Mark donmuş hâldeydi, yere yığılan adama bakıyordu. Üyelerin hepsi dehşete düşmüştü.

"Geber, pislik! Sizin yüzünüzden bebeklerimiz çalındı, sizin bu aptal inancınız yüzünden gerçeklerden mahrum kaldık. Geber!"

Az önce yolumuzu kesen adamın yere yığılan bedenine saldıran, yüzünü göremediğim biriydi. Büyük bir sinir krizi geçiriyordu.

"Sizin yüzünüzden! Sizin korkaklığınız yüzünden! Bebeklerimiz değil, sizler ölmeliydiniz!"

Elindekini büyük bir bıçak olduğunu gördüm. Yere yatırdığı adama defalarca, durmadan saplıyordu. Yolumuzu kesen adam çoktan ölmüştü. Yanındaki komşuları da en az bizim kadar korku doluydu. Sinir krizi geçiren kişiyi izliyorduk.

"İzci'yi öldürdüler! İsyancılar halka saldırıyor!"

Kalabalığın içinden biri bağırdığında insanlar etrafımıza toplanmaya başladı. Adamı öldüren İsyancılardan biri olmasına rağmen ortalığın karışması sadece birkaç saniye sürdü.

Rans kolumu canımı acıtacak kadar sıkı kavradı ve fısıldadı. "Kaç, Era. Burası feci bir hâl alacak. Tepeye koş!"

Beni zoraki bir şekilde sürüklemeye başladığında Mark'ın geride kalıp insanlara açıklama yapmaya çalıştığını duydum. "Onu ben öldürmedim! İsyancılar kimseyi öldürmedi. Hayır, bekleyin."

Mark'ın yanındaki üye ona destek olurken bir yandan Mark'ı çekiştiriyordu. "İsyancılar kimseye zarar vermez, halka dokunmaz! Mark, gidelim."

"Çabuk olun!" diye çığlık atarak kimliğimi ortaya çıkarma riskim olmasına rağmen Mark'a seslendim.

Hem tepeye koşuyor hem de boynumu koparırcasına çevirip arkama bakıyordum.

"Mark!"

"Önüne bak, Era!"

Rans beni yeniden iteklerken, "Mark orada kaldı, kalabalıktan çıkamayacak!" diye nefes nefese durdum. "Onu alalım."

"Kim olduğunu görürlerse seni öldürecekler, saldırganlıklarını görmüyor musun?"

"Rans, yapamam," dedim titreyen dudaklarımla. Mark hâlâ kalabalıktan çıkamamıştı. "Orada kaldı, bırakamayız."

"Hızlı olacağım!"

Rans beni yanımdaki üyeyle bırakıp Mark'a koştu. Pele-
rinin şapkası düşmesin diye sıkıca tutuyordu. Yüzü görünürse
ortalık daha da kızışacaktı. Mark ise yanındaki birkaç üyey-
le beraber cinayeti aydınlatmaya, suçsuzluğunu ve amacını
açıklamaya çalışıyordu.

"Kahretsin," diye fısıldadım ben de tüm gücümle onlara
doğru koşarken.

Mark sağlıklı düşünemiyordu, kaçması gerektiğini görmü-
yordu. Üzerine atılan cinayet iftirası yüzünden şoka girmişti.
Birilerinin onun yakasına yapıştığını görünce bıçağını çıkar-
mak zorunda kaldım.

Rans, Mark'ı yakalayanlardan birine sert bir yumruk atın-
ca adam yere düştü. Azgın kalabalık İsyancılara küfretmeye
ve bağırmaya, suçlu olduklarını haykırmaya devam ediyordu.
Mark'ı kolundan tuttu ve az evvel bana yaptığı gibi sürükle-
meye çalıştı. Mark iri bedeni ve ağırlığı yüzünden daha yavaş
sürükleniyordu. Kendi hareket etmediği müddetçe onu çe-
kiştirmek çok zordu.

"Öldürün bu hainleri, canımızı aldılar! Durdurun şunla-
rı!"

Başka bir çılgın kalabalığı kesti.

"Kendine gel!" diye bağırdı Rans. Mark'a güçlü bir tokat
attı, yüzüne doğru yeniden haykırdı. "Çabuk kendine gel,
her şeyi mahvediyorsun."

"Ben kimseyi öldürmedim! İsyancılar kimseyi öldürmez."

Az önceki çılgılığı yeniden işittim. "İsyancılara ölüm!"

Ortalık kan gölüne dönmüştü, her şey öyle kısa bir zaman
içinde gerçekleşmişti ki nabzım bile daha yavaş kalıyordu. Az
önce öldürülen adamın boynundan kanlar fışkırmaya devam
ediyor, yaralananların sayısı artıyordu.

"Koş, Mark! Durma, koş!" dedim Rans'la beraber Mark'ı
sürüklerken.

Diğer kolundan tutmuş, onu kalabalıktan çıkarmaya çalışıyordum. Yanımızdaki diğer üyeler bize destek oldu ve zoraki de olsa Mark'ı hareket ettirmeyi, şoka girmesine sebep olan kalabalıktan ve cesetten uzaklaştırmayı başardık. Koşuyor, nefes almadan kaçıyorduk.

Rans büyük bir öfkeyle, "Buraya girme demiştim! Önden git, Era!" diye bağırduğunda soluklarım ciğerime sığmıyordu.

"Benden gitmemi isteyip durma!"

Mark'ı güçlkle sürüklemeye devam ederken Rans tüm yükü üstlendi ve onu sırtına almaya çalıştı. "Kaldığında daha çok dikkatim dağılıyor!"

Rans'ın cümlesi yanında olduğum sürece yaşadıklarımızın özeti gibiydi. Mark'ı sırtlanışını ve yeniden koşmaya başlamasını izledim. Sırtında yüz kilodan fazla bir adam taşıyordu ve peşimizden koşanlara rağmen korkuyor gibi görünmüyordu.

Mavi gözleri yalnızca bana baktığında endişeyle parlıyordu. Kendi için değil, benim için yapıyordu bunu. Bu bir karar anıydı. Tepeye kadar güçleri yetmeyecekti, buna göz yummamı bekleyemezdi. Büyük bir çığlık atıp bıçağımı enseme nefesini hissettiğim kişiye savurdum. "Defol peşimizden!"

Rans ve Mark'a saldırmak üzere olan adama bıçağı saplayarak kolunu kestim. İsyançı üyeler benimle hareket etti ve yaptığım şeyi fark ettiklerinde peşimizden koşan birkaç kişiye silahsız şekilde zarar verdiler. Yumruklar uçuyor, tekmelemler bedenlere iniyor, kanlar saçılıyordu.

"Savaşma, Era!" dedi Rans boğazı yırtılırcasına bağırırken. "Savaşma! Kaçmanı söyledim!"

Birkaç metre uzaklaşabildiğimizde Rans'ın Mark'ı sırtında taşıyacak gücü kalmamıştı. Üyelerden birkaçının peşimizdekileri oyalamasından faydalanarak Mark'a koştum.

"Mark," dedim telaşla yüzüne bakarken. Koşmaya devam ediyor, bir yandan onunla konuşuyordum. Uzanıp yüzünü tuttum. "Mark, koşman gerekiyor. Yalvarırım kendine gel."

Mark kendine gelmeye çalışırken, "Ben öldürmedim," diye mırıldandı. "Gerçekten öldürmedim."

"Biliyorum, sen öldürmedin. Sen yapmadın. İsyancılar kimseyi öldürmek istemez."

Mark başını salladı. Şoke hâli tam olarak geçmemiştir. "Öldürmeyiz," diye fısıldadı.

Beni kaçırdığı gün karşımda duran iri bedenini, Gözcü'yü esir alışı, dövuştüğü anları hatırladığımda hayret içinde kalıyordum. Dışarıdan korkusuz, ölümcül ve saldırgan görünen bu iri vücut, karşısında öldürülen adam yüzünden şoka girmişti. Mark düşündüğümünden daha zayıftı. Belki de sadece güçlü taklidi yapmıştı.

"Ablan seni bekliyor," dedim titreyen sesimle sırtını okşarken. "Hadi koşalım. Soles bekliyor, Mark. Ona yardım etmemiz lazım."

Rans nefesi kesildiği için durdu. Mark'ı taşıyabileceğinden çok daha uzak bir bölgeye kadar taşımıştı. Gücünün bittiğini, devam ederse kendisinin düşüp kalacağını görüyordum. Mark, Rans'ın sırtından usulca kaydı. Arkamızdaki azgın insan güruhunu biraz olsun uzaklaştırabilen diğer iki üye koşarak bize yetişmişti.

"Ablam bekliyor." Mark bir anlığına gözlerini kapattı ve tekrar etti. "Soles bekliyor," diye fısıldadı.

"Soles bekliyor," dedim ayakta durması için destek olurken.

Mark başını salladığında gözlerinde eski kararlılığı doğdu. Kendine gelmeye başladığını, ablasını anımsadığını anladım. "Koşalım," dedi kısa bir an geriye dönüp insanları kontrol ederken. "Tepeye varalım, örgüt binasına gitmemiz gerekiyor. Soles bekliyor."

"Aferin!" dedim ağlamaklı bir sesle. "Aferin sana, Mark! Yürü, adamım, koşalım!"

Tüm gücümle bağırdıktan sonra Mark'ın koşmaya başlamasını izledim. Gücsüz düşen Rans'ın elini tuttum ve nefesimiz kesilene dek peşlerinden ilerledik. Kalan üyeler zaman zaman arkamızdan yaklaşanlara tekmeler savuruyor, uzaklaştırıyor ve yeniden bize yetişiyordu. Herkes gücünü eşit seviyede harcıyordu. Tepeye yaklaştığımızda sevinçten ağlamak üzereydim.

“Gelmek üzereyiz, Rans. Orası çok kalabalık. Bak! Üyeler bizi bekliyor.”

Nefessiz kalan Rans'a sıkıca sarıldım, yüzünden akan terleri sildim ve koluna girdim. Mark'ın ağır bedeni bütün gücünü tüketmişti. Hep birlikte ilerlemeye çalışırken çığlıkları duymaya devam ediyor, kalabalığı peşimizden sürüklüyorduk.

“Yanlarında yabancılar da var! İsyancılar sınırın dışındaki Vahşileri içeri sokmuşlar. Adama bakın! Adamı görmüyor musunuz?”

Rans'a seslendiklerini, onu işaret ettiklerini biliyordum. Dönüp bakacak vakit yoktu, ona daha çok sarıldım ve tepeye çıkarken tüm gücümle ileri çektişirdim. Pelerini düşmüş, şapkasının koruduğu yüzü tamamen açık kalmıştı. Etraftaki meşalelerin izin verdiği kadar yüzünü görebilen birkaç kişi diğerlerine haber vermeye çalışıyordu. Öyle sinsilerdi ki burada bir yabancı olduğunu bağırdıklarında olayın büyüyeceğini çok iyi biliyorlardı.

“Az kaldı,” dedim nefes nefese. “Vardık.”

Son yokuşu çıkıp meydana yukarıdan gördüğümüz yere adım attığımız an bir çığlık duyuldu. Bir bedenin toprağa çarptığında aldığı sert darbeyi işittim.

“O kimdi?”

Dehşetle yanımdaki üyelere döndüğümde herkes düşen kişiye bakıyordu. Biri tepeden aşağı yuvarlanıyordu. Korkuyla bağırırken eksik olanı hemen fark ettim.

"Mark'ı vurdular!" dedim korkuyla haykırıırken. "Mark'ı düşürdüler, sırtında bir şey var!"

Bir bıçak. Sırtına saplanmış bir bıçak.

Rans'ı bırakıp Mark'a koşarken tepeden aşağı tüm gücümle iniyordum. Mark'a saldırmak için üzerine koşan azgın kalabalık buraya doğru geliyor, hepimiz birbirimizin yüzünü görüyorduk. Karanlık, bu uğursuz gecede suratlarımızı saklamış olsa da gerçekleri gizleyemiyordu. Yuva halkı kendi içinden olanları öldürecek duruma gelmişti. Delirmişlerdi. *Isyancılara ölüm* cümlesini haykırıyor, katliam istiyorlardı.

"Mark," dedim yanında diz çöküp yuvarlanan bedenini tutmaya çabalarken.

Sırtına dokunan ellerim kana bulandı. Mark yok denecek kadar az nefes alıyor, aralık kalan dudaklarından zayıf soluk sesleri kesikçe duyuluyor, yaşam belirtisi göstermez bir hâle bürünüyordu. Hareket etmiyor, kıpırdamıyordu. Göz kapakları sonuna dek açıktı, göğe bakıyordu.

"Mark, kalk," dedim ağlamaya başlamadan önce soğukkanlı kalmayı denerken. "Hadi, kalk. Ablan bekliyor."

Karanlıkta göz göze geldik. Ağzından taştan bir damla kan yüzünün yan tarafına doğru akmaya başladı. Kan damlasını takip ederken gözlerimi kapatmamak için direndim, feci sona hazır değildim. Kalabalık üzerimize koşuyordu. Ben dizlerimin üzerinde çökmüş, Mark'ın yüzüne eğiliyor, titrek ellerle boynunu tutuyordum.

"Üç dediğimizde kalkalım. Rans seni yine sırtına alır. Ben de alırım. Bak, hemen şurası. Geldik, yapabiliriz. İyileşeceksin, hiç merak etme. Şifacı buluruz senin için, tamam mı? Korkma, atlatacağız." Cevap vermek yerine gözleri kayar gibi olunca bağırdım. "Mark olmaz," dedim telaşla. "Ablan çok üzülür. Soles seni bekliyor, kalkmak zorundasın."

Üzerimize bıçak fırlatıldığını, birinin yanımdan geçip toprağa saplandığını işittim. Diğer üyeler ve Rans bana doğru

koşuyor, saldıranlara karşı savunma oluşturmaya çalışıyorlardı.

“Ablan,” dedim titreyen sesimle.

Mark’ın gözleri gözlerimden hiç ayrılmadı, nefesi gidereli yavaşladı. Sonra usulca bitme noktasına geldi. Kanlı elim, titrek parmaklarım kalp atışını hissedemez hâle geldi.

“Soles’i çok se...” Nefesi kesildi, ağzına dolan kanla öksürdü, yüzüme kanla karışık tükürük sıçradı.

“Çok sevdiğimi söyle, ablam sakın öl...” Öksürdü ve nefesi kesilirken kendini zorladı, boğukça konuştu. “Sakın ölmesin, Era.”

Mark son nefesini verirken söylediği son şey ablasının adı olmak üzereydi ancak tamamlayamadı. Yarım kaldı.

Mark ve Soles’in hikâyesi kanlı bir gece yarısı yarım kaldı. Ellerim kana bulandı. Mark’ın göz kapakları açıldı.

“Ablan üzülür,” dedim açık kalmış gözlerine dehşetle bakarken. “Ablan çok üzülür.”

Bağırışları duydum. Her şey bir uğultu gibi gelirken hayal meyal Rans’ın omuzlarımı tutup beni kaldırdığını, diğer üyelerle beraber tüm gücümüzle tepeye koştuğumuzu... Yer ayaklarımın altından kaydı, düşmek istedim. Kendimi bırakmak... Sonsuz acılar diyarı hâline gelen bu topraklarda direnmeyi bırakmak... Başımı çevirdim, koşarken geriye baktım. Kanıyla suladığı toprağın üzerinde yatan, terk edilmiş bedene baktım. Uzaklaştık, karanlık Mark’ı yuttu. Genç adam görünmez oldu. Önüme döndüm, ellerimi kaldırdım ve kanlı parmaklarıma baktım. Koşmak zorunda kaldım, omuzlarımdan iteklediler ve düşmeme izin vermediler.

Bir kez daha iki kardeşin hikâyesinin yarım kalışına şahit oldum.

“Geldik, yardım edin!”

Üyeler bağırmaya, tüm güçlerini kullanarak bizi kendi içlerine çekmeye başladı. Korunaklıydık, silahlarımız vardı,

insanları aşmıştık. Gözlerim biriyle buluşur gibi oldu. Yaşlı bir kadındı, Mapra'ydı. Her şeyin hayalî bir felaket silsilesi gibi yaşandığı bu dehşet anında, karanlığın altında onunla baktık. Önce kanların damladığı ellerime, sonra yüzüme baktı. Bu kötü gecede sanki herkes silindi ve biz onunla baş başa kaldık.

"Kardeşler hep ölüyor," diye fısıldadım boşluğa.

Kadının benden çok uzakta olmasına ve aramızdan insanlar koşup geçmesine rağmen söylediğim şeyi duyduğunu bildiğim bir his doğdu. Gözleri buğuluydu, sanki söylemesek de Mark'ın öldüğünü anlamıştı. Ayakta duracak mecali yoktu ancak garip bir şekilde benimle konuşmak istediğini, bana yaklaşmak istediğini düşündüm. Neden bu hisse kapıldığımı bilmiyordum, gözlerimizi birbirimizden çekemedik.

"Ölüm her zaman bir son değildir," dedi.

Sesi ne kadar şefkatli, ne kadar da yara almış bir ruh gibiydi. Oysa bir şeyler garipti. Kadın böyle söylemedi, söyleyemezdi. Onun dilini kesmişlerdi.

"Bana bak! Bana bak, Era! Beni duy!"

Rans'ın yüzümü avuç içlerine aldığı, kendime gelmem için haykırdığını geç fark ettim. Mavi gözleri alev gibiydi, elleri cayıp cayıp yanıyordu. Gözlerini gözlerime sabitledi. Mark'ın gözleri açık ölmeden önce bana değen bakışlarını anımsar gibi olunca irkildim.

"Gitmemiz gerekiyor, onlara uyum sağla, tamam mı? Duydun mu, güzelim? Lütfen kendine gel."

Rans uzandı ve yanaklarımı öptü. Beni kendime getirmek için yapabileceği her şeyi yaptı; okşadı, hafifçe sarstı, fısıldadı, bağırdı, sarıldı.

"Hadi, Era," dedi beni kucağına almak için hamle yaparken.

Sonra derinde bir yerde bir üzüntü baş gösterdi, kalbim Rans'ın buruk sesiyle burkuldu. Onun ne kadar güçsüz düş-

rüğünü bilen yüreğim bu kadarını kaldıramadı, elimi uzat-
durdurdum.

“Ben koşacağım, sevgilim.”

Kendime geldiğimi anlayan Rans bana yeniden sıkıca
rıldı ve yürümem için destek oldu. Beni diğer üyelerin ol-
turduğu çembere ilerletirken son kez dönüp Mapra'ya ba-
mak istedim.

Kadın yoktu. Oysa benimle konuştuğuna, sesinin şefka-
tınısını duyduğuma ne kadar da emindim. Gerçekler ve
yaller reddedilemez bir sertlikle çarpıştı ve birbirlerine kar-
tı. İnsanlarla beraber ilerledim. Hissizce ağladığımı sonradan
fark edebildim.

Ve sonra kimsenin duymayacağını bilsem de etraftaki ç-
lıklar arasında güçsüzce fısıldadım.

“Toprak soğuktu. Soles, Mark'ın üstünü örtemedi.”

Kurumuş dudaklarımdan bir buhar misali havaya karış-
son cümle sanki kendimeydi.

“Ablası çok üzülecek.”

Bölüm 12:

ELMAS

Mark öldü.

Bir bedeni sonsuzluğa uğurlamanın ne acı olduğunu en iyi sevdikleri bilirdi. Diğer herkes konuşur, şaşırır, üzülür, birkaç gün ağıt yakar ve sonra hayatlarına dönerdi. Kayıp hiçbir zaman herkese ait değildi. Bu acıyı yüreğinde hissedenler ömür boyu dinmeyecek bir ızdırabın kölesiydi. Yemek yer, su içer, nefes alır ve göğe bakardınız. İşin aslı, yaşadınız ancak bunun ne kadarına yaşamak denirdi, orası tartışılırdı.

"Soles'e hemen söylemeyelim."

Bu fikir, meydanda herkese hitap eden yaşlı adamdan çıkmıştı. Onun önde gelen biri olduğunu biliyordum, İs-yancıların en önemli üyesi olabilirdi. Yorgunluğu yüzünden okunuyordu, ilk günden beri yaşına rağmen ne kadar çok çabaladığına şahit oluyordum. Yanındaki kişi Garvado denen adamdı, her zamanki gibi yedek bir planı vardı.

"Örgüt binasına girip sayıca artış göstermeli ve destek sağlamalıyız. Bence de Soles'e hemen söylememeliyiz. Kendini bırakabilir."

Taşlık Meydan'daki tepeden kaçan on beşe yakın bir grup olarak, ilk gün beni getirdikleri Beyaz Bölge'deki bir eve sığınmıştık. Örgüt binası biraz ilerimizde bizi bekliyordu. Kuşatma başarılı olmuş, Soles ve kadının yanındaki üyeler içeri sızmayı başarmıştı. Erele'nin sonu gelmişti.

"Bence bunu bilmek Soles'in hakkı."

Sesim buz gibiydi, ellerimdeki kan kurumuştu. Kadın parmaklarımı gördüğünde ne düşünecekti? Bunun kardeşi-

nin kanı olduğunu yüreğinde hissetmeyecek miydi? Hangi ablanın göğsü bunu bilmezdi?

“Dikkati dağılabilir.”

Garvado’nun sesi otoriter çıksa da Mark için ne büyük bir üzüntü duyduğunu bakışlarındaki kederden okuyordum. Tüm planların uygulayıcısı ve emredicisi olarak kendini bırakmaya hakkı yoktu. Bu yüzden acısını içine gömmüş, yapılması gerekenleri aksatmamaya koyulmuştu.

“Dinleyin!” diye bağırdığında irkildim. “Mark boşuna can vermedi. Davayı, halkı öfke ve nefrete sürükleyen bu düzeni bitirmeliyiz. Kimse yorgun düşemez, kimse geride kalmaz, kimse pes edemez. Anlıyor musunuz? Dostumuzu boşuna kaybetmedik. Ona bir söz verdik. Hepimiz sevdiklerimize bir hayat borçluyuz!”

Garvado’nun inançlı sesi, herkeste olduğu gibi bende de yürek parçalayıcı bir etki bıraktı. Kendimi bırakıp hüngür hüngür ağlamak, ablasını korumak için bu davaya girmiş olan Mark’ın yaşanmamış günleri için yas tutmak istiyordum. Meydanda onu gördüğüm ilk gün alev alev yanan bakışları, her zaman diğer üyeler için kendini riske atması, en tehlikeli görevleri bir an bile düşünmeden kabul etmesi... Ablasının tüm uyarılarına rağmen geride durmaması, savaşçı ruhu...

“Mark bu isyanın en önemli ismi oldu,” dedi Garvado titrek sesiyle. “Tüm sebeplerimiz çok güçlüydü. Artık çok daha güçlü. Anlıyor musunuz?”

“Anladık, efendim!”

Tüm üyeler hep bir ağızdan bağırdığında kapıdan çıkmak için hareketlendiler. Silahlar yeniden kontrol edildi, eksik olanları yanlarımızda taşıdığımız torbalardan çıkan bıçaklar ve mızraklarla tamamlandı. Herkes son kez görev yerini reyit etti.

“Örgüt binasının arka kapısı tamamen açılmış durumda. Dokuz kişi oradan girecek. Geri kalanlar benimle birlikte ön

kapıda olacak. Aryan, Soles ve komutasındakiler Erele'nin kaçırıldığı ve saklandığı yer altı odasında nöbetleşe bekliyor."

Garvado benim de içinde bulunduğumuz dört kişilik ekibe baktı. Rans, ben ve iki üye daha vardı. "Evi kilitleyin, esir burada kalacak."

Yanımızda getirilen Celesa'dan bahsettiğini biliyordum. "Üyelerden biri gelene dek dışarı çıkmamalısınız. Ayrıca o da..." Adam arka tarafa baktı, omzumun üstünden benim görmediğim birine başını salladı. "Mapra Seremassa da burada bekleyecek."

Adını duyduğumda tüylerim ürperdi. Başımı yavaşça çevirip ona doğru baktım. Yaşlı kadın mumların ısıtmadığı bir yerde, koltukta öylece oturuyordu. Yere bakıyor, uyuyup uyumadığı bile anlaşılmıyordu. Fakat ben biliyordum.

Uyumuyordu. Yere bakıyordu ama sanki hepimizi görüyordu. Hepimizin içini görüyordu. Zihnimde o ses yankılandı. *Cadının soyu. Cadının soyundan gelenler, cadının çocukları, cadının kan bağı olanları, akrabaları...*

"Alfen ailesi," diye fısıldadım.

"Anlaşıldı mı, Evera Alfen?"

Garvado doğruca bana hitap ediyordu, başımı salladım. Yanıtımı alır almaz herkes ayaklandı. Garvado gitmeden önce Rans'ın yanına yaklaştı.

"Bir yabancı olabilirsin ancak en az bizim kadar mücadele ettin. Mark'ı sırtında taşıdığını duydum, elinden geleni yaptığın için sana teşekkür ederim."

Rans cevap vermedi, yapması gerekenin bu olduğunun bilincindeydi. Başını sallamakla yetindi. Garvado son kez bize baktıktan sonra kapıları işaret edip yanımızdan ayrıldı.

"İçeriden açmadığınız müddetçe dışarıdan birinin girmesi çok zordur. Korunaklı bir yerdesiniz. Birkaç saat içinde bu savaşı bitirmiş olarak geleceğiz."

Sonra başka bir şey söylemeden çekip gitti. Peşinde tüm İsyanlıları götürdü. Kapıyı gürültüyle kapattıklarında esirleri korumakla yükümlü üye kapının sürgülerini kilitledi ve Celesa'nın hapsedildiği kata gitti. Ben, Rans ve Mapra burada kaldık.

Uzun bir sessizlik oluştu. Rans benimle birlikte yere oturdu. Sırtımızı duvara dayamış, pencereden geceyi izliyorduk. Güneş sanki bilerek doğmuyordu, savaşın zor olacağını bilsem de ağır kayıplarla başlamış olmak kalbimi yoruyordu. Mark'ın gözlerini hafızamdan silemiyordum.

Rans'ın sesi alçaktı. "Elinden geleni yaptın. Ben de yaptım, daha fazla düşünme."

"Hayat adil değil. İyi olanlar hep acı çekiyor."

Başka bir şey söyleyemedim. Rans da söylediklerime yanıt vermedi. Elinden geleni yapmış, fazlası için mücadele etmiş ve gücünün son damlasına kadar tüketmişti. Baş omzuma yorgunca düştüğünde, "Gececek, Era'm," diye fısıldadı.

Gözlerim yaşardı ancak ona belli etmedim. Sustum, başının ağırlığını omzumda hissetmeye izin verdim. Göz kapaklarım kapandı, acılarımı da böyle yok edip gömmek istedim. Dışarıda korkunç bir fırtına kopuyordu. Bu, gökten yağan kardan değil, yaşadığımız toprağın artık yalanları kabul etmeyişindendi.

Titrek bir şekilde iç çekerken annemi ve babamı düşündüm. Acaba evde mi bekliyorlardı? Tüm bu olanlar hakkında ne düşünüyorlardı? Meydana geldiklerini görmemiştim, mahzene kapatıldığım ilk günden beri taraflarını net bir şekilde belli ettikleri için kalbim paramparçaydı.

"Olven," dedi dudaklarım acıyla. "Olven."

Mark gibi o da ölecek miydi? Erele'yi son ana dek savunacak, bu iğrenç düzen için kendini siper edecek miydi?

"Bu kadar çok şey düşünmek için çok gençsin, yavrum."

Odadaki diğer kişinin varlığını unuttuğum için aniden irkildim ve Rans'a baktım. Başı biraz daha aşağı kaydı ve dizime yattı. Konuşan o değildi. Hareket etmiyordu.

Mapra yeniden konuştu. "Uyudu. Seni güvende tutmak için günlerdir uyumuyor gibi görünüyor."

Dünya bir an için karardı, dilsiz olduğu söylenen ve konuşmadığı bilinen bu kadın benimle nasıl konuşabiliyordu? Yaşlı kadının oturduğu alçak koltuğa baktım. Uzaktan gören biri yere baktığını düşünürdü ancak beni izlediğine adım gibi emindim. Her şey çok ürkütücü ve garipti. Onu duymam korkunç bir his yarattı. Rans'ı tam olarak görmese de uyuyakaldığını benden önce fark etmişti. Ayrıca binlerce düşünceyle mücadele ettiğimi nereden biliyordu?

Cadının soyu, diye tekrarladı zihnim. Onda garip bir şey olduğunu biliyorsun, Era. Ona cadı diyorlar.

"Sen de benden korkuyor olmalısın."

Nefesim hızlandı. "Benimle nasıl konuşuyorsun?"

"Ben konuşmuyorum, sen duyuyorsun."

Cümlesiyle birlikte damarlarımda akan kanın çekildiğini, yüzümün bembeyaz kesildiğini ve nefes nefese kaldığımı hissettim. Avuç içlerim terledi, gözlerim kadının bedenine kilitlendi ve ne yaşandığını anlamaya çalıştım.

"Sana asla zarar vermem, bunu biliyorsun."

Gerçekten de dudakları kıvıldamıyordu, başı aşağı dönüktü. Tıpkı İsyancılar gitmeden önce yanıldığım gibi uzaktan bakan biri onu uyuyor zannetmeye devam ederdi.

Mapra'nın güldüğünü işittim. "Zaten sen sana zarar verecekleri mucizevi bir şekilde önceden hissetmiyor musun, kızım?"

Rans'ın başı dizlerimdeyken ellerim titremeye başladı, kadından bunu saklamak için genç adamın saçlarını okşamaya başladım. İsyancılar beni burada bırakıp gitmişti ve diğer üye

de Celesa'nın başında nöbetteydi. Kadınla baş başa kalmaktan başka çarem yoktu.

"Seni sadece ben mi duyabiliyorum?" diye fısıldadım korkuyla yutkunurken.

"Sen ve diğerleri."

"Kimler?" dedim nefes nefese.

Bakışlarımı indirip Rans'a baktım. Bu kadar hızlı uyuyması artık garip gelmeye başlamıştı. Kadının bunda etkisi olup olmadığını sorguladım. Gerçek dünyadan uzaklaştığım dehşet bir an yaşıyordum, olağanüstüydü.

Tıpkı o his gibi, kadının haklı olduğu ve tehlikeyi önceden hissetmemi sağlayan o hissin gerçekliği gibi.

"Onları henüz tanıımıyorsun ama tanışacaksın," diye fısıldadı kadın. Artık odanın içinde değil, zihnimde konuştuğunu biliyordum. Korkum had safhada olsa ve bunu kimseye inandıramayacak olsam bile içimden bir ses bunu sürdürmemi söyledi.

"Evet," dedi kadın nazikçe. "Bu sana bahşedilmiş bir armağan, kızım." Düşüncelerimi okuyabildiğine dair büyük bir paniğe kapıldığımda kaçmak istedim. Kıpırdandığım için Rans'ın dizimdeki başı betona doğru düşer gibi oldu. Korkuyordum. "Karşı koltuktaki yastığı al, oğlana ver."

Yaşlı kadına kaçamak bir bakış attım, gözleri hâlâ uyuklarcasına yere bakmaya devam etmesine rağmen karşı koltuktaki yastığı net bir şekilde tarif edebilmişti. Bu nasıl mümkün olabilirdi?

"Oğlanın boynu ağrıyacak, yavrum. Zavallı, senin için pek yoruldu." Mapra yeniden güldü. "Seni çok seviyor."

Kalbim delice atarken Rans'ın bedeninden uzaklaştım ve koltuğa doğru hareket ettim, yastığa ulaştım ve yeniden onun yanına döndüm. Başının altına dikkatli bir şekilde yastığı yerleştirdim.

Normalde en ufak harekette uyanan adam, bu kez derin uykusunu bölmedi. Göz kapaklarının ağırlığı ve derin nefesleri kolay kolay uyanmayacağını söylüyordu.

"İçerideki ağır hava onu çabuk uyuttu. Özel genler böyle şeylere sebep olur."

Cevap vermeden önce birkaç saniye bekledim. *Özel gen mi demişti?*

"Merak etmiyor musun?" diye sorarken sesi gülümsediğini belli eder gibiydi.

"Ediyorum," dedim kımıldamayan dudaklarına bakarken. "Ve korkuyorum," diye itiraf ettim çok beklemeden.

Bunu söylememe rağmen bana zarar vermeyeceğini gerçekten hissediyordum. Bir şekilde bunu hissetmemi sağlıyordu.

"Sen özel gensin, Evera Alfen. Bunu biliyorsun."

"Bilmiyorum," dedim gergin bir sesle. "Hissediyorum."

Nihayetinde bu gece meydana işittiklerime kadar ne hissettiğini anlamlandıramayan, büyük bir karmaşada kaybolmuş bir kızdım. Şimdiyse kucağımda uyuyakalan Rans'ı dizimin dibine yatırmış, başının altına bir yastık sıkıştırmışken karşımdaki koltukta hareketsizce beklediğini gördüğüm dilsiz kadının benimle konuşmasını dinliyordum.

Bu nasıl olabilirdi?

"Kulağa gerçekten çok fena geliyor."

Kadın yeniden düşüncelerime hükmetmiş gibi hissettiğimde ürperdim, tırnaklarımı avuç içime batırdım ve derin bir nefes verdim. "Bana her şeyi anlayabileceğim bir şekilde anlatır mısın?" diye sorarken olmasını istemediğim bir çaresizlik vardı sesimde. Kadına neredeyse yalvarır durumdaydım.

"Bunun için yeterli vaktimiz olmayabilir. Kafanın çok karıştığını biliyorum ama istersen sana olayları sıralayabilirim. Biraz olsun yatışmana ve zihnindeki karmaşayı çözmene yardımcı olur."

Başımı salladığımda gözleri üzerimde olmamasına rağmen hareketimi gördüğünü düşündüm. Olanlar yüzünden akıl sağlığımı kaybetme sınırını aştığımı çoktan biliyordum, hiçbir şeyi sorgulayamayacak bir durumdaydım.

“Fakat unutma, bazı şeyler zamanı geldiğinde öğrenilmeli. Acele etmek her zaman iyi sonuçlar doğurmaz.”

“Neden öyle söylüyorsun?” diye fısıldarken gergindim.

Bir süre yanıt vermeyince sırtımı yasladığım duvar dibinde dikleştim, Rans’ın saçlarında dolaşan parmaklarımdan gözlerimi çektim ve başımı çevirip yaşlı kadının küçük bedeninin olduğu koltuğa baktım. Hâlâ kıpırtısız bir şekilde uyukluyor gibi duruyordu. “Mapra?” diye sorduğumda derin bir iç çekti.

“Çünkü erken öğrenilen her sır, sırtına bir yük daha bırakır.” Sonra kendi kendine güldü, sesinde acı vardı. “Bazen bilmek için can attığın şeyler, canını yakmaktan öteye gitmez. Bu yüzden hayat çok şey bilenler için zulüm gibidir.”

“Ama ihtiyacım var,” dedim telaşımın yansıdığı sesimle. “Bunu biliyorsun.”

“Elbette biliyorum. Her şeyi anlamlandırmaya çalışıyorsun.” Kadın sözüne devam etmek üzereyken zihnimde yankılanan sesi aniden kesintiye uğradı. Odaya biri girmişti. İrkildiğimi gören İsyancı, önce Mapra’ya sonra da bana baktı.

“İyi misin?” diye sordu. “Celesa denilen sürtük biraz fazla gürültü çıkarıyor, ağzını bantlayacağım. O yüzden indim, sana da bir bakmaya geldim.”

Karşımdaki oğlana başımı sallarken gergince yutkundum. “İyiyim, bir sorun yok.”

“Üst katta olacağım.”

Celesa’nın sesini asla duymayışım gerçeklikten ne kadar koptuğumu ve yaşlı kadına ne büyük bir güçle odaklandığımı işaret ediyordu. Nefes nefese olduğumu gören üye, bana son

bir bakış atıp arkasını döndü. Kiminle konuştuğumu anlayamamıştı.

Sonra aniden Mapra'nın varlığını hatırlamış gibi yeniden kadına yöneldi ve başını aşağı doğru eğip ona mırıldandı.

"Hey. Siz bir şey arzu eder miydiniz, büyükanne Mapra? Su, yiyecek, uyku..."

Kadın ağır hareketlerle başını kaldırdığında kırıksıklarla dolu yüzünü ve içe çökmüş gözlerini gördüm. Kendisine soru soran üyeye gülümsedi ve başını *hayır* dercesine iki yana salladı.

Çocuk nazikçe beni işaret etti. "Ondan da benden de yardım isteyebilirsin. Sakın çekinme. Senin de dinlenmeye ihtiyacın var."

Çocuk yaşlı kadının omzunu okşadığında kadın da onun elini avuçlarının içine aldı ve teşekkür edercesine okşadı. İsyancı üye son olarak dizimin yanında uyuyakalan Rans'a göz atukran sonra sessiz adımlarla odadan ayrıldı.

Mapra'nın hafifçe güldüğünü işitince başımı kaldırıp ona baktım. Dudakları yine kıpırdamıyor; minik bedeni bu kez bize değil, pencereye yönelmiş hâlde dışarı bakıyordu.

"Her şey İles'in bana âşık olmasıyla başladı," dedi.

Yüzüne baktığımda zihnimde yankılanan ancak dışarıdan duyulmayan sesi beni daha çok ürküttüğü için başımı eğip Rans'ın saçlarını okşamaya devam ettim. Derin nefesleri, göz kapaklarının ardında arada bir hareket eden göz bebekleri huzurlu bir uykuya daldığını hissettiriyordu. Kalbim onun sevgisiyle sıcacık oldu. Burada, sınırların içinde benimle olması, böylesi korkunç hisler beslediğim ve ürküttüğüm bir yerde bile elimi bırakmamış olması beni parçalıyordu. Onu hak etmek için ne yaptığımı bilmiyordum.

"Hayır, kızım. İles'inki sizin aşkınız gibi saf ve masum değildi."

Mapra bir kez daha kalbimden geçenleri, Rans'a dokunan şefkatli ellerimi, ona bakarken gözlerimde beliren ifadeyi görmüş gibi yanıtlarken sesinde acı vardı.

"Yuva'yı kurmadan önce yaşadığı kasabada benim kapı komşumdu. O bencil ruhu her zaman sevgiye açtı, gençliğinde bile insanları manipüle edip etkilemenin peşindeydi. Hem ailem hem de ben onun aşkının gerçek olmadığını, hırsına yenik düştüğü için sahip olma arzusuna kapıldığını biliyorduk. Onunla evlenmek istemedim."

Mapra neredeyse elli yıl öncesinden bir destan anlatıyordu. Meydanda duyduğumda anlam veremediğim her şeyi şimdi bizzat ondan dinlemek çok tuhaf hissettiriyordu.

"Hem zaten ben..." Sesindeki acı büyüdü. "Ben başkasını seviyordum, kızım. Beni olduğum gibi kabul eden birini. Hırslarına yenik düşmeyen, yanında mutlu olduğum, huzuru bulduğum ve onunla son nefesimi vermek istediğim birini."

"Buna engel mi oldu?" diye sorarken sesim titredi. Bu hikâyenin acı bir sona bağlanacağını elbette biliyordum, devamını duymak beni üzecekti.

"Evet. Ailemin ve benim onu reddedişimiz, daha çok hırs lanıp hayatı boyunca bizimle uğraşmasına sebep oldu. Kız kardeşimi bir şekilde kandırmayı başardı. Daha on beş yaşında, masum bir çocuk olmasına rağmen onu kendine bağladı. Bunu hiçbirimiz fark edemedik çünkü bir süre boyunca peşimizi bırakmış gibi davrandı. Aslında bu sırada kuyumuzu kazıyor, bizi içten içe bitirmek için kardeşimin zihnini yıkıyormuş."

Mapra hüznle nefes verdi. Bu sırada pencereden dışarıya, çılgınlıkları işittiğimiz geceye gözleri dalıp gitmişti.

"Sonra kimsenin bilmemesi gereken bir şeyi öğrendi: Özel gene sahip olduğumuzu... Asırlar boyu sakladığımız ve korumak zorunda olduğumuz bilgi, zavallı kız kardeşim tarafından ona ulaştırıldı. Masum kız ne büyük bir felakete yol açtığından bihaberdi. Ailem kız kardeşimi cezalandırdı ancak

bu yetmedi. İles artık gücü eline almıştı, bizi tehdit etmeye ve cadı olduğumuzu söyleyerek kasaba halkını korkutacağını söylemeye başladı. İnsanlar bize saldırarak, bu söylentiye inacak ve bizi yaşatmayacaktı."

"Bunun karşılığında ne istedi?" derken gergindim.

"Beni," dedi Mapra yorgunca. "Soyumu kendisiyle devam ettirmemi... Özel bir gene sahip olduğumu ve yeteneklerimin olduğunu duyduğunda daha da hırslanmıştı. Güce taptı, bu düşünce onun için baş döndürücü bir hâl aldı. Ailem bunun bir felakete yol açacağını bildiği için kabul etmedi. Beni sıradan biriyle evlendirdiler, böylece normal bir hayata sahip olacaktım ve nihayetinde İles peşimi bırakacaktı. Bunu kabul etmek zorunda kaldım, yeni bir ailem oldu."

Zorla evlendirildiğini duyduğumda kalbime giren sancıyı yok saymaya çalıştım. Kadının anlattığı her şey çok acımasızdı.

"Hepsi nafileydi, İles bununla da kalmadı. Bir aile kurmam, çocuklarımın olması onu caydırmadı. Yıllar boyu tehditlerine devam etti, sonra bunun işe yaramadığını anlayınca kasaba yönetimine gitti ve bu söylentiye ortaya attı. Dedikodular hızlı bir şekilde yayılmaya başladığında insanlar aileme cadı demeye, geceleri evimizi taşlamaya başladı. Kasaba yönetimi buna engel olamadı. İles asla pes etmiyordu."

"Hayatını mahvetmiş," dedim acıyla.

Mapra sessiz kaldı. Genç bir kadının karşılıksız bir aşk yüzünden başına gelen tüm bu felaketler kalbimi yakıp geçti. Rans'ın saçlarını okşarken telaşım usul usul azalmış, Mapra'ya olan güvenim artmaya başlamıştı.

"Nihayetinde amacına ulaştı. İles yüzünden köklerimizden ait olduğu, büyük dedelerimizin huzurla yaşadığı evimizden, toprağımızdan ayrılmak zorunda kaldık."

Mapra'nın ağladığını gördüm. Pencereden dışarıyı izlerken gözlerin akan yaşlar parlıyor, camın önündeki mum ışığı

yorgun, kırışmış, yaşanmışlıkların izini taşıyan yüzünü aydınlatıyordu.

“İles durmadı ve kasaba yönetiminde söz sahibi olmak istedi. Hem ailemi hem kasabanın başkanını tehdit ediyordu. İstedikleri verilmediği için başkanın kızı Nayala’yı kaçırdı. Kendi gibi cani aileleri topladı ve evlerimizi bastı. Ailemi paramparça etti, hayatımı yok etti. Yuva’yı inşa edeceği topraklara geldiğinde yanında zorla kaçırdığı insanlar olarak tükenmiş hâldeydik. Üstelik en acısı...”

Kadının nefesi kesilir gibi oldu, sesi boğuklaştı. “Burada olduğumuzu bilenler olmasına rağmen kimse yardıma gelmedi, kızım. İles gibi bir caniden kurtulmak için biz kurban edilmiştik. Suçsuz birçok insan, ailesinin ve İles’in zoruyla buraya, sınırlara hapsedildi. Kasabanın huzurunu bozmaması ve geri dönmemesi için ona destek olanlar bile oldu. Erzak yardımları geldiğini görüyorduk.”

Kanım donmuştu. İles’in caniliği düşündüğümünden bile büyüktü. “Sevdiğin adama ne oldu?” diye fısıldadım.

“İles ona zarar verir korkusuyla duygularımı hiçbir zaman açık edemedim,” dedi çocuksu bir masumiyetle.

İşte bu, yaşanabilecek en kötü şeylerden biriydi. Dudaklarım titredi. “Hiç mi?” diye fısıldadım. “Onunla hiç mi bir araya gelemedin?”

“O bir çocukluk aşkı olarak kaldı,” dedi burukça. “Başkasıyla evlenmeseydim bu lanete onu da sürükleyecektim. Benden sonra çok daha mutlu bir yuvası olmuştur, bunu kalpten hissediyorum. Onun adına daha mutluyum.”

Pencereden bakarken gülümsediğini gördüm.

“Zaten işin aslı, o hiçbir zaman bana ait olmadı.”

Yutkundum ve bu hüzünlü hikâyeyi bitireceği noktayı bekledim. Buraya kaçırılmış, ailesiyle hapsedilmiş ve eziyet görmüştü. Peki sonra? Bugün bu odada tek başına oturuşu ve zavallı gözleri birçok şeyi açıklıyordu.

"Sonra herkes gibi buradan çıkamayacağımızı kabul ederek yaşamaya başladık. İles kendisine itaat edilmesinden büyük bir haz aldı ve kısa zaman içinde hükmetmenin gücüne kapıldı. İlk yıllarda bunun ihtişamıyla gözleri kamaştı ve bizlere pek dokunmadı. Ancak sonra güç ve otorite ona çocuk oynacağı gibi gelmeye başladığında kendine yeni bir şeyler aradı. Bebekleri dışarı vererek daha çok para kazanmanın yollarını buldu."

Kadın öfkeliydi, zihnimde yankılanan sesi yükseldi. "Bunu yaparken kimsenin gözünün yaşına bakmadı! Sıra benim aileme, kan bağı olan kişilere geldiğinde benden intikam alacağı günü seçti. Ailemizin soyunu devam ettirecek kişiyi, evladımın bebeğini almak istedi. Böylece benden yılların öcünü alacak, bu sınırlara hapsettiği yetmemiş gibi çocuklarımla da canını yakacaktı. Sürgün edecekti."

"Sen de her şeyi anlattın," diye fısıldadım olaylara anlam vermeye başladığımda. Mapra Seremassa kana susamış bir canavarla girdiği savaşın en büyük mağlubuydu.

"Aileme, çocuklarıma olanları açıkladım. Yıllarca bir sır gibi sakladığım her şey, o gece ansızın döküldü. Kızım bebeğini neden vermemesi gerektiğini biliyordu. Önce kaçmak istedik ancak İles çoktan bununla ilgili tedbirleri almış, gidebileceğimiz her yolu engellemişti. Çaresizdik, kapana kısılmıştık. Buna rağmen sıra kızımın bebeğine geldiğinde Gözcüleri kovdular, bebeği vermeyeceklerini söylediler. İles dedelerimin ve benim soyumdan gelen, bizim kanımızı taşıyan herkesi yok edip intikam almak istese de buna izin veremezdik."

"Sonra aileni zindana attı," dedim kendi kendime.

Mapra o acı günlerin anısını yeniden hissetmiş gibi sustu. Kalbindeki yaraları, dinmemiş çığlıkları en derinde duyuyor, onun adına büyük bir yıkım yaşıyordum.

"Onlar evimizi bastığında İles her şeye benim sebep olduğumu öne sürdü ve ailemin gözleri önünde dilimi kestirdi. Ailemin pes edeceğini düşündü, bebeği vereceklerini zannetti

ancak evlatlarım bunu çoktan düşünmüştü. Baskın biter bitmez beni kümese sakladılar ve bir süre bana orada baktılar. Kendilerine bir şey olursa diye yanıma bolca erzak ve yiyecek koydular, hayatımı bir süre sürdürebileceğim kadar çabaladılar. Bebeği almak için tekrar geldiklerinde benim kaçtığımı söylediler. Gözcüler sınırların dışında yok olduğuma inandı. Bunun en büyük sebebi, cadı olarak adlandırmaları, özel gen taşıdığımı bilmeleriydi. İles bu yalana kandı.”

“Bebeğe ne oldu?” derken korkuyordum. “Öldürdüler mi?”

“Kızımı ve ailemin kalanını zindana attılar, ölene dek aç ve susuz bıraktılar. Bebeği sınırların dışına satmak istediler ancak hesaplamadıkları bir şey vardı.”

Gözlerimi kadından ayırmadım, ağır bir hareketle gözyaşlarını sildi. Dudaklarının kıvrıldığını görür gibi oldum.

“Torunum da özel gendi. Üstelik onların aklının almaya-cağı kadar özel bir gen.”

Kadın usulca bana döndü. Mum ışığı yüzüne vurunca gözlerinin parladığını gördüm. Konuşmuyordu ancak sesi her zerremdeydi. Fısıltısı kulağımı okşamış gibi hissettim.

“O, elmas gendi,” dedi. “Özel gen soyundan gelenlerin en değerli olanları.” Kafamın iyice karıştığını gördüğü için açıklamaya devam etti. “Soyumuzdan aktarılan özel genler dörde ayrılır, kızım. En yücesi elmas gendir. Sonra sırasıyla zümrüt, yakut ve safir gelir.”

“Elmas geni üstün yapan nedir?” diye fısıldadığımda kalbim nedensizce hızlandı.

“Elmas gene sahip bir bebek daha büyümeden yeteneklerini kullanabilir. Bu hayatta verilebilecek en muhteşem hediyedir.”

İşlerin ulaşacağı noktayı biraz olsun anlamaya başladığım için kuruyan boğazımı ıslattım, hafifçe doğrulup parmaklarımı Rans’ın saçlarından ayırdım. Pencere ağzında oturan bu

kadına her zerremle yönelmiştim. Kalbim delice çarpmaya devam ediyordu.

"Eğer biri senin yeteneğinin ne olduğunu keşfetmezse elmas gene sahip olmana rağmen sıradan bir hayat yaşayarak ölmeye terk edilirsin. Her gen keşfedilmeyi talep eder, her güç daha yüksek bir otoriteyle kontrol edilmek ister. İles bu yüzden kan bağımız olan insanlardan bebekleri daha büyümeden çalmak istiyordu. Sebebi, bu genlerin güçlerinin ne olduğunu bilmediği için korkması ve büyüdülerinde başa çıkılamaz bir güce sahip olacaklarını yıllar önce öğrenmiş olmasıydı."

"Torununa öğrettin mi?" diye sorarken büyülenmiş gibiydim.

Mapra gülümser gibi oldu. "Evet, kızım."

İşittiğim her şey beni sonunu göremediğim bir karanlığa çekerken kadının yanına oturup daha fazlasını anlatması için dilenmek istiyordum. Yutkundum. "Yeteneği neydi?" diye fısıldadığımda duyacağım şeye hazır mıydım bilmiyordum.

Mapra gülümserken sanki geçmişle gelecek arasında bir sınırdan asılı kaldı, dalgınca fısıldadı.

"Onun genindeki yetenek, kendini yok edebilmektir. Doğru zamanda bunu yapmayı başardı, kurtuldu."

"Kendini yok etmek," diye fısıldarken zihnim bu karmaşayı anlamlandırmaya çalışıyordu.

Mapra'nın sesi gizemliydi. "Kendini yok etmek. Yaşadığına dair her şeyi bir anlığına silmek, insanların anılarından kaybolmak. Hiç var olmamış, hiç doğmamış gibi bir anlığına unutulmak." Sonra alayla güldü. "Onu almaya gelenler ne için geldiklerini bile unutmuştu. Güzel kızım gücünü en doğru zamanda kullanmayı biliyordu."

Bir bebek bunu nasıl başarabilirdi? Gözlerimin kocaman açıldığını gören Mapra, dudakları kıvıldamazken zihnime fısıldadı. Artık aklımdan geçenleri duyduğuna bile emindim.

“Doğduğu günden itibaren ona bunu öğretmek için her şeyi yaptım. Sıradan bir bebek olmadığını biliyordum. Onunla her gece konuştum. Yeteneğini nasıl çağıracağını, ona hükmettiğinde insanlarla nasıl oynayacağını, elmas olmanın anlamını, yapacaklarını hayal bile edemeyebileceğini... Onunla yetişkin biriyle konuşur gibi hiç usanmadan konuştum, yavrums. Ta ki dilimi kesip beni suskunluğa esir ettikleri güne kadar.”

“Ama...” dedim karşı koyamadığım bir heyecan sesime yansırken.

Mapra ne düşündüğümü hemen anladı. “Evet, tıpkı senin gibi zihninde sesimi canlandırabilmeye, söylediklerimi anlamaya devam edebildi. Özel genler birbirlerini hissederler. Özellikle ikisinden biri bu konuda çok güçlüyse aradaki bağ çok çabuk kurabilirler.”

“Sen benimle bu sayede konuşabildin,” dedim artık dehşete düşmüş olmaktan çok gücüne hayranlık duyduğumu gizleyemeyerek.

Gözlerim fal taşı gibi açılmış, işittiğim her şey kalbimin kulaklarımda çarpmasına sebep olacak bir hâl almıştı. Hem gerçek hem de imkânsızdı. Bir yanım tüm bunların bir rüya olduğunu ve birazdan uyanacağımı söylüyordu. Bir yanım ise dinlediklerimin koca bir kâbus olduğunu ve karşımdaki kadının bu kâbusu canlı canlı yaşayan bir kanıt olduğunu haykırıyordu.

Şakaklarım sızlıyor, başıma korkunç bir ağrı saplanıyordu. Dudaklarımdan tek bir fısıltı döküldü. “Her şey çok fazla.”

Bebeğe ne olduğunu delice merak ederken Mapra’nın sesizliğini dinledim. Sustu, sustu, sustu... Öyle uzun süre sustu ki neredeyse uykuya daldığını düşündüm.

Sonra benim gibi güçsüzleşen bir sesle fısıldadı. “Gitti. Kendini yeniden nerede var etti, bilinmez. Elmas bir gene istemediği müddetçe kimse erişemez, o artık çok uzaklarda.”

Huzursuzca dikleştigimde Rans kıpırdanır gibi oldu. Bunu fark eden Mapra sona yaklaştığını belli eden bir tavırla yeniden bilgece mırıldandı.

"Elmas olmak böyledir, Evera. Hem en büyük talihi hem korkunç talihsizliği yaşarsın. Tek başına koca bir ordunun gücüyle doğarsın ama bir bakmışsın, ömür boyu yalnızsın. Kaderin hiçbir zaman peşini bırakmaz." Başını çevirip gözlerime baktı. "İşte her şeyi öğrendin, kızım. Buradayız, kanlı sınırların içinde, birlikte. Sen ve ben, Yuva'dan sınır dışı edilmek istenmiş ancak başarılammış iki özel gen."

Bana böyle hitap etmesi avuç içlerimi terletirken onu onaylarcasına başımı salladım.

"Yani ailemin seninle kan bağı var."

Hayretime karşılık kadın başını salladı. "Benim babam ve senin deden kardeşti, evladım. Aynı soydan geliyoruz fakat ne yazık ki senin aile büyüklerin bu hikâyeye hiçbir zaman inanmak istemedi. Geldikleri soyu reddettiler. Kendilerine cadının soyu denilmesinden hep çok korktular. Gerçeklerden kaçmayı tercih ettiler. Bize yapılan zulme sağır ve dilsizlerdi."

Kalbim hızlandı. Annem ve babamın her şeyden habersiz yaşadığı ve ablamın öldüğünü zannettikleri zavallı yılları düşündüm.

"Ablan doğduğunda sıranın senin ailene geldiğini İles biliyordu. Deden hiçbir zorluk çıkarmadan bu oyuna alet oldu. Öldü denilen o bebek, doğar doğmaz İles'e verildi. Böylece özel gen reddedilmiş, bir kişi daha eksiltelen Yuva'nın güvenliği daha çok sağlanmış olacaktı. Deden, İles'i destekleyen ve bu topraklara geldiğinde her zaman ona itaat eden korkağın tekiydi. Hiçbir zaman bizim ailemizin gösterdiği cesareti gösteremedi."

Ablamın bir hiç uğruna İles'e verilip yok edilmesine göz yumulması canımı acıttı. Öğrendiğim her şey kalbime yeni bir düğüm daha attı. Ne yapacağımı bilemeyerek yaşlı kadını

dinlerken Mapra tam gözümün içine bakıyordu. Ne soracağımı daha telaffuz etmememe rağmen biliyordu.

“Ben neden böyle hissediyorum? Ablam özel gense ve yok edilmişse, ben... Bende neden bu tuhaflık var? Bu çok garip, Mapra.”

Kadın derin bir iç çekerken parlak gözlerini gözlerimden bir an olsun ayırmadı ve şefkatli bir tınıyla ruhuma fısıldadı. “Aynı anneden doğan çocuklar arasında sadece ilk doğan özel geni taşır. Kardeşlerin hepsi özel gen olamaz, kızım.”

Bahsettiği şey, şu an yaşadığımız gerçekle uyuşmuyordu. Ablam özel geni taşıyorsa bu geni benim de taşımam imkânsız görünüyordu.

“Nasıl?” diye fısıldarken gözlerimi irice açmış, ona bakıyordum.

Mapra gülümsedi. “Bunun tek bir açıklaması var, yavru-cuğum. Ablanın özel geni zümrüt, yakut ya da safirdi. Sonra doğmana rağmen senin geni taşıyor olman... Genlerden yalnızca biri tüm bilinenleri yıkar, istisnalar yaratır. Olmaması gerektiği hâlde sen de özel genle doğdun çünkü...”

Bakıştığımız an büyük bir fırtınanın yaklaştığını hissettim, kimsenin duyamadığı büyük çığlıklar kulağımda yankulandı, kalbim göğüs kafesimde sıkıştı.

Mapra fısıldadı. “En büyük talihli ve en büyük talihsiz...”

Kadının sesi büyülüydü, söylediği şeye hayranlık duyuyor gibiydi. “Sen de bir elmas gensin, Evera.”

Nefesim durdu.

Bölüm 13: GÜCÜN UYANIŞI

Bir insanın hayatta her şeyini kaybedebileceğini görmesi ne kadar zaman alırdı? Benimki tek geceydi. Her şey tek gecede bitmişti.

Kardeşim ölmüştü. Hayır, ölmemişti; öldürülmüştü. Canı canice alınmıştı. Yuva dediğim yer beni kabul etmemişti. Ailem peşimden gelmemiş, arkadaşlarım benimle kaçamamıştı. Yalnızdım, kazananı olmayacak bir savaşın en başından beri yalnız bırakılanıydım. Sanki tüm bunları atlatmak mümkünmüş gibi şimdi bir tarih kadar eski bir hikâye, bir destan, bir kurtuluş dinlemiştim. Bu kez öğrendiklerimse diğer her şeyi silip atacak kadar güçlüydü.

Ebhas gendim. Özel genlerin içinde en yücesi, kendisinden sonra gelen zümrüt, yakut, safirin en üstünü. Normale en uzak olanı, en talihlisi, en talihsiz yazgısı. En yalnız kalacak olanı, kendini ispatlayamayana, tıpkı zihnimin bana oyun oynadığı zamanlarda hissettiğim gibi kelimelerle açıklanamayana, en büyük karmaşası...

Ablama rağmen bu geni alabilmiştim... Ablam, evet bu sırların en büyüğüdü. Ablam ölmemişti. Melera yaşıyordu.

Ellerim titriyordu. Rans'ın uyanmasını istiyordum. Beni bu kâbustan çıkarmasını, ağrıyan şakaklarımı öpmesini, savaşı durdurmasını, dışarıda kopan kıyamete rağmen bana her şeyin düzeleceğini fısıldamasını...

Yaşlı kadın koltukta küçücük bir yer kaplayarak büzüşmüşken dışarıdan gören kişiler onun uyukladığını zannetmeye devam edebilirdi. Göğsü hareket etmiyor, kıınılmıyor, neredeyse en ufak bir yaşam belirtisi dahi vermiyordu. Tek

bir şey vardı, gözleri bambaşka bakıyordu. Öylesine parlaktı, öylesine altın rengi hareleri vardı ki ondan kaçamıyordum.

Güneş doğmak üzereydi, dışarıdaki insanların kaçının hayatta kaldığı bilinmezdi. Kalbim sevdiklerimin telaşıyla hızla çarparken bir yanımda kendime acıyordum.

Kimliğin saklıymış, diyordu sinsi bir ses. Kim olduğun saklıymış, zavallı kız. Ailen saklıymış. Soyun saklıymış. Gerçekler... Gerçekler de saklıymış. Karanlık bir sır perdesinin ardında herkes seni unutuvermiş. Öyle iyi gizlenmişsin ki varlığın da orada kalmış, yok olmaya mahkûm edilmiş. Acıların, duyguların ve...

Ve sen, Evera Alfen. Sen her şeyinle yok sayılmışsın.

Mapra'nın zihnime fısıldadığını duyduğumda ürperdim. "Korkuyorsun, biliyorum. Korkma, küçüğüm. Önce biraz kaygılanacak, ne yapacağını şaşıracaksın. Sonra gücün damarlarını yokladığı ve kendini hatırlattığı anları düşüneceksin. Onu kontrol edebildiğin anları anımsayacaksın. Sonra..." Kadının fısıltısı heyecanlı bir hâl aldı. "Sonra öyle büyük bir hisle dolup taşacaksın ki bunun nasıl bir kudret olduğunu anlayacaksın. Güce tamamen sahip olacak, gene hükmetmeyi başaracaksın. Ona alışacaksın. Kimsenin seni durduramadığı bir noktaya ulaşacaksın."

Kalbim hızla çarpıyordu. Gözlerimi kapattım. "Yapamayacağım."

Mapra'nın sesi şefkatli, sözleri diken gibiydi. "Hayatta kalmak için bunu yapmak zorundasın."

Rans hâlâ uyanmıyordu. Gayriihtiyari kıpırdandım. Bunu neden yaptığımı biliyordum.

Kendimi bile tanıyamadığım, kim olduğumu bilmediğim bu hikâyede tanıdığım tek insanı yanımda istiyordum.

"Unutma, kızım. Sen elmaslar içindeki bir ilksin. Kendinden önceki özel gene rağmen böyle doğan tek kişisin. Soyu devam ettiren ve geni taşıyan onlarca aile oldu ama kimse

daha önce bununla karşılaşmadı. Sen farklısın, bilinen doğruların yıkıldığı bir istisnasın.”

“Neden ben?” dedim nihayetinde sesimi bulabildiğimde. Titremelerimi durduramıyordum. “Neden ben, Mapra? Hiçbir şey kafama yatmıyor. Kardeşimin intikamı için geri döndüğüm Yuva’mda saklanan bir sürü sırrı fısıldıyorsun ve tüm hayatımın bir yalan olduğunu öğreniyorum. Korkak bir ailenin çocuğu olduğumu, bencil bir hırsla ablamın kurban edildiğini, taşıdığım genin özel olduğumu... Her şey çok ağır geliyor...”

Sesim daha çok titredi, dudaklarım her an ağlayacakmışım da direniyormuşum gibi kilitlenmişti.

“Tüm bunlarla ne yapacağım?”

Mapra gülümsedi. “Savaşacak ya da savaşı sonlandıracaksın.”

Söylediği şey bir süre bakışmamıza sebep oldu. Nefes seslerimizi duyuyorduk. Karanlık dağılıyor, gün doğmaya devam ediyordu. Şafağın kızılığı pencereden içeri giriyordu.

“Unutma, sen bu geni seçmedin. Gen seni seçti. Bunun neden olduğunu düşünmeyi bırak. Vakit kaybediyorsun. Gücünü nasıl kullanacağını keşfet, Evera. Karşında bir dağ bile ayakta kalamaz.” Bir efsaneden bahseder gibiydi. “Bir elması kendisi istemediği müddetçe kimse durduramaz.”

Öyle yüce bir şey tanımlıyordu ki bunu içimde taşıdığımı inanmak çok zordu. Yutkundum. “Gücümün ne olduğunu bile tanımlayamıyorum,” dedim telaşlı çıkmasına engel olmadığım bir sesle.

Rans uyanır gibi oldu. Gözlerim ona kaydığında Mapra’nın zihnindeki sesi yüksek ve emrediciydi.

“Sakin ol!” dedi tok bir sesle. “Tanımlardan sıyrıl. Özel gen hiçbir zaman tek bir tanıma ait olmaz. Bunu düşünmeyi bırak. Hisset, güzel Evera. Kanın karıncalanmaya başladığında, bedenindeki uyuşukluk baş gösterdiğinde, saç diplerin-

den parmak uçlarına kadar titremene sebep olan o güç geldiğinde hisset. Kendini serbest bırak, zihnini serbest bırak. Onu bastırma.”

Mapra'nın fısıltısı kulaklarımı değil, zihnimi okşuyordu.

“Onu baskılama. Güç baskıdan hoşlanmaz. Baskılandığında ortaya çıkmaz. Hükmetmek ve baskılamak ayrı şeylerdir. Onu hisset, çocuğum. Ona hükmet. Neden olduğunu düşünme, sebep arama, sonuç isteme. Kucak aç, kontrolü bırak. Seni sarmalasın, her zerrende dolansın, uyuşma artsın ve fiziksel ziyareti ruhsala doğru uzansın. Ona uyum sağla...”

Gözlerimin kendiliğinden kapandığını hissettim, içerideki hava ağırlaşmıştı.

“Uyumlan, bütünleş, teninde gezinmesine izin ver. İşte o anda, o büyülü anda gücün sana geçtiğini fark etmelisin. Küçük bir yer değişikliği vakti yaklaşıyor...”

Mapra'nın fısıltısı giderek daha ürkütücü ancak hoşuma giden bir tınıya büründü.

“O haz yalnızca sana ait olacak. Güç yer değiştiriyor, kontrol sana geçiyor. Otorite sensin. Teninde gezinen artık senin nefesin, o senin bir parçan. Sen de ona aitsin. Birbirinizle bütünleştiğiniz o anda tüm dünya silinecek. Bunu hissediyor musun? Evrendeki en özel anı yaşıyorsun. Kim olduğunu unut. Nerede olduğunu, kimliğini, soru işaretlerini... Sen elmas gensen, elmas genin ta kendisisin. Hisset, çocuğum. Kontrol sana geçtiğinde damarlarında akan kanı bile yönetebileceğini fark et. Bu öyle eşsiz bir şey ki bağımlısı olacaksın.”

“Nefes alamıyorum,” dedim gözlerim kapalıyken.

Göğsümde koca bir ağırlık vardı, sanki biri taşla basıyordu. Mapra kıkırdadı.

“Güzel,” diye fısıldadı. “Onu keşfetmeyi tamamlamama rağmen çağırmanı bekliyor, yavrucağım. Güç aidiyet ister, bir otoriteyle yönetilmek ister. Zihnine girmek istiyor, ondan

bahsettiğini, onu düşündüğünü duyuyor. Muhteşem, değil mi?”

Neredeyse uyuyakalacaktım gibi sallandığımda büyük bir esnemeyle yere yığılacaktım sandım ancak işin tuhafı, uyku yoktu. Mapra'nın sesi ninni gibiydi. Bir şarkının bilinmeyen melodisi, uzaklardaki bir dosttan bahsettiği buruk bir anı, bir mektup, bir şiir, büyüyle bir araya getirilmiş bambaşka kelimeler...

“Evera.”

Ses Mapra'ya ait değildi ancak gözlerimi açamıyordum.

“Mapra?” diye fısıldarken korkmaya başladığımı hissettim.

“Evera, benim.”

“Mapra,” dedim bir kez daha telaşla. “Gözlerimi açamıyorum. Neden?”

Mapra konuşmuyordu. Hızlı soluk alıp vermeye başladım, gözlerimi açmak için çabaladım ancak sonuç vermedi. Delirecektim gibi hissettiğimde etrafa dokunmak, yardım çağırmak istedim ama hareket edemedim.

“Mapra!” diye bağırdığımda çılgımlık kulakları sağır edecek bir tizlikle yankılandı. “Mapra, seni duyamıyorum, gözlerimi açamıyorum! Düzelt şunu!”

Birinin omzumu okşadığını hissettiğimde içimde taşmak üzere bekleyen bir volkan patlaması yaşandı. Lavlar tüm organlarımı sardı, her yerimi yaktı ve ben acı bir çılgınlıkla geri çekildim. Dokunan kişiyi, zavallı parmaklarını yaktığını hissettim. İkimiz de hızlı bir kopuşla birbirimizden ayrıldık. Sırtımı duvara sertçe çarptığımda sanki felç geçiriyormuşum gibi hissettim.

Nefes nefese gözlerimi açtım, kalbim duracaktı.

“Çok sıcak!” dedim korkuyla kesik kesik konuşurken. “Çok... Çok sıcak, yardım et.”

Rans'ın mavi gözleri tam dibimdeydi. Duvar dibine yatanmış hâlde soluk soluğa ona bakarken saçlarımın dağıldığını, ellerimin titrediğini, gözlerimin kocaman açıldığını biliyordum. Benden korkmuş olmalıydı.

"Rans," diye fısıldadım. "Bana ne oldu?"

Çığlıklarımı duyduğunu ve benden uzaklaşacağını düşünüyordum için korksam da son derece sakin görünüyordu. Yüzlerini çatmıştı.

"Bir şey olmadı," dedi şaşkınca. "İkimiz de uyuyakalmışız."

"N-ne?"

Uyuyakalmıştım, öyle mi? Telaşa başımı çevirdim ve kalbim gümbür gümbür atarken Mapra'ya baktım. Başı yere eğikti, gözlerini tam olarak göremeyeceğim bir şekilde pençereye yönelmişti. Uyukluyor gibi derin nefesler alıyordu.

"İyi misin, güzelim?"

Rans bu kez omzumu nazikçe okşadığında, içimdeki volkanın patladığını ve lavların ikimizi de yakıldığını hissettiğim o ana gider gibi oldum. Yutkundum.

"Çığlıklarımı duydun mu?" diye fısıldadığımda gözlerimi Mapra'dan ayıramıyordum.

Rans'ın yüzündeki sakinlik dağılmadı. "Çığlık atmadın," dedi.

Bu nasıl olabilirdi? Bağırığımı, yardım istediğimi, gözlerimi kapatuktan sonra açamadığımı için korktuğumu biliyordum. Mapra'yla konuşuyordum, her şey sanki saliseler içinde olmuş gibiydi ancak aynı zamanda yıllarca sürmüş gibi hissettirdi.

"Rans, yaşlı kadınla konuşuyor muydum?"

Rans telaşımı fark ettiğinde koltukta kıpırtısız bir şekilde duran kadına şöyle bir dönüp tekrar bana yöneldi. Bakışları olanları anlamaya çalışıldığını gösteren bir yoğunlukta idi.

"Hayır," dedi yumuşak bir sesle. "Söyledim ya, ikimiz de uyuyakalmıştık. Az önce uyandım, sanırım kâbus görüyordun. Biraz sayıkladın, tenin sıcaktı ve terliyordun. Ben de dikkatli bir şekilde seni uyandırmaya çalıştım."

Rans omzumu okşarken sesi yatışmamı sağladı. "Çığlık falan atmadın, kimseyle de konuşmuyordun. Sadece uyuyordun."

Dışarıdan nasıl göründüğümü anladığımda daha fazla konuşamadım. Rans ve diğerleri, yaşlı kadının dili olmamasına rağmen benimle nasıl konuştuğunu asla anlamazdı. Bu hem çok ürkütücü hem de imkânsızdı. Bir yandan Rans'a hissettiğim şeyi tarif etmek istiyor, bir yandan da bunun ne kadarına hazır olduğunu sorguluyordum. Omuzlarıma koca bir yük bindi. Tüm yaşananlar ağır gelmişti.

Uzandım ve ona sarıldım. "Kâbus görmedim, çok daha gerçek bir şey yaşıyordum. Sadece şimdi nasıl tanımlayacağımı bilmiyorum."

Rans hiç ısrar etmedi ve sıcacık bir sarılmayla karşılık verdi. Beni duvarın dibinden kendi kucağına doğru çekti, saçlarını okşadı.

"Kendini yorma," diye kulağıma mırıldanırken sesinde pürüzlü ve hoş bir tını vardı. "Ben seni her zaman beklerim, hırçın kuş."

Hırçın kuş.

Onun evinin bahçesinde, bana tehlikelerle dolu bu dünyada nasıl hayatta kalacağımı öğrettiği andaydık. Daha masum, daha safım.

"Rans," dedim güvenli bir sığınakmışçasına kucağında iyice yer edinirken.

Elleri bacaklarımda, belimde, kalçamda gezindi ve saçlarını öperken fısıldadı. "Hırçın kuş," dedi bir kez daha. "Benim güzel kızım, savaşçı kadınımsın."

Az evvel hissettiğim korku dolu andan sonra sesi zihnimdeki tüm körülükleri, hasta düşünceleri bir panzehir gibi yok etti. Hepsini bir bir kovdu ve sanki yeniden nefes aldım. Evinden kaçtığında onun çatısının altına sığınan yaralı kızı hatırladım. Henüz kimseyi öldürmemiş, elini kana bulamamış, zavallı ve savunmasız Era'yı.

"Hep yanımda kalacağına söz ver," dedim, o uyurken Mapra'nın bana söylediği ürkütücü şeyleri hatırlayıp, "Ne olursa olsun gitmeyeceğine söz ver, Rans. Yalvarırım."

"Kalbimi burada bırakıp ne kadar uzağa gidebilirim ki?" diye fısıldadı dudaklarına.

İçimden binlerce kuş göğsüne doğru süzüldü, kanatlarında umudu taşıyorlardı. Bu hikâyenin bitmediğini, sonun gelmediğini hissettim. Belki yeniden başlıyordum. Daha yaralı, daha mağlup, daha acımasızdım ancak bitirmiyordum. Önceden yalnızca güzel Zey'im için çarpan yüreğim, şimdi susuz bir şekilde sürgün edilen ablamın da yasını tutuyordu. Melera için de savaşmak zorundaydım.

"Son nefesime kadar seninim, Rans," dedim dudaklarına bir damla gözyaşım düşerken. "Güneş acılara doğduğunda, bahar sabahlarını çağırdığında, gecenin zifiri karanlığında ve umutsuz tüm anlarda... Ben hep seninim, duydun mu?"

"Aksini hiç düşünmedim bile."

Sesindeki güven bana yeniden ayağa kalkma cesaretini verdi. Rans'a sıkıca sarıldım. Gözlerimi kapattım. Sırtımı sıvazlamasına, beni rahatlatmasına izin verdim.

İçimden bir ses, Mapra'nın uyumadığını ve gözleri kapalı dahi olsa yaşadığımız anın her saniyesini ezbere bildiğini fısıldıyordu. Hayır, bundan şüphelenmiyordum. Tamamen emindim.

"Güzel," dedi Mapra'nın zihnime fısıldayan sesi keyifle. "Aferin, kızım. Bu işi çözmeye başlıyorsun."

Rans'a sarılmaya devam ederken kapalı olan gözlerimi açtım ve kendimi geri çekmeden kadına baktım. Hâlâ aynı

şekilde duruyordu. Yüzü hâlâ tamamen görünmüyor ve dışarıdan gören birinin ona acıyacağı bir hüznle camdan dışarıyı izliyordu.

Mapra'nın zihnine fısıldamayı başardım. Düşüncelerimi okuyacağını bilerek gözlerimi kapattım.

"Sence o doğru insan mı, Mapra? Acımasız bir Vahşi olmadığını sen de hissediyor musun?"

"Ben bir zümrüdü, yavrum. Elmas olan sensin. Hislerin benimkilerden çok daha yüce. Bunu neden kendin yanıtlamıyorsun?"

"Korkuyorum."

"Korku senin kanında yok, kızım. Bunu sen de biliyorsun."

"Neden?" diye sorarken Rans'ın kolları beni sarmaya devam ediyordu. Her şeyden habersizdi. Benim hâlâ aynı Evera olduğumu zannediordu.

"Elmaslar aşık olduğunda yanılmazlar mı? Onlar da duygularının esiri olmazlar mı? Gerçekleri görecekleri anları... Bazı şüpheleri susturmazlar mı? Özel bir gen taşımak, beni insani duygulardan arındırır mı?"

Kırmızı kitapta, kardeşimin canını alan okun Vahşilere ait olduğu satırı okuduğumuz anı hatırladım. Mapra'nın bunu bilip bilmediğini, düşüncelerimi okuyup okuyamadığını bilmiyordum. Bu odanın içinde, sanki bin yıl yaşlanmış hâlde onun zihnine fısıldarken ne yaşadığımı bile anlamayacak kadar kaybolmuştum.

"Elmaslar güçlerini yönetebildiklerinde bu soruyu sorma ihtiyacı hissetmezler," dedi Mapra şefkatli ve bilge bir sesle. "Sadece alışmaya başlıyorsun. Yaşamaya devam ettiğin ve nefes aldığın her an gücün büyüüne kapılmayı öğreneceksin. Zihnini berrak tut, onun sana sokulmasına izin ver. Bunu az önce başarmıştın."

Sorumun cevabını vermekten sürekli kaçınıyordu. Beni yönlendirmiyor, içimi rahatlatacak şeyler söylemiyor ve herhangi bir kesinlik belirtmiyordu. Hissetmem gerektiğinden, gücü Zihnine fısıldamayı bıraktım. Aradığım cevapları bana veremeyecekti.

"Belki de bazı cevaplar sadece sende saklıdır," dedi.

Ne kadar zorlandığımı bilmesine rağmen ruhumu, gücümü, soyumu keşfedeceğim bu süreçte beni yalnız bırakmak istemesinin bir sebebi olmalıydı. Belki de kaderim buydu, bir yazgım vardı ve bunu Mapra bile değiştiremezdi. Yaşamamı ve görmemi istiyordu.

Rans'ın bir şey söylediğini işittir gibi oldum. Sesi uzaklardan geliyordu. "Yapacağız."

"Ne yapacağız?" dedim geri çekilip yüzüne bakarken.

Rans'ın dudaklarının kıpırdadığını gördüm ancak söylediği şeyi anlamadım. Kaşlarım çatıldı, gözlerimi kıstım, kucağından geriye doğru kaydım ve hızlanan nefesimle ona baktım.

Sakin ol, dedim kendi kendime. Sakin ol. İzin ver, Era.

Komutum işe yaradı ve hızlanan nefesimi kontrol edebildim. Birkaç dakika önce uykuyla uyanıklık arasında yaşadığım o garip ana doğru tekrar çekildiğimi hissettim. Gözlerim baygınca kapanır gibi oldu, kalp atışım yavaşladı ve uyuşukluk her zerremde başladı. Zihnimin paniğe sebep olmasına, düşüncelerin karmaşa yaratmasına izin vermedim. Kendimi kasmadım.

Güce izin verdim, tenimde dolandığı anları hissettim. Bana dokunuyor, beni okşuyor gibiydi. Tüm vücudumu uyuşturdu. Gezindi, gezindi, gezindi. Beni kontrol etti, nereye yerleşmek istediğini seçmeyi denedi. Kalp atışım tekrar hızlanırken gözlerimi kocaman açtım.

"Aşağı inecekler," dedim şaşkınca.

Gözlerim Rans'ın omzunun arkasına sabitlenmişti. Orada kinse yoktu. Oysa ben adım seslerini işittim. Bu sesin gerçek olmadığını ve şu an duyulmadığını biliyordum. Öyle garip bir çekimdi ki tanımlayabilecek bir cümle bulamıyordum. Henüz yaşanmamış bir şeyi gördüğümü anladığımda delirmenin eşiğindeydim. Sadece birkaç saniye sonra gerçekten adım sesleri duydum. Bu defa zihnimde değil, odada yankılanıyordu.

"Celesa girecek," dedim kendi kendime. Mapra'yla konuşurken yaptığımız gibi içsel bir telaffuzdan ibaretti kelimelerim.

Gerçekten de Celesa, maskeli üye tarafından zorla içeri sokuldu. Dizlerinin üstüne çöktürülmüş; ağzı, eli ve kolları bağlanmıştı. Tamamen zararsızdı, gücü tenimde hissetmeye izin verip kontrolü ona bıraktım. Gen sanki benimle konuşuyor gibiydi.

"Tehlikeli bir şey yok," dedim kendimi rahatlatmak ister gibi. "Celesa'da tehlikeli hiçbir şey yok, bundan eminim. Bağlı. Hareketsiz. Bir şey yapamayacak."

Üye bir şeyler söyledi. Az evvel Rans'ın yaptığı gibi ağzını oynattığını gördüm ancak sesleri çok az işitiyordum. Gerçekle hayal birbirine giriyor, neyi duyup neyi duymadığımı ayırt edemiyordum. Güç beni terk etmek ve gerçeğe yolcu etmek istedi. Bu andan kopmak üzereydim. Yapamadım, gücü serbest bırakmadım. Onu kanımda tutmaya, tenimde hapsedmeye ve benimle konuşması için zorlamaya devam ettim.

Dudaklarım kıpırdadığında bu kez gerçeğe çok yakındım. "Kapı çalacak."

Dehşet bir his içime doğdu, gözlerimi kapattım ve sessizliği dinledim. Sadece iki saniye sonra kapı çaldı.

İrkilerek başımı kaldırdığımda Rans hâlâ yüzüme bakıyordu. Neden aniden geri çekildiğimi ve gergin bakışlarla koridora baktığımı anlamayı deniyordu.

"Ne oluyor?"

İsyancı, Celesa'yı koltuğa doğru iteklercesine bıraktı ve Rans'a döndü.

"Bizimkiler olmalı."

Üye kapıya doğru yöneldiğinde ayağa kalktım ve bağırdım. "Hayır, açma!"

Sesimle birlikte herkes duraksadı. İsyancı bana döndü, ne olduğunu anlamaya çalışır gibi gözlerini küstü. Rans ayağa kalktı, tam karşımda dikildi. Kaşları çatıktı, başını hafifçe sola yatırdı. Mapra... Mapra da başını kaldırdı ve ilk kez uyuklamadığını insanlara gösterircesine yüzünü bize çevirdi. Gözleri iyice açılmıştı.

"Kapıyı açmayın," dedim şaşkınca. "Tehlikeli bir şey var."

Üye sanki delirmişim gibi bana bakarken Rans ne demek istediğimi hemen anladı. Ona daha önce bahsettiğim bu hissi unutmuş olamazdı, uzanıp ellerimi yakaladı. Mavi gözlerini kocaman açtığında tetikte olduğunu görüyordum. Ne hissettiğimi, ne yaşadığımı anlamaya çalışıyordu.

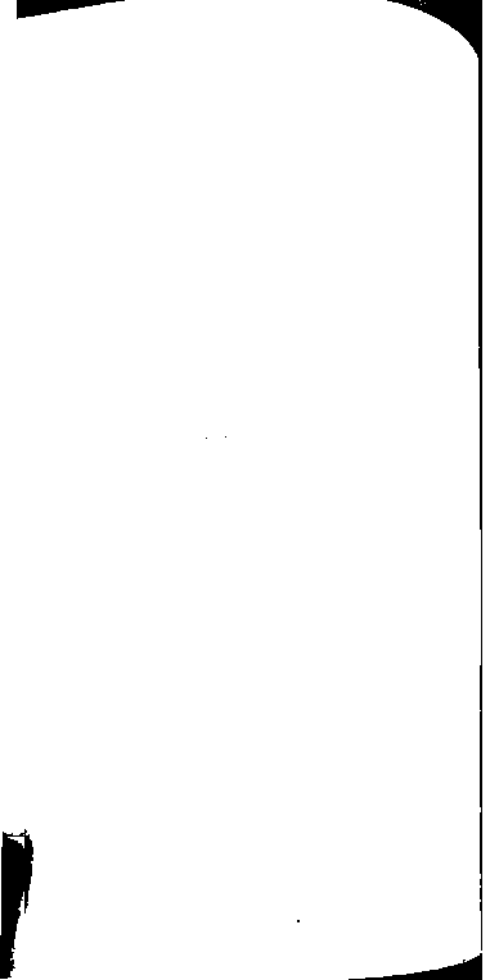
Tenim soğudu, her zerrem buz gibi oldu. Sıcaklık usul usul azaldı, yoğunluk azaldı ve nefesim normale döndü. Sanki bir rüyadan uyanmış gibi kirpiklerimi kırıştırdım, biri beni uçurumdan itmiş ve yere çakılmış gibiydim. Şaşkınlığım hâlâ tek parça oluşumdandı çünkü bu normal değildi.

Bir elmas olmanın ne demek olduğunu anlamaya başlamıştım. Artık çıplak hissediyordum, güç beni terk etmişti. İnsanlara bakarken kekeledim. "Ben..."

"Evera," dedi Rans sertçe. "Ne oldu?"

Başımı iki yana salladım ve kapı yeniden yumruklanırken koridora bakakaldım. Terk edilmiş hissediyordum, yalnız bırakılmış, bana ait olan benden alınmış, uzaklaşmış, bırakılmış... Gücümün kaybolduğunu ve geri gelmesi için ne kadar süre geçmesini bilmediğimi anladım.

Dizlerimin bağı çözüldü ve yere yığılmamak için Rans'a tutundum, artık az önceki gibi özel değil... Bomboş hissediyordum. Güç usulca yok oldu.

Bölüm 14: YARIM KALANLAR

Olven

"Aptallar! Sizi budalalar! Nasıl olur da bunca zaman fark etmezsiniz... Nasıl olur da içimizde gizlenen bu casusları bir yılan gibi beslersiniz..."

Erele'nin haykırırları odayı inletiyordu. Adam, az önce kötü haberi veren Gözcü'ye bir yumruk patlattığında oğlan yere yığılmıştı. İsyancıların binaya tamamen sızdığı bilgisini getirmişti. Ben ve yanımdaki otuza yakın Gözcü, çıt çıkarmadan beklemeye devam ediyorduk. Başımız öne eğikti. Mahcubiyetimizi belli eden duruşumuz onun emrine amade olduğumuzu gösteriyordu.

"Sen!" dedi Erele yüzü kıpkırmızı olana dek bağırırken. "Sen kapıyı tutmayacak mıydın? Bu adamlar içeri nasıl girebilmişler? Konuşsana!"

En öndeki Gözcü ses çıkarmadı. Erele daha da sinirleniyordu. Önüne kadar yürüdü, beyaz elbisesinin eteğini geriye doğru savurdu ve Gözcü'nün önünde dikildi.

"Bir hata mı yaptın?" derken sesi ölümcüldü.

Bu gidişatın sonunu az çok tahmin edebiliyorduk. Dizleri titreyen Gözcü'ye kaçamak bir bakış attım. Başına ne geleceğini o da biliyordu.

"Efendim, yemin ederim ki kapıları kapattığıma eminim. Nöbetim sırasında tüm kontrolleri yaptım. Devir teslim saatinde Tarum görevi güvenilir bir şekilde teslim aldı. Lütfen kendisine sorun, hiçbir hatam olmadı."

Erele, Gözcü'nün işaret ettiği kişiye döndü. Tarum kalıplı ve dik duruşlu bir adamdı. Birkaç kez onunla nöbet tutmuş. Gözcü'yü.

"Ben teslim aldığımda kapılarda bir sorun yoktu, efendim," dedi diğer Gözcü'nün söylediklerini teyit ederek. "Ben bu durumun bilerek planlandığını düşünüyorum. O sırada nöbet tutanlara değil, nöbetçi olmayanlara hesap sormalıyız belki de. Herkes tam olarak neredeydi?"

Tarum'un gözleri içerideki insanların üzerinde dolaştı. "Belki de İsyancı denilen pisliklere içeriden birisi kapıyı açmıştır. Aksi hâlde bu kadar sağlam ve korunaklı olan örgüt binasına nasıl girmiş olabilirler ki?"

Tarum'un zehirli sözlerinin ve kurnaz bakışlarının ardından Erele bir süre soluklandı, olayları kontrol edememek adamı çıldırtıyordu. Hem suratı kıpkırmızıydı hem de göğsü hızla inip kalkıyordu. Bir küfür savurdu ve sırasıyla tüm insanlara hesap sormaya başladı.

"Sen!" dedi hizmetçi kızlardan birine. "Sen kapılar açıldığı ve baskın yapıldığı sırada neredeydin? Çabuk söyle!"

Kız bu saldırgan tutum karşısında şoke oldu ve kekeleydi. "E-efendim, ben..."

"Alın bu haini, konuşamıyor bile!"

Gözcülerden iki tanesi öne fırlayınca kız bembeyaz kesildi. Götürüldüğü an işinin biteceğini biliyordu. Bir anda dili çözüldü.

"Efendim, durun!" dedi nefes nefese. "Durun, ne olur! Siz sorunca telaşlandım. Kapılar açıldığı ve İsyancılar binaya akın ettiği sırada mutfaktaydım. Hatta yanımda üç kişi daha vardı! İşte onlar... Onlar da buradalar!"

Kızın telaşlı cümlelerinin ardından yanında duran diğer hizmetçiler başlarını salladı. Aralarındaki daha yaşlı ve bilge görünen kadın bir adım öne çıktı.

"Efendim," dedi izin isteyerek. "Bu kız doğru söylüyor. Hepimiz mutfaktaydık."

Erele diğer genç kıza döndü ve "Sen!" diye bağırdı. Diğerlerine nazaran daha cılız yapılı, daha soluk tenliydi. Erele'nin karşısında az önceki hizmetçi gibi o da şaşkınca kaldı.

Yanımdaki bilge kadın onun sessizliğine karşılık, "İsho!" diye uyardı. "Efendimize nerede olduğunu açıkla. Neden suuyorsun?"

İsho denilen cılız kız, "Onlarlaydım," derken yutkundu. "Yanlarındaydım, efendim."

Kızlardan biri tiz bir sesle itiraz etti. "Yalan söyleme, seni hiçbirimiz görmedik!"

Yaşı daha büyük olan ve daha bilge görünen kadın itiraz edene ölümcül bir bakış attı.

"Hayır, efendim. İsho bizimleydi. Görevini bizzat ben verdim, diğerleri telaştan onu görmemiş olabilir."

Erele'nin kafasına yatmamıştı. Sinsi bakışlarını genç kızın üzerinden çekmedi ve ona doğru bir adım attı. Uzandı ve kızın çenesini tutup yukarı doğru kaldırarak tehditkâr bir tavırla tekrar sordu. "Emin misin, hizmetçi kıztır? Biliyorsun, hiçbir yalan sonsuza dek gizli kalmaz. Eğer bir şey yaparsan ve gizliyorsan..."

"Hayır, efendim," dedi İsho soluk soluğa. "Yemin ederim, ben bir şey yapmadım."

"Gözlerin neden öyle söylemiyor?"

Erele korkunç bir gülüşle arkasına döndüğünde odadaki tüm askerler ve hizmetçiler onun yüz ifadesiyle karşılaştı. Ölümcül bakıyordu. Kana susamış gibiydi.

"Ne diyorsunuz? Sizce o bir şey yapmış mıdır? Çok panik görünüyor, değil mi? Oylama mı yapsak?"

Erele psikolojik baskıyla kızın üzerine giderken kız tır tır titriyordu. Sina ve Sintera isimli Seçkin kardeşlere döndü. Adam ve kadın onun huzurunda emre itaat etmek için ha-

onu bekliyordu. "Ne dersin, Sintera?" diye sorarak sivri suratı adama baktı.

Sintera'nın gözleri kurnazca parlıyordu. Her zaman buradaki en şüpheli insanlardan biri olma sıfatını taşıyordu. Kızı şöyle bir süzdükten sonra başını salladı, konuştuğunda sesi acımasızdı.

"Biraz daha zorlarsanız bir şeyler itiraf edecek gibi, efendim. Bu kız bana pek güven vermedi. İsyancılara kapıyı içinden açmış olabilir."

Sina denilen kadın, abisine kötü bir bakış attığında susmasını istediğini görebiliyorduk. Öne çıktı ve Erele'ye saygıyla selam verdi. "Efendim," derken sesi otoriterdi. "Şüpheli olmamız ancak gerçeklikten kopmamalıyız. Eğer suçlu bu kız değilse ve aramızda gizlenmeye devam ediyorsa şu an bizi keyifle seyrediyor olmalı. Bence bu kızı yargılamak için yeterli kanıta sahip değiliz."

Kadının mantıklı konuşmasıyla beraber Erele duraksadı. Hâlâ tir tir titreyen kıza baktılar. Her an onun canını alabileceğini hepimiz biliyorduk. Kızın gözünden bir damla yaş aktığını gördüğümde dayanamadım ve izin isteyerek öne çıktım.

"Bu kızı koridorda gördüm, efendim," dedim saygılı bir tavırla. "Söylediği gibi mutfaktaydı, diğerlerinin verdiği işleri yapıyordu. Getir götürü üstlendiği için diğer hizmetçiler gözden kaçırmış olabilir. Ben oradan geçerken görmüştüm."

Sözlerimin birmesiyle beraber Tarum heyecanla araya girdi. "İsho'yu ben de gördüm, efendim. Söylendiği gibi mutfak koridorundaydı. Çıkış kapılarına hiç yaklaşmadı."

Erele nihayetinde her birimizi dinledikten sonra ikna olmuş olacaktı ki kıza dönüp tekrar bakmadı. Bu kez askerlere doğru adım attı.

"O hâlde bu demek oluyor ki hizmetçiler şüpheli değil. O hâlde kapıyı açan kimdi? Askerlerden biri mi? Konuşun. Gözcüler! Konumlarınızı bildirin."

Herkes onun köşeye sıkıştığını görüyordu. Erele kaybetmek üzere olduğunu anladıkça içerideki insanlara daha çok baskı uyguluyor, daha çok öfkeleniyordu.

"Sayın dedim!" diye haykırdığında birçok kişi titrek sesiyle konum bildirimini yapmaya başladı. Onun haykırışları ölümün habercisiydi, bunu yaptığına defalarca şahit olmuştuk. Bugün bu odadan mutlaka birinin cesedi çıkacaktı.

"Ben kırk beşinci odanın nöbetindeydim, efendim."

"Ben de onunlaydım, efendim. Üç askerdik."

"Ben üçüncü askerdim, efendim. Konumlarının doğruluğunu teyit ediyorum."

Bir başka gruptan öne çıkan Gözcü söz aldı. "Biz gizli odanın nöbetindeydik, efendim. Sekiz askerdik. İsimlerimiz sırayla..." Adam isimleri tek tek sayarken Erele her birini dikkatle dinliyor, birbirini doğrulamayan bir askeri duyabilecek mi diye tetikte bekliyordu. En ufak hatada birinin kellesi gidecekti.

Bir başka Gözcü yanındaki on askeri işaret etti. "Bizlet sizinle beraber burada, yer altına indiğimiz gizli sığınaktaydık, efendim. Bu askerlerin nöbet değişimi iki günde bir olduğu için hiçbirimiz bir saat bile uyumadık. Hep birbirimizin gözünü onundaydık, herkes birbirini doğrulayabilir."

On Gözcü sırayla onu teyit etti. "Dün gecedен beri buradaydık, efendim."

Yorgun bir ses ekledi. "Uyumadık. Bir gariplik olsa görürdük, efendim."

"Bizi bağışlayın, bizim hiçbir suçumuz yok, efendim. Sorguya dâhil edilmemeliyiz."

"Aynı fikirdeyim, efendim. Hepimiz birbirimize kefiliz."

Erele onlardan da hiçbir şey alamayacağını anladığında bakışlarını usulca bu tarafa çevirdi, bir elin parmağını geçmeyecek kadar az kişi kalmıştı. Yavaş yavaş nefes aldı. Haini

bulabilmek için kuşku bakışlarını tek tek bütün yüzlerin üzerinde dolaşırdı.

"Sen," diye fısıldadığında bakışları gezinmeyi bıraktı. "Sen neredeydin?"

"Sizin odanızda nöbet tutan görevli bendim, efendim." Sesimdeki sakinlik onun bir süre beklemesine sebep oldu. Adam birimizden bir açık yakalamak umuduyla psikolojik baskıyı giderek artırıyordu.

"Yanında kimse var mıydı?" Sesi giderek alçalmış, bakışları tehditkârlığını haykıran keskin bir hâl almıştı.

Tereddüt etmeden cevapladım. "Yanımda kimse yoktu, odanıza girebilen sınırlı sayıda görevli olduğu için diğerleri sizi korumakla görevliydi. Bu yüzden tektim."

Herkes pürdikkat beni dinlerken kendimden emin bir şekilde gülümsedim. "İsyancıların binaya sızdığını öğrendiğimde odanız güvende tutulana dek oradan ayrılmadım. Sizi uyarmalarını isteyen ilk askerlerden biriydim. Sonrasında odanın güvenliğinden emin olarak buraya gönderildim."

Erele uzun bir süre yanıt vermeden gözlerime baktı. Bir şey onun şüphesini artırıyor, bakışlarını üzerimden çekmesine sebep oluyordu.

"Nihayetinde o kızın yakın arkadaşsıydın," diye mırıldanırken bıçağını çıkardı. Bıçağın ucu parladı, elini yüzüme doğru uzattı ve sivri metali boynumda gezdirdi. Bastırmadı ancak istediği an beni öldürebilirdi. "Her an bir hata yapma olasılığın çok yüksek." Fısıldayarak konuşurken kin doluydu.

Evera'yı yakaladığı an cayır cayır yakmak istediğini çok iyi biliyordum.

"Onunla eskiden kuvvetli bir bağımızın olduğu doğrudur. Ancak her şey ihanetine kadardı. Buradan kaçıp Vahşilere sığındığı gün, ben de sizler gibi onun hakkında kararımı verdim, efendim. Bundan şüpheniz olmasın. Eğer ona yardım edecek olsaydım emin olun, ilk gece bunu yapardım."

Dudağım kıvrıldığında Erele tam gözümün içine bakıyordu.

"Nihayetinde geri döndüğü gece onu bulan ve size getiren bendim. Bunu görmezden gelip size teslim etmeyebilirdim, kaçmasını sağlayabilirdim. Ailesi ve arkadaşları dâhil olmak üzere, hepimiz onun nasıl biri olduğunu gördük. Beni bununla itham etmeniz, Gözcülük şerefime aykırı."

Erele söylediklerimi düşündükten sonra kızı yakaladığım geceyi düşünmüş olacaktı ki bıçağı indirmek istedi. Fakat ben buna engel olup bıçağı bir anda kavradım, indirmesine izin vermedim.

"Eğer odanızı koruma görevini verecek kadar bana güveniyorsanız bir daha bana bu kızla ilgili alakam olmayan bir ithamda bulunmayın, efendim. Bunu yaparsanız bu bıçağı şimdi boğazıma saplayabilirsiniz."

Elim kesildiği için bir damla kan bileğime doğru aktı. İçerideki herkes, yaptığım hamleye şoke olmuş hâlde bakıyordu. Erele ile oyun olmayacağını ve yaptığım her şeyin ters tepebileceğini biliyorlardı.

"Bu Yuva için yemin ettim, ailemin ruhu beni izlerken onlara yakışan bir evlat olmak için ant içtim. Hayalim bu formayı giymek, halkıma hizmet etmektir. Değil eski bir arkadaş, tüm dünya karşıma geçse doğru bildiğim gerçeklerden şaşmam. Yuva'nın huzuru için her zaman en önde saf tutacağım, kendimi ilk siper eden olacağım. Gözcü olmak, layık görülürsem gerçek bir Seçkin olmak için savaşacağım. Bu asil hizmeti gurursuz, Vahşilere sığınmış, korkak bir kız için, Evera pisliliği için hiçe saymayacağım. Size söz veriyorum."

Adam kanayan elime baktığında bıçağı canımı acıtmaya-cak bir yavaşlıkla geri çekti. Ardından kanlı metali silmeden bileğine yerleştirdi. Bakışlarındaki tehditkârlık azalmıştı.

"Kendine zarar vermene gerek yoktu, asker," dedi derin bir iç çekerek. "Senin gibi cesurlara bu zor zamanda çok ihtiyacımız var, görüyorsun."

Ardından hemen arkamdaki Gözcülere yöneldi. Bana sor-
duğu soruların aynısını teker teker onlara sordu. Arkamdaki
adamların titrek seslerle ona yanıt verdiğini işitirken gözleri-
mi kırpmadan karşıya bakıyordum.

Sina denilen kadının pürdikkat beni izlediğini gördüm.
Göz göze geldiğimizde bakışlarını kaçırmadı. Önce suratıma,
ardından kanayan elime baktı. Bir şeyler kafasını karıştırmış
gibi gözlerini kısıyor, anlam vermeye çalışıyordu. Dik duru-
şumu bozmadan ve kaçamak bakışlar atmadan hareketsizce
beklemeye devam ettim.

“O hâlde artık hücum planına geçmemiz gerekiyor. Başla-
yalım! İlk saldıran grup, en tehlikeli grup olacak. İsyancıların
karşısına çıktığınızda gerekirse ölümüne saldıracaksınız. Ca-
nınızı riske atacak, bu odayı korumak pahasına onları gizli
sığınaktan uzak tutacaksınız. Kimler gönüllü?”

Sina denilen kadınla aynı anda elimizi kaldırdık. Kız kar-
deşinin elini cesurca kaldırdığını gören Seçkin Sintera, derin
bir iç çekti ve elini kaldırmak zorunda kaldı. Kadının atik
hareketleri ve cesurluğu yüzünden gölgesinde kalmaktan kor-
kuyor, korkak gibi görünmemek için kız kardeşiyle beraber
hareket ediyordu. Oysa o yokken tam bir bencildi. Erele’yi
korumak umurunda değildi. Birçok kişi gibi o da kendi yük-
selişinin ve güvenliğinin peşindeydi.

Tarum’un da elini kaldırdığını gördüm. Birkaç Gözcü
daha ellerini kaldırdı. Neredeyse on kişi olduğumuzu gören
Erele, büyük bir kahkaha attı.

“İşte bu!” diye haykırdı. “Dışarıdaki hainlerin canını ala-
cak canavarlar, tam karşımda duruyor. Sizler bunun için eği-
tildiniz. Aferin, askerlerim! Sakın pes etmeyin, bıçaklarınız-
la onların boyunlarını keserken bir an bile şüphe etmeyin.
Unutmayın ki onlar Yuva’ya isyan eden, bizi yıkmak isteyen
pisliklerin teki! Acımasız olmaktan korkmayın.”

Ağız sulanmış gibi dudaklarını yaladı. "Evera denen orospuyu yakaladığınızda öldürmeden önce mutlaka bana getirin, ona verecek bir cezam var."

Hepimiz aynı anda başımızı salladık. Yüzündeki nefret neler yapacağını gösteriyordu. Karşısında kime duramazdı. Acıya susamıştı ve bu adamın en tehlikeli hâli tam da böyle anlarda ortaya çıkıyordu.

"Hizmetçiler, siz de Gözcülerle çıkıyorsunuz. Onların bir ihtiyacı olduklarında, yaralandıklarında buraya haber gönderirsiniz. Anlaşıldı mı?"

Kadınların ne kadar korktuğu yüzlerinden anlaşıyordu ancak bunu reddedip öldürülmektense kendi kaderleriyle ölmeyi yeğlerlerdi. Korka korka titrek seslerini çıkardılar.

"A-anlaşıldı, efendim."

Kalanların tümü, Erele'nin hizmetinde ve korunma görevinde olacaktı. Bizler ise kapıya doğru seri şekilde hareket ettik. Adımlarımız hızlı, silahlarımız tamdı. Gizli bölmeden çıkarken son kez Erele'nin sesini işittik.

"Dışarıda Aryan ve Celesa'ya rastlarsanız onları acil olarak buraya beklediğimi söyleyin. Verilen görevi çok geciktirdiler, Yuva hakkında bize bilgi vermeliler. Dışarıda neler olduğunu bir gündür öğrenemiyoruz." Kimseyi örgüt binasından dışarı göndermediği için tüm iletişim kesilmişti. "Ayrıca son bir şey daha... Sintera, casusu huzuruma getir. Kaçış yolumuzla ilgili ondan bir şeyler öğrenebiliriz. Dikkatli ol, kimseye görünmemesini sağla."

Sintera kalın ve gür sesiyle, "Emredersiniz, efendim. Saklandığı odadan getiriyorum," diye cevapladı. Sonra önüne döndü ve kapıdan çıkan bizlere yolu işaret etti. "Buradan, askerler!"

Kız kardeşi Sina, Gözcüleri büyük bir öz güvenle peşinden çağırırdı ve hizmetçilere de komut vermeyi ihmal etmedi. "Sizler en arkadan gelecek ve onları takip edeceksiniz. Yara-

lanan olursa ne yapmanız gerektiğini biliyorsunuz, ilk müdahale sizde. Acele edin, beklemeyin. Merdivenlere!"

Odadan ayrıldığımızda içeride kalanlar kolay kolay parçalanmayacak demir kapıyı sertçe kapattı ve büyük sürgüleri çekip kilitleri taktı. Tüm Gözcüler olarak tek sıra hâlinde merdivenlere yöneldiğimizde birinin kalabalıkta yanıma iliştiğini hissettim. Yerimizi belli etmemek için mumların çoğunu dün söndürmüştük. Adımlarımız sessizdi, birer ruh gibi hareket ediyorduk. Yanıma gelen kişiyi sesinden tanıdım, az önceki hizmetçi kızdı. Yüzü korkusunu yansıtırcasına hâlâ bembeyazdı.

"Olven," diye fısıldadı. "Neden yaptın?"

Yürümeye devam ederken kıza baktım. "Neyi?"

"Koridorda olmadığın hâlde beni görmüş gibi davrandın." Kız yutkundu ve alçak sesiyle kulağıma mırıldandı. "Neden hayatımı kurtardın?"

Söylediği şeyi anladığımda tepki vermedim. İsho merakla gözlerini açmış, cevap beklemeye devam ediyordu. "Ben de bilmiyorum," dedim kararsız bir şekilde. "Sanırım sana üzüldüm. Suçsuz olduğun hâlde İsyancılara yardım eden bir köpeğin cezasını sen çekecektin. Bu yüzden yardım etmek zorunda hissettim."

Sonra yanıma yaklaşan diğer adamı gösterdim, dikkate bizi izliyordu.

"Hem Tarum da seni kurtardı, ona teşekkür ettin mi?"

Tarum tek sıra hâlinde yürüdüğümüz ve merdivenlere giderek yaklaştığımız koridorda dikkat çekmeyecek bir şekilde yanımda duraksadı. Sonra tereddütle genç kıza baktı.

"İyisin, değil mi?" diye sorarken sesi yumuşaktı.

Bu adamı her zaman katı sözcüklerle, sert bir yüz ifadesiyle görmüş olsam da bu kıza karşı bir şeyler hissettiğini uzun süredir anlıyordum. Bazı nöbet değişimleri sırasında fısıldayarak konuştuklarını, koridorlarda gizlenerek görüştüklerini

biliyordum. Bu yüzden az önce kızı yardım etmesi beni şaşırtmamıştı.

"İyiymi, Tarum," dedi İsho, güçsüz çıkan bir sesle. "Sadece biraz korktum. Yanımda olduğunuz için teşekkür ederim."

Tarum kararlı bir şekilde başını salladı ve kızın omzunu okşadı. "Bu zor zamanlarda birbirimizi kollamak zorundayız, İsho. Sen de kapı kilidiyle ilgili sorun yaşadığım zaman bana yardım etmiştin, unuttun mu? Beni ceza almaktan kurtarmıştın."

İsho mahcubiyetle gülümsediğinde yürümeye devam ediyorduk. Kız daha fazla dikkat çekmeden diğer hizmetçilerin yanına dönmek istedi. Merdivenlere geldiğimizde adımlarımız durmuştu.

"İsho," dedim çabucak. "Az sonra hızlı hareket edeceğim için kaybetme konusunda endişelendiğim bir eşyam var. Birkaç saatliğine ona göz kulak olabilir misin?"

İsho ve Tarum bana baktılar. Kaşla göz arasında formamın sırt bölümündeki sert kısma sıkıştırdığım bez poşeti çıkardığımda şaşkınlıklarını gizleyemediler. İsho kaşlarını kaldırdı.

"Bu da ne?"

"Bu torbanın içinde çok değerli bir şey var. Ailem ölmeden önce bana emanet etmişti. Odamda bırakmak çok tehlikeliydi, o yüzden sığınağa taşıdım. İsyancıları geri püskürttüğümüzde senden alacağım. Lütfen koru."

Kız normalde böyle bir iyilik yapar mıydı, bilmiyordum ancak içeride onu koruduğum için minnet dolu bakışlarla bana bakıyordu. Hiç düşünmeden elimdeki torbayı aldı.

"Korurum," diye fısıldadı heyecanla başını sallarken. "Şunu sırtıma doğru sıkıştırabilir misiniz? Böylece görünmez."

"Teşekkür ederim," dedim sıcak bir sesle. "Kendine dikkat et." Ardından Tarum'a döndüm. "Sen de dikkatli ol, kardeşim."

Tarum da tıpkı İsho gibi bana minnetle bakıyordu. Omzuma bir yumruk attı ve sarıldı. Buradan sonra birkaç saatliğine yollarımız ayrılacak, yukarıdaki savaşın tam ortasında kalan insanlardan ibaret olacaktık. Merdivenleri çıkmaya başladık.

“Tamamdır, Tarum. Kıyafetimi iyice kapat. Torba görünüyor mu?”

Tarum, İsho'nun sırtını düzelttikten sonra başını salladı, karanlıkta görebildiği kadarıyla kontrol sağladı. “Hiçbir sorun yok gibi. Gayet iyi duruyor.”

Torbanın güvende olduğundan emin olduktan sonra ön taraftaki askerleri takip ettim. Sintera telaşla emir yağırdıydı.

“Hızlı çıkın, askerler! Fazla vaktimiz kalmadı. Yukarı çıktığınızda odalara gizlenerek ilerlemeyi unutmayın, birbirinizi yüksek sesle çağırmayın. İsyancı böcekleri ezmemiz gerekiyor.”

Sintera sustuktan sonra sözü Sina devraldı. Merdivenlerin tepesinden başını sarkıtmış, gelen askerleri kontrol ediyordu. Nedenini bilmiyordum ancak kadın konuştuğunda sesinde garip bir tını vardı. Yüzünde ise sanki bizim bilmediğimiz bir şeyin sevincini yaşar gibi, henüz öğrenmediğimiz bir olayla gurur duyar gibi bir ifade...

Kadın aşağı doğru heyecanla bağırdı. “Unutmayın, İsyancılar her yerdeler!”

Evera

Evera Alfen. Özel genin taşıyıcısı, ablasından sonra beklenmedik bir şekilde güçle doğmayı başaran, yetmezmiş gibi sadece seçili sayıda kişinin sahip olduğu o sıfatın sahibi... Ben kimdim?

“Elmas gen,” diye mırıldandım. “Elmas geni taşıyan Evera Alfen.”

"Bir şey mi dedin?" Rans başını eğip bana baktığında su bardağını uzatıyordu. Duvarın dibinde oturuyorduk. Az önce gücü kullanmayı başardığım için tüm vücudumu bir titreme kaplamış, büyük bir dehşet yaşamıştım. İliklerime kadar işlediğini hissetmiş, benden kopmaması için büyük bir çaba sarf etmiştim. İlk kez onu kontrol etmiştim ve sadece birkaç saniye sürmesine rağmen kalbimi durdurmak üzere olduğunu hissetmiştim.

"Su istedim," diye fısıldadım Rans'a. "Birazını yüzüme çarpsam iyi olacak."

İsyancı, koltuğa iteklenerek bir sığıntı gibi orada bırakılmış esir Celesa ve yaşlı Mapra bize bakıyordu. Rans bardaktaki sudan birazını eline döktükten sonra ıslattığı elini yüzüme yaklaştırdı. Önce boynuma, sonra yanaklarıma suyu dokundurdu. Soğuk beni biraz olsun kendime getirirken suratımın kıpkırmızı olduğunu ve tenimin yandığını biliyordum. Rans'ın müdahalesi biraz olsun iyi hissetmemi sağlamıştı.

"Şimdi nasılsın?"

Başımı sallarken heyecanlıydım. "İyiyim, gözümün önü açılmış gibi hissediyorum."

İsyancı üye neden bayılmak üzere olduğumu ve Rans'ın kollarına tutunduğumu anlamadığı için kapıyı açmaya gide-memişti. Onlara dışarıda tehlikeli bir şey olduğunu hissettiğimi söylemiş ve başka bir şey yapamamıştım. Olaylar birbirine girmişti. Kapı yumruklanalı neredeyse on dakika geçmişti ve biz öylece bekliyorduk.

"Bence dışarıyı kontrol etmeliyim," dedi İsyancı oğlan. "Bize ihtiyaçlarının olduğu bir durum varsa bunu bilmemiz gerekiyor."

"Öyle olsaydı Garvado'nun ya da diğerlerinin sesini duyardık. Bize bir işaret verirlerdi. Evera haklı olabilir. Gelen kişi üyelere biri olmayabilir." Rans'ın dikkatli bir şekilde yaptığı açıklamanın ardından üye kafası karışmış bir şekilde saçlarını çekti. Bu belirsizlik, gerilmesine sebep olmuştu.

"O zaman kim?" diye sordu.

"Bilmiyorum," dedim alçak bir sesle. "Bunu ben de bilmiyorum."

"Üst katta büyük bir pencere var, iki cepheyi de görüyor. Oraya gidip etrafı gösterlemek daha mantıklı olabilir, şu an yapacak başka bir şeyimiz kalmadı. Belki bir şeyler görebiliriz."

Sabahın ışıkları görünmeye başladığından söylediği şey işe yarayabilirdi. Normalde karanlık olan bahçe biraz daha görünür bir hâl almıştı ve hareketli hedefler kendini kolayca saklayamazdı. Rans bunu başıyla onayladı ve iyi olduğundan emin olduktan sonra üyeye birlikte merdivenlere yöneldi.

Mapra onlar çıkar çıkmaz zihnime seslendi. "Çok iyi bir başlangıçtı, kızım."

"Kimin geldiğini sen görebiliyor musun?" diye sordüğümde sesimde bir heyecan vardı.

Mapra'nın yanıtını beklerken Celesa'nın gözlerini kocaman açarak bana baktığını gördüm. Başını kaldırmıştı, dehşete düşmüş gibi bir hâli vardı. Kadınla içimden konuşmadığımı, soruyu dışarıdan sordüğümü anladım.

Mapra güldü. "Kimin geldiğini göremem, güçlerimiz aynı kuvvette değil."

"Senin benden bile güçlü olduğuna eminim ama ispatlayamam," derken yaşlı kadına kaçamak bir bakış attım.

Sesimde alaycı bir tını vardı. Mapra yaptığım şeyden hoşlandı ve daha çok gülümsedi. Celesa bantların izin verdiği ölçüde hareket ederek kadına döndü, onunla konuştuğumu fark ettiği için iyice şoka uğruyordu. Kadın dilsizdi ve görünürde beni cevaplamıyordu. Ancak söylediğim şeylere içten bir şekilde gülüyordu. Celesa korkuyla inledi.

"Ne oldu?" dedim gözlerimi kısıp ona bakarken. "Çok mu korktun?"

Gözünü kırpmadan bana bakarak ne yaptığımı anlamaya çalıştı. Anlaması mümkün değildi, artık beni duyamazdı. Yeniden Mapra'nın zihnine fısıldadım ve bu kez dışarıdan konuşmadığıma emin oldum.

"Artık yeni bir hedefim var, Mapra. Zey'in öcünü aldıktan sonra ablamı bulmak zorundayım. Şu anda nerede ve kiminle olduğunu bilmiyorum. Hatta yaşayıp yaşamadığını bile bilmiyorum. Elimden gelen tüm araştırmayı yapmak zorundayım."

Mapra'nın gülümsemesi büyüdü, yüzünde gururlu bir ifade vardı. "Aferin, güzel kızım. İşte senden beklediğim de işte. Tüm bunların kafanı ne kadar çok karıştıracığını bilseym de doğru kişinin sen olduğuna emindim. Öyle güçlü bir ruhun var ki bugün ne kadar acı çekersen çek, yarın yeniden inikam için ayaklanabilirsin." Sonra hayranca fısıldadı, sesi umut doluydu. "Hem ablamı hem de hakkı yenen, yıllar önce doğdukları anda sürgün edilen tüm özel genleri ancak senin gibi savaşçı bir elmas kurtarabilirdi."

"Yapacağım," dedim kararlılıkla. "Korkularımın esiri olmayacağım. Bu iğrenç düzene uyum sağlayan herkesten kardeşlerim için hesap soracağım."

Yaşlı kadının daha çok keyiflendiğini ve mutlulukla gülümsediğini gören Celesa, aklını kaçıracakmış gibi görünüyordu. Sessiz bakışmalarımız onu ürküttüğü için daha fazla dayanamadı. Ağzı bantla kapatılmış olmasına rağmen çığlık atmaya, olduğu yerde tepinmeye, kaçmaya çalıştı. Artık gerçekten de benim lanetli bir canavar olduğuma emin olmuş gibiydi. Celesa'ya pis bir şekilde sııttım. "Yoksa seni tam da burada yok mu etmeliyim? Ne dersin?"

Kindar bakışlarımı gördüğü an gözleri fal taşı gibi açıldı ve daha çok tepindi. Koltukta aşağı kayıp yere yuvarlanarak tepetaklak düştü. Her yeri bağlı olduğu için kendini koruyamıyordu, canı acımış olmalıydı. İnlemeye başladı, ağzını açmam için yalvarıyordu.

“Nasılmış?” diye sorarken dizlerimin üstüne çöküp ona doğru eğildim. “Esir hayatına alıştın mı, güzelim? Bana acı çektirirken çok keyif alıyordun.”

Nefes nefese yüzüme baktı, kıpkırmızıydı. Hem delice korkuyor hem de kaçmak için bir yol arıyordu. Gözleri odada dolandı. Yaşlı kadına baktı, kapıyı kontrol etti. Bir yol aradı ancak sesini duyabilecek kimse yoktu.

Kıkırdadım ve yüzünü okşadım. “Çok keyifliymiş. Ben zindandayken aldığın zevki şimdi daha iyi anlıyorum, tatlım.” Celesa elime doğru bir hamle yaptı ve itmeye çalıştı. O bunu yaptığı için daha da öfkelen dim ve yüzünü sıkıca kavradım. Kemiklerini ellerimle tuzla buz etmek istiyordum.

“Benden kaçabileceğini mi sandın?” diye fısıldadım suratına. “Çektirdiğin acıyı yanına bırakacağımı mı sandın? Daha senin sıran gelmedi. Önce Erele denen köpeğin haddini bile direceğim, sonra senin.”

Bir şeyler söylemek isteyerek çırpındığında canının ne kadar yanacağını bildiğim için ağzındaki bandı hızlıca çektim. Büyük bir çığlık attı ve acıyla inledi. Günlerdir tenine yapışmış bant etini kızartmıştı. Ağzını açtı ve derin nefesler aldı.

“Benden af dilemen için sana bir şans versem mi?” diye gülümsedim. Sonra bandı yeniden dudaklarına yaklaştırdım. “Ya da vazgeçtim, bu kadar kolay nefes alman hoşuma gitmedi. Şunu tekrar takalım.”

“Dur!” dedi korkuyla bağırırken. “Bekle, söyleyeceklerim var!”

Her zaman keskin ve kurnaz bakışlara ev sahipliği yapan gözleri içe çökmüştü. Yemek yemediği, susuz kaldığı için hızlı bir şekilde zayıflamıştı. Suratındaki tüm renk gitmiş, teni soluk bir hâl almıştı. Yine de beni günlerce bir damla suya muhtaç bıraktıkları ve kendi kanımda boğulmama sebep oldukları günden daha iyi durumdaydı. Ona asla acımıyordum.

“Demek söyleyeceklerin var,” dedim tebessümle. “Bir düşünelim... Ben bunu merak ediyor muyum?”

“Kardeşini kimin öldürdüğünü biliyorum.”

Tebessümüm usul usul yok oldu. Yüzümdeki heyecan söndü, onunla alay eden tavrım bir saniye içinde yok oldu. Kalbim hızla çarpmaya başladı, gözlerim onun gözlerinden bir an bile ayrılmadı. “Ne dedin sen?” diye sorarken sesim ritliyordu.

Ağzını yeniden bantlamamdan öyle çok korkuyordu ki nefes nefese konuştu. “Zey’i kimin öldürdüğünü biliyorum. Beni tekrar bağlarsan, ölümüne sebep olursan bunu öğrene-mezsın.”

“Yalan söylüyorsun!” dedim hırçınca. “Seni serbest bırakmam için beni kandırmaya çalışıyorsun!”

Başımı kaldırıp Mapra’ya baktığımda çıtını çıkarmadan bizi izlediğini gördüm. Normalde zihnime fısıldayan kadın, bu kez hiçbir şey söylemeden öylece bakıyordu. “Mapra?” diye sordum ancak gözlerime bakmak yerine yerde yatan Celesa’yı seyretmeye devam etti.

“Sen kafayı yemişsin,” dedi Celesa soluk soluğa. “Dili kesilmiş bir kadınla konuşup duruyorsun. Kardeşinin ölümüne sebep olan kişi elini kolunu sallayarak dolaşırken bu odaya ukılmış, kafayı yiyorsun. Şu hâline bak. Beni öldürebilirsin ama gerçeklerden kurtulamazsın.”

Zehirli sesini susturmak istiyordum. Suratına eğildim ve saçlarını tutup çektim. “Ben konuş dediğimde konuşacaksın, zehirli yılan,” dedim öfkeyle. “Beni kandırmana izin veremeyeceğim!”

Canı acıdığı için inlese de pes etmedi. “O zaman öldür beni,” dedi zehri saldığı için geri adım atmayarak. “Öldür ve sonsuza dek bu bilgiye ulaşmakla uğraş.”

“Sana neden inanayım?”

Sesim kin doluydu. Zey benim zaafım olduğu için bunu kullanıyordu. Onu serbest bırakmamı isteyecekti, beni kandırmayı deneyecekti. Bu yemi yutmak için fazla acı doluy-

dum. Gerçeklerle boğuşmuş ve aylarca bunun bedelini ödemiştim. Bu hataya bir kez daha düşmezdim.

“O gece ormanda sadece ikiniz olduğunu mu sanıyordunuz?” diye fısıldadı.

Soluğumu tuttum. Yüzü yüzümün yakınındaydı, üzerine eğilmiş hâlde beklerken söyleyeceği şeyi duymak istediğim için kendime kızıyordum.

“Gözcüler her zaman nöbette değiller mi sanıyorsun? O gece neden olanları kimse görmedi?” Gülümsemesi büyüdü. “Yoksa kardeşin ölürken görmemeyi mi tercih ettiler... Ne dersin, Evera?”

Alçakça üzerime geldiği hâlde dudaklarımı sıkmaktan başka bir şey yapamadım. Nefesim giderek hızlandı, suratına tükürmek ve beni acımla sınıadığı için onu boğmak istedim. Ancak bir yanımlı, çaresiz olduğu için doğruları söyleyebileceğini fısıldıyordu. Üstelik kendinden çok emin görünüyordu.

“Konuşabilseydi sorardın şu yaşlı bunağa,” dedi Celesa, yattığı yerden Mapra’yı işaret ederek. “Sana İles’in günlüğünde neler yazdığından bahsedirdi.”

“Ne günlüğü?” diye sorarak Mapra’ya baktım.

Mapra zihnime fısıldadı. “Evet, tüm olanları kaydettiği bir günlüğü vardı. Ölene dek sürdürüp sürdürmediğini bilmiyorum.”

Mapra’nın onayını işittiğim an Celesa’nın saçlarını daha çok çektim. “Konuş! Ne günlüğünden bahsediyorsun?”

“Yuva’da olan her şeyi, tüm tarihi bir bir yazdığı günlükten bahsediyorum. Kardeşin dâhil olmak üzere tüm cinayetler o günlükte yer alıyor. Kimsenin bulamayacağı bir yerde, ona asla ulaşamazsın.”

Saçını çektim ve çılgılık atıp çırpışını izledim. “Söyle!”

“Zaten oku da kaybettin. O simgedeki en ufak bir çizginin bile ne büyük bir anlam ifade ettiğini biliyorsun. Şansına

küs, Evera. Kardeşinin cinayetini çözemeyeceksin gibi görünüyor."

Bıçağımı çıkardım ve Evera'nın boynuna dayadım, ucunu bastırduğım da tenine ince bir çizik attım. Boynu kanamaya başladığı için çığlık attı.

"Sana. Konuş. Dedim."

Dişlerimi sıkıyor ve her kelimenin üzerine bastırıyordum. Kanı durduramadığı için daha çok acı çekiyordu. Ölmeyeceğini ikimiz de biliyorduk ama bu, ona işkence edemeyeceğim anlamına gelmiyordu.

"Eğer beni serbest bırakıp gitmeme izin verirsen sana yerini söylerim," dedi kesik soluklarıyla. "Yerini bilen çok az kişi var."

"Diğer Seçkinleri yakalayacağımızı biliyorsun, değil mi?" dedim alev alev yanan gözlerimi gözlerinde ayırmazken. "Elbet içinizden biri itiraf edecek."

Celesa sırıttı. "İles bu bilgiyi kimseye vermedi. Belli ki Erele'yi ölü olarak ele geçireceksin. Bil bakalım, onun dışında günlüğün yerini bilen tek kişi kim?" Kadının gülümsemesi büyüdü ve bir sır verir gibi fısıldadı. "O piç herifin yatağına boşuna girmedim. Diğer Seçkinlerden farklı olduğumu bilmediğini söyleme. Ben her zaman Erele için daha özeldim. Onun dışında yerini bilen tek kişiyim."

Güldüm. "Çok özel olduğun için mi bıçağımın ucunda kıvranıyorsun ve günlerdir seni aramaya kimseyi yollamıyor? Çok komik."

Sözlerinin aklımı karıştırmasına izin vermemek için direniyordum.

"Saçmalama," diye iç çekerken boynundaki acı yüzünden suratını buruşturdu, dişlerini sıkıyordu. "Erele'nin beni çok sevdiğini söylemedim. O en çok kendini sever, elbette kendi askerlerini benim için harcamayacaktı. Bu, onu etkilediğim ve sırlarına ulaştığım gerçeğini değiştirmiyor."

Bir şey söylemek üzereyken merdivenlerden duyulan adım seslerini işittim. Rans ve İsyancı bir anda odaya daldı. Celesa'nın boynundaki kanı ve bıçağını gördüklerinde aynı anda bize koşular.

"Evera!" derken Rans son derece sinirliydi. "Neden ağzını açtın?"

"Zey'in katilini bildiğini söylüyor," dedim Celesa'ya öf. keyle bakarken.

Rans beni kucakladı ve ondan uzaklaştırdı. "Sakin ol, senin kafanı karıştırmaya çalışıyor. Söylediklerine inanma." Arından kıpkırmızı olmuş suratına baktı. "Şu an daha önemli bir sorunuz var, kapıda bekleyen kim olduğunu görebildik. Gitmiyor."

Celesa dikkatimin dağıldığını gördüğü için, "Gerçeklere ulaşacağını gördükleri için seni durduruyorlar," diye seslendi. Yattığı yerden öfkeli ve alaycı bir şekilde laf etmeye devam ediyordu. "Bir Vahşi'ye güvenerek kardeşine ilk büyük ihaneti yaptın, aptal kız!"

"Kes sesini," dedim bıçağı yeniden ona doğrultarak.

İsyancı hızla araya girdi. "Bant nerede? Şunun ağzını kapatmazsak ortalık karışacak."

Celesa boynundaki kesige rağmen kahkaha attı. "Kapatın! Kapatın ki bu saf kızı kandırmaya devam edebilsin. Aferin, Evera. Katili öğrenme fırsatını geri tepmeye devam et."

Onu duymamaya çalışarak Rans'a baktım. Nefes nefese kalmıştım. Bıçağı yeniden belime soktum. "Kim gelmiş? Hâlâ kapıda mı?"

Rans başını salladıktan sonra önemli bir şey söyleyecekmiş gibi duraksadı. Yutkundüğünde pürdikkat ona bakıyordum. "Söylesene," diye ısrar ettim. "Yüzünü gördünüz mü?"

"Bir kadın gelmiş," dedi Rans, nasıl söyleyeceğini bilemeyerek. "Diğer üye yüzünü gördü. Dedi ki..."

İsyancı'ya baktım, Celesa'nın ağzını bantlamak üzere diz çökmüştü. Kadının kafasını kaldırdı ve bandı geçirmek için hareket etti. Ona baktığımızı fark ettiğinde derin bir nefes geldi.

"Annen gelmiş, Evera. Kapıda bekleyen kişi Gala Alfen."

Annemin adını işittiğim an tüylerim diken diken oldu. Celesa'nın ağzını bantlamaya çalışan oğlana şaşkınca baktım. Bunu nasıl bu kadar sakın telaffuz edebiliyordu? "Emin misin?" derken onun yanına diz çöktüm. "Gerçekten annem miydi?"

Çocuk kendinden emin bir şekilde başını salladı ve yeniden Celesa'ya yöneldi. "Evet, eminim. Kapıda bekliyor."

Gözlerim iyice irileşirken ve ben şaşkınca Rans'a bakarken Celesa yeniden çırpındı. Kulağımın dibinde bağırduğunu işittim. "İşte sen böylesin, Evera Alfen!" dedi öfkeyle. "Kafanı karıştırmalarına izin veren aptal bir budalanın tekisin. Öyle çok şey anlatıyorlar ki durup bir öncekini sindirmeye izin bile vermiyorsun."

İsyancı, Celesa'nın ağzını bantlamak için onu sabit tutmaya çalışırken küfretti ve "Hareket etme," diye azarladı.

"Neden ona gerçekleri anlatmıyorsunuz?"

"Kes sesini!" dedim annemin dışarıda beklediğini öğrendiğim için daha gergin hissederken. "Sana fikrini soran olmadı. Ağzını açmam bile hataydı!"

Kadın, ağzını bantlamamaları için çırpınmaya devam ederken, "Öyle mi?" diye çığlık attı. Başını iyice kaldırmış, üzerine çıkan İsyancı'dan uzaklaşmaya çalışıyordu. Üye en sonunda ensesini sıkıca kavradı ve bandı sertçe yapıştırdı.

Fakat Celesa, ağzı tamamen kapanmadan önce Rans'a bakarak bağırды. "Sınırdan giren casusun erkek kardeşin olduğunu ona söylemeyecek misin, sevgili Vahşi?"

Donakaldım. Suratımı gören Celesa kahkaha attı. Ağzı bantlansa bile söylediği son şeyi çok net şekilde duyabildim.

“Ritan’ın casusumuz olduğunu ondan sak
zeki herif!”

Diz çöktüğüm yerde dehşete düşmüş h
dığımında Rans’ın mavi gözleriyle göz gözü
kesilir gibi oldu, yutkunamadım. Boğazım
gerçeklerin birbirine dolanmış düğümüy
lerdi. Hayal kırıklığı içindeydim. Her şeyi
dum ancak bu ihtimallerden biri bile değil

Ayakta dikilen bedene, âşık olduğun
“Rans,” diye fısıldadım.

Evin kapısı yeniden sertçe yumruklandı.

Bölüm 15:

SIRLAR VE ACILAR

Fazlası olamaz dediğin her defasında gerçeklerle daha sert bir çarpışma yaşamak. Bir adım daha atmam dediğin uçurumun kıyısından güvendiğin eller tarafından itilmek. Düşecek yer kalmadı, dipteyim dediğinde yer kabuğunun yarıldığı korku dolu bir an yaşayıp karanlığa gömülmek. Sırtımı ona dayadım dediğin göğsün bir boşluğa dönüşüşünü izlemek.

Bana bunu yapmaz dediğin herkesin sana fazlasını yaptığını izlemek...

"Doğru olmadığını söyle." Ayağa kalkarken sesim titriyordu. Bu odada sanki bin yıl yaşlanmıştım. Yüzüme düşen sarı saçlarımı geriye doğru attım. Titreyen ellerimle Rans'ın yakasına yapıştım. "Ritan değil," dedim dehşetle. "Ritan onlara yardım etmiyor, değil mi? Rans... Ritan olmadığını söyle!"

Rans kıpırdamadan bana bakıyordu, sanki donakalmıştı. Onu sertçe ittiğimde sarsıldı, çığlık attım. "Susmanın sırası değil!" diye haykırdım büyük bir acıyla. "Sen kafayı mı yedin? Bana kimse gelmedi demiştin! Kimse peşime düşmedi dedin! Rans, kardeşine casusumuz diyorlar. Bir şey söyle!"

Rans olanları algılamaya çalışıyor gibi görünüyordu. Her zaman sırtımı dayadığım heybetli bedeni, duvarın dibinde öylece dikiliyordu. Uzun boyu, sarıldığımda tüm gücünü hissettiren güzel elleri, yüzü... Merhametli bakışlara ev sahipliği yapan masmavi gözleri, deniz gözleri... İfadesizdi, kıpırdamıyordu.

"Neden susuyorsun?" dedim ağlamamak için direnirken. "Bunun bir açıklaması olmalı." Arkama döndüm ve İsyancı'nın ağzını bantladığı kadını işaret ettim. "Bu pislik

kadın senin kardeşinin adını nasıl bilebilir? Ona casus diyor, duymuyor musun?"

Kapı tekrar sertçe yumruklanmıştı. İsyancı ortalığın omzuma dokunduğunda onu hissetmekten çok uzaktım. Eliyle Rans'a bakıyordum.

"Evera," dedi çocuk, sakinliğini korumaya çalışarak. "Annen hâlâ kapıda bekliyor. Onu buradan göndermeliyiz."

"Rans," dedim ısrarla.

Başka bir şey duyamıyor, başka kimseye cevap veremiyordum. Yaşadığım dehşeti, hayal kırıklığını kelimelere dökemiyordum. Ritan'ın evdeki sessizliği, orada kaldığım süre boyunca her şeyi gözlemlemesi, kaçtığım son gece ağaca bıraktığı işaretin kardeşimi öldüren oktaki simgeyle aynı olması...

"Tüm parçalar korkunç bir şekilde birleşiyor," dedim Rans'a ağlamaklı bir şekilde bakarken. "Yardım et. Elimi bıraktığını söyleme, söz verdin." Rans'ın göğsüne bir yumruk attım. "Sen bana söz verdin! Gidemezsin, yanımda kalacaksın! Kardeşin hainlerle iş birliği yapmış olamaz... Neden suşuyorsun?"

Rans'ın kaskatı kesilmiş suratı dibimdeydi. İteklediğimde geri adım atıyor olsa da başka hiçbir şey yapmıyordu. Kıpırdamıyor, neredeyse soluk almıyor, gözlerini gözlerimden ayırmıyordu.

"Lütfen cevap ver," dedim kapı yumruklanmaya devam ederken. "Beni kuyunun dibinde ışıksız bırakma, karanlıktan korkarım. Bu kadar karanlıkla baş edemem, bu kadar mücadeleyle kalbim kaldırmaz, Rans." Ağlamak istemiyordum. Dudaklarımı sıktım. "Seninle asla mücadele edemem. Bana bir şey söyle."

Rans giderek berbat bir hâl aldığını ve hayal kırıklığının durdurulamadığını gördüğü için dudaklarını araladı. Ezbere bildiğim yüz hatları, gözlerimi kapatsam bile tam karşımdaydı. Sesindeki şefkati duymak için bekledim. Muhtaçlığımı,

sözyaşlarının akmaya hazır bekleyişini, konu kendisi olduğunda kırılma anımlarını, herkese karşı kendimi öne arabileceğimi, ken sına ona olan aşkıma geldiğinde savunmasız bir şekilde sığınmak istediğimi biliyordu. Görüyordu. Kalbimi hissettiğini, beni duyduğunu çok iyi biliyordum.

"Evera," derken sesi pürüzlüydü. Gözlerimi açtım ve deniz mavisi bakışlarını kaçırmayın izin vermedim. Bir cevap bekledim, duyacağım şeye tutunmak istedim.

Kesik bir soluk verdi. "Ritan'ın burada olduğunu biliyordum."

"Bu ne demek?" dedim titreyen sesimle. "O bir casus ve bundan haberin yok mu?"

Rans başını sallarken yüzü allak bullaktı. "Her şey sana söylediklerimden ibaret." Fazlasını duymak için yüzüne bakıyordum. Başını iki yana salladı. Yüzündeki karmaşa daha da büyüyor, kafa karışıklığı derinleşen bakışlarına yansıyor.

"Ben," dedi derin bir nefes verirken. "Ben buraya tek başıma geldim."

"Bu nasıl olabilir?" dedim geriye dönüp ellerimi saçlarımdan arasından geçirirken.

Uzun, sarı tutamlar parmaklarıma dolandığında çılgın atım ve saçlarımı yolmak istedim. Büyük bir öfke ve hayal kırıklığı yaşadığımı gören Rans, kendine gelip duruma müdahale etmek istedi. Elleri ellerime uzandığında ondan geriye kaçtım.

"Dur," dedim nefes nefese, ağlamaklı bir sesle. "Bana izin ver. Hiçbir şey anlamıyorum, kardeşinin bunu yaptığını kabullenemiyorum. Bunu senden nasıl gizledi?" Gözlerimi kustum, soluk soluğa Rans'a bakıyordum. "Sen çok akıllı bir adamsın, Rans. Yuva'ya girişini senden nasıl gizledi?"

"Ben..." diye kekelediğinde aklım ve kalbim büyük bir çuşma yaşıyordu.

Onun bunu fark etmemiş olması muhtemeldi ancak neden inanamıyordum? Yeniden hayal kırıklığı yaşamaktan, işin içinde sevdiğim adamın adını duyduğumda yaşayacağım yıkımdan mı kaçıyordum? Boğazım düğümlendi, Mapra'ya doğru koştum. Dizlerine tutundum, dibinde diz çöktüm.

"Mapra," dedim çenem titrerken. "Mapra, bana yardım et. İstersen yardım edebileceğini biliyorum, lütfen bir şey yap. Bir şey söyle. Gerçeklerden bahset."

Mapra boş bakışlarla suratıma bakıyor, kaderimi yaşamamı izlemekten öteye gitmiyordu. Müdahale etmiyor, akışı değiştirmiyor, en ihtiyacım olan anlarda zihnime fısıldamıyordu.

"Bana bunu yapamazsın!" dedim acıyla haykırıırken. Suratına bağırmaı durduramadım. "Ne bok olduğunu bilmediğim güçlerden, genlerden bahsedip sonra ihtiyacım olan anlarda beni yalnız bırakamazsın. Neden yardım etmiyorsun? Madem çok özelim, madem sen özelsin, o hâlde söyle!" Omuzlarından sarsmak istedim, çıldıracak gibi hissediyordum. "Söyle, Mapra! Susma! Yalvarırım, tüm yollar kapandı. Kimseye güvenemeyecek miyim? Bana neden yol göstermiyorsun? Hâlâ ölmediğim için mi cezalandırılıyorum? Lütfen yardım et, kafamı allak bullak etmekten başka bir halt söyle!"

Ağlamaya başladığımda İsyancı beni tekrar omuzlarımdan tuttu ve geriye çekti. Onun da elleri titriyordu, olanlara anlam veremeyen gözleri şaşkınlıkla büyümüştü. "Evera," diye fısıldadı sakince. "Bu kadının dili yok."

"Var!" dedim acıyla bağırırken. "Bana neler anlattığını duysan aklını yitirirdin! Gözleri bomboş bakıyor. Ama böyle değil... Hayır, biliyorum. İsteseydi bana yardım ederdi."

Mapra mahvolduğumu gördüğü için zihnime fısıldadı, bakışları hâlâ bomboştı. "Yazgını kimse bozamaz. Ne yaşayacağını ben seçmiyorum, kızım." Sesi şefkatli bir yumuşaklığa sahipti. "Ve hayır, neyi seçmen gerektiğini de ben bilmiyorum."

"Yalan söylüyorsun," dedim gözyaşlarımı silip hırçınca ona parmağımı sallarken. "Senin de bir gücün var. Neden saklıyorsun? Neden yardım edebileceğini bildiğimiz hâlde etmiyorsun?"

İsyancı yeniden kulağıma mırıldandı. "Evera, seninle konuşmuyor. Konuşamıyor. Lütfen ona bağırma."

"Anlamıyorsun," dedim ellerini omzumdan iterken. "Anlamıyorsun, hiçbir şey bildiğin yok."

"Dün Garvado da söyledi," dedi adam sakinliğini korumaya çalışarak. "Lütfen kendine gel, biraz yatışmana izin ver." Sonra çalan kapıyı hatırlattı, yumruk seslerini hâlâ hepimiz işitiyorduk. "Annen geldi." Beni ürkütmemek için nazik bir şekilde konuşuyordu. "Ne istediğine bakıp onu eve göndermek zorundayız. Yoksa yerimizi ifşa edecek. Halkı buraya yığarsa işler hiç iyi olmaz." Sesi titredi. "Mark'ın nasıl öldüğünü hatırlamıyor musun? Güvende olmamız gerekiyor. Böyle yapma, kendine gel."

Hiç tanımadığımı bu adamın boynuna sarılıp ağlamaya başlarken kalbimde binlerce ağıt sesi yankılanıyordu. "Kardeşimin katilini gizliyorlar," dedim hıçkırıklarla. "Kapıdaki annem bile bana elini uzatmıyor. Bunları yaşamak istemedim. Yemin ederim, kendi hâlimde yaşayıp gidecektim."

Rans'ın yanımıza yaklaştığını işitsem de adamın boynundaki başımı kaldıramadım. "Alt tarafı hepiniz gibi sıradan bir hayat yaşayıp on yıl sonra geberip gidecektim..." Hıçkırıklarım kesilmediğinde Rans hafifçe öksürdü. Bu, adama yaptığı bir uyarıydı. İsyancı'nın geri çekilmesini istiyordu.

"Zey neden benden önce öldü ki?" dedim yüzümü ıslatan gözyaşlarımı silerken. "Neden onun gülüşleri benimkilerden önce soldu, neden bu acı bana yazıldı?"

Üye usulca geri çekildiğinde boşlukta sallamır gibi dikilen bedenimi Rans tuttu. Beni göğsüne çekti ve koltuğa götürdü. Oturmamı sağladı ve gözyaşlarım yüzünden yüzüme yapışan saç tellerimi geriye itti.

"Hiçbir şey bitmedi," dedi sakın bir sesle.

Bunca kıyamete rağmen bunu nasıl başardığını bilmiyordum. Duygularına yenilmeden nasıl böyle dik durabildiğini anlamıyordum. Takatım kalmamıştı, ben artık yaşamak bile istemiyordum. Yeniden ayağa kalktım dediğim her seferinde daha feci bir şey yaşamaktan bitap düşmüştüm. Ruhum bunlar için çok yorgundu.

"Tüm işkencelere bir şekilde katlandım," diye fısıldadım beni sadece onun duyacağını bilerek. "Ama senin kanından, senin aileden... Senden birine nasıl dayanırım?"

"Birlikte halledeceğiz," dedi Rans kendinden emin bir tonla. "Yalnızmışsın gibi konuşmayı bırak. Bir yere gitmiyorum, Era." Islanan kirpiklerime baktı, çenemi tuttu ve yüzümü hafifçe kaldırıp beni kendisiyle göz göze gelmeye zorladı. "Kendi kardeşim bile olsa," diye fısıldadı tehlikeli bir sesle. "Duydun mu?"

Öyle güçsüz düşmüştüm ki sadece başımı sallayabildim. Alnıma dudaklarını bastırdıktan sonra geri çekildi. Ben koltukta otururken büyük elleriyle gözyaşlarımı sildi ve başını çevirip, arkamızda bekleyen üyeye baktı.

"Kapıyı açıp ne istediğine bakalım. Hâlâ yalnız mı?"

Üye hemen merdivenlere koştu. "Pencereden kontrol edip geliyorum."

Rans tekrar bana baktığında durumu hâkimiyeti altına almıştı. Eğilip bir kez daha gözlerime baktı. "Annenle konuş ve onu gönderelim, tamam mı? Sonra buradan defolup gidelim, burası sana iyi gelmiyor."

Celesa'ya baktığını gördüm, suratında ondan iğrendiğini belli eden bir tiksinti vardı. "Yuva dediğin bu yer, bir bataklık," dedi alçak sesle, öfkeliydi. "Seni dibe çekiyor, yutuyor, boğuyor. Daha fazla seyirci kalmayacağım."

Tepki veremedim. Yumruklanan kapı, Celesa'nın halıda çırpınıp durması, merdiven basamaklarından gelen ses...

Her şey zihnimde birbirine karışmıştı. Gözlerimi kapattım ve dinginleşmeyi bekledim. Güzel bir şey hissetmeyi, başarabileceğimi düşünmeyi...

Belki de Celesa'nın ağzındaki bandı hiç çözmemeliydim. Bu kör kuyuya da göz göre göre atlamış olmayacaktım.

"Kadın hâlâ yalnız," dedi içeri giren üye heyecanla. "İyice kontrol ettim. Bekliyor."

Rans otoriter bir şekilde emir verdi. "Sen esiri yukarı taşı. Diğerleri gelene kadar onu kimse görmesin. Biz kapının ağzında kadınla ilgileneceğiz." Mavi gözlerini bana çevirdi. "Annenle konuşacak mısın?"

Anne, dedim içimden. Bu kelimenin güzel telaffuzu beni terk edeli ne kadar olmuştu?

"Konuşacağım." Sesimde bir hissizlik baş gösterdi, giderek duygularımı yitirmeye başlıyordum.

"Gel benimle." Rans sakinleştiğinden emin olduğunda elimden tuttu ve beni kapıya götürdü. Uyuşuk adımlarım, dermansız bedenim ve kendini toplamaktan âciz düşmüş zihnim ona uyum sağlıyordu.

"Aç kapıyı," dedi Rans yumuşak bir sesle.

Kapı koluna elimi uzattım. Parmaklarım titredi. Beni mahzende ölüme terk ettiği günden beri onu görmemiştim. Şimdi neden buradaydı?

"Düşünmeyi bırak. Yüzleşeceksen bunu kabul et ve kapıyı aç. Yoksa ben açacağım." Rans'ın sesindeki yumuşaklık yok oldu. "Ve onu kovacağım."

Cevap vermedim ve kapının kolunu usulca aşağı indirdim. Kapı gıcırtyla geriye doğru açıldığında eli havada kalan kadınla yüz yüze geldim. Yumruğunu aşağı indirdi. Saçı dağınık, beyazları iyice artmış, birçoğumuz gibi uykusuzluktan ve yorgunluktan yüzü çökmüş, zayıflamıştı. Kıyafetinde birkaç yırtık gördüm. Zavallı görünüyordu. Cam gibi parlayan gözleri gözlerimdeydi.

"Evera," dedi hırıltılı bir nefesle.
Gala Alfen'e hissiz bir şekilde baktım.

Bölüm 16: YÜZLEŞME

"Baban üç gündür kayıp."

Annem, Mapra'nın karşısındaki koltukta otururken çaresiz görünüyordu. Uzun zamandır görmediğim yüzü artık bir yabancıyı andırmaya başlamıştı, tanımakta zorlanıyordum. Sesi, hareketleri, mimikleri gözüme çok tuhaf görünüyordu.

Söylediği cümleye karşı hiçbir şey hissedemedim, ona sadece boş bir bakış attım. Babam kayıptı, bugünün yeni haberi buydu. *Öğrendiğim onca sırdan sonra bu da en az diğerleri kadar iş açıcı*, diye içimden geçirdim.

"Bizi nasıl buldun?"

"Burada olduğunuz söylentisini duydum. Sizi görenler vardı."

Kapının ağzında bekleyen İsyancı huzursuzlandı ve kıpırdandı. Bu iyiye işaret değildi. Her an baskın yapılabilirdi.

"Neden buraya geldin?" diye sorarken sesimde aynı hissizlik vardı.

"Gidecek başka kimsem yoktu," dedi bomboş bakışlarıyla bana bakarken.

Rans müdahale etmeden yan tarafımda oturmaya devam ediyordu. Konuşmamızı dikkatle dinliyor, araya gireceği zamanı kolluyordu. Sabırsızca dizini sallamasından kadının burada yarattığı huzursuzluğu görüyordum.

"Rosto ve Berta da evde yoklar," dedi annem kısık bir sesle. Kucağında birleştirdiği elleriyle oynuyordu. Gerçekten babam için endişeleniyor gibi görünüyordu.

"Benden bir özür bile dilemeden burada oturacak mısın?" Sesimdeki nefreti kontrol edemedim. Zindanda bana saldırmak istediği ve cesedimi bile kabul etmediği gün mahkûm aklımdaydı. İhanetini nasıl unutturdum?

"Babanın kayıp olduğunu söylüyorum," dedi başını kaldırıp aynı duygusuzlukla beni izlerken. "Mecbur olmasaydın buraya gelmezdim. Gözcüler artık evleri kontrole gelmiyor. Yuva'da her şey karmakarışık durumda. Yardım isteyeceğim, durumu bildirebileceğim kimse kalmadı. Sadece sen varsın."

Bir süre gözlerine baktım. İçeride çıt çıkmadı. İnsanların solukları dışında hiçbir şey duyulmuyordu. Annem gözlerini kırpmadı. Bu kez ben de ondan kaçmadım. "Ya babamı görmek istemiyorsam?" diye sorduğumda tanımadığım bir Ermeni konuştu.

Bunu söylemiş miydin?

Annemin gözleri irice açıldı, dudakları hafifçe aralandı ve oturduğu yerde dikleşti. Ne dediğimi anlamaya çalışırken zorlandığını gördüm, yurkundtu. "Ne dedin?" diye sorarken şaşkıncı.

Gülümsemem, kendime inanamıyordum ancak kocama bir gülümseme suratımı kapladı. Rans'ın da ne yaptığını anlamayarak bana baktığını hissettim. Anneme doğru eğildim ve dirseklerimi dizlerime dayayarak ellerimi önümde birleştirdim. Duruşum güçlü bir hâkimiyet simgesi gibiydi. Gülümsememi yüzümden silmeden annemin üzerine gümreye baskı hissetmesini sağlamaya devam ettim.

"Ya artık sizden vazgeçtiysem?" diye sordum kapıyı kaldırarak. "Sizin benden vazgeçtiğiniz o zalim günkü gibi Hatırlıyor musun?" Annem neden bahsettiğimi çok iyi biliyordu. Mahzende terk edilişim, hiçbirimizin aklından ömür boyu silinmeyecekti. Hayatım boyunca onları affedemeycektim.

"Neden öyle bakıyorsun?" dedim öfkelenmeye başlarken. "Karşında sürekli ailesi için ağlayıp yakınan kız çocuğunu mu bulacaksın zannettin? Kendisi ne kadar acı çekerse çeksin, ölümün pençesinde kurtulmak için ne kadar çırpınırsa çırpınsın günün sonunda size dönsün, öyle mi? Hiçbiriniz el uzatmadınız. Acımı izlediniz. Tek derdim Zey'in intikamını almakken onu yok saydınız."

Anneme hırçınca fısıldadım. "Oğlunu bir gecede unuttun. Hiç doğmamış, hiç var olmamış, kendi kendine ölmüş gibi. Zey hasta değildi, kimsesiz değildi, ölmek için çok küçüktü. Tek suçu insafsız ailesiydi, değil mi?"

Annemin suratının bembeyaz kesildiğini gördüğümde tamin olmuş hissettim. Ağlamaktan, kendimi anlatmaya çalışmaktan başka hiçbir şey yapamadığım için bana inanmalarına muhtaç kalmıştım. Şimdiyse işler değişmişti. Büyük bir isyan ateşi başlamışken onların da yanıyormuş olması artık umurumda değildi.

"Beni tanıyamıyorsun, değil mi? Gözlerin hayal kırıklığına uğramış gibi bakıyor."

Annem telaşla ayağa kalkarken onunla birlikte kalktım. Ufacık kalmış bedeni zehirli sözlerimden kaçmak istiyor, gözlerimden kurtulmak istiyordu. İntikam yangınının ne kadar büyüyeceğini o da görüyordu, hırsumun canlı şahidiydi. Kardeşimin kanını tarihe gömmeyecektim.

"Nasıl hissettiriyormuş?" diye fısıldadım, kapıya yönelen annemin arkasında dikilerek. Kulağına eğildim. İçimde en ufak sevgi kırıntısı kalmamış gibiydi. Biri değerli olan tüm hislerimi benden çalmıştı. Bu bir daha yerine konamazdı, sonsuza dek yitirilmiş yüzlerce anı vardı.

"Bu hayal kırıklığını, peşimden kimse gelmediğinde ben de çok feci hissetmişim. Çok değersiz, çok yalnız... Kimsesiz, yok sayılmış, umursanmamış..." Annem hızlı adımlarla çıkışa yürürken peşini bırakmadım. "Çok ağır gelmişti!" dedim öfkeyle. "Hiçbir suçum yokken tüm bedelleri benim

ödemem adil değil gibi gelmişti! Nasılmış, anne? Şimdi nasıl hissediyorsun?”

“Sus artık,” dedi azarlarcaasına arkasına döndüğünde. Gözleri öyle kötü bakıyordu ki biraz bile değişmediğini anladım. Hâlâ aynı kadındı, yüzünde hâlâ aynı ifade barınıyordu. İnancından asla vazgeçmeyecekti.

“Öldü o adam!” diye bağırdım koridorda üzerine yürüyüp onun yüzüne haykırıncan. Omuzlarından tuttum ve annemi dun mu? Hani, nerede onun şu meşhur bağı? Çözöldü mü? Yuva’dan çıktıklarının, dışarıyla itibar hâlinde olduklarının ispatlandığını duydun, değil mi? Hâlâ bu masalla uyumaya devam mı edeceksin?”

“Sus,” dedi tekrar beni iterken. Beni duymak istemiyor, bir an önce kaçıp gitmek istiyordu. “Ben buraya baban için yardım istemeye geldim!” Sonra durdu, dudaklarını birbirine bastırdı ve derin bir nefes aldı. Sözleri bir ok misali bana saplanırken tereddüt etmedi, parmağını yüzüme salladı. “Sen benim için hâlâ bir hainsin. Dilin hâlâ zehirli, zihnin yıkanmış. Sen benim bu yaşa kadar besleyip büyüttüğüm evladım değilsin, artık olamazsın da. Ben bu kızı tanımıyorum.”

“Olamam!” diye karşılık verdim ben de ona bağıırken. “Olmak da istemem! Evlatlarını kendi huzurum bozulmasın diye koruyamayan bir annenin, böyle bir ailenin hiçbir şeyi olmak istemem!”

Yaşlar sicim gibi akmaya başlarken sözcükler dudaklarımdan hiddetle taşıtı. “Böyle bir aileye sahip olmaksansa yalnız geberip giderim daha iyi. Zavallı Zey gibi, iki gün yasını tutup üçüncü gün İles’in ayaklarının altını yaladığın ve unuttuğun oğlun gibi!”

“Alçak!” dedi suratı kıpkırmızı kesilirken.

Sonra sustu, başka bir şey diyemedi. Diyecek hiçbir şey bulamadı. Ağladığımı seyretmesini istemiyordum, artık onunla ilgili hiçbir anım kalsın istemiyordum. Böyle bir vic-

dansızlığa suskun kalmaktansa bir daha karşıma çıkmamaları daha doğru olurdu.

“Defol git,” dedim hırsıyla, kalbim paramparçaydı. Kapıyı gösterdim ve bağırdım. “Bir daha sakın gelme, ölüm kalım olsa bile!”

Annem bomboş gözleriyle bana baktıktan sonra kapıdan çıkıp gitti. Nefes nefese kalmış, kendini korumayı öğrenmek zorunda kalmış, ailesinden başka hiçbir değeri yokken en büyük ihaneti ailesinden tatmış zavallı bir kız çocuğu bıraktı ardında.

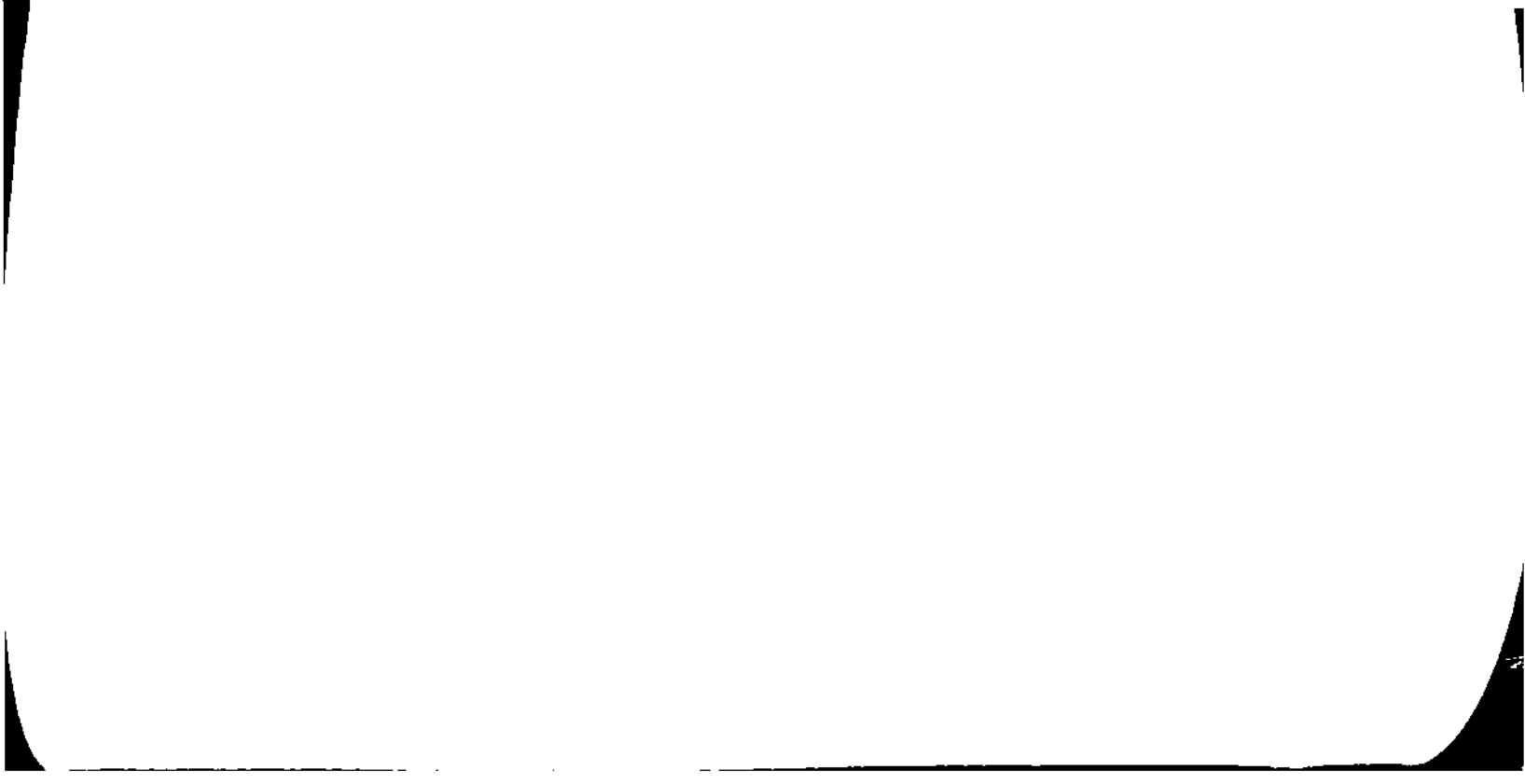
“Acı çekerek ölün,” dedim hicırıklarla sırtımı dönüp göz yaşlarımı silerken. “Zey kadar acı çekerek ölün. Bir kişi bile sesinizi duymasın. Adımı anarak ölün.”

Sırtımı döndüğümde koridorun başında bizi seyrete Rans’la göz göze geldim. Bakıştık. Bana yıllar gibi gelen, gözyaşlarımdan tenimi ıslatmaya devam ettiği ve kalbimi zehir zemberek ağıtlarla inleyen o anlarda sadece bakıştık. Huzur dolu yuvasında yaralarımı iyileştiren annesini hatırladım.

Leya’yı düşündüm. Şefkatini, evlatlarıyla bağı, huzurunu hatırladım. Sonra az önce çıkıp giden kadına baktım, kalbim donuk bir buz parçası gibi binlerce kez kırıldı.

Rans’a diyecek tek bir şeyim yoktu. Yanından geçip odaya girerken ilk kez bana sarılmaya cesaret edemedi. Çünkü âşk olduğu, sıcaklığıyla onu sarmalayan, kalbini ona açan kadın yoktu karşısında.

Kalbi canlı canlı sökülmişken her anını seyretmek zorunda kalan, yaşayan bir ölüydü. Herkes gibi o da dokunmaya cesaret edemedi.

Bölüm 17: ÖLÜME BİR NEFES

"Küçük bir çocukken, her yer kan ve kederken... Başını kaldırıp baktığın gökte, annenin seni öptüğü yerde..."

Aynı cümleyi mırıldanırken pencereden dışarıyı seyrediyordum. Güneş tam tepedeydi, dün gece sanki asırlar gibi geçmişti. Meydanda tasmayla dolaştırıldığım gece zihnimde yankılanan o sesi yeniden tekrar ettim. Yuva'da öğrendiğimiz ilk marşı çocukken sevinçle okurken şimdi hissiz bir sestem ibaretim.

"Küçük bir çocukken, her yer kan ve kederken... Başını kaldırıp baktığın gökte, annenin seni öptüğü yerde..."

Rans mırıltılarımı duymasına rağmen ses çıkarmıyor, annem kapıyı çekip gittiğinden beri tek kelime etmiyordu. Beni koltuğun pencereye yakın köşesinde kendi hâlime bırakmış, gökyüzünü seyrederken tesellilerin faydasız geleceği o noktaya varışımı çaresizce kabullenip acımı bağına basmıştı.

Benim için yapılacak hiçbir şey kalmamıştı, bundan sonrası yokuş aşağı koşmaktı. Annemin sözleri zihnimde bir süre daha yankılandı, dudaklarım aynı marşı tekrar etti.

"Annenin seni öptüğü yerde..."

"Geldiler! Koşun!"

Yarı baygın hâlde uyuklayan Celesa, İsyancı'nın sesiyle başını kaldırdı. Tüm gece boyunca bizimle burada bekleyen adamın adı Fasah'tı. Odaya daldığında gözleri kocaman açılmış, nefesi hızlanmıştı. "Acele edin, kapıya koşun," dedi yeniden. "Yukarıdaki pencereden gördüm, bizimkiler geliyor."

"Yaralılar var mı?"

Rans benden önce davranıp ayaklandığında Fasah kendisine önceden gösterilen yardım çantasını ve şifacılarından alınan karışımları koltuğun kenarından çıkardı. "Evet," dedi telaşla. "Birilerini sürükleyerek güç bela getiriyorlar. İçlerinde yaralılar olmalı."

"Acele edelim."

Rans onunla birlikte çantayı aldı ve kapıya koştular. Pencerenin önünden kalktım ve peşlerinden kapıya ilerledim. Bir anlığına geriye dönüp Mapra'ya baktığımda bizi izlemekte yetindiğini gördüm. Her zamanki gibi hareket etmiyor, öylece bakmaya devam ediyordu.

"Eğer bir daha görüşemeyecek olursak kendine dikkat et," dedim.

Sesim hiçbir his barındırmıyordu. Ona büyük bir minnet duysam da bana yardım edemediği için bencil bir kızgınlık taşıyordum içimde. Sanki daha fazlasını yapmalıymış gibi, sanki tüm bu felaketler olmadan beni kurtarmak onun göreviymiş gibi... Oysa yaşlı kadın hiçbir şeyden sorumlu değildi, bunu ikimiz de biliyorduk.

"Bir delilik yapma," dedi zihnime fısıldayarak. "Sonuçları ağır olabilir."

"En ağır sonuçları yaşadığımı görmüyor musun, Mapra?" diye gülümsedim, hislerimi yitirmiştim. "Sevdiklerimi kaybettim. Kaybetmeye devam ediyorum."

"Belki kaybetmemişsindir," dedi ancak bu bana susmam için öylesine söylenmiş bir teselli gibi geldi. Sırtımı döndüm ve Rans'ın peşinden ilerledim. Kapıyı açmış, gelenleri bekliyorlardı.

"Hastalara yardım edin!" diye bağırdı Garvado.

Kanlı bedenleri gördüm, bir gün önce buradan büyük bir azimle ayrılan insanlar şimdi kan revan içindeydi. Birçoğu yaralıydı, çok azı sağlam kalmıştı. Soles'in kanlar içindeki yü-

zünü ve topallayarak eve gelişini izledim. Gözlerindeki umuda bakılırsa Mark'ın haberini almamıştı.

"Altı yaralımız var," dedi Garvado, hastaları içeri taşıırken. "Üç kişi kayıp."

Meydanda herkese hitap eden yaşlı adamın, kanlı bacağına tutarak üyeler tarafından içeri taşındığını gördüm. Yüzü acı doluydu. Peşinden giren birkaç üye, daha kötü görünüyordu. Sağlam olanlar yaralıları koridora yatırıp hızlı bir şekilde müdahaleye başladı.

"Diğerleri nerede?" dedim tüm üyeleri endişeli gözlerle sayarken. Elime aldığım bezle çoktan birinin yarasını temizlemeye başlamıştım.

"Aryan, Rosto ve Nisya kayıp." Garvado bana telaşla cevap verdikten sonra bir bez alıp yaralılardan birinin kanamasını durdurmaya çalıştı. Şoka girmiştim.

"Aryan, Rosto, Nisya," diye fısıldadım.

Berta hem kızının hem de kocasının geri dönmediğini öğrendiğinde çılgına dönecekti. Kızı giderken peşinden ne kadar ağladığını hatırladım. Arvin'in hissedeceği duyguyu düşündüm. Nisya ise her zaman Mark'ın yanında kendini öne atan cesur genç kızdı. Kahverengi saçları ve savaşçı bakışlarıyla ilk günden beri aklıma kazınmıştı. Onun kayıp haberini almak titrememe sebep oldu.

"Gizli odaya girebildik!" dedi Garvado kararlı bir sesle. "Çok fazla belgeyi kurtarabildik. Erele'nin saklandığı sığınağı tuzaklarla döşedik. Artık kaçamayacak. Birazdan geri döneceğiz."

Soles soluk soluğa merdivenlere geldiğinde yüzündeki yaralara ve kan izlerine rağmen gülümsemeye çalıştı. Elinde bir şey tutuyordu. "Evera!" diye bağırdı tüm gücüyle. "Sana bunu getirdim!"

Elinde tuttuğu şeyin ne olduğunu gördüğümde ayağa fırladım ve kapının ağzına koştum. "Soles," dedim şaşkınca. "Bu..."

"Kaybertiğin ok," dedi ellerimi nefes nefese tutarken. Verdiği oku titreyen parmaklarımla aldım. Bu, Zey'e ağladığım gecelerde baş ucumdan ayırmadığım oktu. Kardeşimi benden çalan, her baktığımda intikamımı hatırlatan, ateşimi körükleyen ok.

"Nasıl buldun?" dedim dudaklarım titrerken.

Soles yüzündeki kanları sildi, elleri bir katilin elleriydi. Kim bilir kaç kişinin canını almıştı, içeride kaç kişiyle savaşmıştı?

"Mark," dedi heyecanlı. "Mark ben göreve gitmeden önce senin için oku bulmamı istedi. Öyle çok tembihledi ki... Eğer bunu bulamadan dönseydim bana çok kızacaktı." Kocaman gülümsedi, ağlamamak için zor duruyordu. "O iyi mi? Biraz hasta olduğunu söylediler. Nerede dinleniyor?"

Soles içeri girerken kalp atışım hızlandı. Gerçeği söylemişlerdi.

"Üst katta mı?" diye sordu merakla. Sonra duraksadı. "Ama bu kadar yaralı varken şimdi ona bakamam. Eğer çok hasta hissetmiyorsa biraz daha üst katta kalsın, buradakilere yardım edeyim."

Rans'la birbirimize bakarken içerideki ağır hava bizi boğdu. Kadının kanlı elleriyle bir bez alısını ve yaralılardan birinin kanamasıyla mücadele etmeye başlamasını izledik. Boğazım düğümlendi, kimsenin ona gerçeği söylememiş olması beni mahvetti.

"Soles," dedim titrek bir sesle. "Bir şey var."

Elinde tuttuğum oka bakıyordum. Soles, kardeşimin benden koparıldığı oku elleriyle bana sunarken kendi kaybından habersizdi. Operasyonu yürüttüğü süre boyunca kimse ona

gerçekleri söyleyememiş, yaşayacağı yıkım yüzünden Mark'la ilgili hiçbir kelime telaffuz edilememişti.

Kadın başını kaldırdı ve gözlerime baktı. Bu öyle zor bir andı ki bir kez daha yüreğim paramparça oldu. Hepimiz için korkusuzca savaşırken kanlar içinde kalan yüzü, korkusuz elleri, arkadaşlarından birinin tenine bastırıldığı parmakları, dağılmış saçları, yorgun ifadesi... Bir kaybı daha kaldırabilir miydi kalbi? En değerlisini geride bıraktığını öğrendiğinde mahvolmayacak mıydı onunla kurduğu tüm hayalleri?

"Mark..." dedim nefes alamadığımı, boğulduğumu hissederken. Cümlemin devamını getiremeden başımın hemen yanından bir bıçak uçtu ve aralık duran kapıya sert bir şekilde saplandı. Kabzası bir süre sallandı.

Garvado hastanın başından kalkarken haykırdı. "Saldırı var, eğilin!"

Rans yerinden âdeta sıçrayarak beni korumak için tüm gücüyle koştu. İnsanlar yere yatarken o ayaktraydı. Bir an bile kendini düşünmeden önüne atladı, bacağımdan tuttu ve beni yere düşürdü. "Yat, Era," dedi panikle. "Kalabalıklar!"

Garvado içeridekilere bağırdı. "Halk baskın yapıyor, çok fazlalar! Silahları getirin, herkes bıçağını ve mızrağını kuşansın. Acele edin!"

Sonra odanın içine seslendi. "Biri Mapra'yı üst kata saklasın, kadını içeride bırakmayın!"

Üç kişi odaya dalıp Mapra için koştururken kalanlar bıçaklarına davrandı. Yaralıları yerde öylece bırakmak zorunda kalmıştık. Kapı girişinde telaşla sayım yapmaya çalıştık.

"İçeridekileri korumak zorundayız, belgeler kaçırılmamalı. Çabuk olun, siper olun!"

Rans ve benim yanıma diğerlerinin emriyle birlikte tüm İsyancılar yığılırken üzerimize bıçaklar yağmaya devam ediyordu. Soles sürünerek yanımıza geldi, korkunç bir yorgun-

luğu olmasına rağmen zekice parlayan gözleri durum analizi yapıyordu.

"Bu kadar kalabalığın arasından sağ çıkmamız çok zor. Evi talan edecekler, dikkatlerini dağıtalım, Garvado."

"Şu tarafa," diye elimle en yakın yolu gösterdiğimde, "Sen kendini koru, bizimle hareket etmeyeceksin! Tehlikeye girme!" diye bağırdı Garvado.

"Yeter artık," dedim beni tüm felaketlerin ortasında bile güvende tutmaya çalışmalarına öfkelenirken. "Sizi ölüme terk etmemi mi istiyorsun? Saçmalayın!"

Rans kolumu sıkarken, "Haklılar," dedi. "Yapma, çok riskli."

"Rans," dedim mavi gözlerindeki derinlikte kaybolurken. "Bari sen yapma. Benim için Soles'in kendini riske atıp oku getirdiğini görmedin mi? Onları can değil mi?" İtiraz etmesine izin veremezdim. "Hem ilk kez gücümü kullanabildim," dedim telaşla kulağına fısıldarken. "Belki onlara yardım edebilirim."

Rans alev alev yanan gözlerim, hızlı soluklarla ağzımdan fırlayan sözlerim karşısında bir şey yapamadı. Soles'le birlikte hareket edeceğimi anladığı için hızlı bir şekilde plana katıldı. "Kişi sayısını bölmek en mantıklısı," dedi yaklaşan kalabalığı incelerken. "Otuz kişi yoklar. En az on tanesi bizim peşimizden gelirse buranın yükü hafifler, bir süre oyalarsak bile onlara vakit kaybettiririz."

"Başka şansımız yok," dedi Soles ona hak verirken. "Savunmanızı iyi yapın, çocuklar. Bıçakları kontrol edin." Bize ve arkamızdaki üyeye baktı. Bu, evde bizimle bekleyen oğlan Fasah'tı. Soles gözlerini kıstı. "Ve hiç koşmadığınız kadar hızlı koşun."

Ayağa kalktı ve kapıya saplanmış bıçağı tüm gücüyle çıkardıktan sonra kabzayı kavradı, kalabalığın içine doğru fırlattığında acı dolu bir çığlık duyuldu. "Buradayız!" dedi var gücüyle bağırırken. "Buradayız, piç sürüleri!"

Bize dönüp işaret verdiğinde ayağa fırladık ve tüm gücümüzle Soles'le birlikte bahçe çıkışına koşmaya başladık. Geride kalan üyelerin ağır eşyaları kapıya dizdiğini ve bıçaklarını çoktan bilediklerini işittim. Bir süre dayanabilecek kadar mühimmatları vardı. Umarım yaralıların durumu ağırlaşmadan yardıma gelenler olurdu, aksi hâlde kalan sağlar bile tehlikeye girecekti.

"Annem yaptı," dedim rüzgârla yarışır gibi koşarken. "Annem yerimizi ifşa etti!"

Rans ve Fasah tüm güçleriyle önden koşarken Soles bir anlık bana döndü. "Na-nasıl?" dedi soluk soluğa.

"Koş, Soles," diye bağırdım. "Onun bu kadar kötü oluşuna artık şaşırıyorum!"

Beni öldürmek pahasına insanları buraya yığdığını her zerremle hissediyordum. Zihnim bana bunun doğru olduğunu haykırıyordu, başka bir açıklaması da yoktu. Koşmayı bırakmadan önümüzdeki çitlerden atlادık. Yere düştüğümde Rans beni bir çırpıda yakaladı ve kaldırdı.

"Nereye?" diye sorup sadece bir saniyelğine etrafa göz atığında Soles doğruca hedefi işaret etti.

"Örgüt binasına, orada çok fazla parçalanmış bölge olduğu için içeri zor girecekler. Güvenli odaları biliyorum!"

Soles'in gösterdiği binaya koşmaya başladığımızda peşimizde tam da tahmin ettiğimiz gibi ondan fazla insan vardı. Bu demek oluyordu ki Beyaz Bölge'de gizlendiğimiz eve saldıran kişi sayısı azalacaktı, biraz olsun rahatladığımı hissettim. Tüm gücümle koşarken Soles ayağımın takılmasına sebep olarak, "Mark üst katta kaldı! Hızlı bir şekilde peşimizdeki pislikleri atlatıp onu almaya döneceğim," diye bağırdı.

Kimse yanıt veremedi. Havada bıçaklar uçuşmaya ve arkamızdaki güruh bağırmaya devam ederken kardeşinin kaybını itiraf edemedik. Durum giderek korkunç bir hâl alıyordu. Örgüt binasına girdiğimiz anda bizi her yeri bıçak izleriyle ve

kanlarla kaplı yıkık kapı karşıladı. Burada büyük bir mücadele verildiğini haykırır gibiydi. Soles kendini öne attı.

"Cesetlere dikkat edin! Koridorun sonundan üst kata çıkacağız!"

İçeri koşan kadını takip ederken yerdeki cesetlerle baktım. Yüzleri kan içinde, bedenlerinin her yerinde kesikler olan birçok kişi öylece yatıyordu. Bazıları hâlâ nefes alıyordu, bazıları çoktan ölmüştü.

Karanlık koridorda ilerlemeye devam ederken Soles bıçağıyla işaret etti. "Şuradan geçelim, koridorda birçok kapı olduğu için bizi hemen bulamayacaklar."

Söylediği gibi de oldu. Peşimizden binaya dalan kalabalık, ilk kez içeri girebildikleri bu bina karşısında dehşete düştüklerini belli eden çığlıklar attılar. Bu bina güç demekti, otorite demekti, Gözcülerin yuvası demekti. Şimdiyse karşılarında koca bir enkazdan başka bir şey yoktu.

Merdivenlerden yukarı koşarken, "Arka kapıdan çıkarsak izimizi kolayca kaybettiririz," diye önerdim. Nefes nefeseydim. Soles yerde bulunduğu sivri bıçaklardan birini Rans'a uzatırken beni onayladı.

"Mantıklı, birazdan arka kapıya giden bağlantı koridoruna geçeriz."

Adımlarımızı hızlandırıp basamakları hızla çıkarken yerdeki kan izlerini görmemeye çalışıyordum. Neredeyse tüm gece boyunca burada korkunç bir savaş verildiğini biliyor, Yuva'daki kalabalık Gözcü grubuyla baş etmek için bazı bedeller ödendiğini gözlerimle görüyordum. Son basamağı çıkarken yere düştüğümde çenem sert mermere çarptı. "Ah!"

Diğerleri hızla arkalarını dönüp beni kaldırmak için hamle yaptıklarında görmediğim bir bedene takılıp düştüğümü anladım. Yüzümü mermerden kaldırırken yerde yatan cesetle burun buruna geldim. Gözleri açık ölmüştü.

"Bu adam..."

Soles beni tek hamleyle yerden kaldırırken tükürürcesine konuştu. "Adı Tarum, tüm gece boyunca peşimde bu pislik vardı. Bize çok büyük zarar verdi!"

Soles ölmüş adama korkunç bir bakış attıktan sonra kolundan çekti ve beni yürümeye zorladı. Bense yüzünü net bir şekilde tanıdığım, buraya hapsedildiğimde kapımı açamadıkları gece büyük bir telaşa kapıldığını hatırladığım Tarum'a bakıyordum. Bizden çok da büyük sayılmazdı, cesedini örgüt binasının merdivenlerinde görmeyi beklemiyordum.

"Şu kız yüzünden yaptı!" dedi Soles öfkeyle.

Tarum'dan ayırmak zorunda olduğum gözlerimi önüme çevirdiğimde Soles'in merdivenlerin sonundaki birini işaret ettiğini gördüm. Bu bir kadın bedenydi, gençti. Üzerinde hizmetçilerin giydiği elbiselerden biri vardı. Tarum gibi o da yere yığılmıştı.

"Ben adamla boğuşurken kız onu kurtarmak için bana saldırdı. Hizmetçi olduğuna bakma, öyle iyi silah kullanıyor ki! Çok uyardım, Evera. Geri çekilmedi. Eğer geçişime izin verselerdi ikisini de serbest bırakacaktım."

Soles yerdeki kıza son bir bakış attıktan sonra önüne dönüp yürümeye devam etti. "Bu sonu kendileri seçtiler. Erele'nin onlara ölüm getireceğini biliyorlardı. Onun yanında yer almamalıydı."

Soles ilerlediği de ben olduğum yerde kalmıştım. Yerde kanlar içinde yatan kızın yüzü bana doğru dönüktü. Dudakları söylenmemiş son bir cümlesi kalmış gibi, yarım kalan çığlığı donmuş gibi aralıktı. Tarum'a doğru bakıyordu.

"İsho," diye fısıldadım.

İsho ölmüştü. Onu çarpışma sırasında Soles öldürmüştü.

İsyanın başladığı geceyi bana nasıl heyecanla anlattığını, Tarum ve yanındaki Gözcü'yü büyük bir ustalıkla nasıl oyaladığını, benimle görüşebilmek için odama nasıl gizlice

girdiğini hatırladım. Yerde kanlar içinde hareketsiz duran suratı donuktu, kaç saat önce öldüğünü bilmiyordum. Koridor kan ve ceset kokuyordu. Burada İsho'yu göreceğimi tahmin edemezdim. Elim kalbime uzandı, göğsümün sıkıştığını hissettirdi.

“O suçsuzdu,” diye fısıldamaktan geri duramadım. “O böyle olsun istememiştir. Erele'nin hâkimiyetini o seçmedi. Bize inanmak üzereydi. İsyanı destekleyecekti.”

Kızı burada gördüğüm son gün bana yardım ettiğini, dışarıda beni destekleyen kişilerin olduğunu söyleyişini hatırladım. Masum güzelliğinin ardında gizlediği sivri zekâsıyla bizimle aynı tarafta yer alacağını bildiğim insanlardan biriydi. Ağlamak istiyordum. İsho, Tarum'u korurken acıyla can vermişti. Boğazındaki kesik midemi bulandırdığında başımı kaldırdım ve gözlerimi kaçırdım.

Rans cesedin başında dikilen bana bakıyordu. “Bekleyemezsin.”

“Biliyorum,” dedim çabucak onlara yetişirken.

Koştum. Kan kokuları arasında koştum. Cesetler arasında; yitirilmiş, kayıp gitmiş hayaller arasında koştum. Durmadım. Soles'i bile geçerken adımlarımı durduramıyordum. Durursam ölecekmişim gibi hissediyordum. İsho'nun ağrısı yüreğimi dağlıyordu. Masumiyetine şahit olduğum, art niyeti olmadığını bildiğim birinin cinayetinden taraf olmak kötü bir insanmışım gibi hissettiriyordu.

“Kardeşinin okunu o hizmetçi kızda buldum,” dedi Soles, keskin gözleriyle koridoru kontrole devam ederken. “Bunu hiç beklemiyordum.”

Zey'i öldüren okun İsho'da ne işi olduğunu bilmiyordum ancak ölmüş olması artık bu soruların cevaplarını da anlamsız kılıyordu. “Öyle mi?” dedim güç bela yutkunurken.

Soles bir kapıyı tekmeyle açtığında burası büyük bir odayı huzurumuza sundu. Geriye dönüp Rans ve Fasah'ı içeri ça-

girdi. "Acele edin, buranın penceresi çok büyük olduğu için tırmanmak için daha büyük bir alanımız var."

Peşimizden gelenlerin bunu yapamayacağını biliyorduk. O yüzden adımlarımızı hızlandırdık ve odaya koştuk. Soles kapıyı kapatmadan önce aşağıda bıraktığımız kalabalığın adım seslerini dinledi.

"Nereden baksanız üç dakika," dedi heyecanla. "Onlar odaya girdiğinde biz çoktan inmiş oluruz. Hadi!"

Günlerdir işgal altında olan örgüt binasını avucunun içi gibi biliyordu. Ne kadar zeki ve hafızası kuvvetli bir kadın olduğunu tekrar anlıyordum. Onu bu görev için boşuna seçmemişlerdi. Garvado, Mark'ın ölümünü gizlemek istemekte haklıydı. Soles böyle mantıklı kararlar alırken mükemmel şekilde işlerine yarardı. Duygusal bir kadın, bir isyanın ortasında duyulan ağitlar ve gözyaşları ancak vakit kaybettirirdi.

Akmak için hazırda bekleyen gözyaşlarımı geri gönderip İsho'nun cesedini unutmaya çalıştım. Suçlu hissetmemeye, ölümünde payım olduğunu düşünmemeye çalıştım. Bu isyanı ne ben ne de bir başkası durdurabilirdi. Bir şeyler kökten çürümüştü ve yalanlar ortaya çıkmaya mahkûmdu. Belki de ben yalnızca bunu körükleyen ve ateşi büyüten bir parçadan ibarettim. Hiçbir zaman başka ihtimalleri öğrenemeyeceğim bir yola girmiştim.

Sadece yürümek zorundaydım, buradan geri dönüş yoktu. Bunca kanın aktığı bir savaşta kazananın olmayacağı gerçeği gibi...

"O kızı tanıyordun, değil mi?" diye sordu Rans. Dalgınlığımı fark etmediği tek bir günümüz olmamıştı.

Başımı sertçe salladım. "Tanımıyormuşum farz et, kurtarabileceklerimize odaklanalım."

Soles'in açtığı pencereden atlamak için hazırдық, ayaklarımızı onun gibi küpeştelere dayadık. Önce Soles, sonra Rans, peşinden ben ve en gerimizden Fasah geliyordu. Dikkatli bir şekilde tutunarak binanın dış duvarlarından ilerlemeye başla-

dık. Bir sonraki pencereye geçene kadar bacaklarımızı açıyor, bulabildiğimiz tüm demir korkuluklardan sıkıca tutunuyor, duk.

Fasah denilen oğlanın bize seslenir gibi olduğunu işiti-
ğimde geriye dönmek istedim. "Ne oldu?"

Ona bakmak isterken ayağım kayınca Rans mükemmel
refleksiyle beni tuttu. "Önüne dön, Era!"

"Bir şey yok," dedi Fasah. "Başım döndü. Biraz yüksek."

Soles, "Sadece üç kat," dedi ilerlemeye devam ederken.
Buna alışık olduğu için hızlı bir şekilde hareket edebiliyor,
uzun bacaklarını istediği kısma yerleştirip bedenini çekmekte
zorlanmıyordu. Rans da kadını raklit ederken ben de onları
takip ediyordum. Son küpeşteye basıp tehlikeli bir noktadan
kendimizi aşağı sarkıtmak üzereyken yüksek bir çarpma sesi
işittik.

"Fasah!" diye çığlık attı Soles.

Gerimizde kalan çocuk, aşağı sertçe düştüğünde dehşet
içinde ona bakıyorduk. Çocuk düştüğü yerde kafasını çarpı-
ğı için acı içinde kıvranmaya başladı, ellerini başına götürdü
ve inilti çıkardı.

Rans, "Siktir!" diye küfrederken Soles telaşla çocuğa ba-
kıyordu.

"Fasah, ses ver!"

Çocuk, "Bacağı," diye inledi. Bacığını kırılmış gibi gö-
rünüyordu. Ağlamamak için dudaklarını bastırıyordu. Kalk-
maya çalıştı ancak bacağı asla kıpırdamadı. Onu bırakmamız
gerekeceğini daha düştüğü anda anlamıştım.

"İnmeye vaktimiz var mı?"

"İnsek bile taşıyacak gücümüz kalmadı," dedi Rans kısık
sesle. "Eğer onu alırsak yavaşlarız. Bu sefer hem kalabalık bizi
yakalar hem de diğerlerine yardım için dönemeyiz."

Seçim yapma şansımız yoktu, Fasah tek bir kişiydi. Geride bıraktıklarımızsa onlarca üye ve yaralıydı. Bir kişiye karşılık çok fazla şey feda etmek zorundaydık.

Fasah aşağıdan acıyla, "Kalkamıyorum," diye kıvrandı. "Beni beklemeyin."

Asla yardım istememesi, kafasından beton zemine akan kan ve bacağına tutan elleri içimi paramparça etti. Daha fazla ona bakmadığım için Rans'ın sırtına gözlerimi sabitlediğim de titriyordum. Soles tutamayacağı bir söz vermek istemese de içi rahat etmemişti.

"Sakin ses çıkarma," dedi aşağıya. "Onların seni bulmasını engelleyeceğiz. Peşimizdekileri atlatıp sana yardıma geleceğiz, Fasah. Duydun mu?"

Çocuktan bir süre ses gelmedi. Soles yeniden aşağı bağırdı. "Duydun mu?"

"Ta-tamam."

Her ne kadar *tamam* dese de Fasah geri dönemeyeceğimizi, onu kurtaramama ihtimalimizi biliyordu. Ve biz göz göre göre yola devam ettik. İsyanın bitmemesi için, kurtarabileceğimiz kişi sayısının çokluğu için Fasah'tan gözlerimizi çektik.

"Evera," dedi Rans buz gibi bir sesle. "Bastığın yere çok dikkat et. Düşmek gibi bir hata yaparsan peşinden atlarım."

"Saçmalama," dedim ağlamaklı bir sesle. "Böyle şeyler söyleme, devam et."

Rans'ın uyarısı işe yaradı ve son pencereden içeri girerken ellerim titremesine rağmen korkulukları sıkıca kavradım. Düşebileceğim tüm ihtimalleri hesaplıyor, aksine sebep olacak hiçbir şeye müsaade etmiyordum. Kendimizi diğer odaya attığımızda Soles nefes nefeseydi. Yüzünün bembeyaz oluşundan Fasah'ı geride bırakmakta ne kadar zorlandığını anlıyordum.

"Odaklanmamız gerekiyor," dedi daha çok kendi kendine konuşur gibi. "Devam edelim, çocuklar. O aptallar bizi üst katta arayacaklar. Arka çıkışa gidelim."

Soles'le beraber kapının çıkışına koşarken koridorun bu ucunda gürültüler işittik. İnsanların merdivenlerden çıktığını, az önce girdiğimiz odayı ve diğer tüm odaları arayacağını biliyorduk.

"En az dört dakika daha kazanacağız," diye fısıldadı Soles. "Yapabiliriz. Bir umut var."

İçimden Fasalı'ı fark etmemeleri için dua ediyordum. Vakit kazanabilirsek onu sırtımıza alacak ve evlerde birine taşıyacak gücümüz kalırdı. Aksini aklıma getirmekten kaçındım.

"Şu odaya geçelim, içeride gizli bir merdiven daha var."

Soles'in işaret ettiği büyük kapılı odaya girerken bunun Erele'nin huzuruna çıkarıldığım odaya çok benzediğini fark ettim. Seçkinlerden birine ait olmalıydı. İçeride kadın eşyaları olduğunu gördüm.

"Sina burada kalıyor," diye açıkladı Soles. "Örgüt binasında vakit geçirdiği yer burası. Merdivenin yerini bana tarif etmişti."

Odaya girerken sessizdik. İçeriye doğru ilerledik ve geniş bir bölmeye ulaştığımız kırısten döndük. Tam yeni bir komur için birbirimize baktığımız sırada bizi karşıımızda görmeyi beklemediğimiz bir sima karşıladı.

Ritan bize bakıyordu.

Bölüm 18:

AYNANIN DOĞRU YA BAKAN YÜZÜ

Ağacın gövdesine elimdeki kanlı okun sembolünü çizen Ritan. Yuva'ya casus olarak girdiği söylenen Ritan. Tam karşımızda, örgüt binasındaki bir Seçkin'in odasında bize bakan Ritan.

Rans'ın öz kardeşi Ritan.

"Burada ne işin var?"

Rans'ın sesi benimkine yakın bir hayal kırıklığı taşıyordu, yüzüme bakamadı. Kardeşinin burada olmasının Celesa'nın iddialarını doğruladığının o da farkındaydı. Donakalmıştı. Gizlenmiş hâlde girişin dibine diz çökmüş Ritan'ı izliyorduk.

"Abi." Ritan hızla ayağa fırladı. Bize doğru yaklaştığında Soles ve ben aynı anda Rans'ın hiç beklemediği bir şey yaptık.

Bıçaklarımızı çıkarıp oğlana karşı tuttuk, bize yaklaşmasına izin vermedik.

"Dur," dedim hırçınca.

Onun casus olduğunu duyduğumdan beri kendimi kandırmaya, oyalamaya, düşünmemeye çalışıyordum. İşte gerçek buradaydı. Hiç beklemediğimiz bir anda, tüm çıplaklığıyla tam karşımızda.

"Bekleyin," dedi Ritan, masumiyetini göstermek için ellerini havaya kaldırırken. "Ben bir şey yapmadım. Abi, sana söylüyorum."

Rans, kardeşinin tam karşımızda olmasına rağmen bıçakları indirmemizi söyleyemedi. Bu onun için ölüm kalım savaşına dönmüştü. Mavi gözlerindeki parçalanmışlığı görüyordum.

Ritan bize doğru bir adım daha attı, tıpkı abisi gibi kumral tonlardaki dağınık saçları, ona benzeyen yapılı çenesi, Rans'tan daha ürkek görünen bakışları...

"Abi," diye tekrar ettiğinde çaresiz hissetmeye başladığını görüyordum.

"Neden buradasın?" dedim güçlü bir sesle sözü devralırken.

Ritan hızlı bir şekilde açıklamaya girişti. "Size ne oldu böyle? Benimi ulan, ben! Ritan! Kardeşiniz!"

"Cevap ver," diye belirttiğimde olayın ciddiyetini kavradı. "Neden buradasın? Bu odada, bu Yuva'da, sınırların içinde..."

"Seni kurtarmaya gelen abim yüzünden olabilir mi?" diye çıkışığında Ritan'dan bu hamleyi beklemiyordum. Şaşkınca kirpiklerini kırıştırdım, bıçakların hedefinde olmak hiç hoşuna gitmediği için öfkelenmeye başlamıştı.

"Senin peşinden buraya geleceğini tahmin etmek zor değildi. Ben de mecburen onu takip ettim. Buraya kadar geldiğini gördüm, uzun bir süre olan biteni seyrettim."

"Sana inanmıyorum," dedim hışımla. "Yalan söyleme, Ritan. Bize gerçekleri anlat." Bıçağı daha sıkı kavradım. "Yemin ederim acımam."

Bu öfkem karşısında şaşkınlığa kapılırken abisinin hiç tepki vermemesine bozuldu. Bakışları önce onun mavilerinde, sonra benim alev alev yanan gözlerimde durdu.

"Era," dedi şaşkınca. "Hafıza kaybı falan mı yaşıyorsun?"

Dişlerimi sıktım. "Bana. Neden. Burada. Olduğunu. Anlat."

"Abim yüzünden olduğunu söylüyorum ya, bok kafalı!" dedi artan öfkesiyle. "Siz ormana kaçtığınız gece, seni sınırların dışında arayan bu adamlara ben ihbar etmedim mi? İlişimi keseceğimi mi düşünmüştün? Konunun buraya geleceği, birinin içeride kalacağı en başından beri belliydi. Onlara senin hakkında ve dışarıdaki aileler hakkında yalan yanlış bilgiler vererek güvenlerini kazanıyordum."

Rans hızlı bir şekilde araya girip, "Bana neden bahsettin?" dediğinde tıpkı benim gibi şüpheliydi.

Ritan bize aptalmışız gibi güldü. "Sana bundan bahsetseydim peşinden gelmene izin mi verecektin?" Cevabı hepimizde bilimsellik. Rans gerçekten de ailesini yanında getirmeyecekti.

"Bu çok saçma," dedim yutkunurken. "Bu çok anlamsız. Bunu yapmış olamazsın. Sınırlardan girmiş olamazsın, Ritan."

Soluklarım hızlandı, telaşımı gören Soles arkamızdaki kapıyı yokladı. "Acele etmemiz gerekiyor. Çözecekseniz çözün şu meseleyi!"

"Her şey çok garip," dedim bıçağı indirmemekte direnen edim titrerken. "Söylediklerin..."

"Doğru söylüyorsun!" dedi Ritan öfkeyle. "Rans kendini tehlikeye atacağı için bize başka yol bırakmadı. Birinin içeri girip kaleyi fethetmesi, güven ilişkisi kurması lazımdı. Evet, diğerleri kadar güçlü olmayabilirim, belki çok iyi bıçak da kullanmıyorum ama sözcüklerle aramın iyi olduğunu biliyorsun." Gözlerini kıstı, başını yana yatırdı. "Sen de biliyorsun. Era. Ben sorunları kendi şiddetsiz yollarımdan çözerim."

"O yüzden mi cesetlerle dolu bir binada, bizi öldürmek isteyen insanların casusu olduğun söyleniyor?" dedim kafam allak bullak olmuş hâlde.

Ritan omuz silkti. "Korkunç görüldüğünün farkındayım ama bu benim sorunum değil. Buraya dönmek seni ilgilendiriyordu, peşinden gelmek de abimi. Şimdi ikinizin yol açtığı bu tehlike karşısında neden buraya girdiğimi sorgulayamazsın. Bu sadece vakit kaybı olur. Onlara casusluk yaparak güvenlerini kazandığımı doğru ama hiçbir zaman gerçek bilgileri vermedim. Sen ve abim hakkında yalan yanlış şeyler uydurdum. Dışarıyla iletişimi kesmemek için bana inandılar. Sınırlardan içeri bu yüzden rahatça girebildim. Abimle kavgalı olduğumu, senin peşinden geldiği için tüm ailemizin onu sildiğini söyledim. Onlara inandırıcı bir hikâye verdim, casus olmam için yeterli sebeplerim vardı."

Gözlerini gözlerimden çekmedi. "Senden nefret ettiğimi söyledim, seni bulmaları ve dışarıda barındırmamaları için yardım edeceğimi... Hepsi manyak gibiydi, bunu havada kaptılar. O günden beri beni buraya rahatça sokuyorlar. Söylediğim her şeye güvenleri tam."

Rans hiç beklemediğim bir anda ileri atılıp Ritan'a bir tokat patlattığında irkilerek geriye sıçradım, bıçak elimden düştü. "Aptal!" dedi bağırarak için dişlerini sıkarken. "Böyle bir riski nasıl alırsın? Sen... Sen kendi canını hiçe sayarken olabilecekleri göz ardı eden geri zekâlı bir adamsın!"

Ritan başını kaldırdı ve kızarmış suratıyla abisine baktı. "O zaman bize haber vermeliydin, abi. Bunu yapmak zorunda kalacağımı en başından beri biliyordum," diye hırçınca çıktı. "Çünkü seni iyi tanıyorum!"

"Kahretsin," dedim bıçağı indirirken. Ritan gerçekten çıldırmış görünüyordu. Söyledikleri doğru olabilir miydi?

"Manyaksın sen," dedim korkuyla fısıldarken. "Ağaca çizdiğin o işaret neydi? Neden kaçtığımız gece bu oktaki sembolü çizdin?"

Oku ona uzattığımda Ritan neden bahsettiğimi hemen anladı. Her zaman algısı yüksek ve dikkatli bir çocuk olduğunu düşünüyordum.

"Bu, okuldayken tarihimizle ilgili öğrendiğim bir simge," diye açıkladı. "Son yıllarda kitaplarımızda rastlanmasa da dedem Yessey'in evindeki bir haritada araştırmıştım. Neredeyse yüz yıl öncesinde, henüz kasabalarımız yeni kurulmuşken coğrafyamızı temsil etmek için çizilmiş bir sembol." Oku inceledikten sonra başını kaldırdı. "Neden bu okun üzerinde?"

"Kardeşimi öldüren ok," diye fısıldadım buz gibi bir sesle. "Bana senin coğrafyana ait olduğunu mu söylüyorsun?"

Beynim durmuştu. Olanları algılayamıyordum. Yalan söylemeyecek kadar hızlı konuşuyordu. Üstelik içimden bir ses tehlikeli olsaydı özel genin beni uyaracağını fısıldıyordu. Ritan haklı olabilir miydi?

"Bu silah bize ait olabilir," dedi Ritan başını sallayıp onaylarken. "Fakat bu, oku kimin attığını belirtmez, Era. Burada çok garip şeyler dönüyor."

Rans oku tekrar eline alıp simgeyi incelerken, "Avlanmamız için verilen oklarda böyle bir sembol yoktu," dedi. "Olsaydı eminim hatırlardım."

Ritan bilgece araya girdi. "Sana neredeyse yüz yıl öncesinden bahsediyorum, elbette artık kullanılmıyor. İşin tuhafı, Era'nın bu oku nasıl bulduğu... Bu sembol çok eski." Çocuk şüpheyle başını iki yana sallayarak fısıldadı. "Bir tarih kadar eski..."

"Adım sesleri geliyor. Yürüyün şu merdivene!"

Daha fazla vaktimiz kalmadığını bildiğim için Ritan'ın söylediklerini sorgulayamadım. Rans, kardeşini ve beni çekiştirerek merdivenlere sürüklerken Ritan hızlı bir şekilde yanıma yaklaştı.

"Era," dedi telaşla. "Kafanın karışmasına sebep olduğumu görüyorum ama yemin ederim ki tüm bildiklerim bu kadar. Sembolü işaretlememin sebebi, tarihe ve okuduklarıma çok meraklı olmamdandı. Kardeşinle ilgili bir şey olabileceğini hiç düşünmemiştim."

Ritan cevap vermediğimi gördüğünde merdivenlerden inmeden önce yüzüme baktı. Gözlerinde abisinininkine benzer bir kararlılık vardı. "Yemin ederim," diye fısıldadı yeniden. "Re-feyn üzerine yemin ederim, Era. Benim de küçük bir kardeşim var."

Feyn'in adını duymak, ceset kokan bu binada bana huzur vadeden şeydi. Hatıralarıma çocuğun sıcak gülüşü doldu. Ritan beni nasıl ikna edeceğini çok iyi biliyordu. Feyn'e dayanamazdım.

"Buraya bu şekilde girmen çok delice," dedim düşünceli bir sesle. "İnanamıyorum."

Rans hızlı adımlarla gizli merdivenden inerken Soles arkamızdan kapağı kapattı. Örgüt binasının ne kadar tuhaf bir yapısı olduğunu yeniden anlıyordum.

“Abim bu kadar deli olmasaydı ben de bunu yapmak zorunda kalmazdım,” dedi çocuk öfkeyle. Sonra aklına bir şey gelmiş gibi ekledi. “Eğer bana inanmıyorsanız çıktığımızda diğerlerine sorabilirsiniz.”

Merdivenlerin sonuna geldiğimizde son basamaktan atladık, karanlığa düşmüştük. Rans’ın sesini işittiğimde kardeşine yöneldiğini hissettim. “Diğerleri kim, Ritan?”

Soles bizim için bir kapıyı açtı ve aydınlığa ulaştık. Burası örgüt binasının arka tarafına çıkıyordu.

“Hızlı olun!” diye komut verdi. “Çıkalım!”

Çıkmak üzere hareketlendiğimiz sırada Ritan abisine baktı. Suçlu olduğunu bildiği bir şeyi itiraf eder gibi mırıldandı. “Yalnız gelmedim. Her ihtimale karşı Rat, Felia...” Duraksadı. “Arkadaşlarınız Sallida ve Mirsa da geldi. Hatta sanırım yanlarında birkaç avcı arkadaş daha getirdiler. Hepsi ormanın biraz ilerisinde, sizinle dönmemi bekliyor.”

“Kaç gündür oradalar?” derken dehşet içindeydim.

Ritan kararsızca, “Bir haftayı geçti,” diye mırıldandı. “Umarım hâlâ sağ salım oradadırlar.”

Rans’ın gözlerindeki alev artık sönmeyecek bir hâl almıştı. Ritan’ı yakasından çekştirirken öfke doluydu. “Kendinizi nasıl böyle bir şeyin içine atabilirsiniz? Buraya yalnız geldiğimi zannediyordum!”

“Sen nasıl attıysan biz de öyle atık,” dedi Ritan omuz silerek. “Yapacak bir şey yok. Eğer biraz daha beni azarlamakla vakit kaybedersen hepimiz öleceğiz gibi görünüyor.”

Soles aramıza yeni katılan Ritan’a, “Sina’nın odasını sana mı verdiler?” diye sordu.

Ritan hızla başını salladı. “Beni arada bir aşağıdaki sığınağa indirip nasıl kaçacakları ve nerenin daha güvenilir olduğu

konusunda bilgi aldılar. Onlara sürekli hatalı yön tarif ettim. İşleri bittiğinde bu odaya yolluyorlardı. Erele denen adam kendinden başka kimseyi umursamıyor. Gece boyunca orada saklandım, çok korkunçtu.”

Ritan’ın yaşadığı dehşeti hayal ettiğimde Rans’ı buraya sürüklediğim için kendimden utandım. Benim yüzümden tüm ailesi ve arkadaşları bu işe bulaşmıştı.

“Bir daha böyle bir şeye kalkıştığını duyarsam seni kendi ellerimle boğarım!” Rans hırsını atamadığı için kardeşini azarlamaya devam ederken binadan çıkmak üzereydik. Kaçarken geride bırakmak zorunda olduğumuz Fasah’ı kurtarmak için ne taraftan gitmemiz gerektiğini düşünüyordum.

“Kalabalık yukarı çıktığına göre onu kurtaracak vaktimiz var.”

Soles’in emriyle beraber sola döndüğümüzde Ritan bizi engelledi. “Durun, oraya Gözcüleri göndereceklerini duymuştum.”

“Arka kapıya mı?” dedim dehşetle.

“Evet. Bu saatlerde nöbet değiştiriyorlar. Acil durum yüzünden sayılarını arttırdılar.”

“Yapacak bir şey yok,” dedi Soles, yeniden bıçağını çıkarırken. “Fasah’ı terk edemeyiz.” Çocuğa verdiği sözü tutmak istiyordu, vakit kaybetmeden peşine takıldık. Koşarken bir anlığına Rans’ın gözlerine baktım, kardeşi de yanımızda olduğu için artık eskisinden bile temkinliydi.

“Onu da alıp ormana gidebilirsin,” dedim bir ümit. “Ben Soles’le gelirim, Rans.”

“Kes sesini, Era,” dedi yüzüme bile bakmadan. “Saçma şeyler önerme. Benimlesin.”

Sonra koşmaya devam ettik, yolun sonunun korku dolu bir yere çıkacağını bilsek bile...

Soles adımlarını durdurdu. Yaklaşık on dakikadır binanın çevresini kontrol etmek için dönüp durmuştuk.

“Şimdi!” dedi Fasah’ı almak için koşmamızı emrettiğinde.

Dördümüz birlikte yerde yatan çocuğun başına koştuk. Manzara tam bir faciaydı. Fasah derin nefesler alıyor, solukları göğsüne yetmiyormuş gibi boğuluyordu. Ağzında bir kan birikintisi vardı.

“Fasah,” dedi Soles umutla. “Seni almaya geldik.”

Bu boşa bir çabaydı, düştüğü an çocuğun kafası parçalanmıştı. Yaraya gereken müdahale yapılmamış ve kan kaybı devam etmişti. Küçük bir kan gölünün içinde yatıyordu. Gözlerimi kapattım, bu manzaraya daha fazla şahit olamazdım.

“Teşekkür ederim, Soles,” dedi çocuk nefes nefese. “Geleceğini biliyordum.”

Son sözü bu oldu. Bir süre daha nefes alsa da onu yerinden kıpırdatacak vaktimiz bile olmadı. Yattığı yerde son nefesini verdi. Ağzı açık kalmıştı. Kafasının ezilen kısmı, kırılan bacağının hiçbir önemi olmadığını anlatıyordu. Düştüğü an öleceği belli olmuştu.

“Hayır,” dedim elimle yüzümü kapatırken. “Daha fazla ölüm kaldıramayacağım.”

Mark’ın ölümünden habersiz olan Soles, kardeşinin de böyle can verdiğinden bihaber şekilde ayağa kalktı. En az benim kadar sararmıştı, daha fazlası onu da bitirecekti.

“Gidelim,” derken sesi buz gibiydi. “Yapacak bir şeyimiz kalmadı.”

Bizden olmayan bir ses bize seslendi. “Yapacak bir şeyiniz var.”

Binanın arka çıkış kapısına aynı anda döndüğümüzde onunla karşılaştık. Gözleri ilk benim gözlerime değdi, donakaldım.

“Olven,” diye fısıldadım.

Bölüm 19: GALİBİ OLMAYAN SAVAŞ

Çocukluk arkadaşım. Tüm ailesini kaybettiği zamandan beri birbirimizin ailesi olmaya söz verdiğimiz Olven'im. Kan bağımlı olmadan kanımdan hissettiğim, canı yandığında canımın yandığı, kuru bir ekmek parçasını ikiye böldüğümüz günlerde hayatımızın en huzurlu tebessümlerini birbirimize armağan ettiğimiz çocuk... Onunla geçen çocukluğum. Olven'im, sırdaşım, Zey öldüğünde göğsüne sığındığım yoldaşım.

Eski dostum. *Eskiden dostum olan düşmanım.*

"Yaklaşma!"

Eğer biri bana bunu dünyada en sevdiğin insanlardan birine, Olven'ine söyleyeceksin deseydi güler geçerdim. Elbette ona yaklaşmamasını söylediğim zamanlar olmamış değildi.

Mesela Zey'i gıdıklamak için benden çalmaya çalıştığı akşamlarda, arka bahçemizde Aryan ve Arvin'in annesi Berta bize bir dilim fazla kek verdiği zaman Olven o dilime saldırdığında, İzci Evi'ndeki eğitimleri bittiğinde sokağın başında onu beklerken saklanıp, "Böh!" diye korkuttuğum için Aryan'la beraber üzerime koşarak saçlarımı yolmak ve beni yere yatırmak istediğinde...

Olven'e yaklaşmamasını söylediğim yıllanmış anılar vardı ancak bu onlardan biri değildi. Bu yıllanmış bir anı değil, bugünün yalanının acısıydı. İkisi arasında dağlar kadar fark vardı. Dostum beni ve davamı güç uğruna satmıştı.

Sesimdeki öfkeyi işittiğinde durdu. Bense soluk soluğa ona bakıyordum. Yutkundum. Bedenini izleyen gözlerim ko-

caman açılmıştı. Olven yaralanmıştı, tıpkı Soles gibi onun da yüzü kanlar içindeydi. Ne kadar süredir bu binada savaştığını bilmiyordum ancak durumunun hiç iyi olmadığı belliydi. Topallayarak yanımıza yaklaşırken Soles ve Rans ani refleksleriyle bıçaklarına uzandı.

“Durun,” dedi Olven güçsüz bir sesle, titrediğini görüyordum.

Sonra bir şey oldu. Bir şey usulca doğdu. Doğduğu anı anbean hissederken gözlerim hafifçe kapandı, güç beni yokluyordu. Bu artık eskisi kadar yabancı hissettirmeyen ve bana doğruları fısıldayacağını bildiğim güvenli bir alandı. Bana sahip olmasına izin verdim, sıkıttığım bedenimi gevşettim, damarlarımda akan kana yerleşmesine müsaade ettim. Güç büyümeye başlarken kalbim hızlandı. Gözlerimi Olven’den ayırmıyordum.

“Bir adım daha atma,” derken ben de bıçağımı çıkardım.

Bunu yapmak tüm çocukluğuma ihanet etmek gibi hissettirdi. Olven’i hemen burada öldürebileceğimi biliyordum. Binadaki koridora yığılıp kalmış, gözleri boşluğa bakan bedenlerden birini Olven’in olarak hayal edince kusma isteğimi güçlkle bastırdım. Bir insan çocukluğunu nasıl öldürürdü? Bunu ona nasıl yapacaktım ki?

“Yalvarırım durun,” derken ağlamamak için dudaklarını birbirine bastırdı.

Gözcü formasının içinde zavallı bir hâldeydi. Beni hırpalarken, küfürler yağdırırken karşımda olan adam bu değildi. Bu adam... Bu benim çocukluğumu geçirdiğim adamın ta kendisiydi, bakışlarındaki şefkati nerede görsem tanırdım. Güç damarlarımda akmaya ve kanıma karışmaya devam etti. Beni uyarmasını, Olven’den uzak durmam gerektiğini fısıldamasını bekledim.

Olven beni terk etmişti, beni hapsedmişti, anılarımı kirlenmişti. Güç neden konuşmuyordu? Özel gen neden ondan uzaklaşmam gerektiğini söylemiyordu?

Titreyen elimle bıçağı sallarken Olven bıçağa bakıyordu. Rans'ın ve Soles'in tetikte beklediğini biliyordum. En ufak bir hatasında onu hiç düşünmeden keseceklerdi.

Güce fısıldadım, özel geni, seçilmişliği kullanmaya çalıştım. Beni uyarmasını istememe rağmen tehlike sinyali vermedi.

"Ne oluyor?" diye titrek bir sesle sorarken Olven şaşkınlığımdan faydalanıp bir adım daha geldi. Yutkunurken, "Bir şey vereceğim," dedi.

Sonra sırtına doğru uzandı, kan izlerinin bulaştığı bir bez torba çıkardı. Parmakları telaş ve korkuyla titriyordu, her yeri kan içindeydi. Torbadan kanlı elleriyle kirlettiği bir defter çıkardı ve hiç beklemediğim bir şey söyledi. "Bunu sana vermek için gelmiştim. Zey'in okuyla beraber teslim edecektim ama görüyorum ki..."

Sustu, diğer elimde sıkıca kavramış olduğum oka baktı. Ağlamamak için zor durduğunu başını eğmesinden anladım. Olven ağlamaktan hep çok utanırdı. O sadece benim yanımda ağlardı. Acıyla fısıldadı. "Görüyorum ki onu sana çoktan ulaştırmışlar," diye fısıldadı.

Bir adım daha atarken her an düşecek sandım, perişan hâldeydi. Defteri bana uzatan parmaklarındaki kan kurumuştur. Almadığımı gördüğünde defteri göğsüme doğru itti.

"İles'in günlüğünü çaldım," dedi titrek sesle. "Buna ihtiyacın olacağını biliyordum."

Zaman durdu, her cümlesi bir vurgundu. Parçalandığımı, bildiğim tüm doğruları unuttuğumu ve her şeyin sıfıra indiğini hissettim. Kalbim hızlanırken uzattığı deftere bakakaldım. Rans ve Soles bıçaklarını indirdi.

"Olven," derken deftere bakıyordum. Âdeta donakalmıştım.

Kocaman açtığım gözlerim, Olven'in kanlarla kaplı yüzüne yol aldı. Gerçek bir erkek ve güçlü bir Gözcü olma haya-

liyle büyüdüğünden her zaman gizlice ağlayan o çocuk, bu kez karşımda saklanmadan ağlamaya başladı. Bir damla gözyaşı yanağından aşağı doğru süzüldü.

"O gece seni yakalamalarına izin vermek zorundaydım," dedi hıçkırıklarla uzanıp ellerimi tutarken. "Seni nasıl öldüreceklerini planlamışlardı. Sınırdan girdiğin an peşine düşecek yüze yakın insan vardı. Seni yaşatmazlardı."

Burada tam olarak ne yaşıyıyordu?

"Sen neden bahsediyorsun?"

Olven ardı ardına akan gözyaşlarını silmek için bile ellerimi bırakmadı. Utançla başını eğerken suçluluk duyuyordu.

"Senden sonra Gözcü olmak için elimden geleni yaptım. Geri döneceğini, kalbinin Zey'in intikamıyla çarpacağını biliyordum. Seninle kaçamadım, başaramadım. O zaman ben de burada kalıp geleceğin gün seni kurtarmam gerektiğini anladım."

Gözlerine baktı, öyle şiddetli ağlıyordu ki söyledikleri neredeyse anlaşılmaz bir hâl almıştı. Yüzündeki kanlar, titreyen elleri ve ezilmiş gururuyla zavallı görünüyordu.

"Sana zarar vermemeleri için burada olmak, sonraki adımlarını önceden öğrenmek zorundaydım, Era. İstedikleri gibi bir Gözcü olmasaydım beni asla içlerine almazlardı."

Kimsenin engel olmasına izin vermeden boynuma atlayıp bana sıkıca sarıldığında çok daha sesli bir şekilde ağlamaya başladı. İşte bu, tam da benim tanıdığım, arka bahçede bozduğumuz zamanlar dalga geçtiğim o masum çocuğun yapacağı şeylerden biriydi.

"Sana vurmak istemedim," dedi üniformasının içinde küçük bir çocuğa dönüşürken. "Yemin ederim, sana vurduğum gece kendi elimi kesmek istedim. Ama onlar gibi davranmak zorundaydım. Son ana kadar itiraf edemezdim."

"Olven," dedim dehşetle. "Sensin."

Rans, Soles ve Ritan kıpırtısız şekilde bizi izlerken Olven yüzündeki yaşları benim yüzüme buluşturdu. Öyle sıkı sarıldı ki nefessiz kaldım. Geri çekildiğinde dudaklarını alnıma bastırdı. Hiçbir şey yapamıyordum, hareketsiz kalakalmıştım.

"Benim güzel arkadaşımı," dedi hicırıklarla, sesi ölen birinin ağdını yakar gibiydi. "Her şey için özür dilerim. Kardeşini senden çaldıkları için, acımı durduramadığım için, sınırlardan seninle kaçamadığım için... Her şey için özür dilerim, Era. En çok da..."

Bir anda diz çöküp ayaklarıma kapandı, botlarına alnını dayadı.

"Zey'i bana anlatırken sana sarılamadığımı için özür dilerim. Zindanda sana kötü davrandığımı için affet. Böyle olsun istemedim. Yemin ederim ki buna mecbur bırakıldım."

Aryan'ın itirafından sonra Olven'den bunu duymuş olmak beni korkunç bir noktaya sürüklemişti. Başım dönüyor, midem bulanıyor, olanların sahteliği suratıma çarpıyordu. Bu adam, sınırlardan içeri girdiğim ilk gece boynuna atlayıp saatlerce ağlamak istediğim adamdı. Olven'di, yoldaşımdı. Oysa haftalar sonra, karşımda bambaşka bir hâlde duruyor, ona inanmam için yalvarıyordu.

Güce fısıldamaya gerek bile duymadım. Bu kez doğruyu bir elmas gen olduğum için değil, Olven'in sırdaşı olduğum için biliyordum.

Onunla birlikte diz çökerken, "Ayağa kalk," diye fısıldadım. Hislerim karmakarışıkta, ne yapmam gerektiğini bilmiyordum. Ellerini tuttum, ağlamasın istedim. Cesetlerle dolu bir binada onu terk etmek istemedim.

"Olven, ayağa kalk," dedim çaresizce. Olven alnını botlarından kaldırmadı. Yalvardı, sessizce affımı bekledi. Geriye sadece acı dolu hicırıkları kaldı.

Sert bir ses, "Gitmemiz gerekiyor, Evera!" diye emrettiğinde Soles'in sabrının kalmadığını işittim. "Artık vakit yok."

Bunu duyduğumuz anda ikimiz de doğrulduk ve gözlerimizden yaşlar akarken Olven'le birbirimize sıkıca sarıldık. Dayanamadım, saçlarını okşarken onu bağısladım. Benim için kendini riske atan ve sınırlardan kaçamadığı için her zerresiyle suçluluk duyan bu adamı, yalanlarla dolu bir sabahta affettim.

Olven bunu hissettiğinde bana daha sıkı sarıldı.

"Bizimle gel," diye fısıldadım telaşla. "Onlarlayım. Neden İsyancılarla hareket etmedin?"

Geri çekilip yüzündeki yaşları sildiğimde gözlerinde bir mahcubiyet doğdu. Yüreğimi parçalayan bir sesle fısıldadı. "Kimse bana böyle bir şeyden bahsetmedi. Beni çağırmadılar, Era."

Nasıl olurdu? Olven'i aralarına nasıl almazlardı? Aryan da mı yapmamıştı?

Olven gözyaşlarını silerken omuz silkti. Onları suçlamak istemediğini anladım. "Sanırım gerçekten Gözcü olmak istediğimi zannettiler. Aryan'ın babası İsyancılardan olduğu için onu gizlice dâhil edebilmiş olmalı. İçlerinde olduğunu daha bu sabah öğrendim. Ben... Benim kimsem yoktu, Era. Biliyorsun. Yemin ederim ki böyle bir şeyden haberim bile olmadı. Ben yalnız hareket etmek zorundaydım."

"Bu yaşanmış olamaz," dedim kalbim göğsümü delecte gibi çarparken. Hayal kırıklığı ve öfke doluydum. "Seni böylece bırakmış olamazlar."

Olven gözyaşlarını sildikten sonra benim yüzümdekileri sildi. Benimle birlikte ayağa kalkarken hâlâ el ele tutuşuyorduk. "Olsun," dedi gücenmemiş gibi. "Artık önemi yok. Senin iyi olman benim için daha önemli. Git ve..." Arkamda insanlara, en çok da Rans'a baktı. Sonra gözlerini kaçırdı. "Yapman gerekenleri yap," diye fısıldadı acıyla gülümsemeye çalışırken. "Dünyanın en güçlü Era'sı."

Çocukken birbirimizi cesaretlendirmek için söylediğimiz şarkıyı hatırlattığı için ağlamaklı bir sesle fısıldadım. "Dünyanın en güçlü Olven'i."

Başını iki yana sallarken gözlerini kaçırdı ve utançta fısıldadı. "Dünyanın en güçsüz Olven'i. Era'sını yalnız bırakan Olven'i."

"Hayır!" dedim hissettiğim acı katlanamayacağım bir boru-ya ulaşırken. Elinden tuttum, dizlerim tir tir titrerken arkamızdaki yolu gösterip onu çekti. "Sen de gel!" dedim acıyla. "Seni bırakamam!"

Olven hiç düşünmeden beni reddetti. "Olmaz. İçeride Rosto ve Aryan var. Onları gizlemek zorunda kaldım. Yakalanacaklardı." Bir an yola baktı, kaçıp gitme fikrini düşündü. Tereddüdünü gördüm.

"Aryan ve Rosto mu?" derken göğsüm sıkıştı.

Olven tereddüt etse de vazgeçmedi. "Onları bırakamam."

Kayboldukları söylense de onları arayacak vakit olmamıştı. Olven'in gelmediğini anlayan zihnim, ona doğru bir adım atmamı söyledi. Gayriihtiyari yaklaşmak istediğimde kolumdan tutan bir el beni sertçe çekti.

Rans, "Olmaz!" derken sesi korkunç bir sertliğe sahipti. Bakışları da sesi kadar soğuktu, buz tutmuştu. "Artık olmaz." Sertçe başını salladı. "Artık izin veremem, Evera."

"Rans," dedim telaşlı bir sesle. "Olven'i bırakamam. Nasıl bırakırım ki? Aryan ve Rosto yaralı, onları almadan..."

Rans konuşmama izin vermedi ve beni tüm gücüyle bedeninin arkasına çekti, saklamak istercesine gizledi. "Hayır!" dediğinde onu hayatımda ilk kez bana karşı bu kadar soğuk görüyordum. "Bile bile ölüme gitmene izin vermeyeceğim. Bu baraklığa seni terk etmeyeceğim. Benden artık bunu isteme!"

Sonra Olven'e baktı, kanlar içinde titreyen vücudunu tepeden tırnağa süzdü.

"Eğer onun iyiliğini istiyorsan sırtını dön ve git! Vermen gerekeni verdin!" dedi.

Olven utançla başını sallarken, "Rans," diye ağladım. "Yalvarırım gitmesin, onu da öldürecekler."

Cevap koca bir sessizlikti.

Rans geri adım atmadı, daha önce merhametine defalarca şahitlik ettiğim bu adam bana hiç böyle bağırma-mıştı. Başka bir şey söylememe izin vermedi ve mavi gözlerini gözlerime dikti.

"Ölümcül," dedi kulağıma. "Bu sefer çok ölümcül. Sen de beni burada bırakmazdın, sen de beni engellerdin." Söylediği şeyin doğruluk payı beni susturdu. Rans kulağıma otoriter bir sesle, "O binaya asla giremezsin," diye fısıldadı.

Olven geri adım atarken Rans'a kaçamak bir bakış attı. Kim olduğunu anlamış ve beni bırakmayacağını kabul etmişti. Çocukluğumun adım adım benden uzaklaşmasını ve binaya girişini izledim.

"Onunla git," dedi zoraki bir şekilde gülümsemeye çalışırken. "Seni çok iyi koruyacak."

"Olven," dedim acıyla kıvranırken. "Olven, dur."

"Erele birazdan buraya gelecek. Kalan Gözcülerle birlikte sınırdan kaçmaya çalışacaklar. Aryan ve Rosto'yu dışarı taşıyacağım." Bir daha yüzüme bakmadı, sanki baksaydı içeri giremeyecekti. "Çabuk! Gidin!" diye bağırды ve kayboldu.

Acı içinde Soles'e baktım. Rans'tan farklı görünmüyordu. "Çok geç kaldık, Era," dedi hüznle. "Onları bırakmaktan başka çaremiz yok. Herkes bizi bekliyor. Geride bırakıklarımız o kadar büyük bir kalabalıkla baş edemezler." Kıyamet koparcasına bağırışlar gelen binaya baktı. "İçeridekiler belki gizlenebilir ama bıraktıklarımız ölüme terk edildiler, kaçacak hiçbir yerleri kalmadı. Geri dönmek zorundayız."

"Kahretsin," dedim sırtımı dönmek, oradan uzaklaşmak zorunda kalırken. "Kahretsin!"

Rans elimi tuttu, Soles ve Ritan'la birlikte koşmaya başladık. Adımlarım uzaklaşsa da kalbim orada, Olven'le kalıyor, yüzü hatıramdan silinmiyordu. Bana verdiği kanlı defter, Zey'in okunu bulmak için verdiği çaba, vicdanımı sıplatıyordu.

İsho'nun cesedini hatırlayınca titreyerek yere düştüm. Olven, İsho öldürölmeden önce saklaması için oku ona teslim etmiş olmalıydı. Soles ise onu öldürdüğünde oku bulmuştu.

Bu kadarını nasıl anlamazdım? Masumiyet nasıl böyle saklanırdı?

"Yapamıyorum," dedim yere çöküp başımı ellerimin arasına alırken. "Gidemiyorum. Orada çok fazla ceset var. Sevdiklerim de birer cesetler olacaklar."

Rans bedenimi kucağına almaya çalışırken sabrı kalmamıştı, ölümün nefesi bir adım arkadaydı. "Kalk, Evera! Kalk!" diye bağırdı. Benim kadar acı çekiyordu.

Ritan'la birlikte kollarımı tutup beni kaldırdıklarında o korkunç hissin beni yokladığını fark ettim. Bu kez hızlı ve acısız oldu. Yerleşeceği ve ait olduğu yeri tanıdı, evi damarlarımdı. Güç kendini var etti.

"Durun," dedim panikle.

Kalbim hızla çarptı, uyuşma yeniden başladı, nefesim derice hızlandı. Önceden uzunca bir zaman alan genin doğuşu, bu defa aniden yükseldi. Parmak uçlarım alev alev yanıyordu.

Ritan kolumu tutan elini aniden çekerken, "Çok sıcak!" dedi. "Bu da ne?"

Rans daha uzun süre dayansa da pes etmek zorunda kaldı. Tenim sımsıcaktı. Eli yanmaya başladığında küfrederek geriye kaçtı.

Bana dokunamıyorlardı.

Örgüt binasının bahçesinde, hiç hissetmediğim kadar güçlü bir hisle öylece kalakalmıştım.

Soles'in sesi endişeliydi. "Ne oluyor?"

Rans durumun ne olduğunu çabucak anladığında, "Onu kontrol etmeye çalış," diye bana emretti. "İzin verme, Era. Seni rüketmesine izin verme. Onu sadece sen durdurabilirsin."

Sıcaklıktan dolayı yanıma yaklaşamadığını bilmek beni daha çok korkuttuğunda, "Yapamıyorum!" diye haykırdım. "Çok yoğun. Bu kez çok fazla."

Denememi söyleyerek tekrar bağırdı. Beni kaçırmak, buradan götürmek ve savaş alanını terk etmek istedi. Bilmediği bir şey vardı. Savaş bendim, ben savaşın kendisiydim. Mağlup ya da galip değildim. Bir elmas gen olduğumu ilk kez bu kadar çok hissetmiştim.

Kimse beni anlamazken gözlerim kapandı ve damarlarımdaki kanın sıcak varlığıyla sarıldık. Sonra dehşet ötesi bir şey oldu. Mapra zihnime fısıldadı.

"Günlüğü almışsın."

"Nasıl görüyorsun?" diye sorarken korku doluydum.

"Yeteneğimin ne olduğunu sormuştun. İşte şimdi görüyorsun."

"Ne yapacağım?" dedim telaşla. "Bir şey söyle!"

"Ne yapacağını hâlâ bana soruyorsun. Gücünün büyüklüğünün farkına var, senin bir sınırın yok."

"Ya gücü durduramazsam?"

Korku dolu sesime karşılık güldüğünü işittim. *"Şu anda dışarıdaki insan kalabalığını sadece düşünce gücümle engelleyebiliyorum. Henüz kimse eve girmeyi başaramadı. Neden gücü durdurmak isteyesin ki? Aklını kullan, çocuğum."* Büyülü bir sesle fısıldadı. *"Sen elmassın."*

Söylediği son cümle beni tetikleyen en büyük ateş oldu. Büyük bir çığlıkla dudaklarımı araladığımda çevremdeki yapıların uçtuğunu, ağaçların sallanmaya başladığını, kuşların sesinin kesildiğini fark ettim. Yumruklarımı sıktım ve

başımı yere eğdim. Fırtına başlamak üzereyken kulaklarımı kapatarak daha yüksek sesle bağırdım.

"Kendini koru, Rans!" diye haykırdım. "Ritan ve Soles'i al!"

Başka bir şey söyleyemedim çünkü güç bana muazzam bir hızla boyun eğdi. Damarlarımda gezerken itaatini hissettim, emrimi bekliyordu.

"Ok!" diye bağırdım. "Zey'e oku kim attı?"

Kalbimi durduran bir şey oldu. Güç benimle konuştu, zihnime fısıldadı.

"Erele."

Kalp atışım hızlanırken elmas gen tüm bu kıyametin içinde benimle konuşmaya devam etti. Her şey sadece birkaç saniyede oldu.

"Sınırlardan çıkan herkes için vur emri vardı. Emri Erele vermişti. Yuva'nın dışından silah satın almaya devam ediyorlardı. Ok, dışarıdan alınan silahlardan biriydi. Kardeşinin öldürüldüğü gece Yuva'nın oku yerine dışarıdan alınan ok, bir hata sonucu kullanıldı. Kimse senin bunu bulacağını beklemiyordu. Seni bu yüzden öldüreceklerdi."

"Mapra!" diye bağırdım. "Mapra, bu ses sen misin?"

Mapra'nın sesi daha yorgun çıkıyordu. *"Hayır, çocuğum. Seninle konuşmuyorum."*

"Bu... Gücüm mü?" diye fısıldadım etrafımdaki fırtına büyürken.

Gözlerimi kapatmış, alnımı toprağa dayamıştım. Buna rağmen Rans, Soles ve Ritan'ın birbirine sıkıca tutunduğunu görüyordum. Tıpkı yaşlı kadın gibi, gözleri kapalı olmasına rağmen çevresindeki her şeyin farkında olduğu o an gibi.

Mapra beni bilgece onaylarken huzurluydu. *"Elmas seninle konuşuyor. Bu, muhteşem."*

Gücün bana boyun eğmeye devam ettiğini hissettiğim o anda yeniden üstünlük kurdum. "Zey'i bilerek mi öldürdüler?"

Güç zihnime fısıldadı. Çok garip ve boğuktu. Cinsiyeti yoktu, tanımı yoktu, ince ya da kalın bir ses değildi. Korunçtu.

"Onun bir çocuk olduğunu bildikleri hâlde öldürdüler. Sınırlardan kim çıkarsa çıksın öldüreceklerdi. Erele tam bir cani. Böyle emretti. Neden ona hak ettiğini vermiyoruz?"

"İles," dedim nefes nefese.

"İles'e yaptığımız şey doğrudu. Bunu yapmasaydık bir elmas olduğunu bile anlamayacaktın. Beni hiç keşfedemezdin. Kardeşinin ölümünden Erele kadar sorumluydu. Unutma, sana hiçbir zaman yalan söylemem. Ben senim, senin varlığından ibaretim. Sen yok olduğun an yok olurum."

"Erele'yi paramparça edeceğim!" diye bağırdığımda güç bana yanıt vermedi ancak başka bir şey oldu.

Önümdeki örgüt binanın çatısının uçtuğunu işittim. Başımı kaldırıp dehşet içinde oraya baktığımda fırtınayla beraber koskoca bina devrilecek gibi sallandı. İnsan bedenlerini ayırt etmeye başladığımda çığlıklarım dudağımda asılı kaldı.

Tüm bedenler birer birer aşağı düşerek ölmeye başladı. Onları ben öldürmüştüm.

"Evera!" diye haykırdı Rans. Sesi uzaktan geliyordu. Soles'in bir şeyler söylediğini, bağırdığını duydum ancak zihnimdeki seslerden ve kulağımdaki yüksek çınlamadan başka hiçbir şey duyamıyordum.

"Onlar yaptı!" diye haykırdım acıyla ağlarken. "Kardeşimin ölümünden sorumlu olan herkes ölüyor!"

Düşenlerin kim olduğunu görmüyor ancak hissediyordum. İles'e ve Erele'ye bağlı olan herkes birer birer aşağı uçuyordu. Bedenler yere düştükçe parçalanıyor, etrafa kan sıçra-

nyordu. Güç benim hizmetimdeydi. Kimlerin yok olmasını istediğimi benden bile iyi biliyordu.

Suluk soluğa kalmıştım. Vücudum yanıyordu. Gök gürledi, yağmur başladı. Sırılsıklam olduğumuz anda Erele'nin binadan çıktığını gördüm ancak işin tuhafı, gözlerim kapalıydı. Adam bunu bilerek yapmıyordu. Kendi isteği dışında binadan dışarı koşuyordu. Adımları benim gücümün emrindeydi.

Ben elmastım. İstersem onu yerin dibine canlı canlı gömerdim. İçimdeki ses bunu yapabileceğimi haykırıyordu.

Erele başını kaldırıp havadan yağın cesetlere baktı. "Bu da ne? Yardım edin!"

"Seni mahvedeceğim," derken öfkemden daha büyük bir ateş yoktu.

Gözlerim kapalıydı ancak sanki tam karşımdaymış gibi varlığını hissettim, onu boğduğumu hayal ettim. Güç yeniden bana itaat etti. Erele'yi ve ona itaat eden herkesi boğmaya başladı. İnsanlar birer birer yere kapandı. Hepsi elleriyle boğazlarını tutuyor, kendilerini öldürmeye çalışıyordu. İkindiklerini, haykırdıklarını, kurtulmak için yalvardıklarını duydum. Çoğu, boğuk sesler çıkararak hayattan koptu.

Acımadım, kardeşimin intikam ateşi göğsümü yakarken hepsini teker teker öldürdüm. Bunları sadece gözlerim kapalı ve hayal âleminde yapıyor olmak korkunç hissettirdi.

Ben bir canavardım.

"Öldü," diye fısıldadım, Erele'nin hareketsiz bedenine gözlerim kapalı bakarken. "Hak ettiği buydu. Onun pis bedenine ellerimi bile değdirmeme gerek duymadan öldü. Bunu yapanın ben olduğumu biliyordu. Ölümlük zihninde gülüşlerim yankılandı." Tebessüm ettim, artık ağlamayacaktım. "Zey'in adı yankılandı, muhteşemdi."

Güç bana fısıldadı. *"Bu kadarını ben bile beklemiyordum. Hayal gücümüz inanılmaz."*

"Gidecek misin?" diye sordum. Tüm bu olanlar, her an uyanacağım bir kâbus gibi geliyordu.

Canavar oluşumla nasıl yüzleşecektim?

Güç cevap verdi. *"Kâbus falan değilim. Ben, senim. Uyanmayacaksın. Hatta sana bir sır vereyim, birlikte uzun bir uykuya yatacağız."*

Korkuyla, "Neden?" diye sorduğumda gözlerimi açmak istedim.

"Bedeninin yaşamaya devam edebilmesi için... Bu kadar yük onun için çok ağır, dinlenmek zorundayız."

Mapra'nın sesini duyar gibi oldum. *Elmas olmanın büyük talihî ve talihsizliği. Yalnızlığı ve yazgısı.*

"Ne zaman uyanacağım?" derken korkum arttı, tanıdık birilerine ulaşmak istesem de gözlerimi açamadım.

"Bunu bize zaman gösterecek."

Elmas bana başka bir şey söylemedi, usulca kaybolmaya başladı. "Gitme," dedim acıyla. "İçeride kurtarmak istediğim insanlar var."

Güç bana yanıt vermedi ancak kontrol hâlâ bendeydi. Son kez şansımı denedim.

"Olven, Aryan, Rosto," diye fısıldadım. "Onları istiyorum. Oradan çıkmalarını istiyorum, burunları bile kanamadan o binadan..."

Rans'ın bağırışıyla sözüm yarıda kesildi. Gözlerimi korkuyla açtığımda fırtına dinmeye başlıyordu. Yağmur durmuştu. Ritan'ın yere yıkıldığını ve abisinin kucığında can çekiştiğini gördüm. Ne olduğunu anlamam uzun sürmedi. Zayıftı. Çok zayıftı. Kalbi bu kadarına dayanmıyordu, diğerleri kadar güçlü kalamamıştı.

Korkuyordu. Paramparça hissettim.

"Hayır," dedim isyan ederken. "Ritan olmaz!"

Güç yeniden fısıldadı. *"Birini seçmek zorundayız."*

"Nasıl?" dedim ağlamaklı bir sesle. "Ne demek biri?"

"Uyuyacağız, Evera. Dinlenmek ve yeniden uyanabilmek için ~~uzun~~ bir uykuya dalacağız, belki de yıllar sürecektir. Her şey fazla ağır, ruhun bedenini taşıyamıyor. Ne kadar çok insan, o kadar çok uyku... Belki de bedenin yüz yıl boyunca uyumak isteyecek ve uyandığında sevdiğin kimse hayatta kalmamış olacak."

"Hayır!" dedim acıyla. "Bunu yapma!"

"Ben bir şey yapmadım, seçimlerin sana ait. Birini seç ve hayatta kal. Sana sonsuzluğu verebilirim, hayal ettiğin çoğu şeyi vadedebilirim ama uyandığında gücü olmayan fânilerin hayatı kalıp kalmayacağını sözünü veremem. Ne zaman uyanacağını kaderin belirler, tükenmeden önce son kez birini seçebiliriz."

Herkese kendinden bir parça verdiğini unutma. Uyuduğunda her parçanın yeniden doğması daha çok vakit alacak. Tüm bunların seni iyileştirmesi çok uzun sürecektir. Başaramayabiliriz. Çok dikkatli ol."

Bedel ödüyordum. Elmas olmanın elbette bedelleri olacaktı. Mapra haklıydı.

"Ritan," dedim ağlayarak. "Ritan'ı kurtarmayı seçiyorum."

Rans'ın kardeşini kaybetmesine göz yumamazdım. Sevdiğim insanları ağlayarak geride bıraktım. Güç beni terk etmeden önce son kez harekete geçti ve tenimden Ritan'a doğru aktı. İnsanlar onu göremiyordu ancak ben sanki üçüncü bir kişiymiş gibi elmasın varlığını hissediyordum. Ritan gücümü çabucak aldı ve aynı saniyelerde gözlerini açtı. Sanki hiçbir şey olmamış gibi abisinin kucığında derin bir nefesle uyanırken tüm fırtına durdu.

Hayat yeniden başladı. Dizlerim titrerken onlara bakıyordum.

Soles dehşet içinde, "Evera," diye fısıldadı. "Sen az önce ne yaptın?"

Evet, o da bir canavar olduğumu düşünüyordu.

"Gitmemiz gerekiyor," dedim titreyen dudaklarımla. "Acilen buradan çıkmamız gerekiyor. Daha büyük felaketler gelecek."

Rans, Ritan'ı kaldırdıktan sonra bana uzandı ve titreyen bedenimi kucakladı. Benden korkmadığını, uzak kalmadığını gördüğüm an göğsümden koca bir ağırlık kalktı. Ayakta durmamı sağlayınca beraber koşmaya başladık. "Koş, Rans! Sakın durma!"

Durduğumuz an her şeyin mahvolacağını biliyordum. Geride bıraktıklarımı, sarsıntılarla yıkılan binayı, sevdiklerimi unutmayı denedim. Kalbim paramparça olsa da pes etmedim, kendime hâkim oldum ve geriye dönmedim. Arkamda bir cinayet sahnesi vardı. Herkesin katili bendim.

Olven'in dediğini yapmıştım. Onu değil, Rans'ı seçmiştim. Kavruluyordum.

"Binaya girin!"

Soles bizi Beyaz Bölge'deki binaya getirdiğinde kapıyı Garvado açtı. Yaralılar hâlâ aynı yerlerinde duruyordu. Kanlar içindeki her birine müdahale ediliyordu. İnsanlar yoktu, saldırı bitmişti.

"Nasıl kurtuldunuz?" diye bağırdı Soles. Anlam veremediği yüzlerce sorunun içinde ruhu sıkıştı.

"Mapra," dedi Garvado büyülü bir sesle. "Mapra bizi kordu." Sonra gözleri gözlerimle buluştuğu an, "Evera!" diye bağırdı. "Geri dönebildin, kızım!"

Nefes nefese ona bakarken hikâyenin sonuna yaklaştığımı biliyordum. Mapra'nın evin üst katına çıkarıldığını bilmeme rağmen onu artık duyamıyordum. Gücü hissettiğim ilk zamanki duyguyu hissedemiyordum. Bir şeyler içimden kayıp gidiyordu. Zey'in öcünü almış ve canını alan oku avuçlarımda parçalarcasına sımsıkı tutmuştum ancak bir şeyler eksikti. Yapmam gerekenin tamamlanmadığını hissediyordum. *Bir şey vardı.*

"Ablam," dedim soluk soluğa. "Ablam ölmedi. Onu ve onun gibi sürgün edilenleri bulmak zorundayız."

Kimse beni duymuyordu. Garvado söylediklerimden hiçbir şey anlamasa da başını gururla salladı ve arkasındaki insanlardan birini işaret etti. Gözlerim buğuluydu, son nefesi-me yaklaştığımdan hiçbirinin haberi yoktu.

"Seni bekleyen biri var," dediğini duyar gibi oldum.

Adamın sesini hayal meyal işittiğimde Rans beni sımsıkı tutuyordu. Bir an olsun bırakmamıştı. Kapının girişinde, biraz ileride bir gölge belirdi.

Onu daha görmeden tanıdım. Bu, babam Valor Alfen'di.

Adamın yanında durdu, Garvado gururla başını salladı. "Oruzuncu üye."

Bana duyduğu tüm korkuya rağmen Soles'in de kendine engel olamayıp kulağıma fısıldadığını duydum. "Baban, Evera. Baban bizimleydi."

Nefes nefese, "Nasıl?" dediğimde tüm taşlar bir bir yerine oturdu.

Her tehlikeli görevde beni özellikle geri planda tutmaları, sürekli gizli birinin varlığından bahsederken benden kaçınmaları, annemin babamın aniden kaybolduğunu söylemesi...

"Hiçbir üye kendi istemediği müddetçe kimliği ifşa edilmez. Babanı sana açıklayamazdık, bunu istemedi."

Soles'in sözleri bittiğinde Rans'a yaşlı olan bedenim sarsak bir adım atar gibi oldu. "Baba," diye fısıldadım. Babam hatıralarımdakinden bile güzel sıcak gülüşüyle bana doğru bir adım attı.

"Kızım, Evera'm."

Garvado gururlu bir ifadeyle babamın gerisinden bizi izlerken, "Baban bizim kurtarıcımız, kızım!" diye haykırdı. "Kurtuluşumuzun kurucusuyla, bizi yöneten insanla tanış."

Aklıma gelen ilk şey annemdi.

Ona bağırdığım son anı, ölüm kalım mücadelesinde bile olsa kapıma gelmemesini haykırdığım zamanı düşündüm. Hiç bu kadar güçsüz hissetmemiştim. Belki de yıllar sürecektir uykuya dalmadan önce düşündüğüm tek şey bu oldu.

Annem sınırların içinde kalamazdı. O da kurtarılmalıydı.

"Baba," diye fısıldarken acıyla doldum. "O da seninle, değil mi?"

Babam bana sınırsız sarılırken kulağıma fısıldadı, benim kadar acı çekiyordu. "Hayır yavrum, onu ikna etmenin hiçbir yolu yok."

"İçeride mi kalacak?"

İzdirabım büyüdü, babam cevap vermeden önce duraksadı. "Onu bekleyecek vaktimiz kalmadı. İnsanları dışarı çıkarmalıyız, tüm isyan bunun içindi."

Babam, anneme sırlıslıkla âşık olmasına rağmen onu cesurca geride bırakacaktı. Sesinde bir an bile kendini ve ailesini sorgulamadığını anladığım o kararlılık saklıydı. Bu hem neden babamın kızı olduğumu anlamamı sağladı hem de parçalanmış bir ailenin zavallı çocuğu olduğumu hatırlatıp kalbimi yaktı.

Annemin bana son bakışını hatırladım. Herkes bir yalanın parçasıydı ancak annem gerçektir. Annemin öfkesi, inancı, buraya olan bağlılığı, Yuva'daki tek gerçektir. Göğsüm bunun ağırlığını kaldıramadı. Bu, aldığım son darbeydi.

"Ben uyuyacağım," dedim güçsüz çıkan sesimle. "Ne zaman gözlerimi açacağımı bilmiyorum."

Rans beni babamın kucğından çekip kollarının arasına aldı ve gözlerime baktı. Mavileri ilk kez ağlamaklıydı, telaşa kapıldığını gördüm. Bir şeylerin ters gittiğini ilk fark eden yine o oldu.

Kalbimiz sanki birbirine mühürlenmişti. Üstelik o bir elmas değildi. Kim bilir beni nasıl yüce bir aşkla sevmiştir.

"Hissettiğin şey yüzünden mi?" derken dudakları titriyordu.

"Seni çok seviyorum," dedim ölümle yaşam arasında son nefesimi verirken. "Seni bir daha göremeyeceksem bile asla mutsuz değilim." Şakağıma bir damla yaş süzüldü. "Yaşayabileceğim en büyük aşkı yaşadım."

Rans ağlamaya başlarken tüm gücüyle haykırdı. "Hayır! Gitme!"

"Uyumak zorundayım," dedim onunla birlikte ağlamaya başlarken. "Çok yoruldum, Rans. Kalbim tüm bunları kaldırmıyor."

Yüzü kıpkırmızıydı. Kimsenin bana yaklaşmasına, babamın bile dokunmasına izin vermedi. Tüm bildiklerimin yalan olduğunu anladığım bu dünyada, tek doğrum olarak kalmaya devam etti.

"Evera, gitme!" diye acıyla bağırdı. "Hani beraber atlatacaktık." Yanağını yanağıma yapıştırmış, yarı baygın hâlde kucağına yığılan bedenimi sıkıca sarmıştı.

"Biri bir şey yapsın!" diye yalvardı tüm gücüyle. Ağlamasına rağmen hâlâ çok kuvvetli görünüyordu. Beni hiç bırakmadı. "Biri yardım etsin, onun gitmesine izin vermeyin!"

İnsanların bağırdığını, çığlıklarını işitsem de kimsenin bir şey yapamayacağını hepimiz biliyorduk. Derin uyku beni kendi içindeki kayboluşa çağırırken annemin Zey'e okuduğu masallardan biri zihnimde fısıldanmaya başladı. Gözlerim kapandı, dudaklarım bir tebessümle kıvrılır gibi oldu. Zey orada beni bekliyordu. İntikamını aldığı küçüğümle masalları beraber dinleyecektik.

Gitmeyi artık daha çok arzuluyordum.

"Gitme," dedi Rans boğuk sesiyle ağlarken. "Yalvarırım beni bırakma. Söz vermiştik."

Yanılıyordu.

Beni ormanda bulduğu ilk geceden beri gideceğimi ikimiz de biliyorduk. Masalları hatırladım, ne kadar güzel olsalar da bazıları yarım kalırdı.

"Seni seviyorum," diye fısıldadım nefes nefese. "Bana denizi gösterdiğin için teşekkür ederim, gökyüzüm."

Sonra göz kapaklarım Rans'ın bakışlarındaki mavi denizle, orada gördüğüm kuşların hayaliyle birlikte tüm dünyaya kapandı.

Kanat sesleri sustu.

Zihnimde tek bir kelime kaldı.

Başaramadın.

DEVAM EDECEK...

Özel Bölüm:
GÜNAHLAR VE YASAKLAR
TARİHİ

"Korkuyorum, anne. Ellerim çok sıcak, yanıyor."

Kadın, karanlıkta kendisine bakan küçük kız çocuğunun gözlerindeki korkuya şahit olurken ağlamaklıydı. Bu gece kaderleri en büyük kederle sınanıyordu. Mumun cılız alevinden yansıyan ışık küçük kızın sarı saçlarında dans ediyordu. Diz çöktü ve küçüğün ellerini sıkıca tuttu.

"Bu gece dokuz yaşına gireceksin Mapra," diye fısıldadı yutkunurken. "Sana anlattığım hikâyeyi hatırlıyor musun?"

Çocuğun kesik solukları odada duyuluyordu, zavallı kız korkuyla başını sallarken ne olduğunu anlamıyordu.

"O hikâyede anlattığım insanlar çok güçlülerdi, yavrucuğum. En güçlüleri gözlerini kapattıklarında iç sesleriyle konuşan, yaşamdaki her şeye hükmedebilenlerdi. Sadece hissetmeleri yeterliydi, güç onlara hemen cevap verirdi."

Çocuk ısınmaya başlayan vücudu yüzünden havale geçirecek gibi hissediyordu, üstelik baygın bakışları annesinin ellerini bulduğunda kadının avuç içlerinin kendisi yüzünden yandığını görüyordu. Daha çok korkuyor, kesik kesik soluyordu.

"Hikayedeki küçük kızı da hatırlıyor musun, Mapra? Çok daha özel bir yeteneği olan o kız! Gözleri kapansa bile tüm dünyayı görebilir, duvarları aşabilir, muazzam bakışları büyük bir kudretle yaşama hükmedebilirdi. Gücü koruması, saklanması ve kendinden sonrakilere aktarması gerekiyordu. Bunu sana neden anlattığımı biliyor musun?"

Kadının kararmış bakışları küçük çocuğunkilerle buluştu.

"O kız sensin, Mapra. Gücün bedenine bu gece yerleşiyor. Kendini ve senden sonrakileri kurtarmak zorundasın."

Elleri cayır cayır yanan çocuk daha çok korktu, kadınsa zihninden geçenleri okumuş gibi sertçe yanıt verdi.

"Başaracaksın."

Ayısığı Kitaplığı

